

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



LEGACY OF GODS
BOOK FIVE

GOD OF FURY

RINA KENT

GOD OF FURY

TANRILARIN MİRASI SERİSİ 5. KİTAP

RINA KENT

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu arkadaşım, Nikolai ve Brandon'ın hikayesi benim ilk MM kitabım ve beni, kalbimi, bedenimi ve ruhumu tüketen en az hikayeden biri. Onlar bende yaşıyor ve ben de bir anlığına onlar için yaşadım. Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü ama ben onların yoğunluğunun her dokunuşundan, tutkularının her kırbacından ve endişelerinin her acısından zevk aldım.

Onların hikayesini anlatmak için sayfaya kalbimi döktüm ve umarım siz de onların özel, tamamen patlayıcı dinamiklerinden benim gibi keyif alırsınız.

Öfke Tanrısı tamamen BAĞIMSIZ bir oyundur. Ancak bu hikaye serinin önceki dört kitabının zaman akışında geçtiği için bazı olayları bozuyor.

Daha önce kitaplarımı okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz ama ben daha üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim korkaklara göre değil.

Bu kitap ilişki açısından diğer kitaplarım kadar karanlık değil ama hassas konular içeriyor. Güvenliğiniz için bunları aşağıda listeleyeceğim, ancak herhangi bir tetikleyiciniz yoksa lütfen aşağıdaki paragrafı atlayın çünkü olay örgüsü hakkında büyük spoiler sağlayacaktır.

Öfke Tanrısı, depresyon, sınırdaki kişilik bozukluğu, intihar düşünceleri ve kendine zarar verme gibi zihinsel sağlık sorunlarını içerir. Sayfada reşit olmayan bir kişinin cinsel saldırısına, intihar girişimine ve şiddete ilişkin açıklamalar bulunmaktadır. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

BLURB

Erkeklerden hoşlanmıyorum.

Ya da Nikolai Sokolov'a çarpmadan önce ben de öyle düşünüyordum.

Bir mafya varisi, kötü şöhretli bir piç ve vahşi bir canavar.

Talihsiz bir karşılaşma beni onun yoluna çıkarıyor.

Ve böylece gözlerini bana dikti.

Sessiz bir sanatçı, altın bir çocuk ve düşmanın ikiz kardeşi.

Şansların aleyhimize olmasını umursamıyor gibi görünüyor.

Aslında çelik gibi kontrolümü kırmak ve sınırlarımı bulanıklaştırmak için yola çıkıyor.

En büyük endişemin Nikolai tarafından fark edilmesi olduğunu sanıyordum.

Bu güzel kabus tarafından aranmanın çok daha kötü olduğunu zor yoldan öğreniyorum.

1

BRANDON

Burada ne işim var?

Kalbimin oyuk köşesinde, cevabı biliyorum. Bunu o kadar iyi biliyorum ki, o Allah'ın belası mesajı aldığım anda

boğazımdan aşağı inip kemiklerime yapışan mide bulantısının tadını alabiliyorum.

Çok iyi görmezden gelmem, silmem ve sonra numarayı engellemem gereken bir mesaj.

Bırakın karar vermeme müdahale edecek kadar ağırlık vermem, bir bakışla bile yüceltmem gereken bir metin.

Yaptım.

Burada olmamın nedeni de bu.

Yaptım.

Ve şimdi kendimi geri dönülemez bir duruma soktum.

Yaptım.

Ve bu yargılama hatasını başka seçeneğin olmaması ihtimaline bağlayabileceğimden emin değilim.

Gerçekte öyleyim.

Hiçbir zaman seçimlerle aram iyi olmadı. Onları takdir etmeyin. Onları umursama. Bir tanesiyle sunulmamayı

tercih ederim.

Metin bir zorunluluktan ya da daha doğru bir ifadeyle ilgili bir bilgi parçasıydı.

Bu bir seçim değildi ve kesinlikle kaçabileceğim bir durum değildi.

Burada olmamın nedeni büyük ölçüde hayatın ne olduğunu öğrenmeye başladığımdan beri fazla yük gibi

taşıdığım sorumluluk duygumdur.

Beyin yıkama merkezine benzeyen bir yerdeyim. Diğer öğrenciler iki yanımda duruyorlar, paralel çizgiler

oluşturuyorlar ve yüz hatlarını kapatan beyaz tavşan maskeleri takıyorlar.

En sağda eski görünümlü taş duvarları ve antik bir kulesi olan üç katlı devasa bir konakla karşı karşıyayız.

Ne kadar hareketsiz kalırsam nefesim o kadar dengesizleşiyor.

Nefes alıp vermelerim hızlı, kırık bir ritimle akıyor, plastik üzerinde yoğunlaşma oluyor ve beni kendi havamı

solumaya zorluyor.

İşaretle.

Ses kısık ama ölümcül bir çarpışma gibi beynime çarpıyor. Ağzım tükürükle dolmaya başladı ve onu yutarak

midemi sakinleşmeye zorladım.

İşaretle.

Kafatasımı çekmek üzere elimi kaldırdım. Bazen keşke onu en yakın duvara vurup her şeyin dökülüp

parçalanmasını izleyebilseydim diyorum.

Bir kez ve kesinlikle.

İşaretle.

Parmaklarım havada kıvrılıyor ama elimi indirip gevşek bir şekilde yanıma sarmaya zorluyorum.

Bu iyi. Bunu yapabilirim.

Nefes almak.

Kontrol sizde.

Etrafımdaki manzara tekrar odağa dönerken, onaylayıcı sözlerim parçalanıp çatlıyor.

Kendimi ne kadar kandırmaya çalışsam da gerçek şu ki, olmam gereken en son yerdeyim.

Ve ben kadere meydan okuyan ya da gitmemem gereken yerlere giden biri değilim.

Yirmi üç yıllık hayatımda her zaman kurallara uyan bir adam oldum. Hiçbir zaman benden beklenenin dışına

çıkmadım ve farklı olma fikri beni ürkütüyor.

Herhangi bir anlamda.

Sebebi ne olursa olsun.

Ve yine de Kafirlerin malikanesindeyim çünkü bir mesaj aldım ve bilinçli olarak onu görmezden gelmemeye

karar verdim.

Birleşik Krallık'ın güneybatı kıyısına yakın تنها bir yer olan Brighton Adası'ndaki en kötü şöhretli kulübün

açılışına katılmaya karar verdim.

Kayıtlı bile olmadığım bir üniversite için.

Kafirler, The King's U kolejinin önde gelen kulübüdür. Tüm Amerikalı öğrencilerin kuş tüyü gibi akın ettiği,

mafya parası ve yeni burjuvazi kokan bir üniversite. Sanat alanında yüksek lisans derecem üzerinde çalıştığım

Royal Elite Üniversitesi'nde (veya REU) kendi kötü niyetli kulübümüz var .

Buna Elitler deniyor ve baş ağrısı olan ikiz kardeşim Landon'dan başkası tarafından yönetilmiyor.

Bununla birlikte, The King's U'nun kulüpleri - Kafirler ve Yılanlar - çok daha haindirler, çünkü bunlar gerçek

mafya ailelerinden gelmektedirler ve Amerika'da onları bekleyen başroller için üniversite deneyimlerini dışlarını

keskinleştirmek için kullanmaktadırlar.

Bir hafta önce birisi bana burada ürpertici bir tavşan maskesi takarak duracağımı ve hak sahibi, şiddete

susamış Amerikalıların ortaya çıkmasını bekleyeceğimi söyleseydi, gülerdim.

Şimdi kesinlikle gülmüyorum. Bir hafta içinde pek çok değişken değişti ve kendimi burada olma

zorunluluğunun altında buluyorum.

Sürünün bir parçası olarak.

Ve bunun daha önce bahsettiğim kardeşimin baş ağrısıyla ilgisi var.

Girişte telefonumu almış olsalar da dün aldığım mesajı kelimesi kelimesine hatırlıyorum.

KATANLAR

Tebrikler! Kafirlerin kabul törenine davetlisiniz. Lütfen saat tam 16.00'da kulüp binasına vardığınızda ekteki QR

kodunu gösterin.

Her ne kadar onların menfur girişimlerini duymuş olsam da, ne onlarla ne de kulüplerle kesinlikle

ilgilenmiyordum. Eğer öyle olsaydı Lan'in yıllardır istediği Elitler'e katılırdım.

Ben de o mesajı görmezden geldim ve numarayı engellemek üzereydim ama sonra başka bir mesaj aldım.

BİLİNMEYEN NUMARA

İkiz kardeşinizin tabuta tıklıp tüm katılımcılara gösterilmesi yerine nefes aldığını görmek istiyorsanız, törende

yer alın.

Her ne kadar varlığımın her zerresi bu çılgınlığa katılma fikrine isyan etse de buraya gelmemin nedeni bu. Lan'i

aradım ve mesaj attım

ama cevap vermedi, bu yüzden her zamanki gibi onu kendinden kurtarmak zorunda kaldım.

Her ne kadar benim gerçek karakterimin bu olduğunu ve normal olarak gördüğüm şeyin bir baskının ürünü

olduğunu iddia etse de, her zaman varlığımın özünden sapmamın nedeni kardeşim olmuştur.

Saklanıyorum.

Gerçek benliğimi zincirliyorum.

Yanımdan ani bir hareket geldi ve ben kaslarımı sıkarak kaçmaya, tehlikenin merkezinden uzaklaşmaya ve

bunların hiçbiri olmamış gibi davranmaya hazırlandım.

Göğüslerine ve yapısına bakılırsa yanımdaki kız, arkadaşının omzuna vururken gülüyor.

Havada genel bir heyecan mırıltısı uçuşuyor.

İnsanların bu tür olaylara olan takıntısını anlamıyorum. Bu büyüklenme duygusu mu? Tanrıların arasında

yürüme fırsatı mı?

Ama yine de kişiliğimin diğer akranlarıma göre çok farklı olması nedeniyle bazı insanları anlamak benim için

imkansız.

Beni yanlış anlamayın. Neredeyse herkesle iyi geçinirim ve sıklıkla son derece kibar ve iyi bir sporcu olarak

tanımlanırım, ancak yakın arkadaşlarım sadece birkaçıdır. Aramızın sıkı olmasının tek sebebi birlikte büyümüş

olmamız ve benim onların kişiliklerini tanımak için birkaç yılını harcamış olmam.

Çocukluğumdan sonra yakın ilişkiler kuramamam belki de çoğu insanın mutluluk kaynağından tamamen

kopmuş olmamdan kaynaklanıyor. Göze çarpan bir örnek, bu insanların heyecan duygusuna tamamen

şaşkınlığımdır. Kafirlerden sanki olmayı arzuladıkları her şeyin vücut bulmuş haliymiş gibi bahsediyorlar.

Zenginlik, nüfuz ve en önemlisi hastalıklı güç.

Ben, Brandon King, Birleşik Krallık'taki en nüfuzlu ailelerden birine mensubum, hatta en nüfuzlusu olmasa da,

yine de insanların seçilmiş elitlere olan takıntısını anlayamıyorum.

İllüzyon mu? Bilinmeyen? Tamamen farklı bir şey mi?

Kızın gevezeliği sona eriyor ve herkes sustukça kız başını kaldırıp bakıyor. Onun görüş alanını takip ediyorum

ve ikinci kattaki balkon kapıları açıldığında ve hepsi de neon dikişli Cadılar Bayramı benzeri maskeler takmış

beş adam dışarı çıktığında duraksıyorum.

Ortadaki turuncu bir maskesi var ve metal bir sopa taşıyor. Uzun ve genişti ama yanındaki sarı maske takan

adam daha uzundu

ve tampondu ve bu mesafeden bile düşmanlık kokuyordu.

Silahı olmayan tek kişi olduğu için göze çarpıyor ama yine de hain bir enerji yayıyor. Ancak geri kalanların

düşünceleri ve öfkeleri kontrol altında görünüyor.

Red Mask'in parmakları bir sopanın etrafına sarılıyor ve yarasanın umursamaz bir şekilde omzuna

yaslanmasına izin veriyor.

Yeşil Maske'nin eline kavisli bir yay yerleştirilmiştir ve sırtına bir sadak takılmıştır ve Beyaz Maske, boynuna

asılan ağır görünümlü bir zinciri okşamaktadır.

Hepsi konformist bir yıkım birimi gibi siyah tişört ve pantolon giymiş.

Neyse ki, Kafirlerin yollarına hiç rastlamadım ya da onlarla etkileşime girmedim ki bu benim kardeşim için

söylenemez. Onlarla birlikte mi?

Belki de yakın çevrelerinin bir parçası olmak için hastalıklı bir oyun oynuyordur?

Yoksa önümde veya arkamda bir yerde mi? Belki yanımda?

Sorun şu ki, Lan'in başka bir grubun zaferine ortak olduğunu ya da başka birinin kargaşasının sadece takipçisi

olduğunu asla hayal edemiyorum. Bunun için fazla narsist. Ayrıca nasıl davetiye alabilirdi ki?

Benim de davet edildiğim şekilde mi?

Muhtemelen.

Belki.

Beş Kafiri yakından izliyorum. Ortada uzun boylu duran turunculu büyük olasılıkla Kafirlerin lideri ve Rus mafya

prensi Jeremy Volkov'dur. Eğer arkadaşlarımin dedikodularına güvenilebilirse, o bir hataya karşı acımasızdır ve

peşinden gelen herkesi öldüreceği söylenir.

Yeşil ve Kırmızı Maskeler muhtemelen Gareth ve Killian Carson'dur. Kardeşler mafyayla bağlantılıdır ancak

mafya prensleri yerine daha çok Amerikan kraliyet ailesidir. Ancak hangisinin hangisi olduğundan emin

değilim. Beyaz Maske grubun en zayıfı gibi görünüyor, dolayısıyla daha önce bahsedilen üç kişiden biri

olamaz.

Sarı Maske yalnızca Nikolai Sokolov olabilir. Başka bir Rus mafya prensi, Killian ve Gareth'in kuzeni ve dünya

üzerinde gelmiş geçmiş en çılgın salak.

Eğer söylentilere bakılırsa -ki Nikolai'nin durumunda muhtemelen öyledir- Sırf onu kızdırma cüretinde

bulundukları için birini öldüresiye yumruklayabilir.

Sadece bir kez, bir hafta önce , ikiz kardeşim bir yeraltı dövüş kulübünde onunla dövüşürken onun yanında

durmuştum .

Dürüst olmak gerekirse Tanrı, Lan'i öldüresiye döveceğini düşünmüştü.

Yapmadı çünkü kardeşim dokuz canlı bir kedi.

Lan hakkındaki endişem, Nikolai'nin bandajlı ellerinde kardeşimin kanını taşıırken manik bir ifadeyle bana

baktığında rahatsız edici bir rahatsızlığa dönüştü.

Oradan defolup gitmek gibi doğal bir ihtiyacım vardı. Ve bunu yaptım; tabii ki kardeşimi de yanımda

sürükledikten sonra.

Benden daha genç birinden bu duyguyu hiç hissetmedim ve Nikolai çok daha genç. Sanırım on dokuz.

Amerikalılar için ortaokulu, liseyi bitirmiş bir çocuk.

Ama hiç çocuğa benzemiyor.

Şimdi bile, siyah kıyafetler giyerken, yapısı sanki saf kaslardan ve kötü niyetten yapılmış gibi göze çarpıyor.

İyi ki bu insanların çemberine girmiyorum ve asla girmeyeceğim.

Bugün bir istisna. Lan'in yerini ne kadar çabuk tespit edersem bu ahlaksız yerden o kadar çabuk ayrılırım.

Çevremizden çarpık bir ses konuşmaya başlamadan önce havada statik çınlamalar oluyor.

“Kafirlerin son derece rekabetçi başlangıcına katıldığınız için tebrikler. Sizler, kulüp liderlerinin kendi güç ve

bağlantı dünyalarına katılmaya layık olduğunu düşündükleri seçilmiş elit kişilersiniz. Bu tür ayrıcalıklar için

ödenecek bedel paradan, statüden veya isimden daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulüp

kurucularının gözünde hepinizin aynı olmanızdır.

Kafir olmanın bedeli hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Bu parayı ödemek istemiyorsanız

lütfen soldaki küçük kapıdan çıkın. Ayrıldığınızda tekrar bize katılma şansınızı kaybedeceksiniz.”

Büyük kapının yanındaki bir kapı açılıyor ve yaklaşık bir düzine veya daha az kişi dışarı çıkıyor.

Onlara katılmayı ve bu çılgınlığa bir son vermeyi düşünüyorum ama vicdanım rahat olsun kardeşimi asla terk

etmem.

Asla.

Bozuk ses geri dönüyor. "Tekrar tebrikler bayanlar ve baylar. Artık inisiyasyonumuza başlayacağız."

Başımı hareketsiz kalan beş Kafir'e doğru kaldırdım. Tamamen ayakları yere basan, dünyaya saldıkları şiddet vaadi konusunda kesinlikle kayıtsızlar.

Biri hariç hepsi.

Anormallik.

Steroidlerde şiddet.

Sarı Maske sanki bir ritüel yapıyormuşçasına yumruklarını ritmik bir hızda sıkıyor ve açıyor. Bu adamın bu

saçma inisiyasyonun bir parçası olmasına izin vermek yerine hapse atılması gerekiyor.

Ses, "Bu gecenin oyunu avcı ve avdır" diye devam ediyor. "Kulübün kurucu üyeleri tarafından avlanacaksınız.

Bu beşten doksana kadar olacak, yani üstünlük sizde. Eğer onlar seni yakalamadan önce mülkün sınırına

ulaşmayı başarırsan, Kafir olacaksın. Aksi takdirde elenirsiniz ve dışarı çıkarılırsınız. Kurucu üyeler sizi

yakalamak için şiddet dahil her türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah sana dokunursa

otomatik olarak elenirsin. Bedensel zarar olabilir ve olacaktır.

Eğer imkanınız varsa kurucu üyelere şiddet uygulamanıza da izin veriliyor . Tek kural can almamaktır. En

azından kasıtlı olarak değil.

Hiçbir soruya izin verilmiyor ve merhamet gösterilmeyecek. Saflarımızda zayıfların olmasını istemiyoruz."

Barbarlar. Birçoğu. Hiçbir zarafetten yoksun, umutsuz, çirkin vahşiler.

Ama yine de mafya adamlarından ne beklenebilir?

“On dakikalık bir avantajınız var. Koşmanı öneririm. Başlatma resmi olarak başladı.”

Yanımdaki kız ve arkadaşları o kadar hızlı koşuyorlar ki, çakıl taşları antrenörlerinin altında çıtırdıyor. Herkes

ormana doğru koşuyor ve bana ya takip etme ya da kolay bir av gibi burada kalma seçeneği kalıyor.

İçimden küfürler savurarak olabildiğince hızlı koşuyorum. Kalp atışlarım aynı kalıyor; sakın, sakın ve tehlikenin

dokunuşundan ve turkuaz mavi üzerine macenta sıçramaları gibi havada asılı kalan heyecan arzusundan

tamamen etkilenmiyor.

Sanırım anormal bir beyne sahip olmanın iyi tarafı da bu. Bu tür saçmalıklar onu etkilemez.

Geç gitmeme rağmen diğer katılımcılara göre daha hızlı ve daha uzağa koşmayı başarıyorum. Bu tür

etkinliklerle ilgilenmiyor olabilirim ama ben bir sporcuyum, profesyonel bir koşucuyum ve aynı zamanda

REU'daki lakros takımının kaptanıyım.

Fiziksel aktivitelerimi ciddiye alıyorum ve gerek takım gerekse kendim için antrenman ve koşu günlerini asla

kaçırmıyorum.

Düzeni ve disiplini korumak önemlidir ve ben istikrar ve alışkanlıklar yaratma konusunda mükemmellikten

başka bir şey değilim.

Ayrıca, eğer bir rutini sürdürmezsem, o hiçlik tavşan deliğinden aşağıya doğru sürüneceğim ve sonunda

talihsiz bir ucube kazaya sürükleneceğim.

Hayır, teşekkürler.

Geri kalan öğrencileri de kaybettikten sonra çok geçmeden ormanın ortasına benzeyen bir yere ulaşmayı

başarıyorum. Öğleden sonra ışığı toprağın üzerinde ve devasa ağaçların arasında uğursuz turuncu lekeler

bırakıyor. Ancak çok geçmeden gri bulutlar umut ışıklarını boğar ve onları karanlığa sürükler.

Tüm bedenimi kaplayan büyük bir çalılığın arkasına çömelip bekliyorum.

Bu noktada yapabileceğim tek şey bu.

Yerde kal. Beklemek. Gözlemlemek. Ve asla varlığıma dikkat çekme.

Başarılı olduğum bir aktivite.

Eğer Lan ortaya çıkarsa, ister Kafirlerden biri olarak -ki bu pek olası değil-, ister katılımcılardan biri olarak, işe

yaramaz ikiz önsezi sayesinde içimde bir his uyanacak.

Birkaç kişi kurt sürüsü gibi koşuyor, dudaklarından heyecan çılgınlıkları atıyor ve gökyüzünü gece yarısı siyahı

üzerine tuğla kırmızısına boyuyor.

Akılsız şiddetin kokusu havada asılı kalıyor ve katılımcıların kafalarının etrafında uğursuz haleler oluşturuyor.

Ancak heyecanları kısa sürer. Orange Mask, hain sopasını taşıyarak peşlerinden geliyor. İçlerinden birine öyle

sert vurduğunda, yüzleri yana doğru sallandığında ve maskesinde kan patlayıp ikiye bölündüğünde sessizce

ürküyorum.

Omzuna saplanmış bir okla ve yan tarafına yapıştırılmış gevşek bir kolla sersemlemiş bir halde ortalıkta

dolaşan birini görüyorum.

Elenen öğrencilerin sayıları o rahatsız edici robot sesiyle bazen arka arkaya duyuruluyor. Sürecin otomatik

olduğunu düşünüyorum, çünkü ne zaman birisinin okla veya Orange Mask'in sopasıyla vurulduğunu görsem,

bu kişinin numarası hemen anons ediliyor.

Tüm ucube gösterisi boyunca hareket etmiyorum ve hareket ettiğimde de bu sadece konumumu ayarlamak için.

Neredesin Lan?

Dayanıklılığım la gurur duysam da muhtemelen bunu uzun süre sürdüremeyeceğim.

Belki de kardeşimin diğer tarafta olması ihtimaline karşı stratejik olarak bu abartılı ormanın başka bir köşesine taşınmalıyım...

Ani bir ürperti ense mi sıyrıyor, ardından kavurucu sıcak bir sıcaklık geliyor ve derin, gürleyen bir ses kulağıma

"Neden?" diye fısıldıyor. koşmuyor musun?"

Duyularım aşırı dış uyarılarla doluyor ve beynim aşırı yüke ayak uyduramıyor. Dengemi kaybedip kığımın

üzerine düşüyorum ve kemiklerime yansıyan bir darbeye le yere çarpıyorum.

Yukarıya bakıyorum, gözlerim koyu kırmızı lekelerle lekelenmiş sarı dikişli maskeyle çatışıyor.

Kan.

Her yerde; maskesine yapışıyor, koyu renkli gömleğini lekeliyor, boynunda dereler oluşturuyor, ellerinin

sırtındaki dövmele ri eldiven gibi kapatıyor ve kürek kemiklerine dalgalar halinde düşen simsiyah saç tellerine

yapışıyor.

Bulantı ağzımı dolduruyor ve doğrudan berbat beynime saldırıyor.

İşaretle.

İşaretle.

Tik tik tik tik—

"Soruyu yanıtlamadınız." Sarı Maske'nin sert sesi boğazımdan aşağıya doğru dalgalanıyor ve mide bulantısını

bastırıyor, ancak yerini korkuya bırakıyor.

Sert ve dokunaklı.

Daha da kötüsü nefes alamıyorum.

Wanker yakına çömelmiş. O kadar yakınım ki burun deliklerim metalik kan kokusu, sigara, alkol ve hafif nane

ve bergamot kokusuyla doluyor.

Ezici karışım akıyor ve her bir pigmenti mütevazı bir griye yerleşene kadar karıştıran ve boğan kaotik bir renk

girdabı gibi duyularımı dolduruyor.

Kusursuz. Zamansız. Boş.

Yalnızca Nikolai olabilecek Sarı Maske kanlı parmağıyla alnıma dokunuyor. Her ne kadar cildime değil de

sadece maskeye dokunsa da, midem kramplanıyor, ileri doğru atılıp beni şişirmeye hazır olan aşırı mide

bulantısını bastırıyor.

“Oy. Dinliyorsun?” Yalnızca işaret parmağını kullanıyor ama tek bir hareketten o kadar çok güç yayılıyor ki,

baskı altında çatlıyorum.

Doğrudan yüzleşmelerde hiçbir zaman iyi olmadım ve bunlara girmemeyi tercih ediyorum. Üstelik eğer onun

kötü şöhreti hakkında duyduklarım doğruysa, bir savaşçı ruhuyla birkaç kez reenkarne olsam bile Nikolai

Sokolov'u asla alt edemem.

Vahşi davranışları, dengesiz eğilimleri ve oksijen yerine şiddet soluma tutkusuyla ünlüdür. Kanıtlar şahsının

her yerine kırmızı renkte sıçramış.

Kesinlikle anlaşmazlığa düşmek isteyeceğim son kişi.

Sürekli olarak elenen sayıların anons edilmesine rağmen, dilini şaklatıyor; ses son derece yüksek.

Ben benimkini duymuyorum, seksen dokuz, ama Nikolai'nin diğeri gibi bir silahı yok, o yüzden belki de bunu

kendisinin yapması gerekiyor.

Yani eğer kaçarsam saklanma oyunuma devam edip kardeşimi arayabilirim.

Yemin ederim bu karışıklık

yüzünden ona çok kızacağım...

Nikolai işaret parmağını alnımda gezdiriyor ama sonra sanki bir şeyi siliyormuş gibi görünüyor. Hareketleri

duruyor ve vücudu o kadar hareketsiz kalıyor ki nefes almayı bırakıyorum.

Ondan yayılan düşmanlık ve kana susuzluk azalır. Daha doğrusu, yoğunlukları azalıyor, aşırı derecede gülünç

kasları ve şişkin pazuları artık gerginleşmiyor.

Çömelmış olmasına rağmen boyu ve genişliği aşikardır. 1.80 boyundayım, hayal gücüm hiç de kısa değil ama

Nikolai'nin benden bir iki santim uzakta olduğu ve gülünç derecede herkesin ihtiyaç duyduğundan daha fazla

kasla dolu olduğu söylenebilir.

Ama yine de, acı vermekten hoşlanan bir sadist arketipi gibi görünüyor.

Ancak şu anda durum pek de öyle görünmüyor.

Birkaç saniye önce tehditkar dalgalar halinde yaydığı şiddet seli, yerini çok daha hastalıklı bir şeye bıraktı.

Eğlence.

Hayır, merak mı?

Faiz?

Parmağı maskeden düşüyor ama ben daha nefes alamadan elini aniden ensemin etrafına, sürekli saldırdığım

saçlarımın yakınına doluyor.

Belki de o bölge özellikle hırpalanmış ve hassas olduğundandır, ancak sert derisi benimkine dokunduğu anda,

mide bulantısı olduğunu düşündüğüm bir sel, bağırsaklarımdan akma tehdidinde bulunuyor.

Ama bu mide bulantısı değil.

Bu...

Nikolai etrafımızda bordo ve sıcak kırmızı-turuncu tonlarında yankılanan bir kahkaha atıyor. "İşte buradasın.

Her yerde seni arıyordum, seksen dokuz."

2

BRANDON

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Sözcüklerin ağzımdan nasıl döküldüğüne dair hiçbir fikrim yok; bunu mide bulandırıcı derecede dengesiz bir

ses tonuyla ekleyebilirim.

İşaretle.

Dış duvarlarımda bir çatlak belirliyor ve altımdaki yere kadar uzanıyor.

İşaretle.

Kara delik genişliyor ve çamurlu siyah mürekkep ayaklarımı hissedemeyecek hale gelene kadar yutuyor.

Kene—

"Hımm. Yapmalı mıyım?" Nikolai'nin gürleyen huysuz sesi, neon maskesine sıçrayan kanla daha da güçleniyor.

Alanımı doldurduğundan beri sürekli bir hiperfarkındalık durumundayım ama bu doğru değil.

Olması gerektiği gibi değil.

Daralmış göğsümden hafif bir nefes çıkıyor ve bununla birlikte nefes alıp verişlerim de normale dönüyor.

Her zamanki gibi çok fazla düşünüyorum.

Çalışmaya geri dönmem ya da sakinleştirici doğa manzaralarımı boyamam gerekiyor, böylece kırmızının

siyaha olan bu kısır döngüsünü durdurabilirim.

Veya daha doğrusu, ölü gri üzerine siyah.

Düşünemiyorum. Düşünmek, zar zor atan kalbimin sıra dışı kulübesinde bırakmayı tercih ettiğim berbat

görüntülere yol açıyor.

Nikolai parmaklarını ensemin içine soktu ve ben onu görmek yerine onu hissedene kadar derimi kazdı.

“Cevap evet, tiki çocuk. Kim olduğunu bilmeliyim, değil mi?”

Bir öfke dalgası kaslarımı gerdi ve ben onun içine düşerken onun üzerime akmasına izin verdim.

Öfke mide bulantısından daha iyidir.

Öfke, ortodoks bir din gibi beynimi çalıştıran kıyamet günü uygulamalarından kesinlikle çok daha hoş

karşılanır.

Benimle o alaycı ses tonuyla konuşmaya nasıl cesaret ederdi? Ben Brandon King'im ve bu soyadının bu

dünyada bir anlamı var.

Ama yapmıyorsun. Babanın soyadı olmadan sen bir hiçsin.

Ses camın üzerindeki zımpara kağıdı gibi yuvarlanıyor ve boğazımın gerisinde kuru, cızırtılı bir his bırakıyor.

Aniden gelen çürük tadı yuttum ve Nikolai'nin koluna tokat atarken kendimi sakinleşmeye zorladım.

Sanki kaba parmakları artık ensemin bir uzantısıymış gibi bir santim bile kıpırdamıyor.

“Bırak gitsin” diyorum, daha doğrusu sipariş veriyorum. Biri haddi aşınca kadar iyi ve hoş biriyim ki Nikolai

beni şaşırttığından beri bunu çok iyi yapıyor.

"Bir yere gitmek için acelen mi var?"

"Daha doğrusu, dokunulmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de eller kirliyse."

Yavaş yavaş batan güneşin altında, gelişigüzel simsiyah saçlarına turuncu bir parıltı saçan serbest avucuna

bakıyor. Sanki orada olduğunu unutmuş gibi kurumuş kana bakıyor ve umursamaz bir şekilde omzunu

kaldırıyor. "Alışırısın."

Neye alışmak?

Bu çok yüksek bir şey mi?

Bu lanet törenin öncesinde doksanların bir rock yıldızı gibi kokain çekmesi ve Bob Marley'in hayran

kulübünden daha fazla ot içmesi beni şaşırtmazdı.

"İzin vermek. Git," diye tekrarladım kararlı bir sesle ve tüm gücümle kolunu ittim.

Tutuşunu gevşetiyor ama beni bırakmıyor.

Boğazının bir yerinden takdir dolu bir uğultu düşüyor. Otoriter. Beğendim. Ama neyi daha çok seviyorum biliyor

musun? Senin gösterişli küçük aksanın. Soru. Kaba şeyler söylediğinde kulağa aynı mı geliyor?

Gözlerimi kısıyorum. Bu salağın nesi var Allah aşkına? Birisi onun kafasına mı vurdu?

"Bunu sana üçüncü ve son kez söylüyorum. İzin vermek. Gitmek."

"Neden?" Parmaklarını saç çizgimin yakınına dokunduruyor ve mide bulantısı olmayan bir şeyin dalgası parlak

sarı ışıklar halinde damarlarımda dolaşıyor. "Burayı daha çok seviyorum."

"Yapmıyorum." Kan dolaşıma yayılan hastalıklı rahatsızlığa karşı kaslarımı geriyorum. "Beni

iğrendiriyorsunuz."

"Evet?" Gece yarısı mavisi gökyüzü rengindeki gözleri, yaklaşıp "Daha da iyi" diye mırıldanırken saf sadizmle

parlıyor.

Sıcak nefesleri boynumun kenarından süzülüyor. Çenem kasılıyor ve hala mide bulantısı olmayan rahatsızlığı

gidermek için içimdeki her şeyi harcıyorum.

Hiçbir şekilde.

Duygu, parmaklarının ensemden gezindiği yerden yayılıyor ve fısıldadığı yerde kulak mememde bitiyor.

Buradan çıkmam lazım. Şimdi.

Arkamda yere uzanıp bulduğum ilk nesneyi alıyorum ve onu yüzüne doğru çekiyorum.

Boynumdaki tutuşunu kaybetti ve ben de zıplayıp çalıların arkasına koşarken onun tepkisini görmek için

sabırsızlanıyorum.

Hızlı.

Arkana bakmamak.

Sanki bir maç sırasında uzatmadaymışız gibi koşuyorum ve takım topu hücum oyuncularına vermeme bağlı.

Berbat zaman kavramına karşı olan benim. Her zaman böyleydi.

Endişe duygusunun yerini bir miktar adrenalin ve doğuştan gelen kaçma ihtiyacı alıyor.

Uzak.

Şu ana kadar.

Karanlık bir figür neredeyse bana çarpıyor ve ikimiz de birbirimize çarpmadan hemen önce kayarak duruyoruz.

Kırmızı Maske.

Lanet beysbol sopasını taşıyor ve sanki yoluna çıkan bir böcekmişim gibi beni izliyor.

Adrenalin dalgası yavaş yavaş dağılıyor ve uzuvlarımda kontrol edilemeyen bir yangın gibi bir titreme yayılıyor.

Titremeyi bırak.

Titremeyi bırak, seni lanet olası zayıf.

Durmak!

Aniden ortaya çıkan ara sıra oluşan duyguları neredeyse dizginlemeyi başarıyordum ama tiksinti, gözümü

kırpamayacağım kadar hızlı bir şekilde midemden boğazıma doğru ilerliyor.

Alkolün, sigaranın, bergamotun kendine özgü kokusu, metalik kan kokusu sarıyor beni.

Hayır

. Hayır

. Hayır.

Arkama bakıyorum ve gözlerim Nikolai'nin karanlık gözleriyle çatışıyor.

Onlar bir pagan cenazesi sırasındaki bir cadıdan daha dengesizdirler, kanlıdırlar ve kan alma vaadiyle

doludurlar.

Kanım.

Bunu düşünmeme izin vermeden Red Mask'e doğru yürüyorum.

O sopayla bana vurabilir, umurumda değil. Belki şanslı olacağım ve bilincimi kaybedeceğim ve dolayısıyla

beynimi bu durumdan kurtarabilirim.

“Bak, bir sokak kedisi yakaladım.” Nikolai'nin sert sesi kabusların tetikleyicisi gibi geliyor. “Koşmayı bırakmıyor,

biliyorsun ve çok sinirli. Yüzüme koca bir dal fırlattı ve neredeyse beni bayıltıyordu. O lanet alingan olanları

sevmeliyim. Parçalara ayrılmak çok eğlenceli.”

Beni baştan aşağı inceleyen ve sopayı kaldıran Red Mask'e doğru yürüyorum.

Nihayet.

Bitti.

Bitti.

Bu insan israfıyla yolumun kesişmediği bir dünyaya geri döneceğim.

Sırtıma ağır bir yük iniyor ve güçlü bir kol boynuma dolanıp neredeyse soluk borumu ezerken ürküyorum.

Nefes alamıyorum.

Yapamıyorum...

Hayatta kalma içgüdüğü devreye giriyor ve kalan enerjimin son damlasıyla Nikolai'ye dirsek atıyorum. Bir

duvar bile olabilir çünkü beni serbest bırakmamakla kalmıyor, aynı zamanda tutuşunu da sıkılaştırıyor.

Panik kaslarımı kasiyor ve vahşi bir güçle itip bir noktada onu ısıriyorum ama Nikolai ürkmüyor. Beni ağaçların

arkasına sürüklüyor, ayaklarım yere sürtünüyor ve yardım çağırmak için ağzımı açıyorum, başka bir kafirden

gelse bile.

Nikolai başka bir eliyle ağzıma vuruyor ve maskeyi dudaklarıma bastırıyor. “Şşşt. Çeneni kapatmana ihtiyacım

olacak.”

Sözlerim, ineğin önce öldüğü o tüyler ürpertici korku filmlerindeki gibi mırıldanıyor, tekinsiz seslerle çıkıyor.

O benim. Ben ineğim.

Son çare olarak ağırlığının tamamını geriye veriyorum. Benim kas kütle onunkiyle kıyaslanamaz ama çok

çalışıyorum.

Ben de koşuyorum. İnsani olarak izin verilmesi gerekenden daha fazlasına.

Nikolai dengesini kaybedince sağıma fırladım ama dünya ayaklarımdan altından çekildi. Beni yere yatırıyor ve

ben de karnımın üstüne düşüyorum.

Büyük bir ağırlık sırtıma çarpıyor ve Nikolai bir tuğla duvar gibi tepemde duruyor.

Öksürüyorum, ıkınıyorum ve derin nefesim beni küçük kir parçacıklarını solumaya zorluyor. Ciğerlerim yanıyor

ve bunun beni hâlâ boğucu bir durumda tutmasından kaynaklandığını anlıyorum.

“Lanet bir dövüşçü. Büyük ikramiye.” Sesi, berbat kabuslarımdan kalma koyu mürekkep gibi yankılanıyor.

"Benimle daha fazla dövüş. Daha sert yap. Daha güçlü. Daha hızlı. Dövüşmek istiyorum!

Koluna iki kez vuruyorum, hırıltılı bir nefes alıyorum ve nefesim kesiliyor.

Başım dönüyor ve ağır göz kapaklarımdan arkasında sarı ve turuncu kıvılcımlar oluşuyor.

"Kavga yok?" Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. “Pekala, eğer boğuluyorsan sanırım bunu yapamazsın.

Seni serbest bırakırsam uslu durur musun?”

Kısa tırnaklarım gömleğinin uzun kollarını çiziyor ve o mırıldanıyor.

“Gerçi mevcut durumdan memnunum. Bu pozisyonu daha çok seviyorum.”

Vücudunun benimkini ezmesinin hissi oksijen eksikliğinden daha hızlı algılanırken, aşağılanma kanıma zehir

gibi hücum ediyor. Göğsü sırtımı kaplıyor ve dizini bacaklarımdan arasına sıkıştırıyor. Bütün ağırlığı üzerime

yayıyor ve çok ağır.

Sanki bu ondan kaçmamı sağlayacakmış gibi kendimi toprağa bastırıyorum. Nefes almamı sağlayacak kadar

tutuşunu gevşettiğinde kulağımda karanlık bir kıkırdama patladı.

Ama beni serbest bırakmak ya da üzerimden itmek için hiçbir harekette bulunmuyor.

Ani hava akımı karşısında kesik kesik nefesler alıyorum ve öksürüyorum.

“Kontrol için çabalarken sana ne kadar ateşli hissettiğini söyleyen oldu mu hiç? Seni canlı canlı yutabilirim ve

hiçbir kırıntı bırakmam." Son cümle kulak memesine doğru fısıldıyor ve neredeyse öğürüyorum.

Cildimin dışında.

Lanet beynimden.

Bu gücü nereden aldığımı bilmiyorum ama onu dirseğiyle dürttüm ve göz kırpmayacağı kadar hızlı bir şekilde

altından sürünerek çıktım.

Ayağa kalktığımda koşmaya başladım:

"Anladığım kadarıyla kardeşin için endişelenmiyorsun?"

Durup yavaşça arkama dönüyorum. Nikolai ayağa kalkmış, kollarını kavuşturmuş ve başı yana eğik bir şekilde

beni izlerken.

Ancak onun kayıtsız hiçbir yanı yok. Bu salak ancak zihinsel olarak tanımlanabilirdi.

"Bir sürü pislige bulaştığını duydum" diye devam ediyor. "Landon'u kastediyorum. Burada olmanızın nedeni o, değil mi?"

Maskenin arkasında gözlerim büyüdü. "Bana davetiyeyi gönderen sen misin?"

"Ve sen hayal kırıklığına uğratmadın. Kardeşim kazanmayı sever."

Ona doğru hızla koşuyorum ve onu gömleğinin yakasından yakalayıp o kadar yakına çekiyorum ki göğsü

benimkine çarpıyor. "O nerede?"

Eli saçlarıma doğru uzandı ve bir avuç avuç alıp başımı geriye atana kadar kökleri çekti ve sonra bana baktı.

"Nerede düşünüyorsun?"

Yakasını tutuşum gevşemiyor. Onun deli ya da düpedüz deli olması umurumda değil. Eğer sevdiklerime

bulaşırsa onun en büyük düşmanı ben olurum.

"Bana kendimi tekrar ettirtme," diye sızlandım.

"Neden? Kendini tekrar edersen ne olur? Biraz meraklıyım, yani bilmem gerekiyor. Şimdi."

"Sen..." Sözümlü kestim çünkü maskesi benimkine sürtüyordu.

Nefesi plastiğı ve dudaklarımı yıkadı.

"Hmm? Ne? Ben neyim?" Perili bir şatoda çarpık bir sesle kendini tekrarlayan bir çocuk hayalet gibi, deliliğın

keskinliğıyle soruyor.

Onu ittim ve o da tökezleyerek saçlarımı bıraktı ama elastik bir bant gibi hemen geri sıçradı, yerimi işgal etti ve

beni sıkıştırdı.

Şahsen çok daha belirgin ve korkutucu. Ve ben korkmuyorum bile.

"Durmak!" İki elimi de havaya kaldırıyorum ve piç kurusu onlara çarpıyor, kasları parmaklarımın altında esniyor.

"Bana hala ne olduğumu söylemedin. Devam et. Beni yüzüstü bırakma."

Sırıttırıyor, kanlı maskenin ardındaki

hareket vahşi görünüyor. "İyi bir şey mi? Ya da kötü? Herhangi biri? Hiç biri? İki birden?"

"Sadece dur." O onları kahrolası bir boğa gibi itip kıkırdarken tüm gücümü ellerimde tutmam gerekiyor.

Göğsünü benimkine yapıştırmaya çalışmaktan nihayet vazgeçtiğinde, tutağının sesi havada yankılanıyor.

Çılgınca hareketlerini durduracağına güvenmediğim için hâlâ ellerimi yukarıda tutuyorum. Onun bir duvar gibi

ne kadar gergin olduğunu fark etmeden duramıyorum.

Göğüs kasları parmaklarımın altında seğiriyor ve ben de kollarımı iki yanıma indirerek sisi ve adrenalinin tuhaf

tadını uzaklaştırıyorum.

Konuştduğumda sesim sakın çıkıyor. Toplanmış. Kontrol altında. Landon. O nerede?"

"Lanet olası sıkıcı tiki çocuklar," diye mırıldandı alçak sesle, sonra topuğunun üzerinde dönüp ters yöne doğru yürüdü.

Birkaç saniye orada duruyorum, nefesim maskenin iç kısmında yoğunlaşıyor. Sonra onu takip ediyorum,

bacaklarım sanki artık vücudumun bir uzantısı değilmiş gibi ağırlıksız ve tamamen yabancı hissediyorlar.

"Beni ona mı götürüyorsun?" Nikolai'nin yanına adım attığımda bunu soruyorum.

Başını bana doğru salladı ve ben kan görünce korkumu bastırmak zorunda kaldım. Ne kadar uğraşırsam

uğraşayım asla alışabileceğim bir manzara değil.

"Eğer bunu yaparsam sen benim için ne yapacaksın?" o parıltıyla, yemin ederim iki dakika önce sessize

alındığını sordu.

"Yasadışı faaliyetleriniz nedeniyle sizi polise bildirmeyeceğim. Yine de hobilerinizi daha az şiddet içeren bir şeye değiştirmeyi düşünmelisiniz."

"Ama eğlence bunun neresinde?"

"Bir kez olsun normal olmak mı?"

"Bunun yazılışı sıkıcı mı?" Yaklaşıyor ve ben kenara çekiliyorum, omzunun benimkine çarpmasından kıl payı

kurtuluyorum.

"Geri bas."

"Ah, kahretsin. İçinde bulunduğun kontrol katmanını çözmek ve bu tiki çocuğun içinde neyin gizlendiğini görmek istiyorum."

Hayatımın büyük bölümünde birlikte yaşadığım duyguyu tetiklememek için dişlerimi sıkıyorum ve onları

yavaşça bırakıyorum. "Ben erkek değilim."

"Ne dersen de, havalı çocuk."

"Senin sorunun ne?"

"Ben?" Baş parmağını kendine doğrultuyor. "Sorunlarla dolu olan sen gibi görünüyorsun, evlat."

Burun deliklerim genişliyor ve elim yumruk haline geliyor.

Sorunların var.

Çoğu.

Hayal kırıklığı yaşamak istemezsin.

Nikolai bakışlarını elime çevirdi ve sanki bir Noel hediyesi bekliyormuşçasına topuklarının üzerinde zıpladı.

"Bununla ne yapacaksın? Beni yumrukla?"

Bil diye söylüyorum, güzel ellerinize iğrenç kan bulaşabilir."

Ona vurma dürtüsü kaslarımı sıkı bir düğüm haline getiriyor ama parmaklarımı açılmaya zorluyorum.

Şiddet uygulamıyorum. Durmadan.

Bu çılgın herif bunu değiştirmeyecek.

"HAYIR? Serseri." Parıldadıkları hızla gözleri tekrar sessizleşti ve iki siyah küreye dönüştü.

Siyah üstüne siyah.

SiyahBulanık düşünceleri uzaklaştırmak için kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Onları açtığımda, Nikolai'nin

ek binaya benzeyen bir yere gizlice girdiğini görüyorum.

Yürüyüşümüz sırasında bunu daha önce fark etmemiştim, o piç kurusuna ve onun öngörülemeyen

davranışlarına, nereye gittiğimizi izleyemeyecek kadar odaklanmıştım.

Daha iyi karar vermeme rağmen onun arkasına geçtim. Başka seçeneğim olduğundan değil. Nikolai,

Landon'un nerede olduğunu biliyor ve benim ikiz kardeşimin güvende olduğundan emin olmam gerekiyor.

İç kısım dışarıdan çok daha basit görünüyor - temiz ve klinik - ancak beyaz duvarlar yer yer kirle lekelenmiş.

Dekor, deri bir kanep ve duvara yaslanmış bir masadan oluşuyor ve depo dolabına benzeyen bir kapı var.

Nikolai ağırlığını kanepeye verirken, dünyanın sahibi olduğunu düşünen maço erkekler gibi kollarını arkaya atıp

bacaklarını iki yana açarak girişte duruyorum.

İşaret parmağıyla beni çağırıyor ve ben de maskemin arkasından hırlıyorum. Ve ben hırlamıyorum bile.

Ben de kaçmıyorum, dirsek atmıyorum ya da yardım için çığlık atmıyorum ve bu akşam yukarıdakilerin hepsini

yaptım. Bu piç sayesinde.

"Bunu bir daha yaparsan parmağını kırarım." Tehdidi sakın bir şekilde ve gülümseyerek iletiyorum. Muhtemelen

göremiyor ama siktir et.

"Eğer bir gün daha kardeşinin nefes aldığını görmek istiyorsan kıcını kaldır buraya."

Omuzlarım gerildi ve ona doğru dikkatli adımlar attım, her adımında gereğinden fazla ses yankılanıyordu.

En az üç kişinin sığabileceği kanepayı doldurduğunu ancak kol mesafesi yakınına geldiğimde fark ettim.

Dudaklarımdan bir ses döküldüğünde hâlâ onun büyüklüğünü düşünüyordum.

Boğazımdan dışarı fırlarken yabancı gelen, ürkünç, komik bir ses.

Ancak ben buna odaklanmıyorum, daha çok söz konusu gürültünün ardındaki sebeple ilgileniyorum.

Nikolai beni bileğimden yakalayıp o kadar hızlı çekiyor ki üzerine düşüyorum, göğsüm onunkine çarpıyor ve

maskelerimiz birbirine çarpıyor.

Daha önce sessiz olan gözlerine o aptal parıltı hücum ederken, duyularıma yapılan saldırı bu sefer çok daha

belirgin. "Pekala, merhaba. Sonunda partiye katılman çok hoş.

Ayağa kalkmaya çalışırken bir laneti geri alıyorum. Nikolai izin veriyor ama sonra arkamı dönme hatasını

yapıyorum.

Vahşi eller kalçalarımın iniyor ve kaçmaya çalışan her türlü sesi bastırıyorum. Bir lanet. Kesinlikle başka bir

lanetti.

Ve aslında küfretmiyor olmam da önemli değil.

Nikolai beni aşağı çekiyor ve kığım sert bir yüzeye çarpıyor. Kalçaları.

Ne...

Panik damarlarıma hücum ediyor ve ayağa kalkmaya başlıyorum ama o, kemiklerimi onunkine çarpacak kadar

güçlü bir şekilde itiyor. "Bana verdiğin gafletle ilgilenecek ruh halinde olmadığın sürece hareketsiz kal."

Mecazi anlamda yüzüm düşüyor elbette. Kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolması için para öderdim.

Süresiz olarak.

Bu wanker'dan kaçmam gerektiğinden tekrar denedim. Ama ben hareket edemedi kolunu belime doladı ve

avucunu karnımın üzerine yaydı.

"Birinin güzel karın kasları var."

"Bana dokunmayı ve cinsel imalarda bulunmayı bırak," diye tısladım nefesimin altından, parmaklarımı koluna

batırıp ittim. "Ben heteroseksüelim ve senin tuhaf saçmalıklarınla ilgilenmiyorum."

Kıkırdadı, ses ters giden bir senfoni gibi yankılanıyordu.

"Söylemiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Belki cinsel imalar söylüyorsunuzdur. Ne kadar da tiz bir çocuk."

"Ne?"

Söylemesi gereken her şey dışarıdaki sesler ve ayak sesleri arasında bastırılıyor.
Yeşil Maske sağdaki, fark

etmediğim başka bir kapıdan içeri giriyor ve irkiliyorum.

İçinde bulunduğum durum hızla fark ediliyor ve sıcaklık kafama hücum ediyor.
Rastgele bir adamın kucağında

oturuyorum.

Ben. Brandon kahrolası Kral.

Yine de dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için tamamen hareketsiz kalıyorum.

Zaten maskeyi takıyorum. Eğer hareketsiz kalırsam, bana bakmaz ya da beni fark etmez...

Kapıdan içeri koşan kız kardeşimden başkası yanaklarını kızartıp tavrını kızdırdığında çenem neredeyse yere

çarpacak. Glyn bana bakıyor ve sanki çırlıçıplak soyuluyormuşum, güvenlik ağı olmadan gökten özgürce

düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Başımı eğip ayaklarıma bakıyorum ve çok geçmeden o koyu mürekkepli su onları tamamen yutuyor,

baldırlarımdan dizlerime doğru sürünüyor.

Damar benzeri dallar etime bir mengene gibi sarılıyor, çekiyor, kavırıyor, beni sonsuz deliğe sürüklüyor.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı...

Tüyler ürpertici bir ses kulağıma "Gitti" diye fısıldıyor ve irkiliyorum.

Siyah mürekkep yavaş yavaş dağılıyor ve başımı kaldırdığımda Glyn ile Yeşil Maske'nin soldaki üçüncü

kapıdan kaybolduğunu görüyorum.

Bir nefes verdim ama Nikolai elini karnıma koyduğunda hava boğazıma takılıyor.

Gömleğimin üzerinde ama sanki cildimin yüzeyini çiziyor, neredeyse kaslarımdan soyuluyormuş gibi. Karnımın

çukurunda bir yanık çıkıyor ve diğer uzuvlarıma da yayılıyor.

"Ne kadar sorumlu bir kardeş. Öncelikle buraya Landon hakkında bir hikaye uydurduğum için geldin ve şimdi

de kız kardeşin için endişeleniyorsun. Ortaklaşa birşeyimiz var. Beğendim."

Çoğunlukla kulağımın yanındaki nefesi, karnımdaki eli ve benimkinin altındaki kaya gibi sert kalçaları

yüzünden başım dönüyor.

Sonra söylediği bir şey aklıma geldi ve gözlerimi kıstım. "Lan hakkında bir hikaye mi uydurdun?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Seni buraya başka nasıl getirebilirdim? Kucağımda yani."

İçimde bir öfke volkanı parçalanıyor ve onun kahrolası dikiş maskesini fena halde yumruklamak istiyorum.

Yani çok kötü.

Ama yapmıyorum çünkü bunu yapmıyorum.

Enerjimi onu itmek ve ayağa kalkmak için kullanıyorum. "Saçmalıklarını benden uzak tut. Uzak."

O parıltı yeniden parladı ama ne tür bir saçmalık planladığını anlayamadan Jeremy kapıdan içeri girdi ve Glyn,

elinde turuncu maskesi ve kanlı sopasıyla Yeşil Maske içeri girip gözden kayboldu.

Genişlik ve hoş olmayan yüz ifadeleri bakımından Nikolai'den sonra ikinci sırada yer alıyor. Ancak arkamdaki

pisliğin dıştan gürültülü, şiddetli ve genel olarak iğrenç olduğu durumlarda Jeremy daha sakın versiyondur.

Aklı başında görünen ama aslında değerli aptal arkadaşı kadar kötü şöhrete sahip bir tip.

Şimdi kaşlarını çatıyor, sopasını yere fırlatıp parmaklarını ensesine yapışmış nemli saçlarının arasında

gezdirirken düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Jer!" Nikolai yanıma atladı ve sanki arkadaşmışız gibi kolunu omuzlarıma doladı. "Seksen dokuzla tanışın.

Buraya gelmeyi başaran tek kişinin o olduğundan eminim ve bu nedenle Kafirlerin bir üyesi olabilir."

Jeremy başını kaldırdı ve ilk kez sahneye çıktı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki bizi fark etmedi bile.

Kaşlarını Nikolai'ye kaldırdı, sonra beni yakaladığı yere gözlerini kısıtı.

Çılgın piç kurusuna ölümcül bir bakış attım ve o da sanki hiç orada olmamış gibi kanlı maskesini çıkardı.

Kafası iyi. Olmalıdır.

Lan'in ikiz kardeşinin, yani en büyük düşmanının neden değerli kulübünün saflarına katılması gerektiğini

düşündüğünün başka bir açıklaması yok. Ya da neden bunu yapacağımı düşündüğünü.

Artık Lan'in tehlikede olmadığını bildiğime göre onun nahoş varlığına tahammül etmem için hiçbir neden yok.

Nefretimi gizlemeye gerek duymadan elini omzumdan çektim ve arkamı dönüp oradan ayrıldım.

Hayır, koşuyorum.

Uzak. Uzak.

NIKOLAI

K olya Jr. henüz beş yaşındayken ilk cinsel deneyimini yaşadığından beri maceracı bir fahişeydi.

O zamanki sosisimi sert bulduğumda bu o kadar harika bir keşifti ki neşeyle kıkırdadım. Daha sonra evimizin

her yerinde koşmaya başladım, sarkıyordum, işaret ediyordum ve yoluma çıkan herkese onu gösteriyordum ve

“Bakın! Silahım var!”

Babam başını kaldırıp güldü. Annem ya kusacak ya da alevler içinde kalacakmış gibi görünüyordu.

İyi zamanlar.

Ben ve babam için. Kesinlikle annem için değildi çünkü ikiz kız kardeşlerimin gözlerini kapatıyor, onları içeri

sokuyor ve bana miniğimi pantolonuma sokmamı söylüyordu.

"Ama benim miniğim gerçekten havayı seviyor." diye mırıldanırken somurttum.

Annem gökyüzüne, muhtemelen oradaki görünmez büyük kardeşe baktı ve bu işe yaramayınca, bakışlarını

hayatımızdaki gerçek bir Tanrı'nın gerçek benzerliğine yöneltti. Benim babam.

Kıçına kadar güldükten sonra -bu adama beşte beş espri anlayışı var, onu seviyorum- somurtkan Kolya'yı

toplamama yardım etti ve kesinlikle sikimin ilk gösterisinden bu yana alınmaya hakkı vardı. rızası olmayan bir

duraklama.

Babam bana sosisimi silah olarak kullanamayacağımı söyledi. En azından henüz değil -bakın, size babamdan

beklendiği gibi erkeklerin çok iyi bir mizah anlayışına sahip olduğunu söylemiştim - ve kız kardeşlerimin

önünde soyunmak hayır-hayır.

Ayrıca her zaman çıplak olamayacağım aptal kuralını da söyledi.

Lanet sosyal kısıtlamalar ve tüm bu saçmalıklar.

Her halükarda bu, Kolya Jr.'ın veya kısaca Kolya'nın resmi doğumuydu.

Kolya, isminin Rusçadaki küçültülmüş şeklidir, ancak nadiren kullanılır ve yalnızca Niko'nun takma ad savaşını

yüze bir kazandığı gerçeğine hırlayan Rus büyükbabam tarafından kullanılır.

Ve hayır, büyükbabam aletime Kolya dediğimi bilmiyor yoksa Rus kartımı iptal etmem gerekeceğini bilmiyor.

Ve bu hiç eğlenceli değil. Votka soluyorum.

Neyse, o sert olaydan bu yana Kolya, herkesin görebileceği en sürtük, en maceracı horoza dönüştü.

En hafif tabirle becerikli ve açık sözlü olursak tam bir fahişe.

Genişletilmiş cephaneliğinin bir kısmı tatmin edilmesinin kolay olmasıdır. Ona gönüllü bir delik açın ve

kelimenin tam anlamıyla sevinçten ağlıyor.

Bugün uyandığında ve sessiz kalmayı seçtiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

Özellikle cinsel açıdan hayal kırıklığı yaşayan Kolya'ya en sevdiği lezzetleri sundum. Aynı zamanda.

Bir sik ve bir kedi mi? Bana sorarsan büyük ikramiye.

İnisiyasyondan sonra Kafirlerin malikanesine geri döndüm ve bağlantılarımdan üçüne Kolya'nın sunağına gelip

ibadet etmeleri için bir mesaj gönderdim.

Üçü de cevap verdi, peki ne oluyor? Dörtlü grup kulağa eğlenceli geliyordu, o yüzden onlara defolup gelmelerini

söyledim ve onlar da geldiler, ot ve içki yığını halindeydiler ve içlerinden biri mavi bir hap çiğniyordu.

Bunu çiğnemen gerektiğinden emin değilim, ama ben bunu umursamadım ve sindirimine yardımcı olması için

ona votka verdim.

Bana o iki adamı ve kızı nasıl tanıdığımı sormayın. Kız muhtemelen okuldandı. Tekrar ediyorum, okulda ne

olduğunu sormayın. Orada işletme okuyorum ama üniversiteye başladığımdan beri neredeyse hiç derse

katılmadım. Üstün genlerim sayesinde not ortalamamı yüksek tuttuğum sürece kimsenin umrunda değil. Ben

de dahil.

İki adam, herkes tahmin edebilir. Çok fazla dikkat çekiyorum; bu

Kolya'nın pek çok kişinin cenneti görmesine sebep olduğuna yemin ettiği abartılı sihirli haç piercingiyle ilgili

olabilir.

Ya da cehennem. Sapkınlıklarına bağlı olarak.

Ayrıca, herhangi bir istekten ne kadar rahatsız olduğumla da ilgili olabilir.

Bir keresinde bir kız "Beni boğ baba" dedi ve neredeyse onu öldürüyordum. Kendimi

savunmak adına, onu ne kadar sert boğmam gerektiğini belirtmedi, ben de akışa uydum; akış maksimum

şiddetteydi.

Başka bir adam bana şöyle bir mesaj gönderdi: "Paspas mı arıyorsunuz?"

Çünkü her an üstüme basabilirsin, ben de eğilip onu alırım." Ben de öyle yaptım ve üzerine bastım. Ne? O istedi

ve şaka yapmıyorum, odamın her yerine sıçtı. Daha sonra eğilip onu aldı.

Eğlenceli zamanlar.

Ancak dün gece kesinlikle öyle değildi.

Eğlenceden o kadar uzaktı ki, beni kamçılardı.

Emrimde üç tane seksi insan vardı ve Kolya bakire bir orospu çocuğu gibi görünmek için elinden geleni

yapıyordu. Ki o değil.

On dokuz yıllık hayatımda ilk defa inemedim. Ağzlarını, deliklerini ve aradaki her şeyi sunduklarında değil.

Aslında Kolya'yı en sevmediği hapisten, yani pantolonumdan kurtarmaya bile istekli değildim

.

Çok geçmeden beni unuttular ve ben merdivenlerde oturup bir şişe güzel ole votka içerken onları izlerken

birbirlerine döndüler. Bu, sevişme, birbirlerini emme ve her iki erkeğin de kıza çifte nüfuz etmesi ve kız

neredeyse bayılana kadar onu anlamsızca sikmesiyle başlayan destansı boyutlarda bir üçlüydü. Bir noktada

onu kenara ittiler.

Viagra'lı çocuk belli ki doyamamış, bu yüzden diğer adamı eğmiş, becermiş, sonra da kıcına sikmiş. Ya da

yaptığını düşünüyorum. Çünkü uykuya daldığım nokta orasıydı.

Merdivenlerin altında.

Eğer bu size Kolya'nın eğlenceden uzak durumunun ne kadar çaresiz olduğunu anlatmıyorsa ne anlatır

bilmiyorum.

Merdivenlerin dibinde uyumak kısmı değil, çünkü yemin ederim ki vücudum sadece yatak olmayan herhangi

bir şeyin üzerinde uyumak için kendini uyuşturabiliyor. Bu, kafamın berbat ruh hali ile birlikte geliyor.

Bu katılmayan kısım ile ilgili. Genellikle ben bu saçmalığın her yerinde olurdum ve geriye dönüp baktığımda

herkesin içindeki güzel tuhaf enerjiyi ortaya çıkarırdım.

Onlara mesaj attığımda insanların evet demesinin bir nedeni var. Ben çılgın bir eğlencenin garantili

kaynağıyım.

Dün gece, birden fazla delikten geçmemekle kalmadım, aynı zamanda sıkıldım.

Tamamen ve tamamen kayıtsız.

Tıpkı daha önce profesör bana kafa vermek üzereyken yaptığım gibi. Tatlı dudakları ve her şeyiyle sıcak bir

bomba.

Kolya neredeyse sertti ama dudaklarının onun lanet olası sinir bozucu varlığının yakınında olmasını

istemiyordu.

Kahretsin.

Okuldan sonra malikanenin kapısından içeri giriyorum, giriş holünde duruyorum, tişörtümü başımın üzerinden

geçirip yere atıyorum. Babamın bana hediye ettiği kolyem serbest kalıyor ve kolyeden sarkan kurşunu çıplak

göğsüme düşürmeden önce okşuyorum.

Orada. Çok daha iyi.

İnsanlar pantolon giydiğime şükretmeli. Lanet namuslu toplumun sakinleştirici bir hapa ihtiyacı olabilir. Güzel

bir vücudum var ve onu bir yerde saklamak yerine göstermeyi tercih ederim. Aynı şey canavar horozum için de

geçerli. Genelde Kolya'nın boyu ve porno yıldızı seviyesindeki performansıyla gurur duyuyorum ama bugün

öyle değil.

Gözlerimi kısarak pantolonumdaki yarım çadıra bakıyorum. "Senin bir derdin mi var, orospu çocuğu?"

Hepsi bu mu? Hayır. Hayır. Onun başarılı olduğu şey budur. Bu yüzden herhangi bir deliğe karşı tamamen

havalı olmayı seçti. Sonsuz seçenekler ve hepsi.

Belki de bu seçenekleri genişletmeliyim... Ama kime? Kelimenin tam anlamıyla emrimde mevcut olan tüm

popülasyonun içinden geçerek yolumu siktim.

Geri saralım.

Kolya'nın sessiz muamelesini tetikleyecek ne olmuş olabilir? O, sertleşmek üzere olduğu ama hiçbir zaman

tam olarak oraya varamadığı bu tuhaf aşamada yakalanmıştır.

Dün sabah, bir eşek ve bir amcıkla karşılaşıyordum, yoksa iki eşek ve bir amcık mıydı? Neyse, o zamanlar biraz

kafam iyiydi, kim bilir kaç taneydi?

Ancak bildiğim şey, Kolya'nın sabırsızlıkla beklenen olaya, yani inisiyasyona kesinlikle hazır olduğudur.

İnsanları ölümüne kadar yumruklamak mı?

Önemsiz varoluşları üzerinde güç sahibi olmak mı?

Çok heyecanlı.

Kolya kesinlikle kendini iyi hissediyordu ve berbat hayatının gecesini geçirdi, özellikle de sonra...

Kasıklarıma bir seğirme geldi ve duraksadım.

Kendini her zamankinden daha fazla hissediyordu...

İsteksiz, gergin, tiki bir çocuk sert kışını onun her yerinde kaydırıyordu.

"Oh hayır." Pantolonuma baktım. "Lanet olsun hayır, seni kahrolası pislik."

Sanki "Siktir evet" diyormuş gibi tekrar seğiriyor.

"Sen misin? Bir mazoşist mi? Düz olduğunu söyledi. Sanki bir hakaretmiş gibi saçmalıklarını ondan uzak

tutmanı söylemiştim sana."

Sikim hakaretleri anlamıyor çünkü kullanılmış bir prezervatifin ahlaki pusulasına sahip ve sınıftaki istekli bir

çocuk gibi hazırda duruyor.

"Kendini kontrol ettirmen gerek dostum. Tercihen bir şeytan kovucu tarafından, böylece o iblisleri dışarı

çıkabilirler.

Şimdi düşünüyorum da, uykuya dalarken, ateşli üçlüyü değil, muhteşem Adem elmasının ürktüğünü,

sarsıldığını ve kalın bir şekilde yutkunduğunu görüyordum.

Beni yanlamasına sik.

Kolya artık kesinlikle zor durumda ve havasında. Belki ona dün geceki üçlünün aynısını alırsam...

O kadar hızlı yere düşüyor ki, onun kahrolası yaratıcısına lanet ediyorum.

Benim. Ben yapıcıyım.

"Siktir git, orospu çocuğu," diye mırıldandım.

Heteroseksüel erkeklerle sevişmem.

Kesinlikle.

Birçoğunun beni kızdıran ve ani, dürtüsel şiddete sevk eden kırılgan egoları ve maço erkeksi enerjileri var.

Benim gibi kendi cinselliğinde rahat olan eşcinselleri tercih ediyorum, çok teşekkür ederim.

Heteroseksüel bir adamın yanında durduğum tek an, onun deney yapmak isteyen, iki meraklısı kaybolmuş bir

kuzu olduğu zamandır. Bu durumda onu cennete götürmeyi görevim haline getiriyorum. Bir meleğin bir

peygambere yaptığı gibi; onun adının ne olduğunu bana sormayın; Çoğu zaman kendiminkini bile

hatırlamıyorum.

Brandon King ilgi listelerimin hiçbirinde yer almıyor.

Fazlasıyla gergin ve içine kapanık, soğukkanlı ve kibirli olmasından bahsetmiyorum bile.

Onun tüm varlığı bende ciddi bir erektil disfonksiyon vakası yaratmalı.

Lanet olsun.

Bu adamın sakinleştirici bir hapa ihtiyacı olabilir. Veya birkaçı. Aslında birisi şişenin tamamını boğazına

sokmalı ve onu boğmalı.

Onu ve sırtını siktir et ve bana dokunmayı bırak.

Ben heteroyum. Lanet olsun öyle.

Neredeyse sikimin üzerinde zıplıyordu ve ben tam beş dakika boyunca epik boyutlarda bir ereksiyonla

ilgilenirken orada çok güzel bir şekilde oturdu.

Saydığımından falan değil .

Ya da belki öyleydim. Teorisini kanıtlamak için.

Düz, kıcım. Ya da daha spesifik olmak gerekirse onunki - kelime oyunu tamamen amaçlanmıştı.

Bu sırada kız kardeşinin oradan geçtiğini ve neredeyse masketlerini kaybettiğini, muhtemelen bu yüzden uzun

süre donmuş kaldığını belirtmeliyim, ama konudan sapıyorum.

Onun efsanevi düz savaşına hiç ilgi duymuyorum. Bana sorarsan, siktir et şunu.

Onu inisiyasyona davet etmemin nedeni sadece ikiz kardeşine bulaşmaktı. Elitlerin tiki çocuklarına liderlik

eden ve bizimle kafa kafaya rekabet edebileceğini düşünen büyük pislik.

Birkaç gece önce Landon ve ben adadaki en sevdiğim yerlerden birinde, dövüş kulübünde kavga ettik. O İngiliz

pisliğini hayranlarının önünde yere sermek için o kadar heyecanlıydım ki.

Ama sonra Brandon ortaya çıktı ve kardeşinin prens versiyonu gibi orada durdu.

Landon'un dövülerek öldürüleceği ihtimali karşısında çok tedirgin görüldüğü için konsantrasyonumu

kaybettiğimi itiraf ediyorum ve ayrıca Kolya'nın bu manzarayı takdir ettiğini de itiraf ediyorum.

O ateşli. Ve bu onun gösterişçi, gözüpek kardeşinden farklı.

Brandon'ın daha sessiz bir duruşu var ve kendini tam bir altın çocuk gibi taşıyor.

Düzgün kahverengi saçlı, bakımlı yüzlü, uzun ve ince yapılı ama kaslı. Evet, o şık kıyafetlerin seni kandırmasına

izin verme. Göt deliğinin karın kasları var. Altısı da. Dün saydım çünkü ellerimle yapacak başka bir şeyim

yoktu. Elimi daha eğlenceli bir yola sokmayı tercih ederdim ama huysuz Brandon'ın heyecanlanacağından

şüpheliyim.

Her neyse... oyalanmayı bırak. Şimdi beyin. İçtenlikle söyledim.

Brandon yoluma çıktığı için neredeyse dövüşü kaybediyordum. Ek not, sizi temin ederim ki, bu saçma

nedenden dolayı genellikle kavgalar sırasında dikkatim dağılmaz.

Yani doğal olarak Bran'in benimle uğraşmaya cesaret ettiği şekilde ben de onunla uğraşmak zorunda kaldım.

Ve öyle oldu ki, inisiyasyon yaklaşıyordu ve ben bu şansı kaçıramazdım.

Aptal kardeşi için bu kadar endişelendiği için onun katlımıyla ilgili bir drama uydurdum. Karanlıkta bir atıştı.

Gerçekten Brandon'ın buna kanmayacağını düşünmüştüm

, çünkü o benim gibi insanlara tepeden bakan büyük bir züppeydi.

Kayıp bir kuzu gibi içeri girdiğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edin.

Tamamen kaybolmuş bir kuzu.

Beklemediğim şey, onun ikinci bir deri gibi giydiği katı kontrol maskesinin altından görünen ince saldırganlığı

ve itaatkârlık ipuçlarıydı.

Dışarıdan bakıldığında çok sıkıcı ve züppe görünüyor ve sanki bazı uyuşturucu kullanıyormuş gibi görünüyor.

Belki bunların bir karışımı, etrafını saran pislik tabakasının gevşemesine yardımcı olabilir.

Ancak baskı altına alınınca bir şeyler değişti; bedeni titriyordu ve gerçek ve mecazi anlamda maskesinin

arkasına saklanmaya çabalıyordu.

Onun kucagımda bir heykel gibi hareketsiz kaldığını hatırlayınca aletim sığıyor.
Fark ettiğini sanmıyorum ama

iki avucunu da uslu bir prens gibi uyluklarının üzerinde düz bir şekilde
tutuyordu.

Ama sonra diğerlerini onu kulübümüze eklemeye ikna edemedi gitti.
Anlaşacaklarından değildi ve Jeremy

kimliğini öğrendiğinde dehşete düşmüş görünüyordu ama olsun. Onunla biraz
 oynamak istedim.

Eğer ayakkabısı uyuyorsa onu kardeşine karşı kullan.

Belki bu arada heteroseksüel olma fantezilerini yok edebilirsin. Hiçbir zaman
heteroseksüel erkeklerle

oynamadım ama bu, vazgeçilemeyecek kadar cazipti.

Kan kasıklarına hücum ediyor ve mırıldanıyorum, "Siktir git, seni kahrolası
pislik.

Yardıma ihtiyacın var."

"Yardıma ihtiyacın var Niko." Kuzenim Killian, erkek kardeşi Gareth ve en yakın
arkadaşım Jeremy ile birlikte

içeri girerken yanımdan geçiyor.

Okulu bitirip tekrar bir araya gelmiş olmalı ki muhtemelen ben de öyle
yapmalıydım.

Ama neyse ki unuttum.

Jeremy benden birkaç santim uzakta duruyor. Benden bir santim daha kısa ve
kesinlikle senden sonra en kaslı

olanı. Kendisi benden birkaç yaş büyük ama hatırladığım kadarıyla o benim en
iyi arkadaşımdı. Ama bunun

için onu rahatsız etmiş olabilirim.

Koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırıp gözlerini kıstı.

"Niko, lütfen bana şu anda görünmez insanlarla konuşmadığını söyle."

"Tabii ki değil. Sikimle çok sinir bozucu bir konuşma yapıyordum.

"Bu daha da kötü." Gareth omzumu itiyor ve kıkırdıyor.

Yirmi bir yaşındaki büyük kuzenim, küçük kargaşa grubumuzun prensidir. Düz sarı saçları, keskin çenesi,

elflerinki gibi yeşil gözleri ve kahrolası gamzeleri. Onun sorunu, izin verilmesi gerekenden daha akıllı olması.

Sadece söylemek onu biraz sıkıcı yapıyor.

O, benim yaşımdaki küçük kardeşi Kill'den çok farklı; siyah saçlı, delici mavi gözlü ve bir seri katilin kişiliğine

sahip. En sevdiğim kişilik tipi. Ne kadar çılgın olursa o kadar iyi.

O bir pislik, ama en azından benim kargaşa yaratmamı engellemeye çalışmayan bir pislik ve belirli koşullar

altında bunu onaylıyor ve teşvik ediyor.

"Neden sakinle konuşasın ki?" Jeremy yarı meraklı, yarı taşlaşmış bir halde soruyor. Bana gelince, bu neredeyse

standart.

"Görüş ayrılığı yaşıyoruz. Er ya da geç bir anlaşmaya varacağız."

"Ya da daha önce konuştuğumuz acil servisle ilgilenebilirsin. Seni yerel hastanedeki profesörlerimden biriyle

buluşturabilirim," Kill derin düşüncelere dalıp yanımdan geçip kanepeye oturuyor, kahrolası dişlerini kırdığımda

Colgate gülümsemesi paramparça olacak bir pislik gibi sırtıyor.

"Eğer sikimi tekrar görmek istersen söylemen yeterli." Bu tepede ölmeye hazır bir şekilde kemerimi alıyorum.

Gareth elini benimkine vuruyor, yüz hatlarında dehşete kapılmış bir ifade var.

"Bize sikini gösterme Niko.

Cidden, birisi sikinden bahsettiğinde neden soyunma ihtiyacı duyuyorsun? Tanrı aşkına, biz kuzeniz."

"Eh, kardeşin acil servis hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben de bu durumun bende olmadığını

kanıtlamak istiyorum."

Jeremy bariz bir hoşnutsuzlukla, Sana inanıyoruz, diye homurdandı. "O şeyi pantolonunun içinde tut. Bu

odadaki hiç kimse onu görmek istemiyor."

"Sana inanmıyorum." Kill uzaktan kumandayla oynarken omzunu kaldırıyor.

"Öldürmek!" Gareth homurdanıyor. "Onu delirtmeyi bırakın, yoksa birkaç gün çıplak dolaşacak."

"İyi bir fikir." Parmaklarımı ona şıklatıyorum. "Çok akıllısın Gaz."

Yüzü düşer. "Lütfen yapma."

Killian gülererek başını geriye atarken, Jeremy buraya geldiğinden beri bininci kez iç çekip yanına oturuyor. Onun

fokurdayan hoşnutsuzluğunun benimle bir ilgisi olabilir, ama açıkçası ne yaptığımı ya da yanlış yaptığımı

bilmiyorum.

"Ah, evet!" Tekrar parmaklarımı şıklatıp Kill ve Jer'in karşısına oturuyorum.

Gareth arka planda kayboluyor ve onun muhtemelen benim bekleyen teşhirciliğimden kaçmak için

merdivenlerden yukarı çıktığını görüyorum.

Ama bu başka bir zamanın düşüncesi.

"Şimdi ne var?" Öldürme, görünür bir eğlenceyle sorar. "Bize sakinle ilgili bir hikaye anlatacak mısın?"

"Çok cazip ama bunu bir kontrol etmem gerekecek. Düşünüyordum."

"Bunu gerçekten yapıyor musun? Belki de acil serviste o tedaviyi gördüğünde kafanı kontrol etmeliyiz.

"Haha. Çok komik," dedim. "Şimdi kapa çenenizi. Sormam gereken çok önemli bir soru var. Hiç bir erkekten

etkilendin mi?"

Kill bacak bacak üstüne atıyor. "Herkesle birlikte olduğumu biliyorsun, değil mi? Kullanabileceğim bir delikleri

olduğu sürece cinsiyetin bir önemi yok."

Sağ. O da benimkine benzer bir çılgınlığa katıldı ama bu farklıydı. Herhangi bir şekilde veya biçimde

insanlardan gerçekten etkilendiğini sanmıyorum. O sadece gücü seviyor.

Ben de o kadar çok şey yapıyorum ki, bir süredir doymamış olmam -bu arada otuz altı saat oldu- Kolya'nın

arkadaşlarının rezil mavi top durumuna düşmesine neden oluyor.

Öldürmek işe yaramaz. Sonraki.

"Ya sen, Jer?"

"Erkeklerini çekici bulmuyorum." Kaşlarını çatı. "Bu ne hakkında?"

"Evet Niko. Dört yılı aşkın süredir biseksüel olduktan sonra cinsellik krizi yaşadığını söyleme sakın bana?"

Kill'i görmezden geldim çünkü bana aradığım açığı sunamayacak kadar erkeksi bir adamdı ve sehpaye oturup

Jeremy'nin alanına doğru eğildi. "Neden erkeklerden hiç hoşlanmadın?"

"Çünkü kadınları tercih ediyorum. Bu nasıl bir soru?"

Yüzüm onunkine o kadar yakın ki başkası olsa korkup geri çekilirdi ama Jeremy farklı nefes almıyor ya da

hareket etmeye bile çalışmıyor. Heteroseksüel cinselliğine o kadar güveniyor ki benim görünüşteki tuhaf

davranışlarımdan etkilenmedi.

"Jeremy'ye karşı bir gafın mı var?" Kill, cehennemde yanacak bir cadı gibi yandan sorarken, Şeytan çılgınca

kıkırdadı.

"Hayır." Geri itiyorum. "Heteroseksüelden daha dürüst."

"Teşekkürler?" Jer mırıldanıyor.

"Bu bir iltifat değildi."

O mağlup olmuş iç çekişini yeniden salıveriyor. "Neler oluyor Niko?"

"Bana sakatlayacak birini bulun. Olan bu." Zıplıyorum ve merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, koridordan hızla

geçiyorum, sonra Gareth'in odasının kapısını açıp duvara doğru itiyorum.

Sıkıcı bir pislik gibi ödevlerini yaparken duraklayarak masasından başını kaldırıyor. İsa. Eğer ara sıra şiddete

başvurmasaydı, onu çoktan evlatlıktan reddetmiş olurdum.

Hiçbir kuzenim sıkıcı olmaz ve bundan paçayı sıyırmaz.

"Vay canına, ölüm korkusu için teşekkürler. Lütfen bana soyunmaya başlayacağını söyleme...?"

Ona doğru yürüyorum, gözlerim kısılıyor.

"Cesaret etme Niko, yoksa yemin ederim Rai Teyze'ye sinir bozucu alışkanlıklarından bahsederim..."

"Hiç erkeklerden etkilendin mi?"

Hafifçeydi ve kapının yanında dursaydım muhtemelen bunu fark etmezdim ama Gareth'in gözleri biraz

genişledi.

Kalemini not defterinin üzerine bırakıyor ve yüksek sesle nefes veriyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Kadınları her zaman siktin ama bunu akran baskısı ve toplum tarafından normal olarak tanımlanan şey

yüzünden mi yapmak zorunda hissettiğin için mi yaptın, yoksa kendi isteğiyle mi yaptın?"

"Bu ne hakkında?" Ayağa kalkıyor. "Ne duydun?"

"Ne duymalıydım?"

Yüzü bir saniye kadar düştü ve ben de onun alanına adım attım. "Bu yüzden?

Ne? Söyle bana. Söyle bana! Ne duymalıydım?"

Beni uzaklaştırıyor. "Şu saçmalığı yapmayı bırak."

"Soruma cevap verene kadar olmaz."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Kadınları seviyorum. Mutlu?"

"Peki ya erkekler?"

"Bilmiyorum. Olabilir." Boğazını temizlemeden önce gözleri tropik bir orman gibi parıltıyor. "Neden

araştırıyorsun?"

"Bir şeyi test ediyorum. Erkeklerden hoşlandığını ne zaman keşfettin?"

"Erkeklerden hoşlanmıyorum. İsa." Kapıya koşuyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, sonra kollarını ve ayak

bileklerini çaprazlayarak kapıya yaslanıyor "Emin değilim. Bilmiyorum. Sikişen kadınları seviyorum ama..."

"Ama ne?" Ona doğru yürüdüm ve burnundaki minik çilleri görene kadar ona baktım. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Fikrimi değiştirmedim ve gerçekten de bu kadar yoğun görünmeyi bırakmadım. Ürpertici."

"Falan filan, bana senin dümdüz kışını tehlikeye sokan şeyin ne olduğunu söyle. Mecazi olarak elbette."

Sırıtiyorum. "Yoksa gerçek anlamda mı?"

"Siktir git, pislik." Saf bir öfkeyle gözlerini kapatıyor. "Eğer bundan birine, özellikle de Kill'e bahsedersen, seni

öldürürüm."

"Eğer itiraf edersen yapmayacağım. Şerit değiştirmene ne sebep oldu?"

"Bunu yaptığımdan ya da yapacağımdan emin değilim. Sadece...bir kişi.

Bu kadar."

Bir kişi.

Bir. Kişi.

Bu kadar.

Çok ilginç.

Gareth'in saçını karıştırıyorum ve popo meselesiyle ilgili dersler veriyorum ama beni dışarı atıp kapıyı suratıma

kapatmadan önce bilmesi gereken şeyleri sıralamayı daha bitirmedim.

Ben sırtıtp koridorda yürürken onun inlemeleri kapıdan duyulabiliyor.

Düz Jer'den yağ gibi akıcı Kill'e ve bok gibi kafası karışık Gareth'e kadar uzanan bir ölçekte, Brandon King'in

nereye düştüğünü merak ediyorum.

Öğrenmek istediğimden değil.

Bu çılgınlık olurdu.

ŞAKA YAPIYORUM. BEN DELİYİM.

Bir hafta sonra, sabahın beş buçukunda Elitlerin malikanesinin girişinde gizleniyorum.

Brandon'ın dayanılmaz kardeşi Landon ve bir grup ailesi/arkadaşıyla birlikte yaşadığı yer.

İnan bana, bu kadar erken uyanmayı hiç hayal etmezdim. Ama onun altımda sıkışıp kaldığı ve kıcını aletime

doğru hareket ettirdiği görüntülerle tam olarak hayatta kalamam.

Eğer büyük bir cinsel varlık olmasaydım hadım edilmeyi hak edecek hain kaltak Kolya hâlâ bu anıları

hatırladıkça seğiriyordu.

Ona sunduğum hem canlı hem de kayıtlı tüm porno programlarına rağmen ilgilenmediği bir şey.

Pislik yapıyor. Gerçekten.

Bu da beni bu amatörce takip görevine getiriyor. Bran'in Instagram'ını ziyaret etmiş ve her gün saat beş

buçukta paylaştığı hikayeleri görmüş olabilirim.

Tabii ki, yan taraftaki küçük kapı gıcırdayarak açılıyor ve o, güneşin ışığı altında uzanarak dışarı çıkıyor. Bol bir

şort ve kaslarına ikinci bir deri gibi yapışan, vücuda oturan yeşil bir tişört giymiş.

Çok ateşli.

Şimdi, tıraşlı yüzü, şekillendirilmiş saçları ve genel olarak sofistike görünümüyle bu kadar bakımlı olmasaydı

daha da ateşli olurdu.

Adamlarımı kirli, dağınık ve kenarlarda sağlam seviyorum.

Kadınlar yumuşak ve esnektir ve tapınılmalıdır. Erkekler kullanılmalı.

Kimi kandırıyorum? İkisi de kullanılacak.

Ve o benim adamlarımdan biri değil. İsa aşkına. Düşünce sürecimde bir sorun mu var?

Uyku eksikliği olsa gerek. Olmalı.

Sadece psikopatlar her gün şeytani bir ritüel için bu kadar erken kalkarlar.

Tabii ki de kol bandından telefonunu çıkarıyor; herifin elbette bir kol bandı var. Kusursuz temiz görüntüsüyle

çok iyi gidiyor ve gökyüzünün bir resmini çekiyor, ardından parmakları ekrana dokunuyor.

Normal bir insan gibi şortumun cebinden telefonumu alıp

hikayeye göz atıyorum.

Kapının bir kısmını ve yaklaşan güneşi içeren estetik bir resim.

#YeniGün Kelimenin

tam anlamıyla bu gönderilerde kullandığı tek hashtag bu, sanki tekrarlayan başlıklarla izleyicilerini öldürmeyi

planlıyormuş gibi.

Brandon telefonunu kol bandına geri koydu ve sanki elinde milyon dolarlık bir tablo varmış gibi zarif bir şekilde

kulaklarındaki kulaklıklara dokundu.

Bütün hareketleri yavaş ve telaşsız. Hayır, yavaş değil. Kontrollü. En sevdiği gergin davranış, yaptığı her şeyde

ona yansıyor gibi görünüyor.

Eminim eğlenmeyi bilmiyordur.

Eğer onu yere devirmek ve güzel yüzüne birkaç kez yumruk atmak için can atmıyor olsaydım, onun adına

üzülürdüm.

Her ne kadar güzel doğru kelime olmasa da. Bir kız kadar güzel ya da yol kenarındaki rengarenk bir çiçek

kadar güzel değil. O yakışıklı.

Keskin çene çizgisi, sert gözler, düz burun ve bir sakin etrafında muhteşem görünecek dolgun dudaklar.

Kolya, karamsar durumundaki önemli değişikliği göz önünde bulundurarak tüm kalbiyle aynı fikirde.

Ereksiyonumu ayarlamam ve başımı sallamam gerekiyor.

Brandon ve Dick'i düşünmeyi bırak. Açıkçası örgü yapmıyorlar.

Aslında yapılacak en mantıklı şey arkayı dönüp gitmek.

Ama yine de hiçbir zaman mantıklı bir insan olmadım.

Eğer kalmazsam yarın geri döneceğim. Yarın ayrılırsam ertesi gün geri döneceğim.

Bu noktada bir kaşıntı var.

Brandon yolda koşmaya başladığında derin bir iç çektim, telefonumu şortumun içine soktum ve hemen

peşinden gittim.

Onun da Gareth kadar kafası karışık olup olmadığını öğreneceğim, eğer öyleyse ona ipucu vermeye yardımcı

olacağım. Bunu hayır işi olarak düşünün.

Bu kadar.

Bu kadar.

Aramızda birkaç metre mesafe bırakarak kısa sürede ona yetiştim. Gömleğinin altındaki sırt kasları

dalgalanıyor ve diz arkası kırışları uzayıp baskı yapıyor, bu da şortunun her adımında kalçalarına kadar

çıkmasına neden oluyor.

Hipnotik.

Bakışlarım sürekli olarak kıcının yuvarlak kürelerine doğru kayıyor, yine de şeftali rengi ve boktan.

Heteroseksüelden daha heteroysa, o kıcı boş bırakmak çok yazık.

Brandon kulaklarında ne çalıyorsa kaybolmuş gibi görünüyor çünkü aramızdaki mesafeyi kapattığımı fark

etmiyor.

Ben de onun hızıyla onun arkasında koşmaya devam ediyorum.

Sapık gibi bir görevde olmam gerektiğini biliyorum ama onun büyüleyici çekiminden uzak durmak imkansız.

Siktir et.

AirPod'larından birini çıkarıp kulağına fısıldıyorum: "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Beni özle?"

4

BRANDON

Ben alışkanlık yaratıyım.

Nörolojik olarak öyle. Kelimenin her anlamıyla.

Dikkatle planladığım rutinim olmasaydı ufalanır ve onarılamaz milyonlarca parçaya ayrılırdım.

Dakik eylemlerim olmadan ben bir hiçim.

Bu yüzden her gün saat beşte uyanıyorum. İstisna yok; tatil zamanlarında, içki içerek, parti yaparak veya bir

üniversite öğrencisinden beklenen her şeyi yaparak geçen bir geceden sonra değil. Beş. Her zaman. Her gün.

Sonra kıyafetlerimi giyiyorum, smoothie yapıyorum ve beş buçukta koşuya çıkıyorum.

Yedide geri döndüm. Duş. Kahvaltı. Bir iki saat daha stüdyomda dolaşın. Sonra okul. Daha sonra lakros

takımıyla antrenmanlara gidiyorum. Daha fazla debelenmek. Konuşmak, gülümsemek, gülmek, ilgilenmek,

mesaj atmak, hoşlanmak, olmak.

Mevcut.

Her gün, her gün var olmak zorundayım. Orada olmak ve orada kalmak. Bulanık yüzleri, isimleri ve kişilikleri

olan insanların ortasında.

Bütün gün kendime onlara ait olduğumu ve aslında her nefeste ciğerlerimi doyuran aralıksız mide bulantısıyla

mücadele etmediğimi söylüyorum.

En iyi yaptığım şey bu.

Numara yapmak. Hepsini yut. Gülümsemek.

Tekrar tekrar ve tekrar sikişiyorum ta ki stüdyoma sürünerek dönene, boş bir tuval şeklinde ruhuma bakana ve

sonra gereğinden fazla duş alıncaya kadar. Kendimi temizleyip cildimi domates gibi kırmızıya çeviriyorum ve

güne uyum sağlamamın tek yolu bu.

Sonra bitki çayı içerim ve on buçukta yatarım.

Tabii her gün eğlenmeyi seven arkadaşım Remi tarafından bir partiye sürüklenmezsem.

Bazen onu uzaklaştırıp uyku programıma sadık kalabiliyorum ama bazen de diğer arkadaşlarımızla birlikte

silahlanmış oluyor ve ben hayır diyemiyorum.

Davetiyeleri sürekli reddetmek, yapmacık gündemlere pek uymuyor, değil mi?

Tutarsız uyku düzenim nevrotik yanıma ulaşılmaz bir kaşıntı gibi tırmalıyor ama bununla başa çıkıyorum.

Mantıksal olarak.

Ertesi gün saat beşte uyanıp döngüye devam ederek.

Bu yüzden adım atmamam gereken o kahrolası inisiyasyondan sonra neredeyse onu kaybediyordum.

Bu olay, her zamanki alışkanlıklarımdan büyük bir sapmaydı ve bunu aşmam,
beşte uyanmaktan daha fazlasını
gerektirdi.

Ama yaptım. Sonunda. Çünkü kontrol bende.

Bütün bu gülünç deneyim geçmişte kaldı.

Ya da ben öyle düşündüm.

Beklenmedik bir olay daha az önce çelik duvarıma çarptı, onda bir göçük
oluşturdu ve mükemmel bisikletimi

bir hendeğe sürükledi.

Aklımdan çıkarmaya çalıştığım bir insanın yer israfına baktığımda ayaklarım
duruyor.

Ve yaptım.

Başardım.

Ta ki şimdi konuşana kadar.

Ciğerlerim art arda hızla atıyor, göğsüm sanki kendi lanet derimden kaçmayı
umuyormuşçasına gömleğimin

üzerinde dalgalanıyor.

Alternatif rock tek kulaklığımdan çalmaya devam ediyor, yüksek ses kulağıma
çarpmıyor ama kafatasımdaki

sürekli statik uğultu yüzünden hiçbir şey duyamıyorum.

Tıpkı özenle inşa ettiğim hayatımın bir engelle karşılaşması gibi.

Nikolai sadece bir engel değil. O, yolumdan çekemediğim kahrolası bir duvar.

Sadece varlığıyla yarattığı saçmalığı fark etmiyor ve orada bir aptal gibi sırtarak
duruyor.

Yarı çıplak.

Göğsünde yalnızca kurşun bulunan bir kolye sallanıyor.

Beyaz şortu kalçalarından o kadar aşağı sarkıyordu ki, tek bir yanlış hareket
onları yere düşürebilirdi.

Abartılı dövmelelerden oluşan bir harita göğsüne, omuzlarına, kollarına ve karın kaslarının sekizine yayılmıştı.

Çok gereksiz bir şekilde aptalca kaslı. Kalın yeleli saçları, keskin çenesini, sert hatlarını ve dengesiz gözlerini

vurgulayan dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır.

Geçen sefer kanlı maskenin onu canavar gibi gösterdiğini düşünmüştüm ama hayır, o yoğun ve tamamen

nahoş enerjiyi yalnızca iğrenç yüzüyle çekebildiğinde koltuk değneğine ihtiyacı yok.

AirPod'umu parmaklarının arasında okşuyor; kesinlikle onu daha sonra dezenfekte edecek. "Sadece bana mı

öyle geliyor yoksa bana gerçekten beni özlüyormuş gibi mi bakıyorsun?"

AirPod'umu kaparken üst dudağımın hırslayarak kalkmasını zar zor durdurabiliyorum. "Senin kim olduğunu bile

bilmiyorum. Koş oğlum."

Orada.

Hakaretini ona geri gönderdim. İnisiyasyondan saatler sonra bu cevabı ya da benzer iğrenç bir şeyi

düşündüğümden değil.

Dönüp yeniden koşmaya başlıyorum, koşumu bitirmeye ve hepimizin bildiği ve sevdiği programa geri dönmeye

kararlı bir haldeyim. Biz derken beni ve dengesiz beynimi kastediyorum.

Planım bir kez daha cehennemin en derin çukuruna düşüyor.

Lanet salak bana yetişiyor, benim hızıma koşuyor, omzu neredeyse benimkine değiyor. "Benim, Nikolai. Geçen

gün inisiyasyon sırasında tanışmıştık... Ah, doğru! Sarı dikişli maskeyi takıyordum o yüzden yüzümü görmedin

ama o benim! Maske olmadan çok daha sıcak değil mi sence de?"

AirPod'u tekrar kullanmadan önce dezenfekte etmeyi düşünüyordum ama böyle bir lüksüm yok. Kulağıma

itıyorum, sesini maksimuma çıkarıyorum ve daha hızlı koşuyorum, yolun kenarındaki ağaçlar görüş alanımı

bulanıklaştırıyor.

Emir. Alışkanlık.

Kontrol.

Hep aynı kaldırımda aynı yoldan koşuyorum, aynı parkın önünden geçiyorum, aynı binalara bakıyorum.

Bazı yollarda inşaat alanları olması son derece sinir bozucu ve yayaların dikkatini dağıtmak zorunda

kalıyorum. Şu anda hiç yok.

Ben hızlı bir koşucuyum, takımın en hızlısıyım, bu yüzden orta sahada mükemmel oynuyorum.

Nikolai ve onun gülünç boyu bana yetişemiyor.

Artık ritmime dönebilir ve yaşananları unutabilirim.

Sanki küçük kız kardeşimin orada olduğu gerçeği dışında, inisiyasyonu tamamen unutmuşum gibi.

Ona tam olarak 'Hey küçük prenses, balık ve cips aşkına, lütfen bana bir şeyler gördüğümü ve senin Kafirlerin

inisiyasyonunda olmadığını söyle' diye mesaj atamazdım

çünkü bu benim orada olduğumu açığa vururdu. . Yine de çift çekim yaptı, böylece maskeye rağmen beni

tanıyabilirdi.

Her iki durumda da, kesinlikle olmuyor.

Sevgi dilim, değerli kız kardeşim de dahil olmak üzere sevdiklerimi varoluşumun karmaşasından koruyor.

Yani orada olduğumu gönüllü olarak açıklamamın imkanı yok. Mesaj attım ve onunla buluştum ve iyi

görünüyordu. Kafirlerin başka bir üyesi olan Killian Carson'ın onu öptüğü, daha doğrusu yüzünü yediği bir

fotoğrafını yayınlaması dışında.

İtiraf etmeliyim ki paniğe kapıldım ve Lan bu konuda aklını kaçırdı. Tesadüfen Nikolai'nin kuzeni olan Killian,

kız kardeşimizin yanında olmasını isteyeceğimiz tipte bir adam değil.

Ama bana sorun olmadığını ve ne yaptığını bildiğini söyledi. Lan kesinlikle onu dinlemedi ve Killian'ı tehdit edip

kız kardeşimizden ayrılması için bir süre tanıdığında beni de kendisine katılmaya ikna etti.

Tabii ki Killian'ın kuzeni Mia'ya kaba davrandığında onun adına özür dilemek zorunda kaldım. Nikolai'nin kız

kardeşi olmasına rağmen ona hiç benzemiyor.

Özrünü kabul etti ve beni krep ve oyun oynamaya davet etti.

Lan değil. Ben.

Kafirlerle gitmeyi gerçekten istemiyordum ama Mia ısrar etti ve Killian'ı kendim görmek istedim, o yüzden gittim.

Neyse ki Nikolai orada değildi ama Glyn geldi ve tüm bu süre boyunca Killian'a nasıl özlemle baktığını görebiliyordum.

Bundan sonra ben sorumlu bir ağabey oldum ve ona dikkatli olmasını ve bir şey olursa bana haber vermesini

hatırlattım. Ancak herhangi bir tavsiye vermek beni her zaman büyük bir sahtekar gibi hissettiriyor.

Bu yüzden her şeyin gitmesine izin verdim. Neredeyse.

İsteksizce.

Zaten burası benim yerim değil. İlk kez Glyn'in ayağını yere bastığını ve Lan'in emirlerini dinlemeyi şiddetle

reddettiğini görüyordum.

Sırtıma bir ağırlık çöktü ve iki AirPods da kulaklarımdan çekilirken tökezledim ve Nikolai önümde nefes alarak durdu.

benim kadar zor .

Hayır, nefes nefeseydi ama göğsünün inip kalkması, kalbimin göğüs kafesime karşı çılgınca atışlarıyla kıyaslanamaz.

"Senin sorunun ne?" Çırpıyorum, sonra dilimi ısııyorum çünkü çıtlamıyorum. Durmadan.

Sanki geçici kontrol kaybıma epik boyutlarda tanık olmuyormuş gibi, "Adını haykırıyordum ama sen dinleliyordun," dedi kayıtsız bir tavırla.

Beni ele geçiren iblisi zihnimin en karanlık köşesine itiyorum ve AirPods'u geri vermesi için avucumu uzatıyorum.

Nikolai bunlardan birini diğer eline attı, sonra avucumu avucunun içine sıkı, dudakları çarpık bir sırıtışla

kıvrıldı. "Ah harika, hatırladın mı! Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Brandon. Veya durun! Aslında

sana mükemmel bir takma ad buldum. Lotus çiçeği. Biliyor musun, çünkü Landon'daki çamurlu bataklıkla

çevriliyken çok güzel çiçek açmayı başardın. Bu çok şiirsel değil mi?"

Bir an felç oldum, düzgün bir şekilde sıkıştırılmış düşüncelerim beni neredeyse baş aşağı mürekkep karası deliğe düşürüyordu.

Ama bu olmuyor.

Çünkü kontrol bende.

Elimi sıcak olanından çekmeye çalıştım ama sanki kemiklerimi kırmaya çalışıyormuş gibi sıkı.

Sırıltısı genişliyor ve tüyler ürpertici faktörü bir adım daha artırıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Yeni adın mı? Yapıyor musun?"

"Bırak gitsin," diye mırıldandım sıkılı dişlerimin arasından.

"Ama neden?" Gerçekten şaşkın görünüyor. "El sıkışmayı teklif eden sendin. Unutulmaz varlığımı

hatırlamıyormuş gibi davrandığın için seni affediyorum.

"Egonuzu kontrol etmelisiniz."

Kendine bakıyor ve sonra gülümsüyor. "Mükemmel derecede harika, sorduğun için teşekkürler."

Burun kemerimi çimdiklemek istiyorum ama yapamıyorum çünkü piç elimi rehin tutuyor, tutuşunu giderek

daha da sıkılaştırıyor. En kötüsü de ne yaptığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

Canımı acıtıyor, kahretsin, ama bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce kendime bir çukur kazıp içinde çürürdüm.

"Elim," dedim tamamen etkilenmemiş bir ses tonuyla.

Daha çok sıkıyor. "Peki ya?"

"Bırak gitsin."

"Zorunda mıyım? Biraz yumuşak ve hoş."

Tutuşunu tekrar sıkılaştırıp parmaklarını birbirine bastırıyor ve ben de kahrolası bir... inlemeyi mi bastırmak

zorunda kalıyorum? Cehennemin kanayan kurşuni kapılarında ne var?

Ağrı. Bu sadece acı.

"Elime ihtiyacım var, o yüzden evet, onu bırakmalısın Nikolai."

"Kahretsin. Adımı söyleme şeklini seviyorum. Gerçi o ateşli aksanda her şey kulağa muhteşem geliyor."

Zihnimden bir türlü silmeyi başaramadığım ışıltı, sert gözlerinin derinliklerine doğru hücum ediyor.

Turkuaz mavisi. Keskin bir merakla mı dolup taşıyorsunuz? Şiddet?

Çılgın salakla bunu söylemek imkansız.

Steroidlere çok düşkün.

Hiç ilgilenmediğim bir unsur.

"Başka... daha mahrem durumlarda adımları nasıl söyledin acaba?"

Elimi o kadar ani bir şekilde geri çekiyorum ki, beni serbest bırakmaktan başka seçeneği kalmıyor. "Sana

eşcinsel flörtlerini benden uzak tutmanı söylemiştim. Ben heteroyum.

"Hmm." Başını yana eğdi, gözleri bir sürüngen gibi dikkatle beni izliyordu.

Onun gibi bir kaçık ne düşünür? Şiddet dışında elbette. İnisiyasyondan önce onun hakkında duyduğum tek şey

spor olsun diye insanları dövdüğüne dair söylentilerdi.

Belki de öyleymiş gibi davranmak yerine gerçek dünyayla daha fazla ilgilenseydim onun erkeklerden

hoşlandığını keşfederdim.

Gerçi kadınlardan da hoşlandığı belli. Göre... ah, sosyal medya. Onu aramadım.

Bir şekilde Remi'nin etiketli

fotoğraflarından birine rastladı.

Benden uzak tuttuğu sürece sikini nereye batırdığıyla hiç ilgilenmiyorum.

"AirPod'larım," diye talep ediyorum, bu sefer elimi uzatma hatasına düşmüyorum.

"Tek heceli konuşmayı ve emir vermeyi seviyorsun, değil mi?"

"Onları geri ver."

Otoriter. Sana onu sevdiğimi söylemiştim."

"Bana kendimi tekrar ettirtme, yoksa Tanrım yardım et bana..."

O kadar hızlı alanıma zıplıyor ki, ürküyorum, tüm vücudum bana dokunmasın diye geriye doğru yalpalıyor.

Gözlerindeki o çılgın bakış, parlak ve istikrarsız bir şekilde yüzeye çıkıyor.
Ölümcül bir fırtına gibi.

"Ne? O halde Tanrı yardımcın olsun, ne? Ne yapacaksın? Beni burada merakta bırakmayın."

Çıplak göğsü benimkine çarpana kadar her kelimeyle içime baskı yapıyor. Bir dizi bilinmeyen duygu patlıyor ve

içimde yayılıyor.

Boğucu ve yanlıı.

Mide bulantısı 2.0 gibi. Ama çok daha kötü.

Biliyor musun? AirPod'ları elinde tutabilir. Zaten o çifti bir daha giymeyeceğim.

Ben geri adım atıyorum, o da öne çıkıyor; göğsü hâlâ benimkine yapışık, kalbi düzensiz bir ritimle çarpıyor.

Yoksa o benim mi?

Öğrenmeyi beklemeden hızla dönüp koşuyorum.

Ağaçların arasında hızla koşarken nereye gittiğime ya da her zamanki rotamı takip edip etmediğime dair hiçbir

fikrim yok.

Hızlı koşarım.

Yapabileceğimin en hızlısı olarak.

Kaslarım itiraz edene ve ciğerlerim şişene kadar.

O siyah mürekkep uzun girdaplar ve keskin vuruşlarla peşimden koşuyor.

Hayali eller gömleğimi yakalayıp çekiyor.

Nefesim kesik ve yanlıı.

Hayır.

Kontrol sende. Kontrol her zaman sende, hatırladın mı?

Her zaman.

Ama yine de o eller beni kavradıkça, bükerken, çekerken sallanıyorum ve...

Sert bir nesne sırtıma çarpıyor ve o kadar ani bir şekilde itiliyorum ki baş aşığı yere düşüyorum.

Öksürüyorum ve toprağı doğıru iniyorum, ciğerlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Sıcak nefesler kulağıma ısıtıyor ve o tanıdık sinir bozucu ses şunu fısıldıyor: "Benden kaçma, lotus çiçeğı. Bu

bunu ikinci kez yapıyorsunuz, eğer inisiyasyonu da sayarsak üçüncü. Biraz incindim."

Çarpık hayal gücüme kapılmadığım gerçeğinin tadını çıkararak nefesimi dışarı veriyorum.

Ama bu beni Nikolai'nin benden üstün olduğunu fark etmeye yönlendiriyor.

Tekrar.

Bu kez dizini sırtımın alt kısmına bastırdı, kulağıma konuşurken eli ense mi sıktı.

Yine lanet.

"Ha...?" Gülümsüyor ve bunu biliyorum çünkü dudakları kulağımanın kahrolası kabuğına doğıru kıvrılıyor. "Bu

pozisyon biraz tanıdık. Şikayetçi olduğumdan değil."

"Nikolai," diye homurdandım, gergin sinirlerim bana galip geliyordu. "Çekil üzerimden."

"Hımm. Daha fazla. Bana daha fazlasını ver," diye homurdanıyor kulağıma.

"Geri bas."

"Bu kadar. Dövüş benimle. Bu enerjiyi seviyorum, lotus çiçeğı."

"Bundan hoşlanmayacaksın..." Kafanı ısırdığını söylemeden önce sustum.

İyi keder. Bu ben değilim.

"Ne? Ne zaman sevmeyeceğim?" O kadar yakından konuşuyor ki sözlerini duymak yerine lanet kulağımda

hissedebiliyorum. "Cümlemin ortasında kendini kesmeyi bırakmalısın. Belirsizlik beni öldürüyor. Ulaşılması

biraz zor bir oyun oynuyorsun Yakışıklı Prens, ama ben bu işin her tarafındayım.
Dövüş benimle. Dövüş

benimle. Dövüş benimle!

Ona dirsek atıyorum. "İğrençsin. Defol."

Şaşırtıcı bir şekilde, yanıma, kışının üstüne düşmeyi seçerek beni serbest bıraktı.
Onun ezici ağırlığının

kaybolması bana normal düşünce sürecimi geri verdi. Neredeyse.

İşte o zaman, koşarken genellikle önünden geçtiğim yakındaki bir parka doğru
yürüdüğümü fark ediyorum.

Sabahın erken saatlerinde ışık, asırlık devasa ağaçların arasından süzülüyor ve
Nikolai'nin yüzüne çarpıyor.

O zaman ilginç bir şey olur.

Yanağını ve sağ gözünü öpen yumuşak sarı ışığın altındaki mavi, tüyler ürpertici
bir turkuaz rengine dönüşüyor

ve irislerdeki minik gri lekeleri ortaya çıkarıyor.

Gri üzerine mavi.

Büyüleyici.

"Kışınıza giren her ne ise, hemen dışarı çıksa iyi olur," diye havlıyor, tüm mizahı
kaybolmuş. "Bana bir daha

iğrenç derseni seni en yakındaki ağaca vururum, sonra da toplarından asarım ki
iğrenç olanın kim olduğunu

herkes görsün. Anladım?"

Kendimi bir anlık sersemlikten kurtardım ve onun ağırlığı olmamasına rağmen
aslında yüz üstü yattığımı fark

ettim.

Ayağa fırlayıp ona bakarken nefesimi düzenlemem gerekiyor.

"Bana bir daha dokunma, ben de sana öyle demeyeceğim. Aslında sana hiçbir
şey demeyeceğim çünkü

seninle bir daha konuşmamayı tercih ederim."

"Neden?" Şekerleme yaptıktan sonra mağarasından çıkan büyük bir kedi gibi telaşsızca ayağa kalkarken,
sırıltısı kaybolduğu hızla geri dönüyor. "Sana aşık olacağımdan mı korkuyorsun?"
Ona en sahte gülümsememi gönderiyorum. "Bunun gerçekleşme ihtimali sıfırın altında. Bir sonraki hayatında
daha iyi şanslar, evlat.
"Falan filan ve kahrolası falan. Bu hayata sahipken neden bekleyeyim ki?"
Kaşlarını çattı. "Ayrıca neden salak
gibi gülümsüyorsun?"
Gülümsemem siliniyor ve AirPods'ları elinden alıyorum. "Beni takip etmekten vazgeç. İçtenlikle söyledim. İma
ettiğin şeyle hiç ilgilenmiyorum."
Uyuşturucu bağımlısı çılgın bir manyak gibi kocaman gülümsüyor. Belki gerçekten kafası iyidir. "Peki neyi ima
ettiğimi nereden biliyorsun?"
"Tam olarak incelikli değildin. Cevap hayır."
"Hayır ile çalışabilirim."
"Vaktini boşa harcıyorsun. Ben heteroyum."
"Bunu bana üçüncü kez söylüyorsun. Birisi bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor."
Omzuma tokat atıyor. "Ama, hey,
geceleri uyumanı sağlayan ne varsa, lotus çiçeği."
Tekrar odama girmeye başlıyor, kokusu (bergamot ve nane)
burun deliklerimi dolduruyor ve duyularımı bulandırıyor.
Yine lanet.
Onu sert bir şekilde ittim ve koşu geçmişimin en hızlı koşusuna girdim. Konağa olan mesafeyi kısa sürede
tüketiyorum.
Rutinimi unut. Çok daha önemli bir şeyi korumam gerekiyor.

Akıl sağlığım.

5

NIKOLAI

S o Son zamanlarda koşmaya başladım.

Son zamanlarda derken, bu üçüncü gün demek istiyorum. İlki Brandon'ı yere yatırdığımda ve kulağına

fısıldarken kaslarının esnediğini hissettiğimde oldu.

İyi zamanlar.

Aslında, iyiden çok daha fazlasıydılar. Aradığım kelime çok ateşli.

Onu itip kakmanın, altın çocuk kişiliğıyle oynamanın bir anlamı var ama benim en çok hoşuma giden şey onu

altımda kıstırmak, bir an itaatkar olmasını sağlamak ve sonraki saniye sanki hayatı buna bağlıymış gibi kavga

etmekti.

Kolya bir hafta içinde en zorlu sertleşmesini yaşadı. İlki Bran'ın kucağına oturmasıydı.

Bir kez daha, hiçbir ön sevişme, açgözlü ağız ve istekli delikler yeni seçici olan sikimi kesmiyordu. Ne ayağı

kalkabildi ne de pantolonumu bırakacak kadar taşak yetiştirebildi.

Yine de kafamda farklı görüntülerin oynaması başka bir hikaye.

Kulağına hırladığımda Bran'in boynuna doğru uzanan o kırmızı lekeyi veya ensesine bir elimle onu

kilitlediğimde tüylerinin diken diken olduğunu hayal ederken bir mağara adamı gibi tek başıma mastürbasyon

yapmak zorunda kaldım.

Kavga etmedi. Tekrar. Orada öylece yatıp kullanılmak için yalvarıyordu.

Gerçi o sana aksini söylerdi.

O adam tam bir pislik. Son birkaç gündür onunla koşmaktan büyük keyif alırken, bunun... karşılıklı olmadığını

hissediyorum.

Sadece gözlerinin kısılmasıyla, ölümcül bakışlarıyla ve ara sıra tatlı dudaklarından çıkan havayla karşılandım.

Tek heceli cevaplarından ve sürekli emirlerinden bahsetmiyorum bile.

Geri bas.

Benden uzak dur.

Bana dokunma.

Hoş olmayan varlığını çevremden uzaklaştır.

Kraliyet ailesi gibi konuşuyor. Yine de şikayetçi değilim. Bana kötü davranan iyi bir çocuğu mahvetmek gibi bir

şey var.

Bu yüzden üçüncü tura geri döndüm.

Elitlerin malikanesinin girişinde bekliyorum, olduğum yerde koşuyorum ve havayı yumrukluyorum. Hareketsiz

kalamıyorum.

Bran'in şortlu ve tişörtlü olduğunu düşünmek bile kasıklarına kan hücum etmesine neden oluyorken.

Sakin kalmaya çalıştığımı belirtmek isterim ama yine de sakinim ve doğduğumdan beri aram bozuk ve onu

yalnız bırakmam beklenemez. Günlerime anlam katan tatlı bir bağımlılığa dönüşüyor.

Çözüm? Onu yıpratmaya çalışın.

Derisinin altına sürün.

Bu süreçte kalbine zarar verin.

Onunla uğraşmak çok eğlenceli. Bir psikopata benzeyen o tüyler ürpertici gülümsemeyi taklit etmediği sürece

genellikle ifadesizdir, bu yüzden onu ne zaman hazırlıksız yakalasam, farların yüzünde şu geyik ifadesini

yakalıyor. Şurada burun delikleri genişliyor, şurada muhteşem Adem elması sallanıyor.

Ben bu saçmalık için yaşıyorum. Gerçekten.

İki gündür sadece onun canını sıkmayı düşünüyordum. Bir sonraki duyuruya kadar günün en sevdiğim saati

sabah beş buçuk.

Er ya da geç herkes gibi o da ayaklarımın dibine düşecek. Daha doğrusu dizlerine kadar.

Bir şekilde ilerleme kaydettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Dün benden kaçmaya çalışmadı ama benim

çıkardığıma ve koşunun sonuna kadar rehin tuttuğuma bahse girebileceğiniz aptal AirPods'ları kullanmaya

çalıştı.

Ben ona bir sürü soru sorarken o orada yokmuşum gibi davrandı.

Çoğunu hatırlamıyorum ama çoğunlukla şöyle şeylerdi:

Koşudan sonra ne yapar? En sevdiği yemek nedir? Film? Renk? Hobiler?

Kıyafetler? Saç ürünleri? Köln mü?

Dövüş kulübünü seviyor mu? Şiddet? İnsanların kemiklerinin çıtırdaması mı?

Bu biraz zorlayıcı mıydı? Dürüst olmak gerekirse kimin umrunda?

Eğer saldırgan olmasalar bile hiçbir şeye cevap vermezdi.

Pek işbirlikçi değil ve büyük şatosuna geri dönene kadar sorularımı sanki hiç duymamış gibi aklından

çıkarmasına izin veriyor.

Ama yine de ısrarcı olmaktan ve meydan okumayı sevmekten başka bir şeyim yok.

Annem ve Jeremy, istediğimi elde edene kadar durmayan bir boğa gibi olduğumu söylüyorlar, bu yüzden...

tekrar yola çıkıyorum sanırım.

Artık Kolya kahrolası bir perhiz döneminden geçtiğine göre, dünya kadar zamanım var.

Gerçi kahverengi saçlı yakışıklı bir prens onun yakınındayken o kadar da ilgisiz görünmüyor ki bu da aklımı

kariştiriyor.

Bran gibi bakımlı, gösterişli erkekler benim tipim değil. Kesinlikle.

Ama onda bir şeyler...

Kapı gıcırdayarak açıldığında ve siyah şortu ve geniş omuzları, geniş göğüs kasları ve ince beli üzerine uzanan

koyu mavi tişörtüyle lotus çiçeği dışarı çıktığında hareketlerim aniden duruyor.

Yüzünde değil ama kesinlikle üstün bir yapıya sahip. İnce bir tonda, her yerde sert ve sağlam.

Kolya şortumun içinde seğiriyor ve ben alçak sesle inliyorum.

"Siktir et dostum." Ona baktım. "Kararını ver. Kolay mısın, zor musun? Kelime oyunu amaçlandı.

Cevap alamıyorum. Doğal olarak. O tam anlamıyla bir pislik.

Lotus çiçeği günün fotoğrafını çekiyor ve Instagram'da paylaşıyor. Prensini malikanesine kaçtıktan sonra ona

bir göz atacağım. Şimdilik ondan doymayı tercih ederim. Günlük mastürbasyon seanslarım için yeni

materyaller ekle.

Yolda emin ve biraz zoraki hareketlerle yürüyor. Bakışları yana doğru kayıyor, muhtemelen beni arıyor ama ben

ağaçların arkasında iyice saklanmışım.

Kameralarının beni yakalayıp büyük salak Landon'a rapor vermesine izin veremem. O kaltağı yere vurup

kafasını ikiye ayırmaya karşı olduğumdan değil ama kardeşinin pantolonunun içine girmeye çalışırken

herhangi bir sorun yaratmamayı tercih ederim.

Veya göt.

Neyse, lotus çiçeği çevresini araştırmaya devam ediyor ve ben de sırf onunla dalga geçmek için saklanıyorum.

Dün köşeyi döner dönmez yanına atladım, köşkün kameralarından uzaklaşmıştı. Bana geniş gözlerle ve

hafifçe aralık dudaklarıyla baktı ve bu ifade bir saniyeden kısa sürse bile, bunu Brandon King'in her şeyiyle dolu

zihinsel kataloğuma eklediğime emin olabilirsiniz.

Bugün farklı bir strateji kullanıyorum. Benim çalışma tarzıma alışmasına ve bana o özel tepkileri göstermeyi

bırakmasına izin veremem.

Mümkün olduğu kadar yaklaşmasını istiyorum. Ta ki onun kokusunu alana kadar. Ta ki...

Toprak yolda birkaç metre ötede duruncaya kadar, ben de onun yan profilinde ön sırada oturuyorum.

İlgilenmediğinden emin mi? Çünkü benim için çok güzel giyinmişti. Aynı kıyafetleri farklı renklerde giyse de

bugünün renginde bir şeyler var. Mavi, gizemli, züppe gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor.

Gerçi onun gömleksiz kalmasını tercih ederim böylece vücudunun yanında ön sırada yer alabilir ve

muhtemelen dişlerimi ona geçirebilirim.

Mecazi olarak elbette.

Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle kelimenin tam anlamıyla.

Tam önünde üstü açık bir Audi durduğunda aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereydim.

Bomba gibi bir sarışın arabadan atlıyor, kışının kıvrımını ortaya çıkaran kısa bir şort ve büyük göğüslerini zar

zor kapatan bir spor sutyeni giyiyor.

Dudakları hiç doğal değil ve bir travestiden daha fazla makyaj yapıyor.

Brandon'a vahşice sarılıyor, tüm vücudu Brandon'ın önüne yapışıyor. “Bebeğim!!
Bunu tekrar denemeye karar

vermene çok sevindim. Bu sefer her şeyin daha iyi olacağına söz veriyorum. Seni
ne kadar sevdiğimi biliyorsun

yakışıklı.”

Onun sırtını okşadı ama hareketinin arkasında hiçbir coşku yoktu. İfadesi biraz
bile değişmiyor.

Bir robot gibi.

AirPod'larını çıkardığında ondan daha iyi bir tepki aldım sarışın.

Umurumda değil.

Yapmıyorum.

Ama yine de elim seğiriyor ve onu en yakın, en dik uçurumdan atmamı talep
ediyor.

Üç gündür devam eden sabah ritüelimizi nasıl böler?

İki.

Bir manken gibi gülümseyerek geri itiyor, ona cıvıldıyor ve ağzının kenarını
öperken yüzü yumuşacık. İğrenç.

Şuna bak. Brandon'ın en sevdiği kelime.

“Yine de koşmamız mı gerekiyor?” Lanet bir yürümeye başlayan çocuk gibi
somurtuyor. “Aslında bundan ya da

erken kalkmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Birçoğunuzun etrafa saçıldığını biliyorsunuz.

Bu piliç kim?

Muhtemelen onu bütün gece geçirdiğim IG'sinde gördüm, çok teşekkür ederim.

Gerçi hatırladığım tek olay iki yıl önce, ağarmış saçları dışında ona benzeyen
birinin koluna asıldığı zamandı.

Dikkatimi çekmesinin nedeni arkadaşı olmayan kızlarla asla fotoğraf
paylaşmamasıydı.

Onun kadın ve erkek arkadaşlarıyla tanıştığını düşünürsek onun listede olmadığını biliyordum.

Clara.

İsmi hatırlıyorum çünkü onun IG'sini de ziyaret etmeyi not etmiştim ama saat zaten beş olduğu için zamanım

olmadı ve buraya gelmem gerekiyordu.

Sen kimsin, Clara ve en sevdiğin ölme şekli hangisi?

Olay yerine gelip ona bunu sormak üzereyim ya da belki onu korkutup kaçırmak üzereyim. Bu saçmalık bana

doğal geliyor.

Ayakkabılarımın altındaki yapraklar çıtırdıyor ve Brandon'ın başı bana doğru eğiliyor ama bana bakmıyor.

“Kaçmana gerek yok Clara.” Parmaklarını onun saçlarına batırdı, başını geriye doğru çekti ve dudaklarını

onunkilere çarptı. Dili dışarı çıkıyor ve adam bir saniye kadar direniyor, az da olsa açılmadan önce dudaklarını

kapalı tutuyor ve kadın onu ağzının içine itiyor.

Onu öperken başım yana eğik bir şekilde hareketsiz duruyorum.

Yoksa tam tersi mi?

Kasları dalgalanıp yuvarlanıyor, sırtı sertleşiyor, pazıları şişiyor, sonra uzun parmakları saçlarını sıkıyor.

Savaş.

Yaptığı şey bu. Gösteriden keyif almıyor. Dövüşüyor.

Neyle savaşıyorsun, lotus çiçeği?

Onu öpmek için çabılıyor gibi görünüyor ya da belki de libidosunu kontrol altında tutmakta zorlanıyor.

Bakışlarım şortuna kaydı ve hayır. Görünürde ereksiyon yok.

Kolya bunu yoğun bir sevişme seansının ardından birkaç saniye içinde elde ederdi.

Yani eski Kolya. Yeni olan açıkça benim vasiyetim dışında yazılacak bir aptal.

Brandon onu döndürdüğünde öpücüğü derinleştirirken ben de onun tarafından karşılandım. Onun anlamsız

varlığına bile bakmıyorum, bakışlarım onun hafifçe buruşmuş yüzüne odaklanıyor.

Zar zor hareket ediyor.

Neredeyse hiç hissetmiyorum.

Kıza fena halde Fransızca söylüyor ama gözleri sonuna kadar açık. Onun gibi bir kez bile kapanmak ya da

eylemin içinde kaybolmak değil.

Bakışları benimkilere doğru uçu ve ben onu tuttum, kollarımı çaprazlarken gözlerimi onun robotik gözleriyle

kilitledim.

Bana neyin var göster, heteroseksüel çocuk.

Ben orada kalıp programı değil yüzünü izlerken, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi kaşlarının arasında

bir çatık beliriyor.

İfadesinin kontrolden çelişkili duygulara dönüşmesinden, ince değişimden keyif alıyorum. Nefret? Şehvet?

Bana sorarsan ikisi de çok ateşli.

Uzanıp aletimi düzeltiyorum, sonra elimi orada tutuyorum ve şortumun içinden tutarak ona Kolya üzerindeki

lanet etkisini gösteriyorum.

Benimle konuşmadı bile ama sadece bir bakış bile bir adamı en büyük günahkar haline getirmeye yetiyordu.

Bran'ın gözleri genişliyor ve evet, şu anda kesinlikle Clara'ya odaklanmıyor.

Dikkatinin bir kısmı bile onun

üzerinde değil.

Sırf onunla dalga geçmek için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve ardından "Bana yardım etmek ister misin?" diye ağzımı açtım.

Clara'dan neredeyse şiddetle uzaklaşırken gözleri parlak bir mavi tonu parlatıyor.

"Vay be, çok yoğundu bebeğim," diye nefes verdi ve ben de kafasını içeri vurup onu üstü açık arabasıyla

uçurumdan aşağı göndermek üzereydim.

Yüzü benden uzaklaşıyor ama şortundaki kanıtı görmeden önce değil.

Benim benim. Bu... kahrolası bir ereksiyon mu?

Yani onu öptüğü için bunu yapmış olabilir. O ben olamazdım.

O heteroseksüel.

Buraya göz devirmeyi ekleyin.

Dayanaksız duvarlarının arkasına saklanıyor ve Clara'ya en sahte gülümsemeyle bakmadan önce kendini

ustaca ayarlıyor. "Sadece seni özledim."

Saçmalık. Söylediklerine inandığını bile sanmıyorum.

Sarışın kendini tekrar onun kollarına attığından beri kesinlikle öyle. "Bebeğim! Seni çok seviyorum. Bu sefer

sonsuz kadar. Seni bir daha asla bırakmayacağım."

Geri dönmeye fiziksel olarak kendimi zorlamam gerekiyor çünkü bunu yapmazsam oraya gidip Clara'ya

yumruk atabilirim. Veya yanlışlıkla onu öldürün. Ve elimizde ölü bir fahişenin olmasını istemiyoruz.

Ayrıca Clara için daha uygun bir planım olabilir.

Yakışıklı Prens arkasını kollasa iyi olur.

6

NIKOLAI

Yani artık biraz rahatlamam gerektiğini fark ettim.

Brandon kim?

Sikimi dudaklarının arasına alıp bunun için bana teşekkür edecek olan adam, işte o kişi.

Hayır. Aman Tanrım.

Sakin ol Kolya.

Bir saniyeliğine sakın ol dostum.

Gerçi yirmi dört saatten fazla bir süredir spiral çizerken onu buna ikna etmek imkansız.

Clara'yla o korkunç sahneyi gördüğümde beri.

IG'sinde sadece bir resmi olmasına rağmen, kesinlikle onun her yerinde onunla gösteriş yapıyor.

Adamım x

Bebeğim, beni hayatta tutuyorsun x

O şimdiye kadarki en yakışıklı adam değil mi? x

Seni seviyorum, seksi x

Falan filan.

Paylaşımlarına göre yaklaşık iki yıldır birlikteler.

Siktir et şunu.

Ailenin sosyal medya dedektifi olan kız kardeşim Maya, ara ara bir ilişki içinde olduklarını söyledi. Clara'yı

sikmek istediğini düşündü, buna burnunu kaşdı ve bana uzak durmamı söyledi çünkü o bu Brandon denen

adama çok takılmıştı ve ben çok daha iyisini yapabilirdim.

Bu daha az umursayamazdım. Aklımda tek bir bilgi kaldı.

İki yıl boyunca açılıp kapandı.

İlginç.

Neyse umurumda değil çünkü üşüyorum. Havuzda yüzüstü yüzüyor. En iyi hayatımı yaşıyorum.

Burada uyuyabilirim. Tatlı.

Gerçi muhtemelen öldümdü ve bu hiç de uygun değil.

Her neyse. Biraz daha dinlenmek için burada kalacağım. Kesinlikle bir saniyeliğine hareketsiz kalmam ve belki

yarın sabah koşusuna çıkmalıyım gibi aptalca düşüncelere kapılmamam gerekiyor.

Bugün bunu yapmadım, çünkü eğer güzel Clara'yı tekrar görürsem, onun yüz hatlarını bozma isteği duyarım.

Ve asla ve asla genel olarak kızlara yönelik şiddet düşünceleri aklıma gelmiyor.

Annem beni kadınlara saygı duyacak şekilde yetiştirdi. Onları neşelendirin, aşağılamayın.

Ama şu Clara'da bir şey var...

Bir kargaşa beni kanla dolu huzurlu düşüncelerimden çekip çıkartıyor. Bütün lanet deliklerinden çok fazla kan

fıskırıyor.

Nefesimi tutarak sudan kalktım ve saatime baktım. Üç dakika elli beş saniye. Fena değil.

Üç yıldır nefes eğitimi alıyorum ve nefes almadan geçirdiğim süre giderek artıyor.

Jeremy ile bisiklete binmenin dışında bu, rahatlamama yardımcı olan tek yöntem. Muhtemelen o sırada

neredeyse ölmek üzere olduğum için.

Ayrıca gaddarca davranan insanlar da var ama bu beni sadece gaza getiriyor ve kana bulanmış aşamadan

aşağı indirmiyor.

Beynimin talihsiz anlarda uçurtma gibi uçma eğilimini göz önüne alırsak, bu gürültülü aşamaya karşı koyacak

bir başa çıkma mekanizması bulmam gerekiyordu.

Konağın yer altı katında yer alan kapalı havuzumuzun kenarına kendimi kaldırıyorum. Genellikle ben

buradayken bir şeyler duymak zordur ama artık bir şeyler farklı.

Sorun mu? Kahretsin evet.

Saçlarımdaki suyu silkeleyerek banka doğru yürüyorum ve ardından rastgele bukleleri kurutmak için havluyu

kullanıyorum.

Telefonumu elime alıp ekranımın üst kısmındaki bildirimi görünce durakladım. O kadar hızlı açtım ki neredeyse

telefonu düşürüyordum.

Brandon'a IG üzerinden mesaj atıyor olabilirim. Bilirsin, çünkü ben böyle kahrolası bir baş belasıyım.

Onlara cevap vermedi.

Üç gün boyunca.

Mesajım şu şekildeydi:

Benim;)

Nikolai, eğer kulp beni ele vermezse diye.

Takılmak ister misin? Arkadaş gibi?

Tamam, bu bir yalandı. Etrafta olmaktan çok keyif aldığın için arkadaş olmak işe yaramaz. Hepsi soğukkanlı,

huysuz ve saçmalık. Eğlencenin tam tersi.

Bir içki içebilir miyiz?

Masaya vuran sıkılmış bir çocuğun GIF'i

Bunu bütün gün yapabiliriz, Yakışıklı Prens. Gelen kutunuzla konuşmayı seviyorum. Ne kahrolası bir heyecan.

Neden hep aynı etiketi kullanıyorsunuz? Bunun arkasında bir anlam var mı?

Neden lakros oynuyorsun?

Her zaman dinlediğin çalma listelerini bana gönderebilir misin?

Aslında rock'la pek ilgilenmiyorum ama yeni müzik keşfetmeyi seviyorum.

Ayrıca rock sizin ilkel ve doğru imajınız için fazla aşırı değil mi?

Yargıladığımdan değil. Aslında çelişkiyi kazıyorum. Seni anlamaya çalışmak biraz eğlenceli oluyor.

Neden sanatçı olmak istedin?

İnsanların yaratıcılıklarından vazgeçmelerini gerektiren bir şeye giremeyecek kadar gergin değil misin? Yoksa

resim yaparken farklı mısınız?

Lütfen bana bunu yarı çıplak yaptığını söyle. Güzel vücutları saklamak küfürdür, biliyorsun.

Numara alışverişi yapmak ister misiniz? İşte benimki XXXXXXXX.

Merhaba lotus çiçeğinin mesaj kutusu, bu akşam seni tekrar görmek çok güzel.

Bugün çok ateşli görünüyordun.

Çok dürüst olduğun için sana asıldığımdan falan değil.

Bunu heteroseksüel bir adama olan umutsuz tek taraflı aşkım olarak düşünelim. Karşılık vermek zorunda

değilsin.

Kaş kıpırdatma emoji *güneş gözlüğü emoji* istemiyorsanız

Evet. Hepsi iyi. Metinlerim hala burada güzelce duruyor. Emin olmak için daha sonra tekrar kontrol edeceğim.

Bu mesajı iki gün önce, onu Clara'yla görmeden önce göndermişim.

Bundan sonra ona mesaj atmadım ama şimdi ilk cevabını ondan görüyorum.

Bu akşamın erken saatlerinde.

Beni rahatsız etmeyi bırak yoksa seni engellerim.

Ama beni engellemedi. Hatta onu takip ettiğim ve belli ki beni takip etmediği için istekleri arasında yer alan

mesajımı bile kabul etti.

Gözlerimi kısıp ekrana bakıyorum. Bunun arkasında bir anlam var mı?

Neden günler sonra cevap versin ki?

Siktir et bu pislighi. Cidden. Bu pislik yüzünden kalan birkaç beyin hcremi kaybediyorum.

şortumu giydim ve evet, çıplak yüzüyordum. Eğer adamlardan herhangi biri içeri girerse, bu çok zor bir iştir.

Ana salona geldiğimde ailemin bizi buraya kadar takip etmesini sağladığı korumalarımından biri tarafından

karşılandım. Jeremy ve ben onları her şeyden çok kargaşa yaratmak için kullanıyoruz.

"Efendim" diye Rus aksanıyla başlıyor. Kuzenin Killian'ın saldırıya uğradığını bilmek isteyebileceğini düşündüm.

şu anda yukarıda."

Gözlerimi kısıyorum. "Canlı olduğu gibi üst katta mı, yoksa tabutun içinde olduğu gibi üst katta mı?"

Alnında bir kırışıklık belirliyor ve sanki emin değilmiş gibi yavaşça, "Canlı." diyor. Sanırım bilincini kaybetti."

Teşekkür ederim.

Kill'in ölümü muhtemelen sakıncalı olurdu. Ktden bahsetmiyorum bile. En azından annemin tek yumurta

ikizi olan Reina Teyze için.

Ama yine de bu şiddet için bir fırsattır.

Kuzenime zarar verenleri nasıl cezalandıracağım? Onları ölümüne yumruklamak mı?

Suyla boğuşmak mı? Üzerlerine bas - erotik olmayan bir şekilde, elbette?

Çok fazla seçenek.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kapıyı açıyorum, önce kafam içeri giriyor. "Kill'in neredeyse

ldrldğn duydum. Orada ne yaptığımı gördün m? Ayrıca kimin kafasını kesip etini koparacağım ve bir

sopaya asacağım

..."

Cümlemin ortasında duruyorum.

İyi iyi iyi. Bil bakalım kim burada?

Killian, yatağında Uyuyan Güzel gibi uzanıyor, güzelliğın farkında değil ve yeni kız arkadaşı Glyn ve Gareth onun yanında.

Ama beni durduran bu değil. Bu Glyn'in güzel bir ağabey örneğı. Ayrıca pislik Brandon olarak da bilinir.

Evimde.

Dikkatimi onun üzerinde tutarak, kasıtlı olarak yavaşça içeri giriyorum. Bir anlığına gözleri irileşti, sanki beni

kendi kahrolası yerimde görmek istemiyormuş gibi.

Umutlarını yıktığım için mutluyum lotus çiçeğı.

Haki pantolonunun içine sıkıştırılmış beyaz düğmeli bir elbise giymiş.

Haki. İsa. O çok ciddi ve düzgün biri.

Bu imajı mahvetmek için bir neden daha. Onun soğuk kişiliğinin ve kontrol manyağı görünümünün arkasında

gerçekte neyin gizlendiğini görün.

Biraz uzakta duruyorum. "Şimdi burada ne işimiz var? Bir nilüfer mi kayboldu?"

İfadesi değişmiyor, mükemmel bir robotu taklit ediyor ama sonra elini ensesine kaldırıp çekiyor. Zor. Sanki

kendi saçıyla bir sığır eti varmış gibi.

İşte bu, lotus çiçeğı. Benim için mola ver.

Dün yaptığı saçmalıklardan sonra bu durum çok eğlenceli, bu yüzden tehditkar ses tonumu kullanıyorum.

"Kill'imize zarar veren bu muydu Gaz?"

Glyn uzuvları hafifçe titreyerek beni izliyor, gözleri benden aşırı gergin kardeşine doğru uçuyor.

Beni uzun zamandır tanımıyor ama o bile kötü şöhretimi ve önce yumruk atıp sonra soru sorma eğilimimi

duymuş.

Ama bu sefer önce ben soruyorum.

Kardeşi de benim adımı duydu mu? Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum ve başkalarının

düşüncelerinin ne olduğunu asla merak etmiyorum.

Ama nilüfer çiçeği, gösterdiğinden daha fazlasını saklayan bu altın çocuktur ve ben alabileceğim her kırıntıya

susadım.

Bunu kolaylaştırdığından değil.

"Hayır" diyor Gareth. Brandon ve Glyndon onu buraya getirdiler. Onu kampüslerinin yakınında buldular. Suçlu

hakkında daha fazla ayrıntı için Killian'ın uyanmasını beklememiz gerekiyor."

"Böylece?" Dikkatim şu anda saçını yolan Bran'daydı. "Orospu çocuğu Kill'i tek başına mı taşıdın? Senin narin

bir nilüfer çiçeği olduğunu düşünmüştüm ama belki de görüldüğünden daha güçlüsündür."

"Geri döneceğim." Elini indirip kız kardeşine o sahte kışla gülümserken sesi sonlarda takılıp kalıyor. "Gelmek

ister misin Glyn?"

"Hayır, bu gece burada kalacağım" diyor, bakışları hiçbir endişe duymadan uyuyan Killian'a bakıyor.

Hizmetlerin için teşekkür ederim kuzenim.

O olmasaydı Glyn'in kardeşi burada olmazdı.

Belki Kill gelecekte daha çok yaralanmalı, bağışıklık sistemini güçlendirmeye çalışmalı falan.

Bran kaşlarını çattı ama başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Sonra arkasını döndü ve kapıya doğru giderken benim yerime Gareth'in yanından geçmeyi seçti.

Birileri ben burada yokmuşum gibi davranmak için başını belaya sokacak.

On kahrolası saniye içinde uyandırma çağrısı geliyor.

Glyn ve Gareth'e bir şey söyleme zahmetine girmeden onun arkasına geçtim.

Bran, başı dik ve omuzları gergin bir halde koridorda geniş, kontrollü adımlarını hızlandırmaya başladı bile.

Tıpkı Clara'yı öptüğü zamanki gibi.

Ona yetişiyorum ve yanına düşüyorum. "Beni görmek isteseydin bana söylemeliydin, ben de sana bir tur verirdim."

"Kendini aş." Lanet bir robot gibi ileriye bakıyor. "Kız kardeşim ve erkek arkadaşı için buradayım."

"Domates, domates. Yine de o tura katılmak ister misin?"

"HAYIR."

"Akşam yemeğine ne dersin?"

"HAYIR."

"Bir içecek?"

"HAYIR."

"Bu gece tek heceli pislik sözlüğünde başka bir kelime var mı?"

"Hayır" diyor neredeyse otomatik pilotta ve ben onun önüne atlıyorum.

Neredeyse üzerime yürüyor ve aniden durmak zorunda kalıyor, boğazı bir aşağı bir yukarı hareket ediyor ve ben

de o muhteşem Adem elmasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu ısırma istiyorum.

Zor.

Belki bu arada kan da alabilirsin.

Kırmızı, onun açık tenine karşı çok güzel görünecekti.

Gözümü kırpamayacağım kadar hızlı bir şekilde geri adım attı.

Birkaç santim daha kısa olmasına rağmen zırh gibi giydiği o küçümseyici tavırla bana tepeden bakmayı

başarıyor. "Gömlek falan alerjin mi var? Neden hep yarı çıplaksın?"

"Çünkü harika görünüyorum ve bunu saklamak çok yazık. Ayrıca bu beni kontrol ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Anlamsız. Sürekli çıplaklık halinizi kaçırmamız imkansız.

"Sürekli çıplaklık durumu. İsa. Sakin ol dostum. Mahkemedeki hakim gibi konuşuyorsun."

"Ben senin ahbapın değilim." Sanki bir hakaretmiş gibi bu kelimeyi vurguluyor ve yanımdan geçiپ gitmeye

başlıyor.

Tekrar yoluna çıkıyorum ve o duruyor. Elini cebine sokup bıkkın bir şekilde iç çekerken, ondan ezici bir

küçümseme havası yayılıyor ve tenimi yalıyor. "Ne?"

"Neden bugün erkenden bana cevap verdin? Mesajlarımı özledin mi?"

"Sana açıkça beni rahatsız etmeyi bırakmanı söylüyordum."

"Ama değildim. Bilirsiniz, Clara'yla, o belirli zamanda, o belirli yere bilerek gelmesini açıkça istediğiniz halka

açık sevişme seansınızdan sonra durdum. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun lotus çiçeği?

Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, gözleriniz üzerimdeyken sertleşiyordunuz. O değil."

Bir dakika orada duruyorum, sonra beni en yakın sütuna doğru iterken koluyla nefes borumu eziyor.

Başım sert taşa çarpıyor ve kafatasımda bir acı patlıyor ama hissetmiyorum.

Yapamam.

Gözleri vahşi, vahşi ve kontrolden çıkmış bir mavilikte parladığında değil.

Kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en seksi manzara.

"Dinle beni, seni kalın sikik. Çok uzun zamandır senin saçmalıklarına katlanıyorum ama artık yeter.

Sen benim akranım, arkadaşım ya da bu ikisi arasında bir şey değilsin . O yüzden deliğine geri dön ve benim

lanet alanımda olmayı bırak, yoksa seni ezerim.

"Benimle açık saçık konuş bebeğim."

Hırladı ve ben de yüzümü onunkine yaklaştırarak aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi sildim. Kolunu kolayca

çıkarabilirdim ama baskıyı seviyorum.

Fiziksel hareket edecek kadar kontrolü kaybetmesini seviyorum. Yakın ve kişisel.

"Sana böyle sesleniyor, değil mi? Bebek. Hayır, daha az gösterişli versiyonu. Bebeğim. Bana doğruyu söyle, onu

öptüğün için mi yoksa ben sana ereksiyon olduğum için mi ereksiyon oldun? Kız arkadaşını öperken bir

erkeğin sertleşmesine bakmak hoş bir davranış değil, sence de öyle değil mi?"

"Nikolai," diye yeniden homurdandı; sesi erkeksi ve çok lezzetliydi.

Uzanıp dudaklarının arasından onu emmek ve boğazıma sıkıştırmak istiyorum.

Ama hepsinden önemlisi, kontrolünün çözülmesini, kenarlarından yırtılmasını ve arkasında yapışkan bir pislik

bırakmasını seviyorum.

Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey ve onu her zaman ağız sulandıracak kadar seksi bulmuşumdur.

Ancak şu anda bunu yavaş ya da kolay halledebileceğimi sanmıyorum. Eğer kendi hallerime bırakılırsam, onu

tamamen mahvederim. Onu yere atacağım ve onunla yolumu bulacağım. Sabır ve diplomasi olmayacak.

Boğulmak, homurdanmak, sikişmek, sikişmek ve daha çok sikişmek olacak.

İsa aşkına. Sakin ol Kolya. Onu korkutup kaçıramayız.

"Hımm. Adımın dudaklarındaki sesini seviyorum. Tekrar söyle bebeğim."

"Seni öldüreceğim." Kolu, nefes almamı zorlaştıran kadar boynuma daha da bastırdı ama onu tahrik etmek

için kendi ses tellerimi parçalamak zorunda kalırsam, tam da bunu yapacağım.

"Bana daha fazlasını anlat. Ön sevişmenden dolayı çok ısınıyorum ve rahatsız oluyorum. Küfür etmeni

seviyorum bebeğim.

"Seni kahrolası..." Kendini kesti, burun delikleri genişliyor ve yanakları hafifçe kızarıyor ama sonra ifadesi

kapanıyor.

Kendisini yavaş yavaş toparladığını ve dev duvarın arkasında gölgede kaldığını görebiliyorum.

Saklanıyorum.

Geri çekiliyorum.

Hayır, hayır. Siktir et şunu.

Serbest kolunu yakalayıp kendi vücut kütlemlle onu itiyorum ve işte o zaman en güzel şey oluyor.

Brandon Uptight King bir, iki kez geri adım attı ve onu itmeme izin verdi, gözleri buğulandı ve tüm vücudunda

ve parmaklarımın altında bir titreme yayıldı.

Sırtı karşı duvara çarptığında irkildi, hafif kızarmış cildi koyu kırmızı duvar kağıdının önünde lanet bir sanat

eseri gibi görünüyordu.

Kolu boğazımda kaldı ama savaşı kaybetti, benim Yakışıklı Prens, tamamen yaralanmış ve o kahrolası geniş

gözleriyle bana bakıyordu.

Göğsüm onunkine baskı yapıyor ve parmaklarımı boğazına dolarken kalp atışlarının benimkine karşı

gümbürdediğini hissedebiliyorum - güm güm ve kahrolası güm.

Yutkunuyor, göğsü dörtlüyle koşuyor ve tüyleri diken diken oluyor.

Bunu yüksek sesle söylesem Bran bana vururdu ama o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Huysuz, mesafeli tavrının altında bir masumiyet havası var ve ben ona tutunmak, onu emmek istiyorum.

Onu yok edin.

Dudaklarımı dudaklarının köşesine yaklaştırırken fısıldıyorum: "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, lotus

çiçeği? Sanırım onu öpmek için lanet şeytanlarınla savaşıyordun. Ne kadar derine inersen, o kadar zorlama

görünüyordu. Ağzını onun ağzına ne kadar uzun süre uzatırsan, o kadar fazla yük altında görünüyordun, bu

yüzden onun yüzünden zorlanmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Kapa çeneni," diyor ve diğer eliyle beni itmeye çalışıyor.

Bileğini yakalayıp başının üstündeki duvara vuruyorum.

Boğazı çalışıyor ve bana karşı titriyor. Lanet olası ürpertiler. Onu bütün olarak yutacağım ve hiçbir kısıntı

bırakmayacağım.

"Patronluğun beni deli ediyor bebeğim," diye mırıldandım, dudaklarım çenesinden birkaç santim uzaktaydı.

Onun kokusunu açgözlü ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum; yonca, narenciye ve kahrolası lanet.

"Bana yalnızca Clara böyle hitap ediyor," diye mırıldanıyor, sanki dövüşüyor, kazıyor ve o çok sevdiği kontrole

pençelerini geçiriyormuş gibi.

"Ama Clara'ya sert davranmadın, değil mi bebeğim?" Isırıyorum, adım adım yaklaşıyorum. Lanet sarhoşum,

onu dondurma külahı gibi yalamaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum. "Her zaman çok hızlı bir şekilde test

edebilirim."

Parmaklarım çenesini kavramak için boğazından kayıyor, gözlerim onun tatlı, baştan çıkarıcı dudaklarına odaklanıyor.

Titredi ve kolunu boynumdan çekip göğsüme doğru itti.

Ama titriyor.

Onun geri kalanı gibi.

Ve o baskı yapmıyor.

Adem elması yukarı aşağı sallanıyor. "Cesaret etme."

"Ya da ne bebeğim?"

"Nikolai, eğer durmazsan, Tanrım bana yardım et, ben yapacağım..."

"Ne? Beni yine merakta bırakıyorsun bebeğim. Tekrar yutkundum ve bu sefer elimde değil. Ben bu sike takılmış kahrolası bir mazoşistim.

Mecazi olarak elbette.

Dilimi dışarı çıkardım ve çenesini yaladım, geri kalanı gibi tamamen tıraş edilmiş ve temizdi. Lanet turuncu

tadındaydı ve canımı acıtsa bile onun içinde boğulmak istiyorum.

Zaten kendimi koruma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım.

Yine bir yaprak gibi titriyor, eli göğüs kafesimde kalıyor ama şimdi parmaklarını tenime batırıyor ve bunu

yaptığının farkında olup olmadığından emin değilim.

Bu yeterli değil. Bu yeterli olmaktan çok uzak.

Gittikçe daha fazlasına ve her şeye ihtiyacım var.

Dilimi boğazının çukurunda gezdirdim ve hayal ettiğim gibi adem elmasını ısırdım. Ve siktir et beni, tadı her

türlü fanteziden daha güzel.

Onun tadı benim çöküşüm gibi ve ben onun içinde boğulmaya hazırım.

Brandon'ın dudaklarından bir inilti çıktı ve durakladım, göğsüm genişledi ve sikim şortumun üzerinde kalınlaştı,

ta ki patlayacağımdan emin olana kadar.

Daha fazla.

Bana daha fazlasını ver.

Dilimi çenesine, kesik çene çizgisine doğru kaydırdım ve dudaklarının yakınında durdum; benimki havada asılı

kaldı, burun deliklerim genişliyor ve nefeslerim ağır ve derin çıkıyor.

Nefes alışları benimkine benziyor, çarpık ve kesik. Örgütsüz ve tamamen kontrolden çıkmış.

Tam benim onu istediğim gibi.

O dudakları yutacağım ve Clara'nın tüm izlerini unutana kadar diliyle ziyafet çekeceğim.

Sanki niyetini görebiliyormuş gibi gözleri iri iri açıldı ve beni öyle sert itti ki geri çekildim.

Vücudum açlıktan ölüyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, onu serbest bırakmak zorunda kalıyorum.

Daha fazla.

Daha fazla.

Daha da fazlası.

Çenesi titriyor ve kasları kasılıyor. Ve böylece ciddi sorunları olan gergin pisliğe geri dönüyor. "Sana bana

dokunmamamı söylemiştim, seni iğrenç pislik."

Aaave her şeyi mahvetti.

Yumruğumu geriye savurup yüzünün yan tarafına doğru savuruyorum. Sadece duvar tarafından tutularak

tökezledi ve ben de ona yetiştim, yere düşmesini, yüzünün tüm bulanıklığını bırakıp yerini saf bir kafa

karişıklığına bırakmasını saf bir memnuniyetle izledim.

"Sana bunu bir daha söylersen seni fena döveceğimi söylemiştim. Çekil yüzümden, ikiyüzlü."

Onun gitmesini beklemek yerine arkamı dönüp odama doğru ilerledim.

Sinirlerim zonkluyor, sikim sertleşiyor ve aklım oraya geri dönüp onu yumruklama düşünceleriyle titriyordu.

Onu hemen siktir et.

Düz aşk resmen sona erdi.

7

BRANDON

"İyiym anne. Cidden."

Telefonu kulağıma tutarken keskin sarılarla dolu tuvale bakarken burun kemerimi çimdikliyorum.

"O halde yüzünü görmeme izin ver tatlım," dedi annem yavaşça, neredeyse yalvarırcasına.

Her zaman bana, anneme yalvarıyor, yalvarıyor, soruyor, araştırıyor ve rutinimi bozuyor.

Uzun bir nefes veriyorum.

Bana her zaman ilgi, sevgi ve anlayışla davranan annenin gözünde tam bir salak gibiyim.

Belki de benden nefret etmesini istemediğim için gerginim. Kendimden ikimize yetecek kadar nefret ediyorum.

"FaceTime'ı sevmediğimi biliyorsun," diye homurdandım ve daha neşeli bir ses tonuyla, "Bitirmem gereken bir

okul projem var. Seninle sonra konuşacağım."

"Kepek." Durdu, muhtemelen sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. Ailenin altın çocuğu Lan'e karşı asla

sözlerini seçmek zorunda kalmıyor.

Görünen o ki her şeyi berbat etmişim, annemin şefkatli yanı da dahil. "Stres falan altındaysan benimle

konusabileceğini biliyorsun, değil mi? Ya da istersen babanla konuşabilirsin. Ne olursa olsun senin için

buradayız. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Göğsüm sıkışan nefesle genişliyor ve onu ciğerlerimden dışarı atıyorum ama boğazıma takılıyor. Kafatasımın

arkasında basınç oluşuyor ve onu en yakındaki duvara çarpmak istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Çünkü kontrol bende.

Her zaman.

"Biliyorum anne," diye fısıldıyorum.

"Dinlemek. Bunun hakkında konuşmak için çok erken olduğunu biliyorum ama sanırım Grace gelecek yıl seni

almaya açık olabilir."

Kaşlarımı çattım. Annemin temsilcisi Grace, yalnızca dünyaca ünlü değil, aynı zamanda Birleşik Krallık sanat

konseyinde bir efsanedir ve hatta Lordlar Kamarası'nda Leydi pozisyonuna sahiptir.

Şöhretine rağmen dünyaca ünlü yalnızca üç sanatçıyla sözleşme imzaladı; annem de onlardan biri.

"Neden benimle sözleşme imzalamak istesin ki?" Dikkatlice soruyorum.

"Çünkü sen muhteşem bir yeteneksin. Sonunda şansını yakaladığın için çok mutluyum. Bunca zamandır

kardeşinin tüm fırsatları yakaladığını görmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ama sen de onun kadar

yeteneklisin Bran."

Bunu söylemek zorundasın çünkü sen bizim annemizsin ve adam kayırırken yakalanamazsın.

"Tamam" diyorum basitçe.

"Seni çok ama çok seviyorum Bran. Sen olmasaydın hayatım aynı olmazdı."

Sözleri midemi bulandırıyor ama yutkunup gülümsüyorum. Sanki beni görebiliyormuş gibi. "Ben de seni

seviyorum anne."

Midemi bulandıracak ve beni en yakın uçurumdan aşağı yuvarlayacak başka bir şey söylemeden telefonu

kapatıyorum.

Ellerim, onarılamaz parçalara ayrılacağını düşünene kadar telefonu sıkılaştırdı. Bir parçam bunun

gerçekleşmemesi ve sağlam kalması nedeniyle hayal kırıklığına uğruyor. Kafam gibi.

Bakışlarım telefondan tuvale kayıyor. Bir vizyon görmeye başladım, birkaç vuruş yaptım, sonra elimi fiziksel

olarak aşağıya doğru zorlamak zorunda kaldım.

Beynimin onaylamadığı ve hiçbir zaman onaylamadığı şeyleri yapmaktı. Bir manzara resmi üzerinde çalışmam

gerekiyordu ama buna dokunmaya cesaret edemedim.

Onun yerine gözleri düşünüyordum. Ben göz işim yok. Gözlerim kafamı lanet bir duvara gönderiyor.

Bu nedenle insan ve hayvan resimleri yapmayı bıraktım. Yıllarca başardım ama şimdi yine buradayım.

Düşüncelerim başıboş bir şekilde koşuyordu, bu yüzden annemi aradığımda minnettar oldum. Ama onunla

konuşurken bile kendimi tuvale bakmaktan alıkoyamadığım için o kadar da değil.

Benim kendimde olmadığımı -asla öyle olmadığımı- anlayınca işler daha da kötüleşti ve araştırmaya ve

endişelenmeye başladı.

Onun için sürekli bir endişe kaynağı olmamdan nefret ediyorum.

Bu en kötüsü.

Bakışlarım telefonuma dönüyor ve yeni bir mesaj geldiğinde kalbim küt küt atıyor. Ama daha sonra Clara'nın

adını gördüğümde içim o kadar daralıyor.

Kahretsin.

Clara

bebeğim! Hediye aldım! LV çantasına bayıldım, çok güzel. Bunu zaten IG'de yayınladım ve sizi etiketledim!

Çok değerlisin, yakışıklısın. Seni seviyorum ve özlüyorum x Bu gece odanda takılmaya gelebilir miyim? En

seksi iç çamaşırını aldım

göz kırpan emoji *patlıcan emoji* *su sıçraması emoji*

Yazarken parmaklarım otomatik pilotta.

BEN

Yapamam. Çocuklara onlarla vakit geçireceğime söz verdim. Başka zaman telafi edeceğim.

CLARA

somurtkan emoji Tamam. Seni seviyorum bebeğim.

kalp emoji

Bakışlarım konuşmaya, özellikle de gönderdiği son kelimeye takılı kaldı.

Bebeğim.

Başkası söyleyene kadar umursamadım. Veya bunun daha samimi bir versiyonu.

Artık bundan nefret ediyorum.

Clara ile mesajlarımdan çıkıp bebekten daha çok nefret ettiğim ismi bulana kadar bir süre aşağı doğru

ilerlerken parmağım titriyor.

Beni aradıktan iki gün sonra başlattığım konuşmaya tıklıyorum, bana kesinlikle hakkı olmayan şekillerde

dokundu ve ardından yüzüme yumruk attı.

BEN

Merhaba. Geçen sefer söylediklerim için özür dilemek istedim. Gerçekten saygısızlık etmek istemedim ve

kırıldıysan özür dilerim.

Bu arada, bu Brandon King.

Mesajları okudu ama cevap vermedi.

Bu iki haftadan fazla zaman önceydi.

İki hafta oldu ve hâlâ kendimi bir mesajı kaçırmış mıyım diye kontrol ederken buluyorum.

Şimdiki gibi.

Benim sorunum ne?

O gece olanları tekrarlamaktan kendimi alamıyorum. Defalarca, bozuk bir plak gibi. Tekrar tekrar kafamın içine

sızıyor ve özel bir işkence aleti gibi diğer düşüncelerin üzerine yayılıyor.

Her gün neden kontrolümü bu kadar kolay kaybettiğimi düşünüyorum. Yüksek sesle küfrediyordum

; bir ya da iki kez değil, birkaç kez. diye bağırdım, hırladım ve hatta şiddet kullandım.

Ama en utanç verici an, dudaklarının çeneme ve boğazıma değmesi, yalaması ve keşfetmesiydi. Tenim alev

aldı ve kötü bir şeyin eşiğindeydim.

Kalbim hiçbir zaman boğazımı ısırduğu zamanki kadar hızlı atmamıştı.

Ve inledim. Ben. Lanet Brandon King bir adam beni ısırduğu için inledi.

Tamamen farklı bir insanın teninde var olmak gibiydi. Sanki fiziksel varlığımdan kopup yabancı bir varlığa

dönüşmüşüm gibi.

Kendimin bu versiyonundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.

Ama en çok nefret ettiğim şey çok öfkeli olduğum için söylediğim şeydi.

Nikolai'yi hiç yüzüme yumruk atıp beni yere düşürdüğü zamanki kadar öfkeli görmemiştim.

Sanki ayakkabısının altında ezmek istediği bir baş belasıymışım gibi bana baktı. Flört etmekten, deri

yalamadan düpedüz şiddete geçiş bende büyük bir darbe yarattı.

Sonra eşcinsel olduğu için iğrenç olduğunu söylediğimi düşündüğünü fark ettim.

Gerçekten öyle demek istemedim.

İnsanların heteroseksüel, eşcinsel ya da başka herhangi bir şey olması benim için hiçbir zaman önemli olmadı.

Hell, Eli, Creigh ve Remi'nin büyükbabaları tanıdığım en yaşlı gey insanlar ve onların Büyükbaba Jonathan'la

çekişmelerini her zaman eğlenceli bulmuşumdur.

Eşcinsellere karşı hiçbir şeyim yok. Ama gerçek şu ki, ben heteroyum. Sadece heteroseksüel olabilirim.

Nikolai'nin iğrenç olduğunu söylememin nedeni, ona defalarca yapmamasını söylediğimde bana dokunmaya

devam etmesiydi.

Çünkü kendimi tuhaf, yanıyor ve tamamen bedenimden çıkmış hissediyordum.

Bunun nedeni, sanki hiç orada olmamış gibi, kontrolümü kolaylıkla ele geçirip parçalara ayırabilmesiydi.

Bu sefer ipucunu açıkça anladı, yani... umut verici bir gelişme sanırım.

Ekrana dik dik bakıyorum, sonra ekranı siyaha çeviriyorum, telefonumu cebime atıyorum, paletimi ve fırçamı

alıp kırmızıyla birkaç vuruş daha yapıyorum. Kırmızıyı sevmiyorum bile. Ben soğuk renklerin hayranıyım, mavi

ve yeşil.

Ama şu anda sarı ve kırmızı çizgilerini okşayarak biraz turuncu doğurmadan duramıyorum. Sıcak, ateşli.

Vahşi.

O kadar vahşiyim ki, olmadığım her şey.

Sanat her zaman benim lanetim ve kurtuluşum oldu. Boş bir tuval üzerine eskiz çizmeden ve fırça darbeleri

yapmadan ne olacağıma dair hiçbir fikrim yok, ama aynı zamanda bunun ne kadar ileri gidebileceği beni

korkutuyor.

İki yaşımdayken ulaşabildiğim her yere küçük yıldızlar karalıyordum.

Yer, annemin makyajının duvarlarda olduğu yer. Biz kıkırdayıp ebeveynlerimizden saklanırken Landon'un

alnında, göğsünde ve sırtında.

Sonra bu yıldızlar ailemizin, küçük köpeklerin ve en tatlı kedilerin çizimlerine dönüştü. Artık sanatsal tarzım

manzaralar üzerine yerleştı. Çiçekler.

Ağaçlar. Denizler. Bahçeler.

Fauna.

Burası manzaradan çok uzak, diye fısıldıyor beynim, fena halde çıldırıyorum ama duramıyorum.

Eğer bunu yaparsam, başa çıkmanın başka yolu kalmayacak. Gerçekten o mürekkebi damarlarımdan

temizlemeye başvurmam gerekecek.

Tekrar.

Bunun nihai sonucunu görmenin tasfiye etmekten daha güvenli olduğundan emin misin?

Elim havada asılı kalıyor.

Kapı açılıyor ve irkiliyorum, kalbim göğsümde atmaya başlıyor.

Kahretsin. Kapıyı kilitlemeyi unuttum.

Lan, tamamen sakın, kendi teniyle barışık bir halde içeri giriyor.

Vücudunda tek bir insani kemik bile olmayan bir piç olmasına rağmen, ne zaman aynı odada olsak içimi uzak

bir rahatlık kaplıyor.

Üzücü gerçek şu ki Lan'in yüzünü görmek, yüzümü huzurlu görebilmemin tek yolu.

Biz tek yumurta ikizleriyiz ama Lan benden biraz daha kaslı. Gözleri de daha kötü ve sürekli kışkırtıcı bir sırıtış

takıyor.

Aynı fiziksel görüntüye sahip olmamıza rağmen dünyalar kadar farklıyız.

Kendisine klinik olarak narsisistik ve

antisosyal kişilik bozukluğu tanısı konuldu.

Bana berbat olma teşhisi konuldu.

O, herkesin dikkatini çeken büyüleyici ikiz, King ailesinin süperstarı ve çağdaş sanatın dehasıdır.

O, her şeyin tek bir yüce varoluşta toplandığı bir şeydir.

Hayatım boyunca, ben yeraltında sıkışıp kalırken onun süzülüşünü ve gökyüzüne doğru uçuşmasını izledim.

Zihinsel olarak başımı salladım. Bunu bugün yapmayacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" Dikkatli bir şekilde soruyorum. Lan ve benim çok iyi bir ilişkiye sahip olmadığımız bir

sır değil. Her zaman değer verdiğim kişi, bağlantılarında beni 'Yedek Parça' olarak etiketlediğinde bu oluyor.

Bunu şaka amaçlı yaptı ve ben de karşılık verdim ama bu içimde bir şeyleri yaraladı. Belki bir bağı

paylaştığımız yanılsaması.

"Kardeşimi görmeye gelemiz miyim?" Elini cebine soktu ve ben bileklerinden katlanan siyah pantolonuna

dikkat ettim. İkimiz de şık giyinsek de farklı tarzlarımız var. Gardırobunda haki pantolon ya da polo gömlek

olduğundan şüpheliyim.

"Gerçekten ne istiyorsun Lan?"

"Seni kontrol etmek için burada olduğuma inanmıyor musun?" O sırıtır.

"Yaralandım küçük kardeşim."

"Ben senin küçük kardeşin değilim."

“Senden tam on beş dakika daha büyüğüm. Başa çıkmak.” Sanki çocukluğumuza dönmüşüz gibi saçlarımı

kariştirdi, ben de elini kestim.

Bir zamanlar yakın olan ilişkimizi kendi ellerimle yok ettiğimi düşünmek istemiyorum.

Bir zamanlar aynı yatakta uyuyorduk ve bana duymak istemediğim ayrıntılar dahil her şeyi anlattı.

Sonra her şey çöktü. Aklım da dahil.

“Cidden, burada ne yapıyorsun?” Genelde gösterdiğimden daha büyük bir öfkeyle soruyorum.

Son zamanlarda aşırı derecede gergin olan sinirlerimden kaynaklanıyor olabilir.

"Gerçekten sadece seni kontrol etmek istiyorum. Annem telefonda endişeli görünüyordu."

Kısaca gözlerimi kapatıyorum. "Ben iyiyim."

“Elbette Bran. Bunu kendinize yeterince sık söylemeye devam ederseniz, sonunda buna inanabilirsiniz.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Gözlerimi kısıyorum ama o bana bakmıyor.

Tuvalime yaklaşırken beni fiziksel olarak yolumdan çekiyor.

Bok.

Kahretsin.

Lanet olası cehennem.

Kardeşim tuval üzerindeki gelişigüzel görünen vuruşlara bakarken sırtımdan ter akıyor. Başkası olsaydı bu

kadar endişelenmezdim ama bahsettiğimiz kişi benim dahi ikiz kardeşim.

REU sanat okulunun en iyi köpeği ve şeytani ayrıntılara sahip heykelleriyle birçok ödül kazanan, gelecek

vadeden heykeltıraşlık yeteneği.

Tuvali incelerken başı yana eğiliyor ve ben onun önüne atlayıp onu saklamak istiyorum. Siyah mürekkebe

batırmak istiyorum. Ama sanmıyorum, yoksa Lan bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu hissedirdi.

Beni çok korkutan iki şey var.

Aynadaki görüntüm ve Landon.

"Bu... gerçekten harika." Islık çalıyor.

Göğsüm neredeyse beni devirecek kadar sıkışıyor. Lan, sekiz yıldır yaptığım hiçbir şeyi övmedi.

Çalışmamla ilgili daha önceki açıklamaları sert bir şekilde eleştireldi.

Son derece vasat.

Sinir bozucu derecede sıkıcı.

Yıkıcı derecede orijinal değil.

Son derece zihin uyuşturucu.

Rahatsız edici derecede sıkıcı.

Sıkıcı.

Sıkıcı.

Sıkıcı.

Bu benim ikiz kardeşim, bayanlar ve baylar. Onun dünya dışı yeteneğiyle karşılaştırıldığında ne kadar kötü

olduğumu bana söylerken hiçbir yumruk atmıyor.

Dünyaca ünlü sanatçı annemin ve hocalarımla çalışmalarımı ne kadar beğendikleri önemli değil. Teknik açıdan

üstün doğa manzaralarımla ne kadar ödül aldığımın bir önemi yok.

Lan hiçbirini hiç sevmeydi. Bir tane bile değil.

"Bu sadece bir tesadüf," diye mırıldandım, tuvale doğru adım attığımda duygularıyla savaşıyor, onu yıkmak ve

temsil ettiği her şeyi saklamak istiyordum.

Nedense onun karşısında kendimi tamamen çığ ve çıplak hissediyorum. O geceki gibi son kez bana sarıldı.

Kardeşim beni omzumdan tutup döndürüyor, böylece ikimiz de kırmızı ve sarının kaosu bakıyoruz.

Parmaklarımın yarattığı ateşli patlama, zihnimde oluşan kaosu tercüme ediyordu.

“Eğer bu bir tesadüfse bunu her zaman yap Bran. Cidden, bu uzun zamandır yaptığın en iyi çalışma.” Omzumu

sıkıyor. "Kendini zincirlemeyi bırakırsan her şeyin daha iyi olacağını sana söylemiştim."

Gerildim.

Hayır. Hala kendimi zincirliyorum. Bunu yapmadan duramıyorum.

Kontrol bende.

Kontrol.

Kontrol.

Kontrol.

Ben kendimi kaybedip o pis yola sapmak üzereyken beni kendine çeviriyor.

Gözleri kısılmış. "Lütfen bana bunun Clara'yla tekrar birlikte olmanızdan kaynaklanmadığını söyleyin."

“Onun bununla ne ilgisi var...?” Bazen birlikte olduğumuzu unutuyorum. Geceleri, hatta gündüzleri buluşmamak

için her türlü bahaneyi uydurup, tazminat olarak ona özel tasarım çantalar ve ayakkabılar gönderiyorum.

“İG'sinin her yerinde bir ilgi fahişesi gibi seninle gösteriş yapıyor.”

“Lan! Bu çok kaba.”

“Eh, öyle. Aynı zamanda altın arayıcısı.” Kaşlarını çatı. “Hayatım boyunca neden o kaltağa geri dönmeye

devam ettiğini anlayamıyorum. Seni defalarca aldattı ve o kadar zehirli ki, uyuşturucuları tek boynuzlu

gökkuşığı gibi gösteriyor.

"Zehirlilik kralından gelen çok zengin."

Ofladı. "Klasik Bran hareketi."

"Ne?"

"Her zaman başka yöne dön küçük kardeşim. Eve çok yaklaştığında koş, saklan ve konuyu değiştir. Bu senin

için harikalar yaratıyor."

Gülümsemeye zorluyorum. "İşin bittiyse lütfen dışarı çık."

"Kaybet onu Bran. İçtenlikle söyledim. Orospu seni bir kez daha incitirse, işleri kendi ellerime alırım ve ikimiz

de bunun nasıl biteceğini biliyoruz."

Daha sonra stüdyodan çıkıyor.

O gittikten sonra da uzun süre kapıyı izlemeye devam ettim.

Sözleri umursuyormuş ya da bunu benim için yapıyormuş gibi geliyordu ama hayır.

Lan beni her zaman kendisinin bir uzantısı olarak gördü, bu yüzden Clara'dan intikam almasının nedeni bana

göre değil. Bu onun için, böylece zayıf görünmeyecek.

Gözlerim tuvale takıldı ve inledim. Lan'in belli bir silüet görmediğine çok sevindim. Ama ben yaparım.

Açıkça.

Volkanik kaosun ortasında uzun, kaslı ve öfkeli bir figür duruyor.

Yüzümde gezdirirken elim titriyor.

Kahretsin.

Bana neler oluyor?

Peki bunu nasıl durdurabilirim?

8

BRANDON

Bir hafta sonra arkadaşlarımla yerel bara gidiyorum.

Böylece kafama takılıp pişman olacağım bir şey yapmayayım.

İçkiler değiş tokuş edilirken sohbetler etrafımızda yankılanıyor. Ortada, etrafı daha küçük masalarla çevrili

büyük bir masada oturuyoruz.

Birkaç yaşlı yerli barda oturup günlük biralarını içerken mahsullerini tartışıyorlar.

Küçük parti, Remi'nin her zamanki gibi palyaço olmasıyla birlikte çiçek açıyor.

Elinde bir içkiyle ileri geri zıplıyor ve iki çocukluk arkadaşımızla, yaklaşık Glyn yaşında olan Ava ve ondan bir

yaş büyük olan Cecily ile sözlü olarak tartışıyor.

Kuzenim Creigh de burada ama telefonuyla daha çok meşgul görünüyor. Kızların yeni oda arkadaşı ve

Jeremy'nin küçük kız kardeşi Annika, onunla bir sohbet başlatmaya çalışır, ancak Jeremy bir yanıt vererek onu

onurlandırmaz.

Ancak dinliyor çünkü ne zaman konuşmayı bıraksa başını kaldırıp bakıyor.

Annika'nın gruba yakın zamanda eklenmesine hâlâ biraz kırgınım.

İyi biri ama Kafirleri temsil ettiği gerçeği ortada ve gittiğimiz her yerin dışında genellikle güvenlik görevlileri

oluyor.

Kafirlerin artık boğazıma itilmemesini gerçekten tercih ederim.

Ancak küçük bir sorun var. Mia Sokolov'la bir nevi yakınlaştım. Ya da Clara dışındaki tüm kızlar gibi beni Lan'e

yakınlaşmak için kullanıyor olabilir.

Onun arkadaşlığını seviyorum ve bir patron gibi oynuyor, bu yüzden sanırım istediği sürece birbirimizi görmeye

devam edeceğiz. Benim yerimde. Kafirlerin malikanesine tekrar adım atmamın hiçbir yolu yok.

En son orada bulunduğumdan sonra hayır.

Bunu düşünme.

Bunu düşünmeyi bırak.

Etrafımdaki insanlara odaklanmak kolay ama tamamen orada olmak yine de bir mücadele. Karşımda oturan

ve aynı zamanda kendini komaya sokmaya kararlı olan Glyn'i taklit ederek üçüncü içkimi yere atıyorum.

Çok kısık bir sesle asla sahip olmadım çalmayı önerdi.

Belki de bu geceyi sonlandırıp onu kızlarla paylaştığı daireye götürmeliyim.

Ama benim de gerçekten içmeye ihtiyacım var. Birkaç tane daha, sonra gideceğiz.

Remi'nin elinde hayali bir mikrofon var. "Önce ben gideceğim."

Cecily gümüş rengi saçlarını geriye atıp suçlayıcı parmağını ona doğrulttu.

"Her zaman ilk sen gidersin."

"Bu doğru." Ava göğsünü şişiriyor. "Glyn bunu istedi, o yüzden önce o oynasın."

"Ne oynuyorsun?"

Neredeyse ağızımdaki alkolü tükürecektim. Bu son cümleyi söyleyen kız kardeşimin erkek arkadaşı Killian

yüzünden değil.

Yakınında bile değil.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve onun tamamını göremesem de Nikolai'nin Killian'a yakın duran vücudunu

seçebiliyorum.

Saçları gevşek, kalın ve pürüzsüz omuzlarına düşüyor.

Bu sefer siyah bir tişört ve kalçalarına kadar uzanan bir kot pantolon giyiyor.

Tam olarak yaz olmasa da ceket yok. Dövmelerin tam kolları gömleğinin altından ellerinin arkasına kadar

uzanıyor.

Ona bakmayı bırakamıyorum.

Ve bunu ne kadar çok yaparsam, boğazım o farklı mide bulantısıyla o kadar hızlı doluyor.

Ezici olan ama başımı duvara çarpma isteği uyandırmayan şey.

Beni kötü sonlara sürüklüyor.

Bilinmeyen yollarda.

Bakmayı bırak.

Bakmayı bırak.

Kendimi içkimden bir yudum almaya ve Killian'a bakan kız kardeşime odaklanmaya zorluyorum. "Burada ne

yapıyorsun?"

Kuzenini önüne iter. "Nikolai sıkılmıştı, ben de onu yürüyüşe çıkardım."

"Bok ye, orospu çocuğu. Ben köpek değilim. Ayrıca o kadar sıkıldı ki, her şeyi tahrip etmeye başladı," diyor

Nikolai ve ardından Glyn'le konuşuyor: "Seni özlediğini kabul etmeyi reddettiği için kendi isteğim dışında

sürüklendim."

Killian "Anlambilim" diyor. "Size katılabilir miyiz?"

Az önceki tüm gürültü sona eriyor ve beynimde kıyamet sesini duymaktan kendimi alamıyorum.

İşaretle.

Ölümcül görünüyor.

İşaretle.

Bana bakmıyor.

İşaretle.

Bana bakmıyor.

Artan mide bulantısı diniyor ve Brandon'ın destansı boyutlardaki o tanıdık hissine kapılıyorum.

Ayaklarımın altında siyah mürekkep şişiyor ve midemin çalkalandığını hissediyorum.

"Evet tabi!" Ava cevap veriyor. "Ne kadar çoksa o kadar neşeli."

Killian bir sandalye getirip kız kardeşimin yanına oturuyor ve Nikolai de onun yanına çöküyor.

Karşımda.

Aramızda sadece bir masa var ama buraya geldiğinden beri bana bakmadı. Bir kere bile değil.

Killian ve Glyn birbirlerine fısıldaşıyorlar ve kız kardeşime göz kulak olmam gerektiğini biliyorum ama ne

düşündüğümüzün önemli olmadığını öğrendim. Muhtemelen Killian'ı seviyordur.

Lan açıkça aynı fikirde değil ve Killian'ı kaçırp ona işkence yaptığı için Kafirlerin malikanesine düştüm.

Hepsi onun yüzünden.

Sınıf eylemi. Lan'i suçla. Söylediği gibi harikalar yaratıyor.

Killian sonunda kız kardeşimin gözünü sikmeye çalışmaktan vazgeçiyor ve "Peki ne oynuyoruz?" diye soruyor.

"Hiç yapmadım," diyorum, sesimi tanıyamayarak. "Ve Glyn başlayacak."

Bir şutunu kaldırıyor. "Hiçbir zaman yasa dışı bir şey yapmadım."

Nikolai omuz silkiyor ve şutunu indiriyor. Parmaklarım bardağımın etrafında sıkışıyor. Elbette yasa dışı bir

şey yaptı. Onun varlığı yasa dışı olmalı.

Çok sinir bozucu.

Neden tekrar benim alanımda ortaya çıkmak zorunda kaldı?

Creighton, telefonuna olan takıntısını bitirmiş gibi görünerek bir atış yaptı.

"Ne yaptın..." diye soruyor Annika, sonra yutkunup Nikolai'ye bakıyor.

"Nikolai?"

Ona bakıyor ve göz kırpmıyor. "Matkabı biliyorsun."

Aralarına bakarken gözlerimi kısıyorum. Onlar bir şey mi? Yoksa öyle miydiler?

İyi keder. Onun en iyi arkadaşının kız kardeşi olması ve zar zor yasal olması gerekmiyor mu?

Ama yine de, etiketlendiği tüm gönderiler herhangi bir gösterge içeriyorsa, o zaman genellikle hem erkek hem

de kadınların kolundan sarkarken yakalanır. Ve yıllardır devam ediyor.

Oraya bilerek gittiğimden değil...

Ava ateş ettiğinde düşüncelerim dağılıyor ve herkesin dikkatini çekiyor.

"Hangi yasa dışı şeyleri yaptın?" Cecy soruyor.

"Üzgünüm sürtükler, açıklamam gerektiğini söyleyen bir kural yok. Bunu önceden ayarlamalıydık."

Remi şutunu kaldırdı ve "Ahh" diyerek tek seferde vurdu. Uyuşturucular, o pis küçük pislikler."

"Neden içmiyorsun?" Glyn, Killian'a soruyor.

"Çünkü yasa dışı bir şey yaptığımı kabul etmiyorum. Babam ve dedem avukat, çok teşekkür ederim."

"İşler böyle yürümüyor."

"Yasadışı eylemlerde bulunduğuma dair kanıtın var mı?"

"Ah, her neyse."

Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız parlak bir kırmızı tonuna bürünüyor.

Bunu izlemek biraz rahatsız edici ama Killian'ın yanında oturmuyormuş gibi yapmaya çalıştığım adamın varlığı

kadar da rahatsız edici değil.

Kim hâlâ bana bakmıyor?

"Sıra sende" diyor erkek arkadaşına.

Duraklıyor ama yalnızca bir an için. "Hiçbir zaman aşık olmadım."

Ava bir atış yapıyor ve ben onu acıyarak izliyorum, parmaklarım bardağımın üzerinde geziniyor. Zavallı

arkadaşım şimdiye kadar var olan en kötü aşk hikayesini yaşadı. Bu duyguya inandığımdan değil.

Sonuçta aşk, arkadaşlık isteyen boş insanların uydurduğu bir yanılsamadır.

Gerçekte mevcut değil.

Cildim karıncalanıyor ve izleniyormuşum hissi göğsüme saplanıyor.

Başımı kaldırıyorum ve haftalardır ilk kez gözlerim bana meydan okumakla hiçbir işi olmayan o vahşi herifle

kilitleniyor.

Bu ne anlama geliyor?

Gördüğüm kadarıyla, gözlerini bana diktiğinde sertleşiyordun. O değil.

Bunlar beni destansı bir kontrol kaybına sürükleyen sözler ve bir nedenden dolayı o yabancılik hissi yeniden

geri dönüyor.

Kaslarım geriliyor ve bir atış yapıyorum, sonra tek seferde indiriyorum ve yanığa karşı irkilmemi bastırıyorum.

Nikolai'nin gözleri sayısız şiddet yoğunluğuyla patlıyor ve öfke ondan dalgalar halinde yayılıyor.

Aniden yutkunmak zorlaşıyor ve boğazımı temizleme ihtiyacını bastırmak zorunda kalıyorum.

O dik dik bakmaya devam ederken, tanıdık olmayan bir öfke içimde dalgalanıyor.

Ne bekliyordu ki?

Neden benden bir şey bekliyor ki?

Glyn bir atış yapıyor ama daha içkiye fırsat bulamadan Killian silahı onun yerine alıyor ve şöyle diyor:

"Sarhoşsun. Çekimlerinizi yapacağım."

"Sana ihtiyacım yok."

"Baygınlık." Annika onlara yaltaklanıyor, yüzünün her yerine aptal bir sırıtma yayılıyor.

On yedi yaşında ve bu kadar gençken üniversiteye gitmek için bir okul yılını atladi, değil mi? Nikolai'nin sadece

on dokuz yaşında olduğunu biliyorum - ciddi, o bir çocuk - ama o reşit olmadığında/reşit olmadığında onunla

hiçbir şey yapmazdı, değil mi?

Yani İngiltere'de reşit olma yaşı on altı ama onlar Amerikalı.

Orada saat on sekiz değil mi...?

Üstelik bunu en yakın arkadaşına yapmazdı değil mi?

Boğazım daralıyor ve bu sefer iğrenç mide bulantısına karşı onu gizlice temizlemem gerekiyor.

Sağ?

"Bu oyunu bir sonraki aşamaya taşımamız gerekiyor" Nikolai bir el ateş ediyor ve ona bakıyorum, kalbim o

kadar hızlı atıyor ki, sanırım kalp krizi geçireceğim.

"Hiçbir zaman aynı cinsiyetten biriyle sevişmedim ya da onunla deney yapmadım." Bana şöyle bir göz attı ve

ardından içkisini içti.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında güm güm atıyor ve parmaklarım bardağımın etrafında terli oluyor.

Ciğerlerimden kesik kesik nefesler çıkıyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Öpücük sayılır mı?" Ava ona soruyor ve o da başını sallıyor. Gözler üzerimde.

Bana bakmayı kes.

Sadece dur.

Sanırım herkesin önünde kusacağım ve kendimi olabilecek en kötü şekilde küçük düşüreceğim.

"Peki, siktir et." Ava şutu atıyor.

Remi bir drama kralı gibi nefesini tutuyor. "Bu kaltak bu gece gerçekten kendini öldürtmeye çalışıyor."

Killian bir atış yaptı ve Glyn onu sorgulayıcı bir bakışla izledi.

"Bayılacakmış gibi görünme küçük tavşan. Gerçekten tüm bu karışıklıkların sadece kadınlarla yapıldığına

inaniyor musun? Eskiden çok fazla deneme yapardım."

O içerken o da bir shot alıp tek seferde alıyor.

Ne...? Kız kardeşim ne yaptı...?

"Şaşırmış gibi görünme Katil. Ben de çok denemeler yapardım."

Bir nefes bırakıyorum. Tamam, bu Killian'a bulaşmak için söylenmiş bir yalandı. Öyle olsaydı bana söylerdi.

Yaklaştık.

Bence.

En azından öyle olduğumuzu umuyorum.

"Başka hiç kimse?" Nikolai boş kadehiyle oynuyor ve bana kışkırtıcı bir bakış atıyor.

Remi ve Ava'nın çekişmesine, ardından ayaklarıma bakıyorum ve odak noktam orada kalıyor. Ayakkabılarımı

yutan mürekkebe bakıyorum.

Yine de onun yoğun ve pişmanlık duymayan gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

İşaretle.

Kendini aptal yerine koyacaksın.

İşaretle.

Oyun bitti Bran. Herkes seni sahtekarlığınla görecektir.

Ondan hafif bir uğultu sesi geliyor ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp ayağa kalktığını görmeden

edemiyorum. "Lanet sıkıcı.

Ben buradan gidiyorum."

Camın titremesini önlemek için elimi daha sıkı tutmam gerekiyor. Bakışlarım onun çıkışa doğru yürürken,

sigarasını yakarken ve havaya bir duman bulutu bırakırken kayıtsız hareketlerini izliyor.

Mürekkep ayaklarımın etrafından geri çekilmek yerine onları yutuyor, sonra kaval kemiğime doğru fırlıyor ve

dizlerimi boğuyor, ta ki görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey bu olana kadar.

Siyah mürekkep.

Lanet bir kıyamet.

Kalbim neredeyse uyuşuk bir şekilde atıyor ve onu uyuşturmak için bir içki daha yutuyorum.

Annika, "Vay, çok yoğundu" diyor. "Cidden, öldür. Bir dahaki sefere onu getirme. O çok korkutucu."

"Kardeşine ispiyonlayabileceği için olmadığından emin misin?"

Garip bir şekilde gülüyor. "Gülünç olmayın. Jer'den saklayacak hiçbir şeyim yok."

Killian, "Hı-hı," diye yanıtlıyor.

Neyi saklaması gerektiğini sormak istiyorum. Eğer birlikteyseler neden ona korkutucu diyor...?

Yapma.

"Peki sırada kim var?" Tüm kaosu görmezden gelmek için soruyorum.

"Ben!" Annika Killian'a bakıyor. "Hiçbir zaman sikimi emdirmedim."

Remi, "Bu çok hafif bir darbe," diye sızlanıyor ama bir içki içiyor.

Killian ve ben de öyle yapıyoruz.

"Bir dakika bekle." Remi Creigh'e bakıyor. "Neden içmiyorsun Cray Cray? Bu turda asla yapmadım'ı kaçırdın mı?"

Kuzenim başını salladı ve Remi elini havaya kaldırdı. "O halde iç, Tanrı aşkına, doğru, lütfen bana en az bir kez

sikini emdiğini söyle?"

Creigh cevap vermeyince Remi gereğinden fazla teatral bir tavırla sandalyesine çöker. "Sanırım tıbbi yardıma

ihtiyacım var. Kendi yavrum kayıptı ve bilmiyordum. Konuştukça hayatımın yıllarını kaybediyorum, size

söylüyorum."

"Birinin sikinin emilmesinin nesi bu kadar özel?" Creigh soruyor.

"Ah, güneşi bu kadar özel kılan ne? Ay? Ekosistem? Sonsuza kadar devam edebilirim. Tanrım, yavrum, beni

kötü bir akıl hocası gibi gösteriyorsun."

"Ama öylesin." Cecily ona yüzünü buruşturuyor ve hepsi konuşmaya, çekişmeye ve gülmeye devam ediyor.

Eğlenmek.

Bölge dışına çıkıyorum.

Güldüklerinde gülüyorum ama etrafımda olup bitenler hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir sis etrafımı sarıyor ve nefes alamayana kadar tenimin altına sızıyor.

İki shot daha içiyorum ama tamamen uyuşmuş değilim.

Bu yeterli değil.

Hiçbir şey yeterli değil.

Nefes alamıyorum.

Lütfen dur.

Başımı salladım, içimdeki şişmiş siyah mürekkebi silkelemeye çalıştım ama başaramadım.

Killian, Glyn'i eve götürmeye karar verdiğinde birkaç dakika bekleyip, kendimi biraz kötü hissettiğim için bir

bahane uyduruyorum.

Daha çok kendi kafam tarafından eziliyormuşum gibi.

Dengesiz bir şekilde bardan çıkıyorum, başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Zikzak çizerek yürürken bir

grup insanla arpışıyorum ve zr diliyorum ya da öyle yaptığımı düşünüyorum.

Işıklar parlıyor ve küçük bokeh noktalarına dönüşerek gittikçe uzaklaşıyor.

Lanet akıl sağlığım gibi.

Kontrolü tamamen elimde tuttuğum için kendimle gurur duyardım. Her şey hakkında.

Herhangi biri.

Ta ki bu pislik hayatıma girene kadar.

Ve şimdi bu kontrolü nasıl geri alacağımı bilmiyorum.

O kontrole ihtiyacım var yoksa her şey bitecek.

Her lanet şeyi.

Birine çarptım ve sallanan ayaklarımın üzerinde geri adım attım. "zgnm..."

"Nereye gittiğine dikkat et, seni kahrolası pislik!" Adam beni gömleğimin yakasından tutup birkaç kez salladı ve

yıldızları gördüm.

Amerikalı gibi görünüyor. Lanet olsun o adamlara. Neden Amerika'da kalıp beni yalnız bırakmıyorlar?

O ve ikizi, "zr dilesen iyi olur, yoksa seni öldürürüm" diye tehdit ediyorlar.

Bekle. zler.

Alkol değil mi?

Arkadaşları onu benden ayırmaya çalışıyor ama o, ben nefes alamayana kadar daha da sıkı tutuyor.

Çok iyi bir insanmış gibi tatlı bir şekilde gülümsüyorum ve sonra "Siktir git" diye mırıldanıyorum.

Yumruğunu kaldırıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Belki de buna ihtiyacım var, bu yüzden ya bayılacağım ya da

en sonunda defolup gideceğim.

Yumruğu bekliyorum ama gelmiyor.

Parmaklar boğazımdan kayboluyor ve Nikolai'nin yumruğunu adamın yüzüne geçirip onu uçurmasını dehşet içinde izliyorum.

Yere sıçrarken burnunun ve ağzının her yerinde kan patlıyor. Daha sonra onu tişörtünden tutarak kaldırdı ve tekrar yumruk attı.

Ve yeniden.

Sonra onu tekmeliyor.

Diğerleri müdahale etmeye çalıştığında, yumruklarını art arda uzun yumruklarla yüzlerine vuruyor.

Çıldırılmış durumda. Bir çılgınlık.

O deli.

Ve yine de burada dururken içimden geçen tek duygu, yankılanan bir rahatlama.

O ayrılmadı.

Geri geldi.

9

NIKOLAI

Bu kesinlikle görüldüğü gibi değil.

Barın çevresinde takılmadım, arka arkaya sigara içmedim ve nasıl kavga çıkaracağımı ve bazı orospu

çocuklarına nasıl yumruk atacağımı düşünmedim.

Tamam, yaptım.

Ancak bundan sonraki kısım kesinlikle görüldüğü gibi değil.

Ben bu insanları bir amcığın Brandon'ı gömleğinden yakaladığı veya ona yumruk atmaya çalıştığı için

dövmedim.

Onu incit.

Tam önümde.

Evet, Brandon'ı son gördüğümde yumruğumu suratına geçirmiştım ama bunu sadece ben yapabiliyorum.

Neyse, bu pislikler grubu benim huysuz ruh halimin kurbanı oldular çünkü buradalardı.

Brandon'ı tüyler ürpertici bir sapık gibi ya da aynı derecede aptalca bir şey gibi takip ettiğim için değil.

Tamam belki yaptım ama sadece iki blok içindi. Belki üç.

İyi. Beş.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil.

Elimi onların içler acısı kanıyla süsleyebileceğim gerçeği bunu gösteriyor.

Brandon'ı gömleğinden yakalayan pislik şimdi yarı bilinçli bir şekilde yere kan saçıyor, ben de arkadaşlarını aşağılıyorum.

Biri kaçtı ama diğer ikisiyle ellerim tamamen dolu. Parmaklarımin altında çatırdayan kemiklerin sesinden keyif alarak onları yumruklayıp tekmeliyorum.

Çok yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bazı amcıklar üzerinde güç sahibi olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok.

Onları gerçekten öldürebileceğimi anlayana kadar -büyük bir ihtimal- sonra da birbirlerini yakalayıp olay

yerinden kaçarken, kırmızı bir pus görüşümü kaplıyor.

Topallayarak, homurdanarak ve küfrederek ancak hastane olabilecek yere doğru gidiyorlar. Muhtemelen polis

de, ama bu noktada umurumda değil.

Aslında belki de onları bırakıp yapımcılarıyla tanıştırmamalıydım.

Etrafta toplanmış, gözleri açık izleyicilere bir göz attığımda kırmızı görüş alanımı hâlâ kaplıyor ve bazıları

muhtemelen telefonları göz önünde bulundurarak her şeyi filme alıyorlardı.

Onlara 'siktir git' bakışımı atıyorum ve onlar yavaş yavaş dağılıyorlar, başlarını eğerler ve sefahatlerine devam ederler.

Artık beni bu lanet oyunun asıl sebebinden uzaklaştıracak hiçbir şeyim yok. Daha önce şiddeti kışkırtmadığımı

söylersem yalan söylemiş olurum çünkü bu sefer kesinlikle tesadüfi değildi.

Bunun nedeni, parmaklarım kana bulanmışken bile çevresel görüşümde takip ettiğim pislik yüzünden.

Genellikle tatmin edici kırmızının arasından hiçbir şey göremiyorum. Ama bu sefer daha çok Brandon'a ve

onun bayılıp bayılmayacağına ya da kaçıp kaçmayacağına odaklanmıştım.

O da yapmadı.

Tüm bu süre boyunca olduğu yerde durdu, gözleri genişledi, gözbebekleri genişledi ve dudakları aralıktı.

Bakışları benimkilerle buluştu ve her zaman yaptığı gibi benden kaçmaya çalışmadan orada kaldı.

Çok sarhoş olmalı çünkü bana, ağzı açık bir şekilde, o gergin küçümseme tavrı olmadan bakıyor.

Bu adamın canı cehenneme, ciddiylim.

Ona ve mükemmel ütülü pantolonuna, içine sokulmuş gömleklerine ve deri ayakkabılarına o kadar takıldım ki.

Kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünmesine rağmen bazen umutsuzca bilgisiz görünüyor.

Şu anda olduğu gibi.

Kusursuz altın çocuk imajı tamamen ben orada bulunduğum süre boyunca içmeye devam ettiği alkol

yüzünden çatlaklarla dolu ve yanakları pembe bir allıkla kaplanıyor.

Şekillendirilmiş saçından birkaç telin kaçması ona sağlam bir kenar kazandırdı.

Asi. Çelik gibi kontrolünün katı büyüüne kapılmadığını söylemek yanlış olmaz.

En azından geçici olarak.

Bir an için.

Birkaç hafta önce ben de bu saçmalıkların içinde olurdum ama şimdi geceyi ona yumruk atarak bitirmeden

önce, çevresinden uzaklaşmam gerekiyor.

Daha önce barda her şeyi yanlış yaparak sinirlerimi yeterince bozmuştu. Görünmezmişim gibi

davranmasından, aşık olduğunu söylemesine, hiçbir şey yaptığımızı inkar etmesine kadar.

Her. Lanet olsun. Şey.

Şimdi gitmem gerekiyor ki onu boğmayayım.

Bu yüzden uzak durdum. Onun bulunduğu her durumdan, var olabileceği her ortamdan neden kendimi

uzaklaştırdım.

Onu görüyorum ve yanıyorum.

Uzak durmaya çalıştıkça ona olan takıntım daha da arttı.

Elimde değil.

Yanından geçerken durdum ve iki parmağımı çenesinin altına kaydurdum ve yavaşça yukarı kaldırdım, sonunda

ağzının kapanmasına neden oldum. "Bakmayı bırakmak isteyebilirim ya da bana aşık olduğunu ya da aynı

derecede çılgınca bir şey olduğunu düşüneceğim."

Beni uzaklaştırmasını bekliyordum ama alkol beynini uyuşturmuş olmalı çünkü öylece bakıyor. Yanıp

sönüyor. Adem elması bir yutkunmayla yukarı aşağı sallanıyor ve az önce nefesi mi düzeldi?

Parmaklarımı çekmek büyük bir enerji gerektiriyor ve işte o zaman çenesinin yakınında kan lekeleri bıraktığımı

fark ediyorum. Gördüğüm anda inlememi bastırmam gerekiyor, o yüzden bunu bir sırtışla kamufle ediyorum.

"Oops, parlak imajının her yeri kana bulanmış. Benim hatam."

Gözlerimi ondan çekip yoluma devam ederken özür dilemeye bile kalkışmıyorum. Birkaç şeye daha yumruk

atmam gerekiyor. İşte bir fikir: Jeremy'yi bana bazı insanlara işkence edebileğim ve ruhlarına şeytan

korkusunu yerleştirebileğim bir görev vermeye zorla...

Bir şey tişörtümü çekiyor ve kaşlarımı atıyorum. Eğeri o zavallı pisliklerden biri ikinci rauntta geri gelirse...

İki uzun parmağın malzemeye o kadar sıkı kıvrıldığın ve baskı altında esnediğini görünce düşüncelerim

dağılıyor.

Brandon'a baktım ve bana bakışı kesinlikle onaylamadığım bir tavır sergiledi. Her zamanki küçümseyici pislik

imajından kilometrelerce uzakta, tekmelenmiş lanet bir köpek yavrusu gibi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor yavaşça, neredeyse havadan.

Bu pisliğın ve o derin sesin canı cehenneme.

Buradan ıkmalıyım.

Hayır. Yok. Bu noktada bu bir ihtiyaç, yoksa gerçekten pişman olacağım şeyler yapabilirim.

Ve Jer beni durdurmak için burada değil.

"Bunu senin için yapmadım. Birinin yumruk atmasını istedim ve o da oradaydı." Tekrar hareket etmeye

başladım ama tişörtümü daha da sıkı çekiştirdi.

"şimdi ne olacak?" Anladım.

Elini üzerimden çekmesi gerekiyor çünkü bu bana berbat fikirler veriyor.

Ve bunların hiçbiri onun onayladığı şeyler değil.

Brandon yutkundu ve bakışlarım doğrudan Adem elmasına yöneldi. Sanki bana istediğim gösteriyi veriyormuş

gibi tekrar yapıyor, sonra boğazını temizliyor. "...

sana gönderdiğim mesajları aldın mı?"

"Evet, öyle mi?"

"Neden cevap vermedin?"

"Neden yapayım? Yüce Brandon King sonunda varlığını fark ettiği, artık iğrenç olmadığımı karar verdiği ve

bana mesaj attığı için sevinip bir parti mi düzenlemeliydim? İşe yaramaz lanet benliğinden kurtul.

Çenesi kasılıyor ve beni serbest bırakıyor. "İpek olma. Yanlış anlaşılma olduğunu düşündüğüm için özür

diledim. Ben... cinselliğin yüzünden iğrenç olduğuna inanmıyorum. Bunu asla düşünmezdim.

"Hiçbir şey için teşekkürler." Bu sefer ayrılmaya çok kararlıyım.

Çünkü işe yaramaz bir oyun sırasında dişlerinin arasından yalan söyleyebilen ve kontrolünü kontrol altında

tutabilen pislik Brandon'ın aksine, ben hiç üşümüyorum.

Ve sabah pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyor. Bu kahrolası büyücüyle talihsiz

buluşmamdan önce pişmanlık bile duymadım.

Brandon bir denizci kadar sarhoş olduğu için önümde yürüyor, daha doğrusu sallanıyor gibi. Ancak sözlerinde

sadece hafif bir çarpıtma var, sanki içkiyle dolu olmasına rağmen kontrolü elinde tutabiliyormuş gibi.

"Şimdi ne istiyorsun?" alay ediyorum. "Bu gece alışılmadık derecede yapışkansın."

"Sana bir şey sormak istiyorum."

"Neden cevap vereyim? Biz arkadaş falan değiliz, değil mi Lotus..." Ona böyle seslenmeden önce kendimi

kestim.

Tabii ki piç, boa gitmesine rağmen yanlış hesaplamayı fark etti çünkü dudakları seğiriyordu.

Tanrım, kahrolası Tanrım.

Kızgın olmam gerektiğini -ya da en azından görüntüye ayak uydurmam gerektiğini- biliyorum

ama o gülümsediğinde iltihaplanmaya bıraktığım öfkeye tutunmak imkansız.

Aslında hiçbir şeyi taklit etmeden gülümsüyor, dudakları kıvrılıyor ve gözleri yumuşacık. O pisliliğin bu duyguyu

bilmediğine yemin edebilirken mutlu görünüyor.

Alkol yüzünden değil mi?

Ayrıca neden göğüs kafesimin arkası ağrıyor?

Belki de kendimi kontrol ettirmeliyim çünkü bu durum gerçekten rahatsız edici.

Gülümsemesi ortaya çıktığı anda kayboluyor ve elimi boğazının içine sokup dışarı çıkarmak istiyorum. Bu

sefer bir fotoğraf çekin ve sonsuza kadar saklayın.

"Bir şey mi söyleyeceksin yoksa orada durup bana bir sürüngen gibi mi bakacaksın?" Bana sık sık söylediği

kelimeleri kullanarak soruyorum.

Dudaklarını bzyor. Pek iyi hissettirmiyor, değil mi pislik?

"Söyle bana... Annika'yla bir ilikiniz mi vardı?"

"Ne oluyor? O bir fetüs gibi." Gözlerimi kısıyorum. "Neden soruyorsun? Onu aptal oyunlarına karıştırmasan iyi

olur, yoksa Jeremy'nin seni yok etmesine kişisel olarak yardım ederim."

Bunu dşndk bile kanım kükrüyor. Hala Clara'yı unutmadım bile ve o şimdi Annika'yı istiyor.

Hayır, hayır.

Siktir et şunu.

Onu boğacağım.

"Hayır, hayır" diyor biraz aceleyle. "O çok genç ve ben... zar zor yasal olan hiç kimseyi sevmiyorum."

Gözleri parlıyor ve ona yaklaşıp onu okumaya çalışıyorum. "Yakında yirmi yaşına gireceğimi biliyorsun, değil mi?"

Bu gülümseme neredeyse başka bir çığır açacak ve bunu görmek için kendimi nefesimi çekerken yakaladım

ama o bunu tipik bir pislik hareketiyle bastırdı. "Hala benden çok gençsin."

"Yol? Sadece üç yıl."

"Ve bir yarım."

"Ve bir yarım. İsa. Hala aynı lanet nesildeyiz. Biraz dinlenmen lazım dostum."

Kaşlarını çatıyor, dudakları ileri doğru uzanıyor; çok sevimli. "Ben senin ahbabın değilim."

"Ve huysuz Brandon King muhteşem bir geri dönüş yapıyor!" Başımı sallıyorum.

"Hiç hayal kırıklığına

uğratmazsın, değil mi?"

"Belki de bana bu lakapları takmayı bırakmalısın."

"Hangisi favorin?" Ağzından viskiyi soluyabilene kadar yaklaştım. Ama kokladığım tek şey alkol değil. Kızarmış

açık teninden yayılan misk kokusu ve kahrolası saçlarındaki yonca ve narenciye notaları beni boğuyor.

Kahretsin, saçları çok güzel kokuyor.

Sarhoş olanın ben olmadığımı emin miyim?

Görünüşe göre kararlılığım umurumda değil çünkü fısıldıyorum:

"Nilüfer çiçeğini mi tercih edersin? Benim dostum? Ah, Yakışıklı Prens?"

"Yok," diyor yavaşça, gözleri açık ve kapüşonlu bana bakarken.

"Ah, doğru." Onunla burun buruna duruyorum ve dudaklarımı kulağının kabuğuyla hizalıyorum. "Bebeğim

denmesinden hoşlanıyorsun."

Bana karşı titriyor. Titriyor. Ya da belki alkol yüzünden sallanıyordu ama umurumda değildi. Bunun onun

istikrarını bozduğum için olduğuna inanmayı seçiyorum.

Onun benim varlığıma karşı bağışık olmadığını düşünmeyi seçiyorum ve onun benimkine nüfuz ettiği kadar

ben de onun derisinin altına giriyorum.

Öyle olsa iyi olur, yoksa yemin ederim ki lanet bir aydır bana dayattığı insanlık dışı cinsel perhizden dolayı

Kolya'yı bizzat keseceğim.

Geleceğini bildiğim yumruk ya da itme için göğüs kaslarımı sıkıyorum ve bekliyorum.

O zaman biraz daha bekleyin.

Ama bu olmuyor.

Geri çekildiğimde Brandon'ın ensesindeki tüyleri çekiştirdiğini görüyorum. Aksi halde tamamen hareketsizdir.

Bir robot gibi. Gözler ayaklarına bakıyor.

Yanıp sönmüyor.

Hareket etmiyor.

Tamam, kendi payıma düşeni gördüm ama gözlerindeki bu boş bakış çok rahatsız edici.

Ben şimdi ne yaptım...?

Bran başını salladı ve ayakları üzerinde sallanarak geri çekildi ve bunun alkolden sarhoş olmasından mı yoksa

başka bir şeyden mi olduğundan emin değilim. Yutkunurken eli yana doğru kayıyor. "Ben...gitsem iyi olur."

"Elbette, Yakışıklı Prens. En sevdiğiniz hobiniz olan kaçmaya geri dönün. Bunu yeterince hızlı yaparsanız, ikinci

favori hobiniz olan inkar etmeye rekor bir sürede ulaşabilirsiniz."

Gözleri benimkilere doğru kayıyor. "Cidden, senin sorunun ne?"

"Senin sorunun ne?" Tekrar onun alanına giriyorum, göğsüm onunkini sıyrıyor ve ikimiz de aynı anda nefes

alıyoruz. "Neden sana bebeğim demem dünyanın sonuymuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü yapmaman gerekiyordu," diye fısıldıyor, gözlerini yavaşça kırıştırıyor ama gözlerini yüzümde

gezdirmeyi bırakmıyor.

"Seni yutmamı istemiyorsan bana öyle bakmayı bırakmalısın."

Başını bir kez salladı ama şaşırtıcı bir şekilde düşmanca ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Ama olay şu ki.

Brandon başını çevirmiyor ve bunun yerine gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralık bir halde bakmaya devam

ediyor.

Siktir et bu pisiği. O tanıdığım en sinir bozucu adam ama yine de midemin derinliklerinde ateş başlatan tek

kişi o, alevler o kadar vahşi ki göğsüme yayılıyor ve sikimi yeniden hayata döndürüyor.

O kadar zorlanıyorum ki, bu noktada çok acı verici ve bir şeyler yapmam gerekiyor.

Bir tat alma isteğinin o umutsuz aşamasına geri döndüm.

Bir yudum.

Bir yalama.

Herhangi bir şey.

Bana izin verdiği her şeyi alacağım. Küçük bile olsa, hepsini yutacağım ve içimde rahatsız edici derecede

onunla dolu olan o kuytu köşeye saklayacağım.

Elim gömleğinin içindeydi ve onu çekiştirip göğsüme vururken homurdandım.

Gözleri genişlerken kalp atışlarının o yüksek vuruşunu hissedebiliyorum; panik, benimkilere benzer şekilde,

derinliklerinde kontrol edilemeyen bir yangın gibi parlıyor.

Ama çok daha güçlü bir şey daha var.

Artık kontrolü sarsıldığı için, bir çığ gibi dürtüselliğin yüzeye çıktığını hissediyorum.

Ve onu ele geçirmem gerekiyor. Tuzağa düşür. Ona hiçbir çıkış yolu bırakmayın.

Sadece bir kere.

"B-yapma," diye kekeliyor, sarhoş insanlarla dolu çevremizi araştırırken iki eli de göğsüme iniyor ve gözleri

sayısız şaşkınlıkla yeniden bana odaklanıyor. "Lütfen. "

Çok geç bebeğim."

Gömleğini tutarak onu dar bir ara sokağa sürükledim ve kirli bir tuğla duvara doğru ittim.

Şimdiye kadar duyduğum en lezzetli irkilme sesini çıkardı ve artık işim bitti.

Bitti.

Kesinlikle bir uçurumdan atlamak, yuvarlanmak ve birkaç kemiği kırmak ve hiç umursamamak çünkü ödülüm

en altta.

O.

Elim boğazına doğru kayıyor ve keskin çenesinin çevresine sarılıyor, parmaklarım pürüzsüz tenine batıyor.

Brandon'ın gözleri koyu, hipnotize edici bir maviye dönüştü ve beni başka bir gürültüyle, alçak ve muhtaç bir

sesle ödüllendirdi.

Dudaklarımı onunkine vuruyorum, o sesi yutuyorum ve onu içimde derin bir şekilde yutuyorum.

Kahretsin.

Siktir et beni.

Bütün lanet pisliklerin lanet olası herifi.

Tadı tatlı bir teslimiyet gibi, tamamen sarılmış ve alınmaya hazır.

Bunu daha önce yapmadığıma inanamıyorum. Sanırım yeni favori ilacımı dudakları şeklinde buldum. Alttakini

ağızıma çekip yastığı ısıyorum ki o da acıyı benim kadar derin hissetsin.

Bran bana doğru titriyor, parmakları gömleğimin içine giriyor ve beni yakına mı çekiyor yoksa uzaklaştırıyor mu

emin değilim.

Umurumda değil.

Bu gece, onunla tören sırasında tanıştığım gece çalmam gereken şeyi alıyorum.

Sanırsal beyni hoşuna gitse de gitmese de.

10

BRANDON

Kontrolü elimde tuttuğum için her zaman kendimle gurur duydum.

Her şey bir plana, programa ve nihai hedefe göre ilerledi. Kendiliğindenlik ve ben yıllar önce birbirimizin

gözünden düştük ve bu ilişkiyi hiçbir zaman uzlaştıramadım.

Ve bu benim için sorun değildi.

Ben bu konuda sorun yok.

Kontrolü kaybetmek hayatımı bir kaos ve yıkım döngüsüne soktu ve ben kaos yapamam.

Kaos tüm kötülüklerin kaynağıdır.

Kaos beni, kendimi bildim bileli yürüdüğüm uçurumun kenarına iterdi.

Ama yine de şu anda duvarımdaki çatlakları duyabiliyorum. Küçük olsa da, sağır edici sesleri sisli kafamda

yankılanıyor ve yıllardır beslediğim kontrolün etrafımda çöküşünü tam bir şaşkınlıkla izliyorum.

Çarpıyor, parçalanıyor ve özenle seçilmiş kişisel korumamın dış duvarlarında Nikolai şeklinde bir delik

bırakıyor.

Tuzağa düşürüldüm, tuzağa düşürüldüm ve esir tutuluyorum. Genellikle rozet gibi taktığım özerkliğimin veya

mantıksal düşüncelerimin zerresini bile hissedemiyorum.

Ama hissettiğim başka bir şey daha var.

Veya birisi.

Sert ve affetmez dudaklarıyla dudaklarımı okşarken çenemdeki morarma tutuşu beni olduğum yerde tutuyor.

Talep etmek.

Alt dudağımı ısırp sinir uçlarında ağrı patlayana kadar derimi gerdi ve kalbim küt küt atarak kendini göğüs

kafesime doğru itti.

Çok kırılmış olmalıyım çünkü dilini dudaklarıma sapladığında direnmeye ya da ağzımı kapatmaya

çalışmıyorum.

Korkunç düşünce, açmak istediğimdir.

Kanım bunun için çalkalanıyor, düzensiz düşüncelerim bunun mümkün olduğunu düşünüyor.

Hayatımda hiç tatmadığım bir duygu.

Dudaklarımı tereddütle ayırdığım anda Nikolai vahşileşiyor. Dili benimkinin etrafında dönüyor, savaşıyor,

dalıyor ve elimde kalan son kontrol kırıntısını da elimden alıyor.

Havada bir inilti yankılanıyor ve tükenmiş bir dehşetle onun bana ait olduğunu fark ediyorum.

Parmakları çeneme giriyor ve ağzımın derinliklerinde hırlayarak ürpermeme neden oluyor.

Kanunsuz şiddetin ve yasak ayartmanın tadını alıyor.

Tadı benim özel yapım lanetim gibi.

Parmaklarım yukarı kayıyor ve yemin ederim onu itmeyi planlıyorum. Onu tekrar yerine koy. 'Bana dokunmaya

nasıl cesaret edersin?' diye bağırsın.

Ama elim ensesine dolanıyor ve ben aşağıda beni neyin beklediğine dair tamamen karanlıkta, tehlikeli bir

kaosun içine baş aşağı düşüyorum.

Benim dilim onunkinin etrafında kıvrılıyor ve kontrolü ele geçirmek için onunla savaşıyorum. Her seferinde bir

katman olarak benden aldığı akıl sağlığı için.

Eli yakamdan çıkıyor ve onu yanıma doğru kaydırıyor, göğsümü ve sırtımı hissedip keşfediyor ve dilimi

ısırdığında kaçan tıslamaya engel olamıyorum.

Bu sanki bir vahşi tarafından öpülmek gibi; tek amacı içimdeki en kötüyü ortaya çıkarmak olan gaddar bir

barbar.

Gözlerim hızla açıldı ve işte o zaman, dudakları benimkileri talep ettiğinden beri gözlerimi kapalı tuttuğumu

fark ettim.

Ona göz kırpıp kendi kapalı gözlerini izliyorum ve midemin alt kısmındaki çukurun büyüdüğünü hissediyorum.

Kahretsin.

Siktir et beni.

Direnecek kadar ayık değilim ve sadece alkolden sarhoş olduğumu da düşünmüyorum. Burun deliklerim

genişliyor ve keskin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi onun nane kokusuyla dolduruyorum. Alkolün, sigaranın ve

tamamen ona ait başka bir şeyin tadıyla karışıp dönüyor.

Erkeksi ve tuhaf...

Bunun çok tuhaf olduğunu düşünmek istiyorum ama isyan etmekten çok uzağım. Aksine, şu anki gibi hiçbir

zaman bir zevk pusunun içinde sıkışıp kaldığımı hissetmemiştim.

Dilini ağızımdan dışarı çıkardı ve dudağımın kenarını ısırdı, sonra sıcak, homurdanan sözlerle fısıldıyor: "Kim

daha iyi öpüşür, bebeğim? Clara mı yoksa ben mi?"

"Kapa çeneneni..." Sesimin nasıl boğuk ve boğuk çıktığını anlayamıyorum.

Bu çok yanlış.

"Ben de benimle geleceğim." Dilini alt dudağımda kaydırıp vahşice kemirirken yoğun gözleri benimkilerle

buluştu. "Onu öperken o kadar da ateşli ve rahatsız görünmüyordun. Aslında bu lanet bir angaryaya

benziyordu."

Benden gırtlaktan bir ses çıktı ve emiyor, sonra tekrar alt dudağıma ısıyor, bırakmadan önce dişlerinin

arasındaki deriye vahşice saldırıyor.

"Bu hoşuna gitti mi bebeğim?" Ağızıma o kadar yakın konuşuyor ki, her kelimesinde beni öpüyor.

"Bana öyle deme," diye nefes veriyorum, kafamdaki karmaşayı karıştırıp araştırıyorum ama hayatım boyunca

MIA akıl sağlığımın iplerini kavrayamıyorum.

"Sana ne demeyeceğim? Bebek?"

"Nikolai!"

"Siktir beni. Adımı hırlamanı seviyorum bebeğim.

"Yapma."

"Neden? Sinire dokunuyor mu?" Kalçalarını kıvrıp kasıklarını benimkine doğru itti ve iri gözlerim onun şehvet

dolu gözleriyle buluştu. "Düzelتيyorum, kesinlikle birden fazla sinire dokundu çünkü çok sertsin. Bu sefer

kesinlikle benim için.”

"Dur..." Kelime kısık sesle, neredeyse duyulmayacak şekilde çıkıyor ve Nikolai'nin bunu duyup duymadığından

emin değilim.

Küçük bir parçam bunu yapmadığına minnettar çünkü dizlerini benimkilerin arasına sıkıştırıyor ve şişkin

ereksiyonunu penisime doğru kaydırıyor.

Omurgamdan yukarıya lezzetli bir karıncalanma yayılıyor ve uzun bir nefes veriyorum.

“Hımm. Sadece öpüşerek çok sertleştin. Sanki bir şeyi silmek istermiş gibi dilini ağzımda defalarca gezdirdi.

"Senin sikin çok büyük olmalı. Bunu pantolonunun üzerinden bile hissedebiliyorum, dik duruyor ve ilgi için

yalvarıyor."

Kafam ve vücudum birbirine tamamen zıt olacak şekilde patlayacağımı hissedene kadar kendini biraz daha

bana sürttü.

Ensesini daha sıkı tutuyorum ve saçını çekiştiriyorum, sesim boğuk çıkıyor.

“Durma...dur...”

“Bu, durmamak mı, yoksa durup durmak mı?” Bir ritim tutturdu ve ağırlı ereksiyonum pantolonumu zorlayana

kadar aletimi kuru bir şekilde hırpaladı.

Bir ses çıkarmalıyım çünkü Nikolai dudaklarıma doğru kıkırdadı. “Bunu ilki olarak kabul edeceğim. Mmm.

Kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim. O kadar mükemmel ki.”

Sözleri başımı çevreleyen zevk pusunda yüzüyor ve beni kemiklerimin derinliklerinden bıçaklıyor.

"Senin için ne kadar zor olduğumu hissediyor musun?" Öpücük. "Konu sana gelince ne kadar açgözlü

oluyorum?" Öpücük. "Seni bütünüyle yutacağım, benim güzel nilüfer çiçeğim."

Öpücük. "Benden önce gelen

herkesi, yani kahrolası Clara'yı sana unutturacağım."

Eli sırtımdan düşüyor, karın kaslarımdan aşağıya, karnımın üzerinden pantolonumun beline doğru kayıyor.

Göğüslerimizin arasına sıkıştırdığım elimi bırakıp onunkine vurdum ve çılgınca başımı salladım.

Sessizce.

Gözlerim onun camlaşmış gözlerine yalvarıyordu. İlk defa birisi bana bu şekilde bakıyordu. Sanki benim

fikrime kapılmışlar gibi.

Ve bu çok korkutucu.

Elini çekmek için bir hareket yapmadığında, "Bana bunu yaptırmayın," diye fısıldıyorum.

"Çok geç."

"Ben...sarhoşum." Göğsüm o kadar sert bir şekilde inip çıkıyor ki, her harekette, her nefeste onun göğsünü

sıyırıyor ve sarhoş oluyorum, tamamen aklımı kaçıyorum.

"O zaman suçu bana at bebeğim." Elimi itti ve bu sefer elimin yanıma düşmesine izin verdim ve kemerimi

çözüp fermuarımı indirirken onu bir daha durdurmaya çalışmadım.

İçim çatlıyor, parçalanıyor ve şehvetli düşüncelerimi tanıyamıyorum. Bu versiyonumu tanımıyorum.

Çünkü kendimi onun hareketlerini izlerken buluyorum, dövmeli elini taş gibi sert aletimin etrafına sararken

içimde bir yılan gibi beklenti dolanıyor. Başparmağını yana doğru salladığında onu durdurmuyorum. Bana sert,

lezzetli bir çekiş yaptığında onu durdurmuyorum.

Sadece izliyorum.

Tam anlamıyla, mutlak bir hayranlık.

Acı verici derecede sert olan aletimi çıkardı ve ben onun sert elinin hassas cildi üzerinde hissettiği hisle

tısladım.

"Kahretsin. Kocaman bir siki var ve benim için ağlıyor. Mmm. Kesilmemiş.

Mükemmel." Beni alttan sünnet derisine kadar okşarken ve başparmağını ucuna bastırırken bana büyüleyici bir

gülümsemeyle bakıyor.

Sanırım kendimle büyük bir şaka yapacağım ve hemen oraya geleceğim, bakışlarında ve keskin yüzünü

çerçeveleyen saçlarında boğulacağım.

Bu kadar iyi hissetmesi mi gerekiyor?

"Neden, merhaba, Heteroseksüel Brandon'ın siki. Bana oldukça eşcinsel görünüyorsun. Tekrar okşadı, bu sefer

daha sertti ve bende bir ürperti yarattı.

Aklımın bir yerinde onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Onu durdurmam lazım.

Ama istemiyorum.

Hiçbir şekilde iradem yok.

Bedensel işlevlerimin hiçbirisi beynimin mantıksal kısmıyla uyum içinde değil.

Beni nefes nefese bırakacak

düzeyde bir kontrolle bana mastürbasyon yaparken değil.

Kulaklarım çınlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ama o tam ortada odakta kalıyor, sert vuruşları beni o ana

sabitliyor.

Ona.

Omurgamdan yukarıya bir karıncalanma tırmanıyor ve tüm kanım onun bana dokunduğu yere hücum ediyor.

Alçak ve hırçın bir sesle, "Sikimi çıkarın," diye emrediyor.

Ağır göz kapaklarım saniyenin çok küçük bir kısmı için yukarı kalkıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yine ne diyordu?

"Şimdi," dedi bu sefer daha sert bir sesle ve bana ne olduğunu bilmiyorum.

Bana emir verme şeklinde beni açıklanamaz bir çılgınlığa sürükleyen bir şeyler var.

Kot pantolonunu tutuyorum, parmaklarım dengesiz ve tamamen tuhaf bir haldeyken düğmesini çözüyorum ve

fermuarını devasa ereksiyonunun üzerine kaydırıyorum.

Arada sırada, beni tüyler ürpertici bir kontrolle daha hızlı geri çektiğinde durup inlememi bastırmak zorunda

kalıyorum.

Boxer külotuna uzandığımda ve sonra durduğumda elim kesinlikle daha az emin oluyor, zihnim bomboş

kalıyor.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Garip bir hareket yapmak istemiyorum.

"Elini aletimin etrafına dola ve onu çek bebeğim." Sesi derin ama otoriter ve kendimi tam da bunu yaparken

buluyorum.

İlk defa kendi sikimden başka bir sike dokundum ve kahrolası cehennem.

Çıkardığım anda ne kadar kalın ve uzun olduğuna bakmaya dayanamıyorum. Ben kesinlikle küçük değilim ama

Nikolai biraz daha büyük ve hafif kavisli. Tepeden dışarı çıkan dört piercing, loş sokak lambasının altında

parlıyor.

"Ellerin çok yumuşak." Dudağımı, çenemi ve adem elmayı kemiriyor.

İçimden bir inilti çıkıyor ve o buna karşı sırtıyor, saldırıya uğrayan deriyi yalıyor ve ardından "Sık beni bebeğim"

diye fısıldıyor.

Ona acı ektirmemek için dikkatlice yapıyorum. Gerçi benimle bir sorunu varmış gibi beni salladığı için

kesinlikle benim sikimle aynı endişeleri taşıyormuş gibi görünmüyor.

şikayetçi olduğumdan değil. Hiç kimse bana bu kadar kaba bir şekilde dokunmamıştı.

Bu... Çok lezzetli.

“Bana zarar vermeyeceksin lotus ieği. Daha sert yap.” Dilini çeneme sürtüyor.

“Hımm. İzin ver de üzerindeki

kanı temizleyeyim.”

Sanki deriyi kırmak istiyormuş gibi orayı ısıırıyor ve sonra başım dönene kadar sertçe emiyor.

Aramızda mesafe bırakmak için geri adım attığında tenim karıncalanıyor.

Nikolai aletimi bırakıyor ve ben bunu düşünemeden elini benimkine bastırıyor, açıyor ve aletini benimkine

sürtüyor, sonra elimi ikimizin de çevresine zar zor kapatıyor. Ellerim büyük ama sikimize sarılınca küçücük

görünüyor.

“İzin verin size bir adamın ruhunun sikinden nasıl düzgün bir şekilde çıkarılacağını göstereyim.

Elini gevşet.”

Elimi tutup ikimizi de aynı yöne doğru çekerken gözlerim onun hareketlerini hayranlıkla takip ediyordu. Kabaca.

Sağlam bir kenarla.

Mürekkepli elinin elimdeki görüntüsü şehveti tehlikeli bir ihtiyaca dönüştürüyor.

Bir anlık zevk aletimi kalınlaştırıyor ama Nikolai benim ve elime doğru uzandığında bu bir çığa dönüşüyor.

Ellerimiz.

Kalçalarını döndürüp öne doğru atıyor ve delikli tacını kasıklarıma saplıyor. Bir kere iki kere.

Üçüncü seferde, ben de onun ritmine uyum sağlayarak, elimi yönlendirdiği kadar sert bir şekilde geri çekilerek, alıcı olmayı reddederek hamle yapıyorum.

Beni iliklerime kadar iğrendiren bir role hapsolmayı reddetmek.

Parmaklarımızın altından ıslaklık akıyor ve bunun onun mu yoksa benim mi olduğundan emin değilim.

Açıkçası umurumda değil çünkü daha hızlı, daha sert gidiyorum. Kontrolün dışında bunda çok iyiyim.

"Ellerin beni öyle güzel sarsıyor ki bebeğim." Nikolai dudağının kenarını dişlerinin arasına sıkıştırarak inliyor ve

ben de yüzüne bakmadan edemiyorum. Sik beni ifadesinde. İçimdeki bir şeyleri mahveden bu berbat erotik

sesleri çıkarırken yanaklarındaki çöküntü.

Bir vahşi nasıl bu kadar çekici olabilir?

Alkol yüzünden. Lütfen bana bunun sadece dayak yediğim için olduğunu söyle.

"Sana dokunmak iyi hissettiriyor mu?" Elim boylarımıza sıkıyor. "Sarhoş edici bir his mi veriyor? Özgürleştirici mi?"

Tek yapabildiğim ona bakmak. Transa yakalandım. Şaşırdım. Sanki ruhum fiziksel bedenimin sınırlarını terk etmiş gibi.

"Cevap vermek zorunda değilsin. Sikin işini çok iyi yapıyor.

Benim için sızdırıyorsun... kahretsin..." diye nefes alıyor. "Benim için gel bebeğim. Beni ne kadar istediğini göster bana."

Ah kahretsin.

Hayır hayır hayır.

"Hayır... Siktir git..." Artık yalanlarıma tutunamıyorum. Kendi kulaklarıma muhtaç gibi geliyorlar.

"Düzeltilme. Seni siken benim."

Taşaklarım ağzına kadar doluyor ve spermim Nikolai'nin tişörtünün her yerine dağılırken ve hatta boynuna ve

çenesine doğru fırlarken hiçbir uyarı almıyorum.

Onun dilini dışarı çıkarmasını, dudaklarındaki ve çenesindeki spermi kovalamasını, her

damlacığı yalayarak temizlemesini izlerken ateş benzeri bir his tüm vücuduma yayılıyor.

Bundan sonra ne yapacağına dair başka bir ifade yok. Elimi kullanarak kendini yavaş yavaş tükenen aletime

doğru daha hızlı, daha sert bir şekilde itiyor, ta ki içimden bir ürperti geçene kadar.

Ta ki kahrolası adımı unutana kadar.

"Ugh... siktir... geliyorum..." Birkaç acımasız hamle daha yaparken kasları kasılıyor ve sonra ıslaklığı

kasıklarımnda ve elimin her yerinde hissediyorum.

"Hımm. Yakışıklı Prens benim boşalmamla kaplı. Nefis. Bu manzaraya alışabilirim." Cum'u ikimizin de

boylarına sürdü, sonra ahlaksızlığımızın kanıtlarıyla parlayan eline uzandı ve onu dudaklarımın her yerine

kapladı.

Başım dönüyor ve kulaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

Hayır, hayır...

Dudaklarım aralanıyor ve orta ve yüzük parmaklarını boğazıma kadar içeri sokarak beni onu tatmaya zorluyor.

Hayır, sadece o değil. Bu biziz.

İyi keder. Bu çok hasta.

O halde neden savaşmıyorsunuz?

Konuşmak için bir ses daha çıkarmaya çalışmalıyım çünkü Nikolai başını salladı, gözleri hala yoğunluk ve

dizginsiz şehvetle parlıyordu.

"Kapa çeneni. Lanet ağzınla bunu mahvetmeye çalışma. İzin ver bu işi senin için meşgul edeyim. Parmaklarını

daha derine sıkıştırıyor. "Bunun yerine parmaklarımı boğ. Boğazından aşağı akan her damla spermi yutmanı

istiyorum."

Sonra parmaklarını dilimin üzerinde gezdiriyor, salyanın özensiz sesi çevremizdeki havada yankılanıyor.

Ben onu yalamaya başlayana kadar bunu yapmaya devam ediyor.

Ta ki kendimi bunun bir rüya olduğuna inandırana kadar.

BİR RÜYA DEĞİLDİ.

Kendimi ne kadar hayal ürünü olduğuma ve bunu herkesin beni görebileceği bir yerde, herkesin önünde yapmış

olamayacağıma ikna etmeye çalışsam da. Gerçek şu ki, bir hayalim yoktu.

Azıcık bile değil. Yakınında bile değil.

Yatak odamda ve banyomda, zonklayan bir baş ağrısını dindirerek ve o kadar kaotik düşüncelere sahip

oluyorum ki, migrenimi daha da artırıyorlar.

Nefes alıp verişlerim hızlı, kırık ve bu sabah uyandığım gerçeklik tarafından tamamen geri çevriliyor.

Saat beşte saat gibi.

Ancak hiçbir şeyin anlamı yok.

Adım atmayı bırakıp banyo aynasındaki yansıma baktım, kahrolası amciğa baktıkça elim saçımı daha sıkı

kavriyordu. Sırf birkaç içki içtiği için kontrolü elinde tutamayan zayıf, kahrolası herif.

Siyah mürekkep yüz hatlarımı kaplıyor ve onu meçhul hale getiriyor. Bana bakan şey tanınmaz halde.

Bir canavar.

Kalbim küt küt atıyor ve hızla aynaya doğru koşuyorum, ardından yumruğumu ona vuruyorum. Yüzey çatlıyor

ama parçalanmıyor ve yüzümün altı çarpık versiyonuna bakmak zorunda kalıyorum.

Parmak eklemlerimden ve parmaklarımdan kan damlıyor ve ardından beyaz lavaboya kırmızı renkte sıçrarken

hepsine, "Siktir git," diye fısıldıyorum.

Aynaya bir kez daha yumruk atmak istiyorum; bu sefer kendimi tamamen silmek istiyorum ama bunu

yapmıyorum çünkü bu aynı zamanda benim kahrolası kontrolümü de bozuyor.

Tik-tak sesi beynimi istila etti, ta ki duyabildiğim tek şey o olana kadar.

İşaretle.

İşe yaramazsın.

İşaretle.

Sen hiçbir şeysin.

İşaretle.

Zayıf.

Zayıf.

Zayıf.

Kendimi yere sereceğimi sanıncaya kadar kanlı yumruğumla başımın yan tarafına vurdum.

Siyah mürekkep aynadan süzülüyor ve ayaklarımı, dizlerimi ve kalçalarımı yutuyor. Aynanın bir parçasını alıp

üzerine bastırıyorum.

Parmaklarımdan kan akıyor ve bununla birlikte mürekkep de kan dolaşımdan dışarı fırlıyor ve etrafımdan

dağılıyor.

Bardağın lavaboya düşmesine izin verdim ve sert bir şekilde nefes verdim. Beyaz porselen üzerinde kırmızı

çizgiler ve kan damlaları hızla art arda takip ediyor. Yansıma bakarken yaşam özümün içimden akmasına

izin verdim

; şakaklarıma yapışık saçlarım ve cam gibi gözlerim. Ölü.

Bitti. Sakinim.

Kontrol bende olmaya geri döndüm.

Ama kendime çok uzun süre bakamıyorum. Aksi takdirde geri gelecektir.

Bakışlarım parmaklarımdaki kesiklerden fışkıran, avucumu ve elimin arkasını ıslatan ve lavaboda küçük bir

gölcük oluşturan kana takıldı.

Bitti.

Tek yapmam gereken dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmak.

Rol yapma konusunda ustayım. Hayatım boyunca bunu yaptım ve her zaman başardım.

Bu farklı değil.

Elimi yıkarken, acıya karşı dudakımı ısırırken hareketlerim mekanikti. Karanlık, yasak görüntüler beynimi istila

ediyor. Dişler şişmiş dudakımı kemiriyor, morarıyor, yutuyor...

Dur.

Musluğu kapatıp kesiklerimi sararken elim titriyor.

Yatak odasına adım atmak üzereyken çarpık görüntümün bir yansımasını yakaladım ve yüzüm yeniden

kararmadan bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Durun...

Lütfen bana bunun böyle olduğunu söylemeyin.

Başımı geriye eğerek yaklaşıyorum ve tabii ki çenemin yanında koyu mor bir sivilce ve adem elmamın yanında

da bir tane daha var.

Lanet olsun...

Uzun bir nefes verip banyodan çıkıyorum, saçımı çekiyorum ve neredeyse arkamdaki her şeyi deviriyorum.

Koşu şortumu ve tişörtümü giyerken hareketlerim çılgınca. Vücudum bana bu sefer oturup akşamdan

kalmalıktan kurtulmak için kendime zaman vermem için yalvarıyor ama eğer bunu yaparsam kendime

düşünmek için zaman tanımış olacağım.

Düşünemiyorum.

Bu sabahki kan şöleninden sonra olmaz.

Banyoya koşuyorum ve sivilcelerin üzerine iki yara bandı yapıştırıyorum.

Biri sorarsa tıraş olurken kendimi kestim diyeceğim.

Reddetmek.

Unutmak.

Numara yapmak.

Kutsal mantram bu kez de büyüsünü gerçekleştirecek. Her zaman öyle olur.

Baş ağrısına ve zihnimde yüzen sise karşı kendimi zorlayarak odamdan çıkıyorum. Sadece koşmaya ihtiyacım

var ve her şey normale dönecek.

Ancak ağabeyim, kuzenlerim ve arkadaşım Remi ile paylaştığım malikanenin merdivenlerinden inerken, dün

gece bu merdivenleri çıktığımda hissettiklerim beni şaşırtıyor.

Ya da bu sabah erkenden.

Kahretsin, Nikolai beni evin yakınına bırakalı sadece birkaç saat oldu.

Motosikletinde.

Keşke benim açımdan bu muazzam muhakeme eksikliğinden sonra pek bir şey hatırlamasaydım, ama

hatırlıyorum. Acı verici bir şekilde.

İlk etapta giymek istemediğinden emin olduğum gömleğini çıkardı ve beni motosikletini park ettiği yere

sürüklemekten önce bizi temizlemek için kullandı.

Ben motosiklette miyim? Bu hayatta değil.

Ama görünen o ki bu mantık benim parçalanmış versiyonum için geçerli değil, çünkü tamamen o bisiklete

bindim ve canım pahasına onun omuzlarına tutunmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Dengesiz ayaklarım üzerinde atlayıp malikaneye doğru sallandığımda, duyduğundan emin olmadığım bir

teşekkür mırıldandığımda Nikolai aptal gibi sıırıyordu.

Onun “Tatlı rüyalar, nilüfer çiçeği” sözünü kesinlikle duydum.

Tatlı. Lanet gibiydiler.

Kapıdan çıkarken başımın arkasındaki ince saçları ovuşturuyorum. Doğru dürüst ısınmadım ama umurumda

da değildi. Sadece bu enerjinin gitmesine ihtiyacım var.

Hemen.

Ayaklarımın altında çıtırdayan çakılların ve kulaklarımda çınlayan müziğin tadını çıkararak öğrenilen yolumda

koşuyorum. Ciğerlerim her nefeste genişleyerek temiz havayı çekiyor.

Burası benim bölgem.

Ben iyiyim.

Kesinlikle tamam.

Kontrol bende—

Büyük bir figür önüme geçiyor ve durmaya çalışıyorum ama artık çok geç ve beceriksizce ona çarpıyorum.

Göğsüm şoku alıyor, AirPods'larım kulaklarımdan düşüyor ve duyularım çok belirgin nane, yonca ve cehennem

laneti kokusuyla doluyor.

Güçlü kollar belimi sarıyor ve kıkırdarken göğsünün benimkine karşı çıkardığı gurultuyu hissedebiliyorum.

"Sana da günaydın lotus çiçeği. Beni bu kadar kısa sürede bu kadar özlediğini bilmiyordum."

"Yapmadım." Ondan uzaklaşıyorum.

"Hey, az önce bana sarılan sendin."

"Düştüm."

"Domates, domates." Kuyruğumu bacaklarımdan arasına sıkıştırıp evime doğru yürümemi izlerken dünkü gibi sırtıyordu.

Trans halinde.

Kayıp.

Ama bugün ben bu değilim.

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Her zamanki yarı çıplak halini gösteriyor; siyah şortu ve Nike ayakkabıları.

"Koşu arkadaşın olacağım."

"Ben istemiyorum."

"İstemeyebilirsin ama ihtiyacın var..." dedi ve bandajlı elimi her iki elinin arasına alıp sağa sola salladı. "Ne oldu?"

Bana dokunduğu her saniye yaralar sızlıyor, daha da ısınıyor ve elimi gereğinden fazla güçle çekiyorum. "Sizi ilgilendirmez."

Gözlerini kısıyor. "Tekrar hoş geldin, Pislik Brandon. Huysuz varlığını özlediğimi söyleyemem."

"Sadece gitmek." Allah'ın belası AirPods'ları bulmak için çevremi araştırıyorum.

"Haftalarca varlığını görmezden gelmek senin için sorun olmadı mı?"

"Bu, senin güzel, kocaman sikiyle tanışmadan önceydi."

Donuyorum ve genişlemiş gözlerimi yavaşça ona doğru çeviriyorum. Orada öylece duruyor, beni izliyor ve aptal

gibi sırtıyor.

"Neden bu kadar dehşete düşmüş görünüyorsun?" Bana doğru bir adım attı, boyu mecazi olarak büyüyordu.

"Sakın bana her şeyi unuttuğunu söyleme?"

"Yaptım. Dövdüm ve ne olduğunu hatırlamıyorum."

Bir elini bana doğru uzatınca ben de geri çekilerek aramıza mesafe koydum. Eğer bana bir daha dokunursa,

yeni bulduğum kontrolümü kırar.

Az önce bana nasıl sarıldığını hâlâ anlayamadım.

Bir insan dokunma konusunda nasıl bu kadar rahat olabilir? Bu normal değil.

"Anlıyorum" diyor pek fazla duygulanmadan. "Dün gece sana verdiğim hatıraları bu yüzden mi sakladın?"

İleriye doğru fırlayıp parmaklarımı boynuna doladım. "Senin sorunun ne? Neden hickey'leri göz önünde

bırakasın ki?

"Bir dahaki sefere onları daha gizli bir yere bırakacağım. Mmm. Görünüşe göre sen de benim gibi boğulmayı

seviyorsun. Kontrolünü kaybetmeni seviyorum bebeğim.

İçimden küfrederek onu bir itişle serbest bırakıyorum. Hareketlerimin ve duygularımın çelik gibi kontrolünü

kaybettim.

Tekrar.

Bunun olmaması gerekiyordu. Bu sabah lavaboda birikmiş enerjimi salıverdikten sonra hayır.

Çok yakında değil.

Bu kadar hızlı değil.

Bu sert önlemler bile işe yaramazsa ne yapmam gerekiyor?

Sürekli bunaltıcı mide bulantısı hissini nasıl ortadan kaldırabileceğim?

"Bana öyle deme," diye çıktım ve dudagımı o kadar sert ısırdım ki, dışarı kan çıkmamasına şaşırdım.

"Bunu konuşmuştuk." Geniş, kaslı yapısı ve her hareketinde dalgalanan koyu renk mürekkebiyle beni kör

ederek alanıma giriyor. "Ben bebeğimi Clara'dan daha iyi çekiyorum. Aslına bakılırsa pek çok şeyi ondan daha

iyi yaptığımı söylemek yanlış olmaz sanırım, buna sizin gelmenizi sağlamak dahil ama bununla sınırlı

olmamak üzere. Hazır konu açılmışken, ondan ne zaman ayrılacaksın?"

Dudaklarımın sahte bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim. "Clara benim kız arkadaşım ve ondan

ayrılmaya hiç niyetim yok."

"Dilini boğazıma soktuğunda ya da aletimin her yerine geldiğinde onun kız arkadaşın olduğunu

düşünmüyordun, bebeğim."

Konuşmayı kesmesi için yumruğumu yüzüne vurmak istedim ama bir gün için yeterince kontrol kaybı yaşadım,

bu yüzden yavaş yavaş nefes alıp veriyorum.

Neden bu... bu... kahrolası vahşinin etrafında yıkılmak zorunda kaldım ki?

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bir an orada duruyor, sonra parmakları boğazımın kenarlarına batıyor, beni hareketsiz bırakıyor ve tenime karşı

homurdanıyor: "Benimle

dalga geçme, Brandon. Dün gece kollarımda dağıldığını ikimiz de biliyoruz."

Gözlerimi onun manik gözlerinden ayırmadan, "Dün gece hiçbir şey olmadı," diyorum ve neredeyse kendi sözlerime inanıyorum.

Neredeyse.

Ateşli, öfkeli sözlerle "O fahişeyi bırak" diye tehdit ediyor. "Ya da bunu senin için yapacağım."

11

NIKOLAI

S o lotus çiçeği fahişeyi kaybetmedi.

Çok büyük bir ödül. Olumsuz.

Ona ultimatomu verdiğimden bu yana bir hafta geçti ama hiç çaba harcamıyor.

Ama yine de o, kontrolü elinde tutmayı seven bir züppe. Eminim ikindi çayının yanında şeker yerine alıyordur.

Bunu arkadaşlarıyla birlikte yapıyor.

Beş çayı.

Tanrım, o çok İngiliz.

Tek seçeneğim bu kontrolü parçalamak ve gizemli gözlerinin önünde parçalara ayırmak.

Belli ki beni zaten sevmiyor, o halde benden biraz daha fazla nefret etmesini sağlamanın ne zararı var?

Neyse, Bimbo'yu Ortadan Kaldırma Operasyonu yakında yürürlüğe girecek.

Clara hakkında bildiğim şey onun bir ilgi fahişesi olduğu çünkü tüm fotoğraflarını lotus çiçeğiyle paylaşmayı

seviyor.

Bir altın arayıcısı. Çünkü o tamamen tasarım çantalar, ayakkabılar ve ona satın aldığı şeylerle ilgileniyor.

Yatakta bok - bariz sebeplerden dolayı.

Açıkça ona onun şimdiye kadar olduğundan daha fazla zevk verdim. Beni gözleri kapalı öptü.

O kahrolası sürtük suratında.

Biliyorum çünkü onu duvara dayayıp ağızındaki pislği yerken onu izlediğimden emin oldum. Yakışıklı Prensım

benimle felten fele karşılaştığında bile eridi, kahrolası eridi.

Kesinlikle önümde o gösteriyi yaptığı zamanki gibi lanet şeytanlarıyla savaşmıyordu.

Daha da önemlisi, yük gibi görünmüyordu. Hatta bazen o da biraz istekliydi... benim kadar gergindi.

Tartışmasız gerçek şu ki, ona Clara'nın verebileceğinden daha fazlasını verebilirim.

Evet, patolojik bir inkar vakası ve tüm bu caz hastalığı olduğu için bunu asla kabul etmeyecek, ama bunu

yapana kadar onu yalnız bırakmayacağım.

Saklanma şeklini ve inlememiş, inlememiş gibi davranmasını ve benim için sertleşmesini seviyorum. Ve elimin

ve aletimin her yerine bulaştığını unutmayı ne kadar da seviyor.

Brandon eşcinsel değilse kendimi uçurumdan aşağı atarım.

Eh, bi'yi de dahil edelim, çünkü... eh... onun bir kez daha tadına varmadan ölecek ruh halinde değilim.

Veya birkaçı.

Birkaç benim tercih ettiğim sayıdır.

Potansiyel müşteriye ne kadar açık olduğuna bağlı.

şunu söylemeliyim ki inkar durumu oldukça derin ve onu kendi kıından nasıl ıkaracağımdan emin değilim;

Çok daha zevkli bir şeyin oraya gitmesi gerekiyor.

Ama konuyu dağıtıyorum.

Cidden Kolya. Onu becermeyi düşünmek seni oraya daha hızlı götürmez. Bir kere olsun beynim bu işi zsn.

Onu tekrar sarhoş edemediğim için kayboldum. Bu arada sarhoş Bran'in bir sonraki seçimde resmi versiyon

olması için ona oy vermesini çok seviyorum.

Şaka yapıyorum. Asla kaybolmam.

Er ya da geç onu yıpratacağım.

Her zaman yaparım.

Hiç kimse benim bölünmemiş dikkatime ve sürekli itip kakmama ve onları sinirlendirmeme karşı koyamaz.

Sikiş arkadaşlarımda bu asla olmaz ama yine de genellikle sikiş arkadaşlarımla peşinden koşmam. Bir

dereceye kadar lotus çiçeği pek çok açıdan bir istisnadır.

Etrafını duvarlarla çevreleyebilir, ben de onları birer birer yıkacağım.

Her gün, elbette onun onayı olmadan o sabah koşusunda ona katılıyorum ve onun çelik gibi kontrolünün ve

gergin, soğuk kişiliğinin bir parçasını ısıyorum.

Ne zaman tedirgin olmaya başlasa, yaklaşıyorum ve ona lotus çiçeği, Yakışıklı Prens, dostum ve onun kişisel

favorisi bebeğim diyorum.

Bu genellikle onu çılgına çevirir ve öfkesini kaybetmesine neden olur.

Bazen o beni görmezden gelmeyi tercih ediyor ama ben onun açık tenine yayılan ve kulaklarını renklendiren

kızarmanın tadını çıkarıyorum.

Malikaneden dışarı adım atışını, dikkatli bir ifadeyle çevresini izlemesini, o gün seçtiğim köşeden atlamamı

beklemesini keyifle izliyorum.

Tüm zamanların en sevdiğim hali, bana hızlı bir bakış atması, o günkü şortumu, yarı çıplak göğsümü ve saçımı

nasıl bağlamayı seçtiğimi fark etmesidir.

Sürekli yarı çıplak olmam nedeniyle kızgınmış gibi davranıyor, yüzü o ebedi züppe ifadeye bürünmüş, ama bazı

şeyleri fark ediyor. Kendisine kötü şeyler yapmam için yalvaran o muhtaç gözlerle bakıyor bana.

Lotus çiçeği tam bir alay konusu ama onun kendine gelmesini sağlayacağım.

Yaptığım son şey olsa bile.

Çok mu takıntılıyım? Öyle olduğumu sanmıyorum. Benim naçizane fikrime göre bu oldukça iyi bir miktar.

Daha önce hiç bu tür yoğun bir it-çek oyunu oynamamıştım, ama bunu çok daha heyecanlı kılan da bu.

Brandon kendini benim fethedeceğim ve diz çöktüreceğim bir savaşa sokuyor. Gerçekten.

Yani takipçi falan olmak istemiyorum. Tamam, şaka yapıyorum, kesinlikle öyle ama REU'nun stadyumunda

lakros denen sıkıcı bir sporu izlemek için bulunuyorum.

Yemin ederim şimdiye kadar bu spora hiç dikkat etmedim.

Hokey, kriket ve futbol arasında başarısız bir evlilik gibi görünüyor sadece söylüyorum. Bizim futbolumuz.

Avrupalı olan değil.

Ama yine de Bran spor yapmayı seçti, peki ben kimim ki yargılayayım?

"Neden buradayız Niko?" Jeremy yanımdan soruyor ve etrafımızdaki, bakmaktan vazgeçmeyen insanlara dik

dik bakıyor.

Görünüşe göre puanlı elbiselerin, tüylü şapkaların ve tül şemsiyelerin ortasında iki iri, dövme adam göze

çarparıyor. Lanet bir tişört giymek için bu kadar zahmete girmiş olmama rağmen. Bu şerefsizlerin cüretkarlığı.

Bran elbette yalnızca ilkel ve düzgün insanların katılacağı bir spor yapacaktı.

Arkadaşım ayağıma tekme atıp bizim gibi iri yapılı adamlara göre olmadığı kesin olan sandalyeyi hareket

ettiriyor.

“Şşşt, Jer. Konsantre oluyorum.”

"Paranı alsan bile bunu yapmazsın."

"Ben de yapardım" diyorum ve o da tek kaşını kaldırıyor. "Tamam, yapmazdım. Bu farklı."

"Ne kadar farklı, çünkü bazı Karenları yumruklamak üzereyim."

“Ben bile kimseyi yumruklamayacağım kadar farklı.”

"Lanet etmek. Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın?"

Kıkırdadım. "Yedeğim olarak orada kal."

"Destek olmak?"

“Biri sorarsa beni buraya sen getirdin, tersi değil. O kadar da umutsuz görünemem.”

“Kim soracak? Peki neden çaresizsin?” Başını yana eğerek beni yakından inceliyor. “Asla umutsuz değilsin.

Sen üçümüzün toplamından daha fazla sevişiyorsun."

“Eskiden öyleydi, Jer. Eskiden. Kolya huysuz sik rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor. Hastalığa gergin bir ortamdan yakalanmış olmalı."

Yüzünü buruşturdu. “Sikinize Kolya adını verdiğiniz hâlâ inanamıyorum.

Cidden Kolya Amca babamın sağ kolu. Bu iğrenç."

“Umrumda değil. Adını değiştirmesini isteyin.”

"Sen daha genç olduğuna göre bunun tam tersi olması gerektiğine eminim."

Başını sallıyor. “Bana neden lanet lakros izlediğimizi söyleyecek misin? Bu sıkıcı."

"Doğruyu biliyorum? Sizce bunu neden yapıyor?"

Üst dudağı kırışmış bir kadın, hoşnutsuzluklarını dile getirmek istemeyen İngilizlerin sahip olduğu o kibirli

bakışla bize dik dik bakıyor.

Bunu bana sürekli gösterdiği için lotus çiçeğinden öğrendim.

"Fotoğraf ister misiniz hanımefendi?" diye sorduğumda dehşet içinde nefesi kesildi, sonra bana gülümseyen

çocuğuna döndü. Ben göz kırpiyorum, o da kıkırdıyor.

Benim gibi çocuklar ve hayvanlar. Yetişkinler bunu yapmaz. Kötü yılanlar yerine masum varlıkların tapınmasını

tercih ederim. Basit şeyleri seviyorum, kıvrımlı ve karmaşık şeyleri değil.

Ama yine de gelmiş geçmiş en karmaşık adam için buradasın.

"İzlemeye geldiğin kişi kim?" Jeremy soruyor ama ben onu görmezden geliyorum çünkü bütün dikkatim iki

kızla birlikte birkaç sıra aşağıda oturan kahrolası sürtük tarafından çalınıyor.

Lanet Clara.

Tam olarak kaçırdığım şey.

Birkaç selfie için poz veriyor ve arkadaşlarına bir albüm değerinde fotoğraf çektiriyor. Takım arkadaşlarıyla

birlikte orta sahaya doğru yürüyen nilüfer çiçeğini gördüğümde kendimi onu görmezden gelmeye zorluyorum

ya da bunu yapmaya çalışıyorum.

Peki, sik beni. Onu her zaman şort ve tişörtlerle görüyordum ama koyu mavi lakros forması farklıydı, belki

biraz daha dardı. Bu şortlar kesinlikle onun kıcını koşu şortlarından daha iyi çerçeveleyiyor.

Baktığımdan falan değil.

Tamam, kesinlikle öyleyim.

Saçları kendisine özgü Prens Yakışıklı görünümüyle şekillendirilmiştir; yanlar kısa ve üst kısımdaki uzun

tutamlar yüzünün keskin görünmesini sağlayacak şekilde arkaya doğru kaydırılmıştır.

Kaskı kafasına geçirip turuncu takımın bir üyesiyle birlikte ortaya geldiğinde, her zamankinden daha ciddi

görünüyor. Hakem topu yere atıyor ve nilüfer çiçeği, uzun fileli sopasıyla topun üzerinden geçmeye çalışıyor.

Orada çok tuhaf bir şey var...

Bir kez daha düşündüğümde, onun eğilip kıcını sergileyişinden şikayetçi değilim. Belki lakros o kadar da kötü

değildir.

Takımı adına topu aldığında seyirciler tezahürat yapıyor. Veya tiki insanların yapacağı kadar.

Eskiden futbol oynadığım ve hala zaman zaman oynadığım için, kıyaslandığında bu Mary Sue sporuna

benziyor.

Gerçi fiziksel oluyorlar. Hmm.

Bu yüzden hayatındaki bazı pürüzlerden hoşlanıyor. Onu sıkı bir kavramayla sığığında inlemelerinin anısıyla

horozum seğiriyor. Nasıl da delirtici bir hızla aletime doğru saldırıyor, ritmime uymaya çalışıyordu.

Bu düşünceleri bir kenara atmalıyım ki sertleşmeyeyim ve bir grup iffetli tarafından etkili bir şekilde

kovulmayayım.

Dikkatim iyi durumda görünen Bran'e odaklandı. Hücumdan savunmaya kadar çok koşuyor ve takımı için çok

fazla top topluyor. Gol attıklarında seyirciler coşuyor. Çok da kötü olmadığını söylemeliyim.

Belli ki adrenalin yaşanıyor.

Tek nilüfer çiçeği olan on numara, her hamlesinde onu engellemeye çalışan diğer takımın savunucularının

boğucu dikkatini çekiyor. İçlerinden biri onu itiyor ve hakem faul anonsu yaparken düşüyor.

Ayağa fırlıyorum. "Siktir et o adamı! Sikimi em.

"Niko!" Jeremy kolumu yakalayıp beni aşağı itmeye çalışıyor.

İşte o zaman etrafımızdaki insanların çoğunun sanki Lucifer'in kişileşmiş haliymişim gibi beni izlediğini fark

ettim. Pek çok inci kavrama da oluyor.

Gözlerimi devirip oturuyorum.

Kimseyi umursamayan Jeremy, şirketimizden özür dilemek istiyor gibi görünüyor ya da aynı derecede çılgınca

bir şey.

Bran incinmiş gibi görünmüyor. Birkaç saniye içinde iyileşir ve sahanın her yerinde koşmaya devam eder.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi çenemde bir çan kulesi oluşturacak şekilde otururken gözlerim onun

her hareketini takip ediyor.

O çok zarif.

Çok güzel.

İkinci en iyi erkek güzelliğinin tanımı. İlki benim.

"Bu Landon King'in ikiz kardeşi değil mi?" Jeremy soruyor.

"Günaydın Uyuyan Güzel. Tekrar uyumak isteyebilirim," diyorum, hâlâ Bran'i izliyorum.

"Kafirlere katılmak istediğin kişi mi?"

"İyi bir fikirdi."

"En kötüsü gibi. Onu izlememizin bir nedeni var mı?"

"Çünkü o Landon'un kardeşi. Düşmana falan göz kulak olmalıyız."

"Ona düşmanmış gibi bakmıyorsun."

Ondan nefret edeceğim, bu da listede yer alacak.

"Şşşt, Jer. Bir türlü uzaklaşmayan sinir bozucu, vızıldayan bir arı gibisin."

"Tanrım, teşekkürler."

"Ne zaman istersen, biz kardeşiz."

Jer'in ne dediğini duymuyorum çünkü Bran savunmadan topu alıyor, hücumla koşuyor, yolundaki birkaç

oyuncuyu siliyor ve ardından topu golü atan kişiye veriyor.

"Evet! Yakalayın şu kahrolası orospuları," diye tezahürat yapıyorum, gülüyorum ve önümdeki oğlunun

kulaklarını tıkayan kadını görmezden geliyorum.

Clara zıplayıp şöyle bağırdığında gülümsemem kayboluyor: "Bu benim erkeğim!

Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim!

Parmaklarım sandalyenin kenarlarına o kadar sıkı dolanıyor ki bir çatlama sesi duyuyorum.

O senin adamın değil.

Kesinlikle senin lanet bebeğim değil.

"Niko." Jeremy elini koluma koyuyor. "Şu anda ne düşünüyorsan onu yapma."

"Ama kahrolası bir tabutun içinde çok güzel görünürdü."

"Kadın senin dilinle aynı fikirde değil. Bunun için ölmeyi hak etmiyor."

O bunun Karen yüzünden olduğunu düşünüyor, oysa ben Clara'nın adını MIA listesine eklemenin yollarını

düşünüyorum.

Oyunun geri kalanına odaklanmaya çalışıyorum ama nafile. Elit takım kazandı ve Bran'ın asist yaptığında

yaşadığım zafer hissini hissetmiyorum.

Lanet Clara'nın onun hakkında kamuya açık bir iddiada bulunmasından bu yana ruh halim keskin bir düşüş

yaşadı.

Neden onu tekrar öldürmeyeyim?

Bittiği anda insanların üzerinden geçerek çıkışa doğru ilerledi, ben de ayağa kalktım ve onu takip ettim.

Jeremy'nin benden "aptalca bir şey" yapmamamı istediğini anlayabiliyorum ama ben aptallık için yaşıyorum.

Clara küçük kalabalığın arasından süzülüyor ve arada sırada selfie çekmek için duruyor. Bu civcivin acil müdahaleye ihtiyacı var.

Binlerce fotoğrafın ardından nihayet Elitlerin oyuncularının soyunma odasına ulaşıyor ve sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri giriyor.

Ben aynısını yapamam çünkü çok dikkat çekiyorum ve açıkçası İngiliz çocuklarına benzemiyorum.

Karşı köşede durup çevremi taradım ve içeri girmenin en iyi yolunu düşündüm. Clara'nın orada, onunla birlikte

olması, görüşümü kırmızılaştırıyor ve beynimi şiddetli çözümlerle dolduruyor.

Şu muhteşem tabut fikri gibi.

Tam oraya girip kargaşayı göze almak üzereyken, o ortaya çıkıyor, daha doğrusu Bran'den başkası tarafından

sürüklenmemiş gibi.

Ve yarı çıplak.

Kahretsin. Ben.

Her zaman onun sıkı, sıkı bir vücuda sahip olduğunu düşünmüşümdür ve ona ne zaman yaklaşısam bir din gibi

pratik yapıyorum. Ama onu sadece şort giymiş gördüğüm için ağzımın köpüreceğini düşünmemiştim.

Zayıf ama sağlam yapılıdır. Pürüzsüz bir göğüs kasları düzlemi ve ne yazık ki yarı yarıya şortun gizlediği nefis

bir V çizgisiyle biten çıkıntılı karın kasları.

Görünürde tek bir leke veya dövme yok. Pürüzsüz bir cildi var ve güzelliği mermer gibi, nilüfer çiçeğim.

Clara'yı kenardaki küçük bir köşeye götürdüğünde parmakları Clara'nın dirseğinin etrafından açılıyor.

Onları tam HD olarak duyabilecek ve görebilecek kadar yakında köşede durana kadar destansı bir sapkın

eğilim gösterisiyle parmak uçlarıma basarak onlara doğru ilerliyorum.

"Sana soyunma odasına gelmemeni söylemiştim Clara. Bir kadına göre bir yer değil."

Lanet bir çocuk gibi somurtuyor ve yakında kırılacak olan ellerini göğsüne doğru uzatıyor. "Kazandığın için çok

heyecanlandım. Bir zafer fotoğrafı çekmek istedim bebeğim.

O senin lanet bebeğim değil.

Bunu kafasına delmek ve kafatasının parçalara ayrılmasını izlemek istiyorum.

Telefonunu çıkarıp kolunu onun beline doladı ve ikisi de kameraya sahte bir gülümsemeyle baktılar.

Fotoğraf çekildikten sonra gülümsemesi kayboluyor ve canı sıkılmış gibi görünüyor.

Bunun beni mutlu etmesi gerekiyordu ama onun her yerindeki pençelerine bakmadan duramıyorum.

"Çok yakışıklısın." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onu öpmek için parmak uçlarına yükseldi.

Bran son saniyede başını çeviriyor ve dudakları yanağına dokunuyor.

Bu görüntü karşısında içimi kaplayan tatmin düzeyini anlatamam.

Kendisini öpmesini istemiyor.

Sözde kız arkadaşı onu öpemiyor bile.

Gülümseyip geri çekilirken reddedilme karşısında şaşırılmış ya da incinmiş gibi görünmüyor. "Daha sonra

rahatlamana yardımcı olur, tamam mı bebeğim?"

Adam kayıtsız bir şekilde başını salladı ve kız tereddütle oradan ayrıldı; sonunda rahatsız edici varlığını

durumdan uzaklaştırmadan önce gözleri onu tarıyordu.

Lotus çiçeği bıkkın bir ses çıkarır ve soyunma odasına geri döner.

Ama daha bir adım atmadan elim fırladı ve onu boğazından yakalayıp duvara çarptım.

Nihayet kontrolünü kaybettiği o gece kulaklarımı ödüllendirdiği sesin benzeri, en lezzetli irkilme sesini

çıkartıyor. Eğer onun yakışıklı yüzüne yumruk atacak ruh halinde olmasaydım daha çok memnun olurdum.

Gözleri genişliyor ve yüz hatlarına bir duygu karışımı hücum ediyor.

Karışıklık, öfke, korku ama aynı zamanda şehvet. Onun kararsız kontrolünün duvarının altında çok parlak ve

uğultulu.

Sözleri bile dikkatli, emin değil ve gergin. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni oynamaya geldim ama şu anda tamamen farklı bir şey izlemem gerekiyor. Sana onu kaybetmeni

söylediğimi açıkça hatırlıyorum, değil mi?"

Elimi itmeye çalışıyor ama bu noktada beni öldürmek, onu serbest bırakmamı sağlamaktan çok daha kolay

olur. Sol elinin parmaklarına bir göz atıyorum, beşinin de yara bantlarıyla kaplı olduğunu görüyorum. Ne kadar

sorarsam sorayım, onları nasıl incittiğini bana söylemedi ama iyileşmeleri iyi bir şey.

"Nikolai..." Ses tonu her zamanki gibi sert değil. Aksine, yalvarmak, yalvarmak, korkutmaktır. "Gitmen gerek.

Yönetici birkaç dakika içinde bizimle bir toplantı yapacak ve ben yapamam..."

"Neyi yapamazsın? Başka bir adam tarafından köşeye sıkıştırıldığını görmesine izin veremez misin? Bu seni

korkutuyor mu Yüce Kral?"

"Siktir git," diye alay ediyor, kelimeler bir afrodizyak gibi tenimden uçup gidiyor.

"Böyle konuşmanın beni tahrik ettiğini biliyorsun."

Gözleri hafifçe irileşti ve göğsümü itti. Bu sefer roller değişti ve o yarı çıplakken ben bir tişört giyiyorum.

Ona bir santim bile vermek için hareket etmediğimden uzun, işkence dolu bir nefes verdi. "Sadece git."

"Bana neden hâlâ o fahişeyle birlikte olduğunu söyle, ben de anlatabilirim."

Kalın kaşlarının arasında bir kaş çatma belirliyor ve normalde soğuk olan gözlerinin ardında yanan öfkeyi görebiliyorum.

Brandon King iyi bir adamın simgesidir. Hepsi ciddi, düzgün ve nazik.

Ne kadar bayat olursa olsun herkesin şakalarına gülümsüyor. Çevresindekilerin iyi olup olmadıklarını kontrol eder.

Lakros oynuyor. Öğleden sonra çayını seviyor. Hafta sonları kahrolası bir hayvan barınağında gönüllüler.

Resimlerini çeşitli hayır kurumlarına bağışlıyor.

Birçok nedenden dolayı maratonlara katılır. Kadın hakları için koşuyor.

Kansere koşuyor. Ruh sağlığı farkındalığı için koşuyor. İstismar edilen hayvanlar için koşuyor. İklim değişikliği için koşuyor.

Diyelim ki her şeye koşuyor. Ona yeraltında sıkışıp kalmış zavallı bir solucanın peşinden koşmasını söyle, o da bu pisliğin üstesinden gelecektir.

Ama bir süredir şüphelendiğim şey şu. Bu bir görüntü. Tüm bu nedenleri umursamadığını söylemiyorum ama

iki ayakkabılı kişiliğini kamuflaj olarak kullanıyor. Bir koltuk değneği.

Bastırıyor, savaşıyor ve mücadele ediyor.

Neye karşı? Emin değilim.

Bu yüzden ne zaman kendi kendine empoze ettiği prangalardan kurtulup gerçek benliğini ortaya çıkarsa vahşileşiyorum.

O hâlâ bir pislik ama en azından sahte bir görüntü sergilemiyor.

En azından gerçek yüzünü görebiliyorum.

Ŗu anda olduğu gibi.

"Neden hâlâ onunla birlikte olduğum seni ilgilendirmez. Ben seni ilgilendirmez Nikolai. O gece yaşananlar

benim sarhoŖ olmamdan kaynaklanıyordu. Seni suçlayabileceğimi söyledin, bu yüzden ben de seni suçlayıp

beni rahat bırakmanı söylüyorum."

"Ama istemiyorum."

"Sen kahrolası bir mazoŖist misin?"

"Genelde değil, hayır. Hatta bazıları benim tam tersi olduğumu söyleyebilir ama ben aklınızın başına gelmesini

beklemeye hazırım."

"Söylediğim tek kelimeyi duydun mu? Seninle hiçbir Ŗey yapmak istemiyorum, kahretsin."

"Bunu bir daha söyle ve ciddi ol." Ağzım onunkine o kadar yaklaŖıyor ki, kırık nefesleriyle dudaklarından çıkan

misk ve nane notalarının kokusunu alabiliyorum.

"Eğer...yapamazsan?"

Bana dik dik bakıyor, mercan mavisi gözlerinin altında öyle bir sıcaklık var ki ama beni itmiyor.

Bir kere bile değil.

Bran saldırabilir ama benim yakınlığım bile nefesinin kesilmesine neden oluyor. Göğsü hızlı bir ritimle yükselip

alçalıyor.

KoŖarken aramızda biraz mesafe bırakma konusunda anal davranmasının nedeni bu olsa gerek.

Eğer ona yaklaŖırsam oyunun onun için biteceğini biliyordu .

Bu yüzden göğsümü onunkine bastırdım. Sert kaslar benimkine yapışıyor ve onun kalp atışının sesi benimkine

karışıyor.

Bu adam bana ne yapıyor?

Neden ellerimi ondan uzak tutamıyorum? Cadı kanı mı taşıyor? Lanet uyuşturucudan mı yapılmış?

"Sen kahrolası bir kabussun," diye mırıldanıyor, boğazı parmaklarımın altında çalışıyor.

"Kabusun."

"Senden nefret ediyorum."

"Yapmıyorum."

"Sen delisin."

"Senin hakkında," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru ve gırtlaktan gelen bir inlemeyle bunları talep ediyorum.

Uzaklaşmıyor. Kesinlikle yüzünü çevirmiyor ya da ilgiden rahatsızmış gibi görünmüyor.

Aslında tam tersi oluyor.

İnlerken kirpikleri yanaklarının üzerinde uçuşuyor ve bu sesi fena halde yiyorum. Onu fena halde yerim.

Onu bütün olarak yuttum ama en önemlisi onu incittim. Dişler çatışıyor, diller dönüyor ve dudaklar birbirini

kovalıyor.

Lanet olsun.

Geçen haftadan beri onun zevki hakkında hayal kuruyorum. Her sabah, öğlen ve akşam. Her lanet günün her

saniyesinde, tek istediğim yeniden tatmaktı.

Ama onu korkutmak ya da tepelere koşmasını istemedim. Ama şu anda bu ihtimali kesinlikle umursamıyorum.

Onu tamamen içine çekiyorum, keşfediyorum, ziyafet çekiyorum, kesinlikle lanet ağzında boğuluyorum.

Balın, nanenin ve lanet olası bağımlılığın tadı var.

Dilimi onunkine doğru döndürüyorum ve onun sert meme uçları ile ödüllendiriliyorum. Nilüfer çiçeği beni,

benim onu öptüğüm kadar baştan sona öpüyor; parmakları tişörtümün alt kısmını çekiştirerek beni çıplak

gövdesine yapıştırdı.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve inleyene, titreyene ve bana karşı titreyene kadar derisini kemirdim.

Daha fazla ver bana.

Daha fazla.

Daha da fazlası.

Öfkeli ereksiyonumu şortuna doğru ittim ve kesinlikle sertti.

Benim için.

Tekrar.

Merhaba Şeytan. Burası cennet mi cehennem mi? Çünkü burada sonsuza kadar kalabilirdim.

Benimle hiçbir ilgisi olmadığını iddia eden birine göre çok tahrik oluyorsun, diye onun kırmızı, şişmiş

dudaklarına karşı konuşuyorum. "Artık sarhoş da değilsin."

"Bana dokunmayı bırak..." ağzı benimkini kovalıyormuş gibi nefesini verdi.

"Herkes için bu yolu bulurdum. Buna

fiziksel reaksiyon denir."

Bu lanet pislik. Yemin ederim enayi yumruklanmayı istiyor.

Dilimi boynundan aşağı kaydırıyorum ve adem elmasını sertçe ısıriyorum, sonra aynı vahşice emiyor ve bir

hafta boyunca sakladığı hickey'i ona geri veriyorum.

"Kes şunu..." diye homurdandı ve dirseğini göğsüme doğru itti.

Ancak arkasına gerçek bir güç koymuyor.

Ve daha işim bitmedi.

Kesinlikle dinlemiyorum.

Omzunun boynu, köprçük kemiği ve göğsüyle buluştuğu yere kadar ısırıkların izini sürüyorum, sonra dişlerimi

meme uçlarına sürtüyorum.

Hayatımda duyduğum en erotik iniltiyi çıkardı ve ben de iki parmağımı ağzına soktum, sonra diline doğru

uzattım.

Lanet konuşmayı ve lanet ağzıyla her anı mahvetmeyi bırakmasına ihtiyacım var.

Dilim onun açık kahverengi areolasının etrafında dönüyor, sonra meme ucunu dişlerimin arasına çekiyorum,

emip ısıriyorum, ta ki onun doldurulmuş ağzından çıkan boğuk sesleri duyana kadar.

“Bu hoşuna gitti, değil mi?” Diğer meme ucuna geçiyorum, etrafındaki deriyi emiyorum ve küçük tomurcuğu

ısırmadan önce kocaman bir iz bırakıyorum. "Benden işaretlenmiş mükemmel görünüyorsun. Benim kendi

kahrolası sanat eserim.”

Ellerinden biri omzumdaydı ve beni uzaklaştırıyordu ama diğeri saçımdaydı ve beni yakınına çekiyordu.

O tam bir bilmece, benim nilüfer çiçeğim ve onu parçalara ayırmak için sabırsızlanıyorum.

Vücudu benden uzaklaşıyor ama dili parmaklarımın etrafında dönüyor ve ne zaman meme ucunu ısırsam

dişleri ısıriyor.

Ona ve zevkine öyle sarhoş oldum ki. Ne kadar duyarlı olduğuna o kadar bağımlıyım ki.

Yeterince lanet edemiyorum.

Bir yalamadan, iki ya da bin kereden sonra değil. Onu yere atıp düzgün bir şekilde ziyafet çekmek istiyorum.

Muhteşem cildinin her santimini öperken onun ürperişini, sızlanmasını ve inlemesini izlemek istiyorum.

Bu fikirden hoşlanacağından şüpheliyim o yüzden alabileceğimi alacağım.

Dilimi tekrar çenesine kaydırmadan önce ağzım göğsünün her yerinde ısırıklar ve izler bırakıyor.

"Tadı yeni favori bağımlılığım gibisin bebeğim."

"Mmmff... mmm... umph..." parmaklarıma karşı sızlandı ve ben onları çıkardım, sonra da tadıyla inleyerek

kendi ağzıma sıkıştırdım.

Kara gözleriyle beni izliyor, kaşları çatık, göğsü çılgın bir ritimle inip kalkıyor.

Ama sonra kahrolası ağzını açıyor. "Git... lütfen."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Kapamak." Öpücük. "O." Yalamak.

"Kahretsin." Isırmak.

"Yukarı."

Zırhındaki çatlaklar gittikçe derinleşerek inliyor ve ben onları teker teker kırıyorum.

Ona o kadar çok ziyafet vereceğim ki asla bir çıkış yolu bulamayacak.

Ağrıyan aletimi onunkine dayadım ve fısıldıyorum: "Sana yapmak istediğim tüm pis şeyleri düşünerek otuzbir

çekeceğim."

Titriyor ve yemin ederim penisinin kalınlaştığını hissediyorum. Göz kapakları kesinlikle ağırlaşıyor. Tam bir

kafa karışıklığı ve tamamen terk edilmiş bir görünüme sahip. Tam bir muamma. Ona sahip olmak istiyorum.

Onu ayırın.

Yok et onu.

Dudaklarını tekrar çaldım ve dilim onunkini talep ederek içeri girerken aynı anda homurdandık. Onu bana

zincirlemek. Geçici olarak bile.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazla.

Daha da fazlası.

Soyunma odasından bir kargaşa geliyor ve birinin

"King'i gören var mı?" diye sorduğunu duydum.

Tamamen hareketsiz duruyor ve kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum.

Dudaklarımı morarmış dudaklarından

ayırduğımda yüzü buz gibi oluyor.

Gözbebeklerinin derinliklerinde panik parlıyor ve çökmenin eşiğindeymiş gibi
görünüyor. Ayaklarına bakıyor,

omuzları gerginlikten kasılıyor.

Ne oluyor...

"Hey." Parmaklarımın tersiyle yanağına hafifçe vuruyorum ve gözlerini
kırıştırarak bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Ben... ben..."

"Hey...nefes al."

Sanki bir uzaylıymışım gibi bana bakıp tükürürken bunu hiç yapıyormuş gibi
görünmüyor.

Kargaşa yaklaşıyor ve adam bir çöküşün eşiğinde gibi görünüyor.

İşte o zaman muhtemelen bu pozisyonda bulunma ihtimalinden korktuğunu
fark ettim.

Geri çekiliyorum ve bana elini tutup onu buradan sürüklemek istememe neden
olan sefil gözlerle bakıyor.

Ama bu muhtemelen onu kaybetmesine neden olur.

Gözlerim gövdesinde ve köprücük kemiğinde bıraktığım çok sayıda sivilce
üzerinde geziniyor, sonra gömleğimi

başımın üzerinden geçirip ona fırlatıyorum.

Bu adam için gömleğimi çoğu zaman çıkarıyor gibiyim.

En azından ne zaman bir tane giysem.

Parmakları malzemeye tutunuyor ve onu mekanik olarak çekiyor. Bu onun için büyük bir şey ama içinde

yenilebilir gibi görünüyor.

Yeni ilginçliğin kilidi açıldı.

Çok iyi huylu bir beyefendi gibi, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Onu evine bırakmak, AirPods'larını teslim etmek gibi en iyi huylu hareketleri yaptığımda ya da trafiğe dikkat

etmesini söylediğimde her zaman minnettarlığını ifade ediyor.

Bunun onun düzenli olarak ağzından çıkan saçmalıkları telafi etme yolu olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Lotus çiçeği bana son bir bakış attı, ifadesi normale döndü ama bakışlarında bir miktar tereddüt gizlendi.

Bir şey söylemesini bekledim ama göz temasını kesti ve yanımdan geçip, konuşan takım arkadaşlarının yanına gitti.

Orada duruyorum, aletim itiraz ediyor ve kaslarım geriliyor.

Bunun küçük bir oyun olması gerekiyordu ama artık oynadığımı sanmıyorum.

En kötüsü de zaten kaybediyormuşum gibi hissetmem.

12

BRANDON

Clara boynuma ve çeneme öpücükler kondururken, "Seni çok özledim," diye kulağıma yumuşak sesi fısıldıyor.

O yavaşça inerken odamın ortasında duruyoruz.

Ağzımı öpmeye çalıştığında onu zorla yerine oturtabilmek için elim beline dayanıyor.

Mantıksız ve hiç mantıklı değil ama bir hafta önce tüm kontrolümü kaybettiğim o lanet geceden beri onu

öpmedim ya da beni öpmesine izin vermedim.

Ve bugün erken saatlerde.

Gözlerim onun dudaklarını, sert vücudunu ve beni öpme şeklini hatırlayarak kapanıyor.

Bütün bu kaosu aklımdan uzaklaştırdım.

Olmadı.

Mühim değil.

Yeterince uzun düşünürsem belki her şey sona erer ve ben de güvenli küçük balonuma geri dönerim.

Clara bu incelikli reddedilmeyi umursamaz. Umrunda olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden onu yakınımda

tutuyorum. İlişkinin sığ kalmasından memnun. Asla araştırmaz, asla aptalca sorular sormaz. Ve pes etmeyi

reddeden bir salak gibi her gün bandajlı elime ne olduğunu kesinlikle sormuyor.

Artık ondan kaçamayacağım için onu lüks bir restoranda akşam yemeğinden sonra odama davet ettim.

Yemek yemek yerine zamanımın çoğunu onun fotoğraflarını çekerek ve hiç sıkılmıyormuşum gibi davranarak

geçirdim.

Onu yurtlara bırakıp ayrılmayı denedim ama o bu geceye izin vermedi ve iç çamaşırlarını görmem konusunda

ısrar etti.

Yaptım. Sanırım güzel. Meme uçlarını sergileyen ve amına doğru açılan tek parça şeffaf kırmızı dantelli bir şey.

Sıkı, şeritli malzeme cildine yapışarak kıvrımlı figürünü tamamlıyor.

Ama yine de bunu yapmak zorunda kalmamamızı tercih ederim. Benim için seks her zaman sürekli bir sıradan

salıverilme durumu olmuştur. Onsuz da idare edebilirdim ve aylarca bunu yaptım ama dürüst olmak gerekirse

sonsuz kadar da sürebilirdi, bu yüzden Clara onu başka bir yerde bulmaya gitti.

Lan ve diğerlerinin

düşündüğünün aksine, umurumda değil. Tek sorunum gizlilik. Ona açık bir ilişki içinde olabileceğimizi

söyledim, o da aklını yitirdi ve ayak uyduramayacağı tek eşlilik talep etti.

İstediği kişiyi becerebilir ama bu gece o kişinin ben olmaya karar verdi.

"Çok güzel kokuyorsun bebeğim."

Anın içinde kalmaya çalışıyorum, gerçekten de öyle ama şimdi bana böyle hitap ettiğine göre, farklı, daha

acımasız dudakların boynuma öpücükler bıraktığını hayal etmeden duramıyorum.

Onunkiler yumuşak, onunkiler vahşiydi.

Odak.

Bana aynı lanet yere verdiği ikinci sivilcenin üzerine yapıştırdığım alçıyı atlıyor. Bir vahşi gibi. Ancak artık adem

elmamın üzerinde sadece bir iz yok. Ayrıca göğsümün her yerindeler; koyu kırmızı ve mor, sanki yaralanmışım gibi.

Nikolai'nin bugün erken saatlerde o köşede yaptıklarını düşünürsek ben de öyle olabilirim.

Clara'nın parmakları tişörtümü yakalayıp çıkarmaya çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum, boğazını öpüyorum

ve tekrar kafama sıkışmayı reddediyorum.

Onun çiçeksi parfümünü içime çekiyorum ve öğürmemeye çalışıyorum. Kokusunu hiç sevmedim.

Çünkü daha erkeksi bir şeyi tercih ediyorsun. Bergamot ve nanenin hatırası burnuma doluyor ve kaslarımı

kasıyorum.

Hayır.

İnliyor ve kulağa bu kadar yumuşak gelmesinden nefret ediyorum. Bana karşı sövüyor ve bu kadar hassas

hissetmesinden nefret ediyorum.

Göğüsleri göğsüme sürtünüyor ve kayıyor ama benim düşünebildiğim tek şey sert kaslar.

Sen benim için zorsun, onun için değil.

Kafamın içindeki sesi, uykuda olan aletimin seğirmesine neden oldu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin!

Zihnim rahatsız edici bir kaos içinde yüzerken, bir itişle Clara'dan uzaklaştım.

Bu imayı dikkate almadı ve parlak gözleriyle tekrar bana doğru ilerledi, sarı saçları sırtının alt kısmına doğru

savruluyordu.

Bir adım daha geri çekilip elimi kaldırdım. "Hiç havamda değilim Clara.

Üzgünüm. Bunun oyunun

yorgunluğundan kaynaklandığını düşünüyorum."

Kemerime uzanırken zorla gülümsedi. "Tüm bu gerginlikten kurtulmana yardım edebilirim, seksi."

"HAYIR. İyiyim. Teklifin için teşekkürler. Daha önce alaycı bir şekilde çıkardığı elbisesini alıp ona veriyorum.

"Tekrar özür dilerim."

Omuzları çöküyor ama elbiseyi alıp giymeye başlıyor. "Yeniden bir araya geldiğimizden beri sevişmedik Bran.

Bir sorun mu var?"

Her şey çok yanlış.

Ama bunu söylemiyorum ve onun yerine gülümsüyorum. "Düşünecek çok şey var. Bir süre sonra iyileşeceğim."

"Tamam," kelimesini uzatıyor. "Seni seviyorum bebeğim."

Bir dakika bekledi ama ben karşılık vermeyince arkasını dönüp gitti.

"Clara."

Yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle topuğunun üzerinde dönüyor.

Muhtemelen ondan ayrılmalıyım. Bu sefer

tamamen. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğim halde onu yönlendirmek doğru değil.

Ortaokula başladığımdan beri, ne zaman bir kız bana çıkma teklif etse, Lan'le tanışabilmeleri için onları eve

götürmemi istediklerini bildiğim için evet dedim.

Umurumda değildi. Çünkü her zaman bir kız arkadaşım vardı, her ne kadar Lan'e beni siktir etse de. Asla

yapmadı; yani onları sikeyim. Ama bana her zaman onların kendisine çıplak gönderdikleri ve onlara müstehcen

şeyler yapması için yalvardıkları ekran görüntülerini iletirdi.

Hiç cevap vermedim. Mesaj atarak onlardan ayrıldım ve Lan'in bana gönderdiği her şeyi sildim.

Önemli değildi. Hepsi bir görüntünün parçasıydı. Hiçbir zaman biriyle birkaç haftadan fazla kalmamıştım.

Clara'yla üniversitede tanıştım ve sık sık gittiğim yerlerde "tesadüf" sonucu birbirimize rastlamamızı sağlamayı

kendine misyon edindi. Taktiklerini bir mil uzaktan tanıdım ama yine umursamadım. Onunla en uzun süre

kalmamın nedeni, ilk defa birinin Lan yerine doğrudan bana gelmesiydi.

Aslında ondan pek hoşlanmıyor gibi görünüyor. Muhtemelen ona sıklıkla önemsiz bir böcekmiş gibi davrandığı

için.

Bu yüzden onu sakladım. Onu lüks restoranlara götürdüğüm, lüks markalarını satın aldığım ve fotoğraf

çektirdiğim sürece benim işime burnunu sokmaz.

Ne zaman aldatırsa ayrıldık ki bu benim bildiğim dört kez oldu ama sonra üzgün olduğunu ve bir daha

yapmayacağını söyledi ve ben de onu affettim.

Ben de onu teknik olarak aldattım, bu yüzden durumu eşitleyelim.

Lan yanılıyor. Beni asla incitmedi. İncinmem için duygularımın olması gerekir ve ben bunları yapmıyorum.

O sadece kolaylık sağlıyordu ama artık değil.

"Bir ara vermeliyiz." dedim umursamaz bir tavırla.

Yüzü düşüyor ve neredeyse değerli Chanel çantasını düşürüyor. "Ama neden?

Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen değilsin. Benim. Seni Aldattım." Ama bunu söylerken bile doğru gelmiyor.

Şu anda onunla birlikte olmak

onu aldatıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Tam tersi değil.

Bu sefer boynuma lanet bir cam parçası saplamam gerekiyor.

Clara'nın dudakları aralanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Vay, tamam. Bu çok saçma."

"Üzgünüm." Tek kelime etmek istemiyorum ama yine de söylüyorum. Çünkü beklenen budur. Son derece

düşünceli ve son derece kibar olmaktan başka bir şeyim yok.

Belirli bir wanker söz konusu olduğunda hariç.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimi ellerinin arasına alıyor, çıplak takma tırnaklar tenime sürtünüyor.

"Sorun değil. Bunu daha önce de yaşadık bebeğim. Başka birine gitmiş olman canımı acıtıyor ama senin beni

her zaman affettiğin gibi ben de seni affedebilirim."

Elini itip geri çekildim. "Affına ihtiyacım yok."

"Onu bu kadar mı seviyorsun? Eğer istediğin buysa üçlü yapabilirim.

Umutsuz olmak son derece can sıkıcıdır.

Başımı salladığımda ses tonum kopuktu. "Ayrılıyoruz, Clara."

"Bana bu kötülüğü yapamazsın!" Ayağını yere vuruyor. "Senden ayrılmıyorum. Bu iş böyle yürümüyor."

"İşte tam olarak bu şekilde çalışıyor. Lütfen ayrıl." Onu kapıya doğru itip kapıyı açıyorum.

Koridorda duruyor ve bağıyor: "Hayır! Bunu reddediyorum."

"Yapılmıştı."

İçeri fırladı ama yine bir avuç saçından tutulup patates çuvalı gibi bir kenara fırlatıldı.

Kardeşim ona burnunun ucuyla bakıyor. "Onu duydun. İşinin bittiğini söyledi, bu yüzden ipucunu dikkate al ve

ucuz varlığına mülkümüzün dışına kadar eşlik et.

Lan'i takip eden en büyük kuzenim Eli (muhtemelen kardeşimin odasında kaos planladıktan sonra) ona

tepeden tırnağa bakıyor. "Seni daha önce gördüğüme eminim ama nerede?"

"Son iki yıldır tam anlamıyla buraya geliyorum!" Çığlık atıyor, tiz sesi son sinirimi tırmalıyor.

"Ah, doğru! Yardım eden sensin!"

"Değilim!"

Lan'e bakıyor. "O değil?"

"Tabii ki değil." Kardeşim sahte bir nefes alıyor. "Yardım bu ucuz halıdan daha fazla zarafete sahiptir."

"Tamam, bu kadar yeter." dedim bıkkınlıkla. "Git git, Clara."

"Ayrılma fikrine katılmıyorum. Hala birlikteyiz." Kardeşimin ve kuzenimin tehditkar ilgisi karşısında sınıyor.

"Sana sonra mesaj atacağım bebeğim."

"Bana öyle deme," diye mırıldanıyorum, başımın arkasında başlayan bir migrenle.

"Ne?" diye soruyor, kaybolmuş gibi görünüyor.

"Bana bebeğim deme. Ben senin bebeğin değilim," dedim bu sefer daha net bir şekilde ve gözleri irileşti.

Başka bir şey söylemeye başladı ama Lan önümde duruyor ve sanki bir destekmiş gibi onu itiyor. "Hadi git. Bir

daha kardeşimin yanında yüzünü gösterme yoksa onu parçalara ayırırım.

Onu azarlamak istiyordum ama sözlerinin sonunda onu harekete geçirmesine sevindim. Koridorda adımlarını

hızlandırdı, gerginlik dalgalar halinde üzerinden geçiyordu.

"Başka birinin yardıma ihtiyacı olursa sana haber vereceğim!" Eli onun arkasından bağılıyor ve bize soruyor:

"Gerçekten yardımcı olmuyor mu?"

"Bozulma gereksiz," diyorum iç geçirerek.

Eli omuzunu deviriyor. Bizden bir santim daha uzundu ve insanların kendi tenlerinden rahatsız olmalarını

sağlayacak koyu renk saçları ve metal grisi gözleri vardı.

Kişilik olarak kardeşime benziyor ve yıkıcı bir doğayı paylaşıyorlar, bu yüzden farklı davranmayı sevseler de iyi

geçiniyorlar. Büyükbabamızın evinde on yılı aşkın süredir oynanan bir satranç oyunu da dahil olmak üzere pek

çok ortak ilgi alanları var.

Ancak Landon gösteriş yaparken Eli gölgede çalışmayı tercih ediyor.

Yine de çok düşmanca davranıyor, bu yüzden küçük kardeşi Creigh'in arkadaşlığını tercih ediyorum. Ancak Eli,

Lan ve benim için her zaman bir ağabey gibiydi. Biz büyürken bizi korumayı kendisine misyon edindi ve hâlâ da

öyle.

Eli, Lan ve hatta Creigh bile Kral isminin üstünlüğüne sıkı sıkıya inanıyorlar ve üyelerinden birine karşı yapılan

bir saldırıyı savaş ilanı olarak değerlendiriyorlar. Bu duyguyu paylaşmadığımdan değil. Daha doğrusu hiçbir

zaman üstün soyadına layık hissetmedim.

Lan omzumu tutuyor, dudaklarında hain bir sırıtış beliriyor. "O kaltağı kaldırırma tekmelediğiniz için tebrikler.

Şeytan aşkına, onunla bir daha bir araya gelme. O sana göre değil."

"Peki benim için ne olduğunu nereden biliyorsun? Sen uzman mısın?"

"Ben bir uzman mıyım? Anlamsız. Ama en azından gözleri yalnızca senin üzerinde olan biriyle birlikte

olmalısın."

"Ahh." Eli kolunu diğer omzuma doladı ve beni sıktı.

"Yardım değerli Bran'ime zarar vermeye cüret mi etti? Neden bundan daha önce bahsetmedin ki ben de onun

gözlerini oyup köpeklere yedirebileyim?"

"Belki de bu yüzden yapmadım," diye mırıldandım. "Ben sadece uyuyacağım."

"Asla. Kutlama için seni sarhoş etmemiz lazım. Boğazını temizliyor.

"Rem!! Biralari çıkarın!

Koridorda birkaç şey devrilince bir kapı açıldı ve Remi yüzünde bir Cheshire kedisi sırıtışıyla dışarı baktı. "Biri

pint mi dedi?"

"Evet, bulabildiğin kadar." Eli beni sıkıyor. "Bran'ı Help's Bullet partisinden kaçtığı için tebrik ediyoruz."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ben varım!" Sadece boxer giyerek karşı odaya atlıyor ve

Creigh'in kapısını tekmeleyerek açıyor. "Uyan, yumurtla! Bir partaayyy'imiz var.

Katılmak istemediğim bir kutlama için isteğim dışında oturma odasına sürükleniyorum. On buçuğa kadar bir

saat kadar resim yapmayı tercih ederim.

Ama yine de resimlerim hoşlanmadığım bir hal alıyor ve kendimi tuvalleri sanki küçük kirli bir sırmış gibi

saklarken buluyorum.

Belki de öyledirler.

Belki de aile üyelerimle bu düşüncesiz toplantı tam da ihtiyacım olan şeydir.

Bu ani kutlamaya katılma konusunda onay vermeyen Creigh'in sessiz varlığında teselli buluyorum.

Glyn civarında ama yaşlı bir ruhu var ve ne zaman sakinleşmeye ihtiyaç duysam aradığım kişi o.

Bira şişesini benimkine tokuşturup çenesini kaldırdı. "Gevşek vidadan kurtulduğunuz için tebrikler."

İsa. Kendisi bile onu sevmiyordu.

Biramdan bir yudum alıyorum. "Onun varlığından haberdar olduğunu düşünmüyordum."

"Herkesin bildiğinden emin oldu. Senin için değil kuzen. Seni kullanmayan birini hak ediyorsun."

"Teşekkürler sanırım."

"Benim Cray Cray'im bile senin kurşundan kaçtığını düşünüyor." Eli, erkek kardeşinin saçını karıştırır ve ona

kafa takar ve bunun üzerine şakacı bir şekilde güreşmeye başlarlar.

Landon onları itip yanıma kaydı; hesapçı bir bakışın yüzüne yansımından hoşlanmadım. "Peki ayrılığa ne

sebebe oldu? Yine aldattı mı?"

Onun meraklı bakışlarından kaçınmak için uzun bir ağız dolusu bira yuttum. Elbette Lan buna izin

vermeyecekti. Her zaman köpek gibi davranıyor, etrafı kokluyor ve kemiğin yerini bulmaya çalışıyor. Kemikler.

Çoğul.

Kolaylık olsun diye onu yanımda tuttuğumu biliyor ve onu onaylamasa da bu imajın herkesten çok iyi farkında.

Kamuflaj.

O görüntüye neden ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve hiçbir zaman da olmayacak ama onun

varlığını gözden kaçırmış olamaz. Bu yüzden manzara resim yapmaya başlama şeklimden hiç hoşlanmadı.

Bunu o cephenin bir parçası olarak yaptığımı biliyor.

Ne yaparsam yapayım ondan saklanmak imkansız. Bir lanet gibi.

Renkli şişeye bakarak nefesimi verdim. "Ben sıkılmıştım."

"Yani hile yapmadı. İlginç." Davetsiz gözleri yüzümün yan tarafında bir delik açıyor ve ben de Remi'nin kendini

aptal durumuna düşürmesinden büyülenmiş gibi davranıyorum

.

Neyse ki Lan basit bir "Sonunda sıkıldığına sevindim." diyerek sorunumdan kurtuldu.

Clara'yla olan ilişkimi ya da onun yokluğunu neden bu kadar önemsedüğinden emin değilim ama her neyse.

Şişenin geri kalanını geri itiyorum ve bir saniyeliğine uzanıyorum. Belki bu gece ezilmek daha iyidir.

Belki bu beynimi parçalamaya çalışan yasadışı düşünceleri uyuşturur.

Bu gece, iki yıllık kız arkadaşımdan ara sıra da olsa ayrıldım ama

düşüncelerim, beni kasıp kavuran bir vahşinin görüntüleri ile dolu.

"Rems! Bu izlenimleri yapın. Eli birasını kuzenine doğrultarak dikkatimi şimdiki zamana çekti.

"Ne demek istiyorsunuz efendim?" Remi bunu dramatik bir ortaçağ aksanıyla söylüyor. "Kanım bu toprakları

onlarca yıldır sulamışken ben vatana ihanetle suçlanmayacağım."

Kıvranıp onu bir yudum birayla saklıyorum. Kendi kanımla olan karmaşık ilişkim göz önüne alındığında, ne

zaman bahsedilse midem bulanıyor. Ya da daha kötüsü, onu gördüğümde.

"Kafasını uçur!" Lan, tiyatro oyunundan biraz fazla keyif almış gibi görünerek bağırıyor.

"Aşkım." Remi, Creigh'e uzanıp arkasına saklanıyor ve hâlâ aynı tonda konuşuyor. "Beni bu medeniyetsiz barbarlardan kurtarın."

Eli şeytani bir sırıtişla "Kimse seni giyotinden kurtaramayacak" diyor.

"Hey, Ortaçağ İngiltere'sinde giyotin yok!"

"Fransız Devrimi'ndeyiz dostum."

"Doğ!" Remi, Creigh'i kalkan olarak kullanırken Eli onu atlatmaya çalışır.

Lan g÷lmekten kırılıyor, ben de öyle.

Ben bu adamlarla ve onların tuhaflıklarıyla büyüdüm ve bu akılsız karşılaşmalar ve arsız şakalaşmalar için minnettarım.

Onlar benim ailem, bu kadar basit ve birçok yönden minnettarım.

Çoğunlukla bana aitmişim gibi davranabileceğim bir yer teklif ettikleri için.

Yarım saat sonra tuvaletimi yapmam gerekiyor. Kalabalık oturma odasından çıkıp misafir tuvaletine gidiyorum.

İşim bittikten sonra ellerimi yıkayıp aynada bir süre yüzüme bakıyorum. Midemde bir mide bulantısı hissi

oluştı ve bu aynayı da parçalamadan önce göz temasını kestim.

Ellerimi kuruladıktan sonra gömleğimi kaldırıyorum ve köprücük kemiğimin, omzumun, göğsümün yakınındaki

ama çoğunlukla göğüs uçlarımı çevreleyen koyu mor sivilcelere bakıyorum.

İçimden bir ürperti geçti ve acının gölgesinde tıslayarak parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Dürüst olmak

gerekirse, erkeklerin hassas meme uçlarına sahip olabileceğini veya daha da kötüsü, benim durumumda,

Nikolai'nin onlarla oynamasının beni tahrik edeceğini hiç düşünmemiştim.

Sadece hickey bırakmadı. Cildime vahşice davrandı ve üzerinde kızgın diş izleri oluşturdu.

Dokunduğum her yerde o var. Berbat zihinsel durumumun sürekli bir hatırlatıcısı gibi.

Ne kadar uzağa düştüğümü ve kontrolü ne kadar derinden kaybettiğimi.

Takım arkadaşlarım bunu görmedi çünkü onlar soyunma odasından çıktıktan sonra duş almayı ihmal etmedim

ve önce bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi davrandım. Elimde yabancı bir tane var diyerek boynumdaki

sivilceden dolayı üzüntü duydular.

Elbette Clara'yı kastetmişlerdi ama o hiç de vahşi sayılmaz.

Beni deli eden kişi bir erkekten başkası değil.

Bana sanki beni parçalamak istiyormuş gibi bakan kabadayı, her zaman gömleksiz bir adam.

Ona nasıl baktığımı merak ediyorum.

Bakışlarım aynadaki gözlerime takıldı ve yanlışlıkla göğüs uçlarıma dokunduğumda inledim. Az önceki

dikkatinden dolayı hâlâ acıyor ve sızlıyor ve o anıyı ne kadar silmeye çalışsam da, bir türlü geçmiyor.

Parmağımı sıkı çakıl taşına vuruyorum ve onun dişleri olduğunu hayal ederek onu tekrar çimdikliyorum.

Penisim seğiriyor, pantolonuma baskı yapıyor ve alt dudağımı ısıriyorum.

Sarhoşum ya da oraya varıyorum. Bunun hiçbir anlamı yok...

Daha önce kaçtığımda hoşnutsuz görünüyordu. Ama neden? Herkesin bizi bulması için orada kalmamı

bekleyemezdi.

Telefonum titriyor ve donup kalıyorum, sonra gömleğimi çıkarırken aşağı indiriyorum.

Kilit ekranımda onun adını gördüğümde kalbim boğazımda sıkışıp kalıyor.

Bunu görmezden gelmeliyim.

Etkileşimde bulunduğumuzda bundan iyi bir şey gelmez.

Tamamen görmezden geleceğim.

Kilidini açıp metni açmadan önce başparmağım ekranın üzerinde tereddüt ediyor.

NIKOLAI

İyi akşamlar lotus çiçeği. Düzgün olmayı sevdiğin için metne böyle başlamayı düşündüm.

Gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum ve bir sonraki mesajın gelmesini bekliyorum. Onlardan her zaman

birkaçı vardır.

Sokakta geçirdiğim gecedен sonra, sadece bana mesaj atmaya geri dönmekle kalmadı, aynı zamanda her

sabah koşularımda sabrımı sınamaya devam etti.

Eskiden kutsal bir faaliyet olan şey, artık onun bitmek bilmeyen soruları ve sürekli bana yaklaşma çabalarıyla

bulanıyor.

Sürekli olarak belirip kaybolan noktalar karşısında sabırsızlanmamaya çalışarak son mesajlarına göz

atıyorum.

Metinleri genellikle uzun solukludur ve bir nedenden dolayı bana Kafirlerin malikanesinde olup bitenler

hakkında sanki beni ilgilendiriyormuş gibi hikayeler anlatmayı seviyor.

Metinleri çok düzensiz olabiliyor. Mesela dün şu şekildeydiler:

NIKOLAI

Yarını sabırsızlıkla bekliyorum. Belki bu sefer sizden beşten fazla cümle alırım ;)

Bilginize. Bu gece mastürbasyon yaparken dudaklarını sikimin etrafında hayal edeceğim.

Sen de aynısını yapmakta özgürsün, bu arada.

Lütfen yap. Bunu düşündükçe zorlanıyorum.

Seni benim sikimde boğulurken hayal etmeden duramıyorum.

Kahretsin. Pantolonuma girmeden önce konuyu değiştirmem gerekiyor.

Jeremy bugün uyandı ve şiddeti seçti. Bunu bizim için sevin. Çünkü eminim ki yolun her adımında onun

yanındaydım. En iyi arkadaşlar ve tüm bu saçmalıklar. Bizimle uğraşabileceklerini ve hikayeyi

anlatabileceklerini düşünen bu çocukları dövdük. Bu benim için kahrolası bir cüretkarlık. Sana kırık dişleri

şeklinde hediyelik eşyalar getirmemi ister misin? Muhtemelen iyi bir fikir değil, değil mi? Sadece kontrol.

Neyse, yarın seni dar tişörtün ve şortunla görmek için sabırsızlanıyorum. Koşmak hiç bu kadar eğlenceli

olmamıştı.

Yeni bir metin beliriyor ve onu ıslak parmaklarla kontrol ediyorum.

NIKOLAI

O halde bekliyorum.

BEN

Ne için?

Benimle dalga geçme. O sürtüğü kaybetmedin mi henüz?

Bu gece erken saatlerde gerçekleşen çok bariz ayrılığı hatırladığım için yutkunmak son derece zor. Ama eğer

bunu Nikolai'ye söylersem, bu onun aklına gelir ve biz bunu istemeyiz.

BEN

Aşk hayatımda ne yaparsam yapayım seni hiç ilgilendirmez.

NIKOLAI

Onu benim yapacağım. Eğer bunu yapmazsan, senin için yapacağımı söyledim.

Bana barda yanında oturan bir kızın fotoğrafını gönderirken gözlerim iri iri açıldı.

Clara.

Daha önceki elbisenin aynısını giyiyor ve içkisini içerken gülümsüyor.

NIKOLAI

Yirmi dakika içinde aşağıdaki adreste olun, yoksa size onun aletimi sürerken çekilmiş bir videosunu

gönderirim.

Kulaklarım ısınıyor ve boğazıma kadar yükselen mide bulantısı dalgasına karşı mücadele ediyorum.

Elimi lavaboya vuruyorum ve yüksek sesle nefes alıp veriyorum ama hiçbir şey öfkeli kalbimi sakinleştirmiyor.

Bir yanımda ya ona mesaj atıp bunu yapmamasını söylemem gerektiğini ya da onu tamamen görmezden

gelmem gerektiğini biliyor ama yaptığım şey bu değil.

Kahretsin!

Evden hızla çıkıp arabama biniyorum. Muhtemelen biraz sarhoşken araba kullanmamalıyım ama mülkten hızla

çıkıp salağın bana gönderdiği adrese doğru giderken umurumda değil gibi görünüyor.

The King's U kampüsünün yakınındaki bir apartman kompleksine varmam tam on yedi dakikamı alıyor.

Bana gönderdiği binanın kodunu giriyorum ve asansörle çatı katına çıkıyorum. Başka bir kod. Zamanım

olmadığı için boşa giden bir dakika daha.

Asansör, kısmen bulutlu gökyüzünü ve bazı yıldızları gösteren şeffaf tavanlı geniş bir dairenin ortasında

açılıyor.

Aydınlatma loş ve samimi, sanki burası romantik bir geceye uygun bir ortammış gibi.

Yatak odası olması gereken yere doğru yürürken, öfkem zar zor yüzeyin altına saklanıyor, tehlikeli bir şekilde

duran duvarlarımı yırtıyor ve çekiyor.

Önce kıkırdamalar bana ulaşıyor, ardından çok tanıdık bir sesin gürlemesi geliyor.

Aralıklı kapının önünde durup var olmayan nefesleri yanan ciğerlerime çekiyorum.

Buradan ayrılmalı ve her şeyi arkamda bırakmalıyım.

Unutmak.

Reddetmek.

Numara yapmak.

Kontrol sizde olsun—

“Vay canına, çok büyük bir siken var. Ve aman Tanrım, bu piercingler muhteşem!”

Clara'dan başkasının mırıldanmadığı sözler, benim tutunduğum her türlü kararlılıktan vazgeçmemi sağlıyor.

Kendimi başım önde serbest düşüşe bıraktım, beynim boğazımdaki mide bulantısını aşip etrafıma saçıldı.

Kapıyı açtığımda Nikolai'nin bacaklarının arasında diz çökmüş, elleri onun aletine dolanmış Clara tarafından

karşılanıyorum.

Yatakta oturuyor, avuçlarına yaslanıyor ve üzerinde yalnızca Clara'nın sikini kurtarmak için indirdiği boxer

külotu var.

Şimdi onu yumrukluyor, izliyor, hayret ediyor ve hayranlık duyuyor.

Ben kapı eşiğinde durur durmaz bakışları benimkilere kaydı, gözleri bir anda karardı ve dudakları acımasız bir

sırıtişla yukarı kalktı. "Bana bebeğim de, Clara."

“Bu kocaman aleti içime alman için sabırsızlanıyorum bebeğim.”

Snap bir saniyeden çok daha kısa bir sürede gerçekleşir.

Sadece o kahrolası rengi görene kadar görüş alanıma kırmızı bir sis girdi.

Buraya gelirken, şiddetli öfkenin Clara'nın yeniden Clara gibi davranmasından kaynaklandığını düşündüm.

Bunun Nikolai'nin ona dokunması yüzünden olduğunu sanıyordum.

Ama iç karartıcı gerçek ancak şu ana kadar aklıma geldi.

Clara'yı hiç umursamadım. Zilch. Nada.

Beni kendi sınıırıma sürükleyen şey o değil. Onun Nikolai'ye dokunuşu.

Bu onunla ilgili değil. Bu onunla ilgili.

Lanet olası cehennem.

Kapıdan omuzumla içeri giriyorum ve onu bir avuç dolusu saçından yakalayıp ayağa kaldırıyorum. Çığlık atıyor

ve tökezliyor, sonunda pençelerini adamın üzerinden çekiyor.

"Ne..." Onu ayağa kaldırdığım anda sözünü kesti, benimkilerle buluştuklarında gözleri irileşti. "Bran... bu

düşündüğün gibi değil. Reddedilmenden dolayı yalnızdım ve incindim ve... ve... "

"Kapa çeneni." Sesim kararlı ama kararlı ve dudakları bir O şeklini alıyor.

Clara'yla hiç bu tonda konuşmadım. Aldattığı zaman değil. Herkes ona altın arayıcısı kaltak dediğinde değil.

Bunca zaman ondan nefret etmedim.

Ondan nefret edecek hiçbir şey hissetmedim.

Şimdi parmaklarımı boynuna dolayıp hayatın kalitesiz gözlerinden gidişini izlemek istiyorum.

İçimde büyüyen kaosa rağmen hâlâ çok sakin bir şekilde konuşarak, "Git," diyorum.

"Bebeğim, lütfen..."

"Hayır," Nikolai bu kez sözünü kesti ve onu elimden çekip kapıya doğru itti. "O senin lanet bebeğin değil."

Boxer külotu da sayılırsa artık giyinmişti ve bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

Eğer bunu yapmazsam, ona yumruk atma isteği duyarım ve bunu yapmam.

Clara kaşlarını çatarak aramıza bakıyor ve ben ellerim ceplerimde, tek kelime etmeden gözlerimi ona

dikiyorum.

Nikolai, "Hadi git," diye havlıyor ve Chanel çantasını ona fırlatıyor. "Seni bir daha görmeme izin verme."

Başka bir şey söylemek istiyor ama Nikolai'nin bakışları onu iliklerine kadar korkutuyor çünkü sanki

kovalanıyormuş gibi odadan dışarı koşuyor.

Kısa süre sonra asansörün sesini duydum ama kokusu kaybolmadı.

Lanet çiçekler.

Odada ve arkamdaki adamın üzerinde hayalet gibi dolaşıyor.

Siktir et onu.

Onunla yüzleşmeyi reddederek kapıya doğru ilerledim. "Peki o zaman iyi geceler."

"Lanet olsun hayır." Avucunu başımın yanına koyarak kapıyı çarparak kapattı.

Göğsü sırtıma baskı yapıyor ve beni tahtaya doğru sıkıştırırken sıcak nefesleri kulağıma "Hiçbir yere

gitmiyorsun lotus çiçeği." diye fısıldıyor.

13

NIKOLAI

Tereddüt alevlerinin ve nilüfer çiçeğimden dalgalar halinde yuvarlanan savaştan çatışmanın tadını alabiliyorum

ve dilimi dışarı çıkarıp onu tüketmek istiyorum.

Dudaklarımın arasından em.

Dişlerimin altında çiğneyin.

Bran'in göğüs kafesimin altındaki sırt kasları, ne zaman savaştan kaçmaya ya da küçümseyici kafasında

gizlenen her şeyi reddetmeye çalışıyormuş gibi kasılıyor. Zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan, ona

yer vermekten ya da beni sürükleyen bu duygular konusunda mantıklı olmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Bunu berbat ediyorum.

Benim çalışma yöntemim her zaman önce harekete geçmek ve sonuçları sonra düşünmek olmuştur. Artık

bunun değişmesi için hiçbir neden yok.

Ayrıca belli ki beni istiyor. Bunu çoğu zaman duygularını gizleyen mistik gözlerinde görebiliyorum ama maske

düştüğünde şehvet halesiyle çevrelenmiş o mercan mavisindeki yansımamı bir anlığına görebiliyorum.

Elbette nefret ve umursamazlık da var. Kafa karışıklığı ve kendini koruma var. Ama bu alakasız duygular kimin

umurunda?

Kesinlikle ben değilim.

Ne zaman aynı alanda olsak gerilim yuvarlanıyor ve çatırdıyor. Halka açık bir yerde mi yoksa yatak odamın

hapsinde mi olduğu önemli değil. Eğer o buradaysa, ben de süzülüyorum ve onun varlığının zirvesine

çıkiyorum.

İçimdeki canavar, içindeki gizli canavarı ortaya çıkarıp oynamak istiyor.

Onun kontrolünü kırmak, altın çocuk imajını alt üst etmek ve hayatını alt üst etmek istiyorum.

Dişlerimi onun derisine batırmak ve onun söylenmemiş sözlerinden yayılan şehvetle beslenmek istiyordum.

Ta ki onu tüketene kadar.

Ta ki ondan hiçbir şey kalmayana kadar. Veya ben.

Biraz daha yaklaştım, böylece onu tamamen kapatabildim ve öfkeli ereksiyonum onun sert kıcına baskı yaptı.

Söylemeye gerek yok, Clara'yı benden uzaklaştırdığından beri kaya gibi sertleştım. Onun bana dokunmasını

istemediğini düşünmek hoşuma gidiyor, tam tersi.

Çünkü ona gitmesini söyledi ama takip etmedi.

Bana hayalperest diyebilirsin ama sergilediği sakın öfkenin bana sahip olmasından kaynaklandığına inanmayı

seçiyorum.

Kıvranıyor, kıcı kazara -ya da pek de kazara değil-

aletime sürüyor ve ben inliyorum.

Lanet olsun.

Neden sadece temas beni bir hayvana dönüştürüyor? Ona sahip çıkma düşüncesi beynimde bir bomba gibi

işliyor, diğer düşüncelerin tüm izlerini bastırıyor. O etraftayken bunlardan pek çoğuna sahip değilim ama yine

de.

Sanki benden kaçabilecekmiş gibi kapıya yaklaştı. Bu yaşamda ve gelecekteki yaşamlarda mümkün değil,

eğer söz hakkım varsa.

"Bana dokunma," diye emrediyor ama sesinde, soluduğu hava yerine her zamanki kibirden eser yok.

"Ama sana dokunmayı seviyorum, Yakışıklı Prensım."

"Neyi sevdiğin umurumda değil ve ben senin Yakışıklı Prensini değilim."

Etrafında sallanıyor, vücudunun büyük

bir kısmı öne doğru atılıyor, gözleri o kadar vahşi bir ateşle parlıyor ki, onu havalandırmak, bir cehennem kadar

parlak hale getirmek istiyorum.

Beni itmeye çalışıyor ama ellerimi başının iki yanına kapıya vuruyorum, göğsüm onunkini itiyor. O kadar

yakınım ki nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum ve gözlerinde yanan ateşi görebiliyorum.

Daha fazla.

Ben de onun şişmiş dudaklarına bakarak gülümsedim. "Birisi deli."

"Siktir git."

"Bebeğim, benimle açık saçık konuşmanı sevdiğimi biliyorsun."

Beni boğazımdan yakalıyor, parmaklarını acımasızca yanlara doğru kazıyor.

"Benden kesinlikle uzak durmalısın."

"HAYIR." Yaklaşmaya çalıştığımda, ben zar zor nefes alabilene kadar tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Ciğerlerim

yanıyor ve boynumdaki damarların şiştiğini hissedebiliyorum.

"Seni öldüreceğim."

"Hımm. Sertleştiğinde bunu seviyorum.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" Kısa tırnakları tenime batıyor. "Bana dokunursan seni boğarak öldürürüm."

"Bana daha fazlasını anlat. Ağzın beni çok sertleştiriyor. Kalçalarımı yuvarlayıp kasıklarına vuruyorum.

Ve siktir et.

Siktir et beni.

"Görünüşe bakılırsa ben de seni zorlaştırıyorum. Eğer pantolonunun içine uzanırsam, benim için su sızdırdığını görür müyüm?"

"Seni kahrolası..." Yüzü hafif bir kırmızıya büründü ve parmakları o kadar sert bir şekilde sıkıştı ki titriyorlar.

Titriyor, benim Yakışıklı Prensime, değerli kontrolünü teker teker kaybediyor.

Peki ne yapacağım?

Onu dişlerimin arasına sıkıştır ve asla bırakma. Elbette.

Derisinin altına giriyorum. Onun içinde olmanın ilk adımı.

"Benimle kavga edebilirsin, canımı sıkabilirsin ama bu beni arzulamana engel değil." Elimi zorlayıp boğazına,

sanki hayatı buna bağılıymış gibi sakladığı hickey'e doladım. Buraya Clara'yı becermemi engellemek için geldin.

Ona kızmadın, ona kızdın. Bana dokunması ve bana bebeğim deme şeklini beğenmedin, değil mi?"

"Kapa çeneni."

"Bana dokunmasına izin verdiğim için mi bana kızgınsın?"

O güzel öfke gözlerinin ardında parlıyor ama sonra düşündüğünün tam tersini söylüyor: "Ne yaptığın neden

umurumda olsun ki?"

"Her zaman bir rol oynuyorsun, nilüfer çiçeğim. Saklanmak, rol yapmak. Belli ki bu gece ondan ayrılmışsın.

Bunu bana neden söylemedin?"

"Nasıl...?"

"Bana bir ayrılık yaşadığını ve barda unutmak istediğini söyledi." Başımı yaklaştırmaya çalışıyorum ama o

boyun eğmez tutuşuyla beni olduğum yerde tutuyor. "Bunu benim için yaptın değil mi? Onu sana ben

söylediğim için kaybettin. Hayır. Bunu benimle birlikte olmak istediğin için yaptın. Çünkü biliyorsun ki sana

ihtiyacın olanı verebilecek tek kişi benim."

"Hayal kurmayı kes."

"Rol yapmayı bırak." Boğazındaki yara bandını çıkarıyorum ve mor lekeyi ortaya çıkarıyorum. "Saklanmayı

bırak."

Başını salladı ama parmakları boğazımın etrafında gevşedi. Bran zayıf değil. Elbette benim kaslarım daha

fazla ama onun gücü var. Daha önceki seferlerde ona dokunmama izin vermesinin nedeni beni

durduramaması değildi. Çünkü beni durdurmamayı seçti.

Şu anda olduğu gibi.

Kontrol savaşı ayaklarının altındaki buz gibi kırılıyor.

Ben onu bütünyle yutmayı bekleyen gölüm.

Parmaklarım keskin çenesine yayıldı, dudaklarım onunkinden bir santim uzakta, kırık nefesinden alkol ve nane

notaları soludum.

"Cesaret etme..." diye fısıldıyor ve titrek, nefessiz kalıyor.

Pislik açıkça beni istiyor, bunun için yanıp tutuşuyor. Beden dili onu ele veriyor. Gözleri kararıyor, burun delikleri

genişliyor ve parmakları sevgiyle boynumu tutuyor -gerçi kendisi aksini iddia etse de- ve kocaman siki beni

ayakta alkışlıyor.

Ama o hala dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor, kaçınılmaz olanı kabul etmeyi hâlâ reddediyor.

"Yine beni suçlamak mı istiyorsun?" Tenine karşı mırıldanıyorum.

Ağzından bir miktar hava çıktı ve bir kez başını salladı.

"O zaman beni istediğin kadar suçla bebeğim."

Benim olanı alarak dudaklarımı onunkine yapıştırıyorum.

Çünkü o benim lanetim.

Henüz bilmemesi ve muhtemelen krallık gelene kadar inkar etmesi önemli değil. Onun bir pislik olması önemli

değil.

O benim göt deliğim. Gerçekten.

Bran inleyerek açılıyor, inerken sıcak, ıslak dili benimkine çarpıyor. Şu ana kadar yediğim en erotik şeymiş gibi

inliyor.

Benim ağzım onunkiyle konuştuğunda o kadar uysal ve tutkulu oluyor ki, o kadar ahlaksız ve duyarlı oluyor ki.

Ben onun canlı gün ışıklarını öperken kalçaları yuvarlanıyor ve aletini benimkine sürtüyor.

Onun sevdiği şekilde alt dudağını ısıyorum, sonra dilimi tekrar içeri sokup onun açgözlü dilini arıyorum,

okşuyorum, ovuşturuyorum ve çeviriyorum.

Çenesi her öpücükte, her kıstırmada ve boğazından aşağı saldıgım her vahşi seste esniyor.

Ellerinin boynumdan saçlarıma doğru kaymasını, dilini benimkine doğru itebilmek için beni yerimde tutmak

için yumruk yapmasını, beni

bu kadar yabancı ve bağımlılık yapıcı şekillerde kendisine yakmasını seviyorum.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dizimi onunkinin arasına sıkıştırıyorum ve bir bacağımı uyluğuna dolarken, aletimi onun kaya gibi sert olanına

sürtüyorum.

Yeni pozisyon bana daha iyi erişim, daha fazla sürtünme sağlıyor ve parmaklarını saçlarımda sıkarken

boğazımdan aşağı inleyerek bundan ne kadar hoşlandığını bana gösteriyor.

Onu yukarı aşağı okşayarak, ovuşturarak, omurgamda karıncalanmalar patlayana kadar bizi okşarken aleti

benimkinin üzerinde kalınlaşıyor.

Adımlarımı hızlandırıp benimle vuruş üstüne vuruş yaptığında hırlıyorum.

Homurdanıyor, pantolonunu çekiyor ve saçımı çekiştiriyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel acı.

Sadece öpüşerek beni nasıl delirtebiliyor?

Ellerim göğsünden aşağı kayıyor ve gömleğinin altından çıkan göğüs ucunu fırçaladığımda inliyor, ben de onu

çeviriyorum. Dilimi ısıyor.

Vahşı.

Gülümseyerek tısladım.

Onun canavarının benimkiyle berbat bir şiddet senfonisi içinde çarpışmasını seviyorum.

Bu yüzden ellerimi gömleğinin altına, düz kaslarının üzerine kaydurdım ve meme uçlarını sıkıştırdığımda

tıslama sırası ona geldi. Ne kadar uzun süre işkence yaparsam, aleti o kadar kalınlaşıyor ve o kadar hızlı

kuruyarak beni kamburlaştırıyor ve boxer külotuma damlamama neden oluyor.

Meme ucuyla oynamayı ve onu delirtmeyi çok isterdim ama onun oynamayı tercih ettiğim başka bir yanı daha

var.

Meme uçlarımdan birini çevirerek diğer elimi aşağı doğru kaydurdım ve pantolonunun düğmelerini çözdüm.

Şişkinliğinin üzerindeki fermuarını açtığımda küçük bir nefes aldı.

Bu Yakışıklı Prens toparlanıyor.

Elimi külotunun içine soktum ve sert bir elimle sikini tabana yumrukladım, sonra sıktım.

"Uf... siktir..." ağzıma doğru nefes alıyor, gözleri sersemlemiş, kaşları çatılmış ve yüzünden saf lanet bir arzu

damlıyor.

Kimse bu kadar yenilebilir görünmemeli.

"Sana sertçe dokunmam hoşuna gidiyor mu bebeğim? Elimde nasıl kalınlaştığını hissediyor musun? Onu

dışarı çekiyorum ve başparmağımla sünnnet derisine dokunarak tabanından ucuna kadar sert bir şekilde

okşuyorum.

"Kapa çeneni." Bunu benim için yapıyor, dudakları benimkini yiyor ve beni dizginsiz bir şehvetle öpüyor,

yumruğumu sikerken kalçaları sarsılıyor. "Siktir git..." Dudağımın kenarını ısırıp tenimi gerdi. "Siktir git..."

Nikolai... Neden hayatıma girdin... Kahretsin..."

"Ben senin hayatındayım çünkü sen benimkini mahvettin, bebeğim." Onun önünde dizlerimin üstüne çöküyorum.

Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı, eli hâlâ saçlarımdaydı.

Bir noktada bandı çıkardı ve onu at kuyruğuna sıkıştırdı.

"Nesin sen..." Kocaman aletini ağzıma kaydırıp çenemi gevşettiğimde ve onu olabildiğince geriye

yönlendirdiğimde sözleri bir inlemeyle bitiyor.

Lanet olsun. Tadı çok güzel.

"Ffuuck..." Uzun bir küfür savuruyor, başını çok geriye atıyor, kapıya çarpıyor. Gözleri kapandı ve boştaki elini

ensemın etrafına sardı, parmakları cildime saplandı.

"Mmm," diye mırıldandım penisinin etrafında, onu boğazımın arkasına sürttüm, sonra da sünnet derisini

döndürmek için sonuna kadar kaydırdım. Ucunu dilimle sikmek için geri itiyorum ve açıklığa yaslıyorum.

Precum ağzımda patlıyor ve onu açgözlülükle içiyorum, bu da onun biraz daha sızdırmasına neden oluyor.

"Mfuckk...kahretsin..." nefes veriyor, kalçaları düzensiz bir ritimle sarsılıyor.

"Bana bak" diye emrediyorum.

Bran'in gözleri hafifçe açıldı ama bana baktı, bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğer eliyle ensemini okşuyordu. O tam

bir zıtlıklar bilmececi, benim Yakışıklı Prensım.

Sıcak ve soğuk.

Yazın fırtına.

Beyefendi şeklinde lanet bir canavar.

"İşte bu kadar bebeğim. Ben senin sikinde boğulurken gözler üzerimde."

Sesi derin ve erkeksi bir şekilde homurdanıyor ve aletimin acı verici bir ilgi karşısında durmasına neden oluyor.

Ben onun aletini höpürdeterek yalarken ve onu canlı canlı yutarken özensiz sesler çıkarırken bakışlarım ona kilitleniyor.

Sonra öğürünceye kadar uzunluğunu içeri çekiyorum. Dudakları aralanıyor, iterken sık ve yüksek sesle nefes alıyor, daha fazla sürtünme talep ediyor.

Benimle ilgili.

Bir elimi penisinin dibinde tutarak, önce alay ederek taşaklarını kavriyorum, sonra geri çekilinceye kadar sıkıyorum ve ağzıma daha sert vuruyorum.

Onun şehvet dolu yüzüne, beni hem nefret hem de merakla izlemesine bakmadan duramıyorum.

Şehvet ve kafa karışıklığı.

İşte bu kadar lotus çiçeği, bana duygularını ver. Bana kırık kontrolünü besle.

"Ah kahretsin... Ah kahretsin..." mantra gibi tekrarlıyor, hamleleri çılgına dönüyor ve ben de onun zevk almasına,

taşaklarını sıkmasına ve boyuna doğru höpürdetmesine izin veriyorum.

Ağzımı becerebilmek için beni kendisine daha sert itmek için yumruğunu saçıma doğru kullanıyor.

Gömleğinin altına uzandım, avucumu sert karın kaslarının üzerine koydum ve göğüs ucunu tutup çekip sıktım.

Tıslıyor ve inliyor. "Ben... ben... geliyorum, Niko... siktir... geliyorum..."

Acil bir şekilde ağzıma girerken hamleleri hayvani bir hal alıyor. Kör tırnaklarımı göğüs ucuna sürttüm ve

boğazımı ucunun etrafında sıktım.

Bu onu uçurumun kenarına gönderiyor.

Bran'in boşalması dilimin üzerinde patlayıp boğazıma doğru inerken, tenimde yankılanan uzun bir homurtu

çıkardı. Onun tuzlu tadı ağzımda kalıyor ve dudaklarımı bulandırıyor.

Penisi boşalırken ve kalçalarını birkaç kez daha itip orgazmını sürdürürken bile onu emmeye ve her damlayı

yutmaya devam ediyorum.

Bir süre sonra, isteksizce ellerini çekerken gözlerini iki kez kırıştırdı ve gözleri tamamen açıldı. "Ben...

sikeyim. Ortalığı karıştırdığım için üzgünüm."

Ne kadar beyefendi, Yakışıklı Prensım. Bu ateşli gösteri için yalnızca o özür dileyebilirdi.

Aletini bir pat sesiyle serbest bırakıyorum ve ayağa kalkıp çenesini tutmadan önce dilimle gizli açıklığı alaya

almaktan kendimi alamıyorum. "Ben üzgün değilim. Kesinlikle senin de başını belaya sokacağım.

Dudaklarım onunkilere baskı yapıyor ve o tereddüt etmiyor. Onu öpmeme izin verdiğinde bir saniye bile olmadı.

Dilimi okşarken hiç tereddüt etmiyor, kendi tadını ağzımdan alıyor. Kolları sırtıma dolanıyor, sanki biraz önce

saçlarımı çekişini telafi ediyormuş gibi yavaşça, şehvetli bir şekilde saçlarımı okşarken bir avuç içi kafama

doğru gidiyor . Bran öyle görünmüyor ama tutkuyla öpüşüyor. Derinlere iner ve öfkelenir. Bazen derin ve yavaş,

tıpkı şimdi olduğu gibi, kemiriyor ve okşuyor, dokunuyor ve keşfediyor, sanki vücudumun ve ağzımın her

köşesini tanımak için zaman harcamak istiyormuş gibi. Geri çekildiğimde, kendisinin farkında olduğundan bile

emin olmadığım itiraz dolu bir ses çıkardı. Onu elinden tutup yatağa doğru sürüklerken gülümsememi

bastırdım. "Benim aletimde boğulma sırası sende bebeğim."

14 BRANDON

Görüş alanımı sarı noktalar

kaplarken, aç ve tehlikeli bir zevk sisi başımın etrafında dönüyor. Nikolai boxer külotunu aşağı kaydırды ve

yalnızca kurşun kolyesini takana kadar onları tekmeledi. Bakışlarımı başka tarafa çevirmeye çalışıyorum ama

göz korkutan bir netlikle karşımdaki adamı görmezden gelmenin neredeyse imkansız olduğunu fark ediyorum.

Geçtiğimiz hafta boyunca, onun abartılı dövmelelerini incelemekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım çünkü

bu, ona baktığım anlamına gelirdi. Ve bunu yaparken yakalanmam mümkün değildi. Ancak şu anda

umursamıyor gibiyim. Bana hayatımın en iyi oral seks yapmasına izin verdiğim için olabilir. Ve oral seksten bile

hoşlanmıyorum. Bunu istediğim kadar inkar edebilirim ama gerçek şu ki Nikolai Sokolov... yakışıklı. Üzgünüm.

Aradığım ifade çok ateşli. Uzun yapısı ve geniş yapısıyla orantılı olarak kaslara sahip. Dövmeleri sanatsal

kanayan güller, kafatasları ve karmaşık tasarımların bir karışımıdır. Benim favorim omzunu ve pazısını

kaplayan kafatasına sarılı yılan dövmesi. Bakışlarım kalçasından aşağıya ve uyluğunun yan tarafına uzanan

sofistike sonsuzluk dövmesine kaydı. Bu da bir favori. Dövmelerinin geri kalanını doldurmaya çalışıyorum ama

aleti tamamen dik durduğunda, neredeyse karın kaslarına değdiğinde bu mümkün değil. Takım arkadaşlarımı

sık sık çıplak gördüm ama onların yanındayken hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Ya da gerçekten herhangi

biri. Ama yine de Nikolai ortalamanın yakınında bile değil. Onun tüm varlığı zahmetsizce korkutucu, ama ben

korkutulmaktan çok uzağım. Çok çok daha kötü. O kaslara dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Kokumu onda

bırakacağım düşüncesiyle burun deliklerim alevlendi. Başkasının değil. Bana ait. Çıplak ama açık

pantolonumun ve onun dikkatinin altında seğiren yumuşak aletimin üzerinden kayan yoğun bakışlarıyla

sıyrılan benim. Dilini dışarı çıkarıp alt dudagina doğru kaydirdi ve bakışlarım oraya kayd ve bir kez daha

ağızındaki aletimin hatırlatıcısıyla karşılaştım. Bana dokunma şeklini, daha çok bana bakışını yeniden

canlandırmadan edemiyorum. Aşağıdan yukarı çıkıp bana kaba ama aynı zamanda şehvetli bir şekilde

davranma şekli. Bu kesinlikle şimdiye kadar sahip olduğum en güçlü sürümdü. O zamana kadar sadece ara

sokakta rakip vardı. Seksin anlamsız, en iyi ihtimalle hafif ve en kötü ihtimalle işkenceye dönüşmesi gerekiyor.

Ancak Nikolai ile bu, kesinlikle en yoğun, akıllara durgunluk veren deneyimdir. Nikolai ile yayınlarım fiziksel

olanı ihlal ediyor ve bilinmeyen, korkutucu bir evrene uzanıyor. Ve kaçma yönündeki hayatta kalma içgüdüüne

kapıldım. Kapıyı açıp geceye doğru koşmak, sonra da en iyi yaptığım şeyi yapmak. Numara yapmak.

Kaçınmak. Reddetmek. Ancak tekrar gözlerine bakarken ayaklarım olduğu yerde kalıyor. Ama kontrolden o

kadar uzaklaştığım için dikkatim morarmış dudaklarına düşüyor ve beni öpme şeklini hatırlayarak dudaklarım

titriyor. Ve onu öpme şeklim. Sanki ruhumu onunkiyle birleştirmeye çalışıyormuşum gibi ya da buna benzer

saçma bir şeymiş gibi onu yutmam. "Ateşli olduğumu biliyorum ama uzaktan izlemeyi bırakıp seksi kıcını

buraya getir bebeğim." Yatağın kenarına oturuyor ve o hafif şeytani şekilde sırıtıyor. "Benim için soyun. Seni

görmeme izin ver. Parmaklarım kendiliğinden tişörtümün yakasının kenarına dolanıyor ve onu başımın

üzerinden geçirip sandalyenin üzerine fırlatıyorum. Külotumu sonuna kadar itmeden önce ayakkabılarım ve

pantolonum onu takip ediyor. Tüm koşu ve antrenmanların sonucunda güzel bir vücudum var ama bunu

sergilemek için kendi yolumdan çıkmıyorum. Kesinlikle Lan'in çok sevdiği teşhircilik boyutunda değil. Aslında

her zaman giyinik olmayı tercih ederim. Ama şu anda, Nikolai tenimin her santimini incelediğinde, açgözlü

gözleri sanki daha önce çıplak bir adam görmemiş gibi beni tepeden tırnağa incelediğinde bir zafer duygusu

hissediyorum. "Çok güzelsin." Şaşırdı ve elini bana doğru açtı. Ona doğru yürüyorum ama kabul etmiyorum. Bu

çok tuhaf hissettiriyor. Bütün bunlar işe yarıyor. Clara'ya değil, ona sahip olduğumu anladığım andan boğazına

indiğim ana kadar. Ama yine de bazı nedenlerden dolayı buna bir son vermek istemiyorum. Şimdi değil. Bunu

bir süre daha sürdüreceğim. Daha sonra suçu ona atabileceğimi söyledi. Yani bu benim sorumluluğumda

değil. Bu bir rüya ve zorla uyanana kadar bunun tadını çıkaracağım. Kollarımı çaprazlıyorum. "Ben kız değilim.

Bana güzelim deme." "Erkekler güzel olabilir. Ben öyleyim." Göz kırıp bileğimi yakalayıp beni kollarımı

çözmeme için zorluyor. "Kibiriniz sınır tanımıyor." "Kibirimi seviyorsun." "Hayal kurmaya devam et." Aç bakışını

üzerime kaydırırken dudağının kenarını ısırarak, "Sana bakışımı seviyorsun," diye devam etti. "Sana nasıl

dokunduğumu seviyorsun." Parmağını göğüs ucumun üzerinde gezdirerek ürpermemi sağladı. "Elde edilmesi

zor olanı oynamayı kesinlikle seviyorsun." Elini savurdum. "Nikolai!" "Daha önce yaptığın gibi bana Niko de."

"Ben öyle bir şey yapmadım." "Dölünü boğazıma doğru vururken kesinlikle bunu yaptın. Niko'yu o seksi, muhtaç

ses tonuyla söyledin. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Gözlerini kısıyor ama ben alevler içinde

kalmadan önce bileğimi çekiştiriyor. "Hadi. Aletimin etrafında dudaklarına ihtiyacım var. Çok sert olan,

yanlarda mor damarlar çıkan ve ucunda şeffaf bir sıvı parıldayan aletine hızlıca bir göz attım. "Ne..." Boğazımı

temizledim. "Ne yapmalıyım?" "Sana ne yaptım." "Dizlerimin üstüne çökmeyeceğim." "Senin için dizlerimin

üstüne çöktüm." Elim başımın arkasını ovuşturdu ve derin bir iç çektim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum

tamam mı? Ben asla..." "Başka bir adamı mı emdin?" Yavaşça başımı salladım. Kendimi aptal yerine koyma

düşüncesi, bunu gerçekten yapmak istediğim gerçeğinden daha çok midemi bulandırıyor. Bir yanım onun bana

verdiği zevk kadar yoğun bir şekilde ona da verme ihtimaliyle çalkalanıyor. Nikolai'nin gözleri kararıyor, mavisini

dengelessiz ve sahiplenici görünüyor, o beni öne doğru itiyor ve ben onun üzerine düşüyorum, göğsüm onun kine

baskı yapıyor. Onun kalp atışı benim kine karşı gürlüyor ve aletim uyluğuna sürtündüğünde tıslıyorum. İyi keder.

Daha yeni geldim, peki neden yine sertleşiyorum? Serbest bırakıldıktan sonra asla sertleşmem. Asla. Kaba

parmakları çenemi okşuyor ve bunun üzerine içimden nasıl bir ürperti geçtiğine hayret ediyorum. Ya da belki

de bakışlarındaki kapüşonlu bakış yüzündendir. "Sakso alırken istediğini yap." Sorun da bu. Bunları

sevmiyorum. Şu ana kadar. "Eğer kaybedersen, benim yaptığımı taklit et." Göz kırpmıyor. "Şimdi üzerime diz çök."

Ben ne demek istediğini sormaya fırsat kalmadan Nikolai sırt üstü yatıyor ve beni yönlendiriyor, böylece ben

de onun üzerine dört ayak üzerinde dönüyorum. Onun sert siki ulaşılabilir durumda ve benimki de yüzünün

yakınında. Daha önce hiç bu kadar açık bir konumda bulunmamıştım. Altmış dokuzla hiçbir zaman rahat

olmadım ve bu yüzden de bunu yapmadım. Her ne kadar çok sıkılmış olsam da, her cinsel eylemi kontrol

altında tutmayı her zaman sevmişimdir. Ancak şimdi kendimi rahatsız hissetmiyorum. Daha çok... yabancı bir

heyecan dalgasıyla karışık bir endişe. Ben bunun ne anlama geldiğini düşünmeden Nikolai kalçalarını yukarı

kaldırdı. "Dudaklarını sikimin etrafına dola bebeğim." Emirleri beni tuhaf bir çılgınlığa sürükledi ve onun bana

yaptığı gibi sikini tabana yumruklayıp birkaç kez okşadım. Hassas olup olmadığını test etmek için taca ve

piercinglerden birine takılmadan duramıyorum. Başparmağıma bir damla precum kaplandı ve Nikolai'nin

homurdanmasıyla ödüllendirildim. Kalçaları yataktan kalkana ve lezzetli zevk sesleri kulaklarımı doldurana

kadar onu sarsarken bunu birkaç kez daha yapıyorum. Nefesindeki her ani aksaklığı, kalçalarının her hareketini

ve hatta uyluklarında patlayan tüylerimin diken diken olmasını kaydediyor ve dikkat ediyorum. Bu şekilde onun

neyi sevdiğini biliyorum ve bunu daha sert yapmaya devam ediyorum. "Beni öldürüyorsun." Şehvetli sesi bir

afrodizyak gibi içimden geçiyor. Onu öldürme fikrine bayılarak gülümsedim. Onun gibi korkutucu derecede

korkutucu bir adamın benden bu kadar hoşlanmasının düşüncesi tuhaf bir tahrik ediciydi. Birkaç çekişten

sonra onu ağızıma doğru yönlendiriyorum ve onun etrafında inliyorum. Bunu kastetmiyorum ama derisi damak

tadımda patladığında elimde değil. Belki de bunu itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir yapmak

istediğimdendir. Belki de ağızımda tat aldığı ve çoğunlukla da harika bir his uyandırdığı içindir. "İşte bu kadar

bebeğim. Aletimi özensiz ve ıslak tut," diye gürledi altımdan, parmakları taşaklarımda yukarı ve aşağı kayıyor,

alay ediyor, sıkıyor. "Çenenin gevşet. Bırak da o boğazı sikeyim. İçimden bir ürperti geçti ve onun dediğini

yaptım, aletin kenarlarını yalarken tanıyamadığım ahlaksız bir varlığa dönüştüm. Dilimin üzerine precum

damlıyor ve yutkunuyorum, boğazımın arkasındaki delikli tacı sıkıştırıp orada tutuyorum. Nikolai homurdanıyor,

geriliyor ve itiyor. "Ağzın çok güzel hissettiriyor. İsa aşkına. Kendine bir bak bebeğim. Öğürme refleksiniz bile

yok." Kalçaları havaya kalkıyor ve kendini geri çektiğini, beni incitmemeye falan çalıştığını görebiliyorum. Bu

yüzden daha da sertleşiyorum, aletini tabana doğru çekiyorum ve az önce söylediklerini test ediyorum. Başımı

yukarı aşağı sallıyorum ve her hüpürtüde onu mümkün olduğu kadar çok boğazıma götürüyorum. "Hımm.

Kahretsin. Ağzın sikimi emmek için yapılmış. Çok iyi gidiyorsun." Derisinin etrafında hırlıyorum ve titreşime

karşı daha da kalınlaşıyor. Nedense övgü beni çılgına çeviriyor. Beni kırıyor, temelimi paramparça ediyor ve

ben büyük ölçüde bağımlıyım. Kesinlikle berbattı. Sikini sanki bir spormuş gibi emiyor, giderek daha derine

iniyorum, sonra çenemi gevşetiyorum ve sürtünme için dilimi kullanmasına izin veriyorum. Başlangıçta

özensizdir; tükürüğüm boyundan aşağıya ve taşaklarına akıyor, ama sonra onu bilerek onun precum'uyla

kariştiriyorum, piercinglerini o kadar coşkuyla yalayıp takıyorum ki, sanki horoz emmek için doğmuşum gibi.

Herhangi bir horoz değil. Onun horozu. Ondak dökülen şehvetli inlemelerde boğuluyorum. Onun hırıltıları içime

dolanırken taşaklarım kasılıyor ve sikim kalınlaşıyor, beni kahrolası bir hayvana dönüştürüyor. Bir çekmecenin

açılması kulaklarımı tırmalıyor ama yaptığım işe alıştığım için dikkat etmiyorum. Sapının tabanını büküyorum,

ağızımdan çekiyorum, sonra dilimi taçta döndürüyorum, dişlerim piercingimi çekiştiriyor. "Mmmfuck,

bebeğim...sikeyim..." Kalın, şehvetli bir ses çıkardı ve beni daha çok precum'uyla besledi. Yaklaştığını, sikinin

ellerimde büyüdüğünü hissedebiliyorum ve çenem ağrmasına rağmen onu tekrar yanıma alıyorum. Beni daha

önce kıldığı kadar sert bir şekilde parçalayana kadar bunun sonu yok. Ben de ona onun bana verdiği kadar

yoğun bir zevk vereceğim... Soğuk, kaygan bir parmak taşaklarımın üzerinde bir yol çiziyor ve sonra kırımın

yanağı yana çekiliyor ve o parmak dudaklarımın çevresinde daireler çiziyor. Hareket beni o kadar şaşırttı ki ne

yapacağımı bilmiyorum. Kafam onun sikini emmenin verdiği o kadar güçlü bir şehvetle yüzüyor ki ne yaptığını

bile anlamadım. Nikolai kalçalarını kıvrıp boğazıma kadar itiyor. Kenarı biraz daha takip edip parmağını içeri

kaydırdığında arka deliğimde baskı oluşuyor. "Şşt. Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Kıçın parmağımı o kadar iyi

kullanıyor ki." Arkamdan bana nüfuz ederken horozunu ağzıma sürüyor. İzinsiz giriş gözlerimi kapatmama,

dizlerimin titremesine neden oluyor ve bir parçam savaşmamı talep ediyor. Bir şekilde. Neyse. Yapmaya

ihtiyacım var... Parmağını yavaşça içeri sokuyor, beni öyle bir parçalıyor ki, doğru düzgün düşünemiyorum.

"Mmmf... Kahretsin..." Penisinin etrafında mırıldanıyorum, taşaklarına tükürük ve precum damlıyor. Yağlanmış

bir parmak daha ilkine katılıyor ve dolgunluk başımı bulandırıyor. O bana saldırırken yapabileceğim tek şey

ağzım açık, kığım havada hareketsiz kalmak. Acı yavaş yavaş kayboluyor, yerini keskin bir... zevk duygusu

alıyor? Ah kahretsin. "İşte bu kadar bebeğim." Penisini ağzımın içine ve dışına itiyor, piercingleriyle boğazımın

arkasına vuruyor. "Kıçını parmaklarıma sikeyim." Büyük bir şokla ileri geri sallandığımı fark ettim, dudaklarım

beni sikebilsin diye aralanmıştı ve ben de onun kıçıma girip çıkmasına yardım ediyordum. Lanet olsun. Benim

yabancı versiyonumu ortaya çıkarıyor, sahip olduğum her güvenlik önlemini tırmalıyor ve yırtıyor. Yaklaşıyor ve

ben kontrolü bırakıyorum. Bana dokunuyor ve ben tökezliyorum, yuvarlanıyorum, düşüyorum, düşüyorum,

düşüyorum... Nikolai'nin parmakları içimde bir şeyi sıyrıyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. "İşte

burada." Sesindeki şehvet beni mahvediyor ve uçurumun kenarına itiyor.

"Kahretsin... geleceğim..."

Parmaklarını bir kez o gizli kısma dokundurdu. İki kez... Üçüncüsünde sıcaklık beni içine alıyor ve yapmak

istediğim her ses, ağzımın, dudaklarımın ve yüzümün her yerinde patlayan boşalma tarafından bastırılıyor.

Ama çılgılık atmamı sağlayan kısım bu değil. Bu benim kendi aletimin Nikolai'nin göğsüne, yüzüne ve ellerine

boşalması. Devam ediyor, her yere püskürtüyor ve çarşafı süslüyor. Lütfen bana sikimi uyarmadan geldiğimi

söyleme. Nikolai'den hızla uzaklaştım ve o da parmaklarını kıcımdan çekti. Deliğim sanki onları orada tutmak

istemiş gibi etraflarına sıkışıyor. Ne... "Hımm." Nikolai diğer elini göğsündeki spermin üzerinde gezdiriyor ve

parmaklarını ağzına götürmeden önce dövmelerin üzerine sürüyor. "Bu sefer kesinlikle ortalığı karıştırdın. Çok

sıcak." Kaçmaya çalışıyorum ama uzuvlarına takılıp yatağa düşüyorum. Nikolai benim tedirginliğimi

hissetmiyor gibi görünüyor çünkü yuvarlanıyor, takla atıyor ve üstümde duruyor. Görkemli vücudu devasa

olmasına rağmen tehdit edici hissetmiyor. Kolyenin ucu okşama gibi boğazımın üzerinden geçiyor. Gevşek

saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve ona dokunmamak için kendimi durdurmak zorunda kalıyorum. "Beni öpeceksin,

değil mi?" Soruyorum, savunmam tükendi. Sırıttıyor, gözleri haylazlıkla parlıyor. "Yapacağımı biliyorsun." "Ya

senden yapmamamı istersem?" "Ben yutmadığım sürece ağzının kahrolası bir yalancı olduğunu ikimiz de

biliyoruz." Dilini dışarı fırlatıp spermini çenemden ve dudaklarımdan yalıyor, sonra aralık ağzıma sokuyor, beni

meniyle besliyor, onu yeniden tatmamı ve son damlasını yutmamı sağlıyor. Ne zaman beni öpse, asla geri

kazanamayacağım bir parçamı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ama yine de parmaklarımı saçlarına

batırmaktan, ağzının içinde inlemekten, dilimi onun üzerinde kaydırmaktan, emmekten, ısılmaktan ve

unutmaktan kendimi alamıyorum. Bir an unutuyorum ve kendimi rüyaya kapıtırıyorum. Ağzını benimkinden

çekişiyor ve ben de onun dilini kovalayıp benimkine takmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda

kalıyorum. Nikolai alt dudağımı son bir kez çekiştirdikten sonra bıraktı ve beni itti, parmağı meme uçlarımla

alay ederek yukarı çıktı. "Hemen döneceğim bebeğim. Kıpırdama." Başımı yana çevirerek mürekkepli sırt

kaslarının esnemesini, mürekkep rengi tutamları ne kadar çekip yumrukladığımdan dolayı saçlarının

darmadağın olduğunu gördüm. Göğsümün ortasında bir yer ağrıyor. O neden bu kadar güzel ve ben neden...

ondan etkileniyorum? Kırılmam gerekmiyor muydu? Birkaç saniye platformun beyaz tavanına bakıyorum ama

sonra o zevk bulanıklığı ortadan kaybolduğunda kafa karışıklığımı göz kırparak ayılıyorum. Ayağa kalkıp

kıyafetlerimi alırken bacaklarım beni zar zor taşıyor, sonra asansöre doğru koşarken onları beceriksizce

giyiyorum. İçeride duruyorum, işaret parmağım zemin kattaki sarı düğmenin üzerinde duruyor ve sonra

hayatım boyunca yaptığım şeyi yapıyorum. Kaçmak. Reddetmek. Numara yapmak. Düğmeye bastığımda mide

bulantısı boğazıma hücum ediyor. Kapı kapanırken parmaklarım başımın arkasındaki tüyleri buluyor ve

çekişiyorum ama hiçbir acı, uzuvlarımdan yukarıya doğru tırmanan kayıp hissini bastramıyor . DÜN GECE

UYUYAMADIM. Sekiz kahrolası yıldan beri ilk defa gözüme göz kırpmadım. Bir değil. Bir o yana bir bu yana

döndüm, üç kez soğuk duş aldım, Viktorya dönemi İngiltere'sindekinden daha fazla bitki çayı içtim ve

stüdyoma gittim ama hiçbir şey moralimi bozmaya yardımcı olmadı. İsviçre çakımı bile koluma sıkıştırdım

ama keskin ucu sadece küçük bir kesik oluşturdu ve dışarı damlayan kan, beni belime kadar yutan, her türlü

zevki öldüren mürekkebi uzaklaştırmayı başaramadı. Önceki gece yaşadım. Kusurluyken her şeyden keyif

alabileceğini sana düşündüren ne? Bu düşüncelere ve aynadaki siyah yüze rağmen. İçimden akan kana ve

tuvalimdeki kırmızı darbelere rağmen, malikaneden çıkıp her zamanki fotoğrafımı çekerken beni saran umut

sarsıntısına veya kaynayan beklentiye engel olamıyorum. AirPods'larla uğraşmayacaktım çünkü Nikolai

AirPods'ları her zaman çıkarıyor, bazen pek hoş olmuyor ama eğer takmazsam bunun kendisi yüzünden

olduğunu düşünecek. Durum böyle değil mi? Müziği duraklatırken kafamdaki sesi görmezden geliyorum,

malikaneden uzaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. İlk defa bir şey için heyecanlanıyorum ve onu varlığımın her

zerresiyle arzuluyorum. O kadar ki bu beni korkutmaya başlıyor. İlk defa zevki ilk aldığım sürece acıya

katlanmayı düşündüm. En azından bir süreliğine. Büyük bir figür önüme geçtiğinde ayaklarım duruyor ve iki

AirPods'u da kulaklarımdan çekerken hareketsiz kalıyorum. Nikolai'nin üstsüz olması yeni bir şey değil. Ancak

yeni olan gözlerindeki vahşi bakıştı. Ancak ses tonu alaycı çıkıyor. “Senin için çok güzel bir gün, lotus çiçeği.

Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" Sakin sesimle konuşurken boğazımda biriken korkuyu yutuyorum. "HAYIR.

Neden yapayım?" O ileri bir adım atıyor, ben de bir adım geri atıyorum. Eğer yaklaşmasına izin vermezsem her

şey yoluna girecek. Bana dokunduktan sonra işler daha da kötüleşiyor. Nikolai duruyor ve kolyesini

parmaklayıp, onu kıracağından emin olana kadar kurşunu çekiyor. "Dün gece sana açıkça hareket etmemeni

söyledim, peki neden kaçtın ve mesajlarımı görmezden geldin?" Mesaj mı attı? Eve döndüğümden beri

telefonumu Rahatsız Etmeyin modunda tutuyordum ve şimdi fotoğraf çekmek için çıkardım. Ama ben bu

dayanıksız bahaneyi sunmadan önce Nikolai parmaklarını gevşek saçlarının arasından geçirdi. "İlk birkaç

seferde it-çek oyununuz çok güzeldi ama bunu kesmeniz gerekiyor. Bunu senin için bana yaptıрма. İkimiz de

benim yöntemlerimin senin görgü kurallarına uymadığını biliyoruz." Derin bir nefes alıyorum. "Hayatımdan çık

Nikolai." "Cevap hayır." "Gitmeni istiyorum." "Hala hayır." "Senin gururun yok mu?" "Bu da ne böyle? Yenilebilir

mi?" Bıkın bir ses çıkardım. "Neden bana takıntılı olduğunu bilmiyorum ama sana bunun imkansız olduğunu

söylüyorum. Eşcinsel değilim." Gülmeye başladı, ses akıl sağlığımı tırmalıyordu ve bunu durdurmak için

uzanmak istedim ama hareket edemiyordum. Kapa çeneni. Kapa çeneni... "Eşcinsel değil misin?" benimle alay

ediyor. "Bebeğim, üç kez elime, ağzıma ve kahrolası parmaklarıma geldin. Sikimde boğuldun ve sırf prostat

sikişi yüzünden geldin. Eğer bu eşcinsel değilse ne olduğunu bilmiyorum." "Konuşmayı bırak," diye bağırdım,

kafamdaki zonkla mücadele etmeye çalışarak. Aslında ne kadar çirkin bir canavar olduğumu görmeden

gitmem gerekiyor. "Ne..." Elimi yakaladı ve bir saniye kadar dünyanın kendi eksenini etrafında döndüğünü

hissettim. Nane kokusunu içime çekiyorum ve midem sakinleşene kadar iğrenç mide bulantısını tükürüyorum.

Nikolai ön kolumdaki alçıyı inceliyor. "Koluna ne oldu?" "Sadece bir çizik." Onu geri almaya çalışıyorum ama

bileğimi daha sıkı tutuyor. Saatin üzerinde asla çıkarmam. Gözlerini kısıyor. "Neden bu kadar çok incinmiş gibi

görünüyorsun? Geçen gün elindi ve bu sefer kolun. Bana hiç de beceriksiz gibi gelmedin." Rüzgarda uçuşan

saçlarını izliyorum ve içimdeki tek dürtünün ona dokunmak, parmaklarımı aralarında gezdirmek olmasından

nefret ediyorum. Ama yapamam. Onu istemek acı verici bir mücadeledir. Onu istemek varlığımın iliğinde bir

delik açıyor ve her şeyi sorgulamama neden oluyor. Her şeyi sorgulamayı göze alamam. Kendi sistemime ve

rutinlerime ihtiyacım var ve o kesinlikle oraya ait değil. O matristeki bir hata. Bir hikayedeki olay örgüsü deliği.

"Beni neden istiyorsun Nikolai?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum. "Biz birbirimize hiç benzemiyoruz;

ben senin beğenine göre fazla uygunum. Benim tercihlerime göre fazla şiddetlisin. Peki neden bana bu kadar

takıntılısın?" "Bir nedene ihtiyacım var mı?" "Tabii ki."

"İşte bu noktada yanılıyorsun. Seni istemek için bir nedene ihtiyacım yok lotus çiçeği. Sadece yapıyorum. Ve

eğer kafanı tıka basa dolduran gereksiz düşüncelere bir son verirsen, sen de sadece beni istediğini kabul

etmiş olacaksın. Basit.

Normal."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Senin bir beyefendi olduğunu ve her gün aynı saatte koşmayı sevdiğini biliyorum. Ayrıca senin psikopat ikiz

kardeşinden farklı olduğunu ve herkesle iyi bir ilişkinin olduğunu da biliyorum. Clara hariç, çünkü sonunda o

kahrolası resmin dışında kaldı ama işin en önemli kısmı burada." Sırıttırıyor. "Beni öpmeyi sevdiğini de biliyorum."

"Ben değilim."

"Kanıtlamak ister misin?"

"Yapma..." Elimi ağzına götürdüm, o da avucumu öptü, sonra parmaklarımı yalayarak dilini parmaklarımın

arasına soktu.

Kolumu geri çekiyorum. "Neden beni yaladın? Köpekmisin?"

"Hav." Sırıttırıyor ve ben ona kızacak duyguları bile toplayamıyorum.

Kahrolası wanker zihinseldir.

"Senden kurtulmamın bir yolu var mı?" diye soruyorum, omuzlarım çöküyor.

"Eğer ölürsem belki. Boşver şunu, sen bana katılana kadar seni rahatsız edeceğim, benim Yakışıklı Prens'im. O

zaman hayalet diyarda sikiş şenliği yapabiliriz.

"Yardıma ihtiyacın var."

"O zaman bana yardım et bebeğim."

Hayal kırıklığıyla inledim ama çarpma çabalarımın rağmen duvarlarımın çatladığını ve bir kapının açıldığını

duyabiliyordum.

Bunca zaman ondan etkilendiğim fikrini reddettim. Ama dün gece fena halde yanıldığımı kanıtladı.

Alkolü ya da onu suçlayabilirdim ama bu yalnızca ilk seferinde işe yaradı.

Neredeyse.

Onu uzaklaştırmak boşuna çünkü o, iki kat daha sert bir şekilde geri kopan lanet bir elastik bant.

Eğer kontrolü elimde tutmak istiyorsam onu sistemime çekmem gerekiyor.

İşleri kendi ellerime alın. Sıkılmak. Onu bir kenara atın.

Son.

İçimden bir homurtu yükseldi ve sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi beni yakından izledi.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

"Eğer bu olursa ve bu sadece bir eğer." Bakışlarıyla karşılaştım. "Kimse bilmiyor."

"Jeremy bile mi?"

"HAYIR."

"Kız kardeşin bile mi? Kill'le çok iyi anlaşıyor ve biz de iyi anlaşıyoruz."

"Hiç kimse."

Dudakları somurtuyor. "Tamam aşkım."

"Sadece kimsenin bilmediği bir yerde buluşacağız."

"Çatı katım. Yakın zamanda satın aldım ve hâlâ bundan kimseye bahsetmedim."

"Clara hariç."

"Bunu hâlâ kıskanıyor musun?"

"Ben kıskanç değilim."

"Tekneni ne yüzdürüyorsa, nilüfer çiçeğim."

"Nikolai."

"Evet bebek?"

"Bana başkalarının önünde bu lakaplardan herhangi birini takmayın. Toplum içinde beni tanıyormuş gibi

davranma."

"Ama neden? Seninle takılmak istiyorum."

"Yapmıyorum. Biz arkadaş değiliz ve bu sadece fiziksel."

"Göreceğiz bakalım."

"Ne?"

"Ne?" habersizmiş gibi davranarak tekrarlıyor. "Seni bütün gün görmek istiyorum."

"Okulun yok mu?"

"Önemli değil."

"Senin aptal kulüp saçmalıkların mı?"

"Öncelik değil."

"Kardeşimin kulübünün seninkiyle anlaşmazlığa düştüğünü unuttun mu?"

"Senin salak kardeşinle ne işin var?"

"O benim ikizim."

"Neden onunla aynı kefeye konman gerektiğini hâlâ anlayamıyorum."

Bir anlığına ona bakıyorum. Nikolai, Lan'e olan saygısızlığını gizlemiyor ama aynı zamanda bana olan takıntısı

konusunda da pek incelikli değil. Tek yumurta ikizi olduğumuzu görmüyor mu?

"Biz toplum içinde yabancıyız Nikolai. İçtenlikle söyledim."

"Fiiiii. Başka diktatörlük koşulları var mı?"

"Şimdilik bu kadar. Başka bir şey bulursam sana haber veririm."

"Madem bu aptallıkla işimiz bitti. Durumumun zamanı geldi." Parmaklarını boynuma doluyor. "Bir daha benden

kaçma. Eğer bunu yaparsan seni bulmak için dünyayı alt üst ederim. Artık benimsin bebeğim."

15

NIKOLAI

Bugün şiddetin mükemmel tarifi.

Her şey Jer ve benim bisikletlerimizi rüzgara karşı sürmemizle, birkaç Yılanı dövmemizle, adada eski moda ev

temizliği yapmamızla ve onlara birkaç değerli ders vermemizle başladı. Doğal olarak buna kan almak ve

kemikleri kırmak da dahildi.

O sırada bir heyecan hissetsem ve Jeremy beni bir salağı öldüresiye dövmekten alıkoymak zorunda kalsa da,

malikaneye döndüğümüzde sarhoşluk hissi ortadan kayboldu.

Havuzda uyudum - kusura bakmayın, meditasyon yaptım - ama bu beni o kausun sürüklediği delikten aşağıya

doğru sarmal hareketler yapmaktan alıkoymadı.

Kendim de dahil olmak üzere her şeyi mahvetme havasında olduğum zamanlar oluyor

. Uyuşturucu olmadan çok yüksek. Düz ceket olmadan delilik.

Ve bu bir tür akıl hastalığıdır - en azından yetenekli psikiyatristlere göre ailem beni, Mia'ya dilsiz dediği için bir

çocuğu neredeyse öldüresiye dövdüğüm ilk zamana götürmüştü. On yaşında.

Görünüşe göre kız kardeşim adına gücenmem ve diğer çocuğa yeni bir tane koparmak istemem normal.

Herkes öfkeyi hisseder. Sorun değil, bu normal.

Ancak anormal olan, çocuğun ölmesi, dilinin kesilip boğazına sokulması konusunda ısrar etmem.

Evet, o tertemiz odada beyaz giyinen insanlardan hiçbirine bu pek yakışmadı. Rus mafyasının kahrolası bir

lideri olan annem bile erkenden ortaya çıkan şiddet eğilimlerimden endişe duyuyordu.

Sosisimi silah olarak kullandığım zamandan daha fazla endişeliyim.

Sevgili anneme bunu çok yapıyormuşum gibi geliyor. Onu sonuna kadar endişelendiriyorum ve muhtemelen

geceleri saçmalıklarımı düşünerek onu uyanık tutuyorum. Yine de beni destekliyor ve bu ruh halindeyken

dikkatli olmamı söylediğinde sesini yumuşatıyor.

Yıkıcı ruh hali. Kırmızı pus ruh hali.

Dünyanın, başlarına siyah plastik torbalar geçirilmiş, yumruklanarak öldürülmeyi bekleyen özelliiksiz insanlarla

dolu olduğu ruh hali.

Herkesin ve her şeyin sınırlarımı bozduğu ve sevdiğim insanlardan, yani kız kardeşlerimden, kuzenlerimden ve

Jeremy'den uzak durmanın daha iyi olduğu bir ruh hali.

Ama Kill bu gece benimle dövüşmekte ısrar etti. Ben böyle olduğumda benden kaçacak kadar beyin hücrelerine

sahip olmayan tek kişi o, ama yine de dünyaya kaotik şiddeti yayarken çok daha eğlenceli olduğumu söylüyor.

Kendisi de biraz psikopat olduğu için ilişki kurabildiği tek zaman bu.

Şimdi beni yanlış anlamayın. Bu modu seviyorum, özellikle de Jeremy'nin bana sümüksü amcıkları avlama ve

onlara bir ders verme heyecanını yaşama şansını verdiği bu sabah. Jeremy neye ihtiyacım olduğunu biliyor, bu

yüzden gelmiş geçmiş en iyi kardeş gibi.

Çılgınlığıma tahammül edebilen ve kaotik beynimin akıl sağlığıma baskı yapma biçimine karşı koymam için

bana yöntemler veren tek arkadaşım.

Bu aşırı çılgınlık halinin dışında uysal bir kedi yavrusu değilim; her zaman spor olsun diye bir şeyleri dövmek

isteyeceğim. Ancak o zaman en azından düşüncelerimi birbirinden ayırabilirim. Dünyayı kırmızıdan başka

renklerde de görebiliyorum.

İnsanların özelliklerini görebiliyorum.

Ergenliğimden beri manik dönemler geçirdiğim için buna alıştım. Buna o kadar alıştım ki, tamamen kontrolüm

altında.

Bugün farklı.

Bugün bir ağaçtan atladım, uçurumdan yuvarlandım ve bisikletimden düştüm.
Neredeyse kalp krizi geçirinceye

kadar yüzdüm.

Ama sorun bu. Kalp atışlarım düşmedi. Bir kez değil. Yavaşça nefes alıp vermeye
çalıştığımda değil. Kendimi

beş dakika hareketsiz kalmaya zorladığımda değil.

Düzgün nefes alamıyorum ve ne zaman nefes alsam ciğerlerim, gözlerimi kör
eden o lanet kırmızı sisle

doluyor.

Her dakikanın her saniyesi onu silmek için kaşınıyor ve yanıyorum. Yıllardır bunu
yapabilmemin tek yolu

insanları fena halde dövmekti

.

Haplar da var ama siktir et onları. Aklımı öldürüyorlar, engellerimi ortadan
kaldırıyorlar ve en son onları

aldığımda neredeyse beni havuzda boğuyorlardı.

Onların istenmeyen yardımı olmadan kendimi nasıl kontrol altında tutacağımı
biliyorum.

Zaten yardımcı olmuyorlar. Beni lanet bir zombiye dönüştürüyorlar ve kimse o
berbat heriften hoşlanmıyor.

Soyunma odası boyunca Roma döneminde kafese kapatılmış bir gladyatör gibi
ileri geri yürüyorum.

Kalabalığın tezahüratları dışarıdan bana ulaşıyor, sanki binlerce arı beni
sokuyormuş gibi tenimde vızıldıyor.

İnsanlar şiddeti görmenin verdiği adrenalini seviyorlar. Kemiklerin çıtırdamasını
ve kanın dökülmesini severler.

İki kişinin birbirini parçalamasını izlemenin sarhoş edici bir yanı var.

Ve çığlıklara kapılıyorum. İlahiler. Gözlerindeki büyümlü bakış. Bu yüzden
genellikle birkaçını daha sonra

gerçekleşen sikiş şölenine götürmek için eve götürürüm.

Seks ve şiddet benimle el ele gidiyor. Yüksek. Bir yayın. Boktan enerjinin mükemmel sinerjisi.

Ancak bu gece bu geleneği sürdürmeye kesinlikle niyetim yok. Birkaç haftadır yapmadım.

Lanet olası Kolya ve onun aptal hayali bekaret kemeri.

Her ne kadar iffetli olmasa da ona bu şekilde hitap etmek küfürdür. Artık seçici olmaya başladı ve sadece belli

bir isteksiz pisliği seviyor.

Nilüfer çiçeğimin düşüncesi bile, horozum şortuma yaslanarak canlanıyor.

Görmek. O hala bir pislik, ama herkese göre değil.

Loş ışıklı soyunma odası boyunca volta atarken, uzun süredir elimde tuttuğum telefonuma bakıyorum... kim

bilir ne kadar zamandır.

Orada olmam, Kill'i ezip geçmem ve karşılığında da dayak yemem gerekirdi ama Bran ile yaptığım konuşmaya

bakmadan duramıyorum.

Nihayet bizden kaçmayı bırakmayı kabul ettiği günden bu yana dört gün geçti - yani tam olarak bunu

söylemedi ama tüm o kahrolası koşulları ortaya koydu, böylece bunu ailemle bir anlaşma olarak kabul ettiğime

bahse girebilir. tek koşul.

Geçtiğimiz üç gün boyunca onunla koşmaya gittim ama o hâlâ oyalanıyordu, tam bir pislikti ve çatı katına

gelmeyi reddediyordu.

Her gün farklı bir bahaneyle geliyordu. Pratik. Arkadaşlarla buluşmak. Sanat projesi.

Bunları o kadar kolay buluyor ki, yalanlar güzel ağzından hiç düşünmeden dökülüyor.

Lanet yalancı.

O sadece kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışıyor, bunu ona dün mesajlarda pek de incelikli olmayan sözlerle

söyledim.

ME

Oyalandığının farkındasın, değil mi?

Dilediğin kadar saklanabilirsin ama sonunda seni dışarı sürükleyeceğim bebeğim.

Ben de düşünüyordum. Bunu pek yapmıyorum ama son zamanlarda alışkanlık haline geldi. Bilirsin, sen tüm bu

akıllı şeyleri sevdiğine göre.

Ne düşündüğümü bilmek ister misin?

BRAN

Umurumda değil.

Sorduğuna sevindim. Karnımın her yerine gelirken, kışının parmaklarımı yutuğunun görüntüsünü bir nevi

yeniden canlandırıyordum.

Çok ateşli. Erotik yüzünü hayal ederek o görüntüye dalgalar halinde geldim.

Neden böyle konuşmak zorundasın?

Bu senin de bunu düşündüğün anlamına mı geliyor? Senden hoşlandığımı biliyordum. Ciddi soru. Tekrar

yapmak ister misin? Bu sefer parmaklarımı horozumla değiştirebilir miyim? Seni siktiğimde kendini iyi

hissetmeni sağlayacağım bebeğim, söz veriyorum.

Beni beceremeyeceksin Nikolai.

Ne demek seni sikmeyeceğim? Bu çileden çıkarıcı koşullarınızın ardındaki asıl amaç bu değil mi?

Beni siken kişi neden sen olmak zorundasın? Belki de seni siken ben olmalıyım.

Bebeğim, daha önce hiç bir erkekle sikişmedin ve ben sadece üstteyim.

Ayrıca, parmaklarımda parçalanma şekline bakılırsa, almaktan hoşlandığın çok açık.

Bu beni becermene izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Bir erkeğin sana dokunması hâlâ sana tuhaf mı geliyor? Açıkça sevdin, değil mi?

Aşk güçlü bir kelimedir. Ben sadece... bunu umursamadım.

göz devirme emoji O zaman sen de umursamayacaksın. Seni çok iyi hazırlayacağım ve canını yakmamaya

çalışacağım. Gerçi biraz acı çekmekten hoşlanıyorsun, çünkü sana kabaca davrandığımda spermin ağzıma

sular altında kaldı.

Konuşmayı kes.

Bu gece çatı katı mı?

Yarın?

Yarın. Bu bir randevu.

Beni Read'e bıraktı.

O düdü. Bugün omuzlarıma tünleyen ve kulağıma kötü şeyler fısıldayan şeytanlar yüzünden kaçmaya

gitmedim.

İlk defa onun yüzünü görme, onu sinirlendirme ve derisinin daha derinlerine inme fırsatını kaçırmadım.

Beni bu şekilde görmesini istemiyorum. Ayrıca önümde olduğu anda onu beceremeyeceğim konusunda da

kendime güvenemiyorum.

Bu durumdayken mesaj alışverişinden çıkıp rahatça konuşabildiğim tek kişiyi ararken parmağım kasılıyor.

Bana “Hapları boşver” diyen tek kişi. Eğer ateşinizi söndürürlerse, onları almayın.”

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor ve İngiliz aksanıyla konuşuyor. "Konuş benimle oğlum."

Daha hızlı yürüyorum, ayaklarım fayanslara çarpıyor. "Geri geliyor baba.

Bu beni fena halde mahvediyor ve gitmesini istiyorum."

"Sen iyisin. Nefes almak." Sesi sakın ve kararlı ama kontrol altındaki sevgisini hissedebiliyorum.

Babam New York Bratva'nın üst düzey bir üyesi, herkesin tanıdığı en iyi tetikçi ve büyükbabamın ailesindeki bir numaralı adam.

Ama en önemlisi o benim bir numaralı destekçim. Annemi seviyorum ama o bilimin ve insanları etiketlerle

tokatlamayı seven beyaz önlüklü doktorların hayranı. Aynı zamanda lanet hapların da savunucusu. Babam

değil. O da benim gibi bunu kontrol edebileceğime inanıyor. Ve yaptım.

Lanet yıllar boyunca.

Ama artık kontrol bendeymiş gibi hissetmiyorum. Ondan çok uzakta.

Yıkımın eşiğinde sallanıyorum. Tenimin altında nabız atıyor ve damarlarımda kükrüyor.

"Çıkacağım baba. Gözlerimin arkasında baskının toplandığını ve yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Birisi bana

dokunur ya da yanlış bir şekilde bakarsa patlayacağım. Bunu nasıl durdurabilirim?"

"Belki de yapmamalısın Niko. Sadece içine düş, şoku em ve biraz buhar çıkar. Bunu en iyi nasıl yapacağını

biliyorsun, değil mi?"

"Hiç çalışmıyor." Yumruğumu dolaba vuruyorum ve ses ürkütücü sessizlikte bomba gibi patlıyor. "Jeremy bana

bu sabah ihtiyacım olan ayarı verdi ama yine de işe yaramadı."

"Ne değişti?"

Koltuk değneğine ihtiyaç duymaya başladığımda babamın bana verdiği kolyeyi takip ederken hareketlerim

duruyor. Zihnimin döndüğünü, çılgık attığını ve bana karşı döndüğünü hissettiğimde dokunabileceğim bir şey.

"Ne demek istiyorsun?" Sessiz bir sesle soruyorum.

"Son zamanlarda bunu tetikleyen bir şey oldu mu? Belki stresli bir durum? Onaylamadığınız bir sonuç olabilir mi?"

Kahretsin.

Parmaklarımı kolyemdeki kurşunun üzerinde hızlı ve dengesiz bir şekilde gezdirdim.

"Bu ne şey oğlum?" Babam dikkatle soruyor.

"Birisi. Belki."

"Kim o?"

Dişlerimin arasından, "Önemli değil," diye yalan söylüyorum, hareketlerim daha sarsıntılı ve kontrolden çıkıyor.

"Bu durumda onlardan kurtulun."

Lanet akıl sağlığımın temeli ya da ondan geriye kalan her şey bu fikre isyan ediyor.

"Nikolai. Seni bu duruma getiren kişiden kurtulacağına dair bana söz vermelisin, dedi babam daha kesin bir

şekilde. "Seni kontrol altında tutmanın anahtarı, seni kışkırtmamaktır. Eğer bu kişi bunu yapıyorsa gitmesi gerekiyor."

"Evet biliyorum."

"Yapacak mısın?"

"Evet."

"Söz?"

"Evet baba. Söz veriyorum."

"İyi." Bir nefes bırakıyor. "Seni seviyorum oğlum ve bana güvenebildiğine sevindim."

"Ben de seni seviyorum baba." Kaşlarını çatarak telefonu kapatıyorum.

O haklı. Provokasyondan kurtulmalıyım. Teknik olarak Bran'ın hiçbir anlamı yok. Peki ya onu becermek

istersem? Ondan önce pek çok insanla sikişmek istiyordum ve kendime zaman tanırsam yakın zamanda eski

alışkanlıklarıma döneceğime eminim.

Tek fark şu ki, onu kendime zincirlemek istediğim kadar, asla birini benim yapmayı istemedim.

Ama onu hayatımdan çıkarabilirim.

Onu ortadan kaldırmak zorundayım çünkü babam haklı. Beni kışkırtıyor. Onun derisinin altına girmem

gerekliyordu ama benimkinin altına zehir gibi yayılan oydu. Kalbime ulaşip onu durdurması çok uzun

sürmeyecek.

Sürekli reddedilmesi ve kaçması, onaylamadığım şekillerde kafamı karıştırıyor.

Her zaman işleri fiziksel tuttum ama Bran için durum böyle değil. Kimseyle geçirdiğimden daha fazla

zamanımı onunla geçiriyorum ve bu gerçekten hoşuma gidiyor.

Hayır. Onu seviyorum.

Sabah ilk iş onun yüzünü ve beni fark ettikten hemen sonra gizlediği o küçük gülümsemeyi görmeden

geçireceğim günleri hayal edemiyorum.

Beni reddediyor ve ben de hayatımı kurutan uyuşturucuya ihtiyaç duyan bir keş gibi daha fazlasını almak için

geri dönüyorum.

Ama bu artık devam edemez.

Telefonumu bankın üzerine atıp soyunma odasından hızla çıkıyorum ve Kill'in beklediği ringe doğru

koşuyorum.

Üzerimde siyah şortum, kolyem ve birkaç bandaj dışında hiçbir şey olmadan iplerin arasından atladığımda

kalabalık canlanıyor.

"Hoş geldin prenses." Kill bana acımasızca sırtıyor, bandajlı elini çıplak göğsünün ve kırmızı şortunun bandının

üzerinde gezdiriyor.

Kafamda biriken baskıyı bastırarak, "Defolup gitmek isteyebilirsin Kill," dedim. "Aslında sana zarar verebilirim."

"Bana neyin olduğunu göster, Niko."

Çılgın bir orospu çocuğuna sahip olduğum için şükrederek boynumu kırıyorum.

Jeremy gibi o da buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor ve ne zaman bu berbat ruh halinde olsam benimle

kavga edecek.

Hakem maçın başlayacağını anons ediyor. Kuzenim etrafımda dolaşıyor ama benim bu saçmalıklara ayıracak

vaktim yok.

Acıtmak.

Sakat.

Öldürmek.

Yüzüne öyle sert bir yumruk attım ki birkaç adım geriledi. Minderin üzerine kan damlarken kalabalıktan kolektif

bir nefes sesi yankılanıyor.

Kuzenim kesik ağzının kenarını silerken kanlı bir sırtış ortaya çıkıyor. "İşte bu kadar Niko. Lanet deliyi serbest

bırakın."

Ona yumruk atıyorum, kafamdaki tüm düşünceler kayboluyor ve yerini saf, kanlı şiddet alıyor.

Kill kendini savunmaya çalışır ve aslında birkaç darbe indirir, ancak bunun hiçbir faydası yoktur. Bu modda

hiçbir acı hissetmiyorum. Pişmanlık yok, erteleme yok, frene basmaya da gerek yok.

Onu benden kurtaran tek şey hakemin bizi köşeye sıkıştırması. Ondan sonra bile Jeremy ve Gareth ringe

atlayıp beni ondan uzaklaştırdılar.

Gareth, kardeşinin yüzündeki kanı siliyor ama Kill, sanki onu öldürmenin eşiğinde değilmişim gibi sırtmaya

devam ediyor.

Jeremy ayrıca üzerimde olduğunu bilmediğim kanın bir kısmını da temizliyor ama ringde kalması gerekiyor

çünkü ben ne oturuyorum ne de hareketsiz duruyorum.

Yapamam.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, aklım yarışıyor ve kanım pompalanıyor.

Oraya geri dönmeme izin ver.

Geri dönmeme izin ver.

Geri çekil!

"Niko!" Jeremy omuzlarımı salladı ve sonunda bulanık görüşümle ona baktım.

"Belki de gitmelisin."

"Lanet olsun hayır."

"İyi görünmüyorsun dostum." Durdu, sessizliği tüm fangirl'lerin ve fanboy'ların adımı seslenmesiyle deldi.

"Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama bu sizin diğer zamanlarınızdan farklı. Belki de hapları almalısın."

"Kahretsin. HAYIR."

"Siktir et şunu Nikolai." Jeremy beni ensemden yakalayıp neredeyse alnımı onun alnına doğru itiyordu. "Bu

sabah dövdüğün serseriler umurumda değil. O insanların canı cehenneme. Siktir et onları, tamam mı? Ama Kill

senin kuzenin. Senin zorlandığını gördüğü için bunu kabul etti ama sen onu fena halde dövüyorsun."

"Çok eğleniyor..."

Kafamın arkasında yoğun bir bakış hissettiğimde sustum. Bir an için Kill'in benimkini korkutmaya çalışsınlar

ve sefilce başarısızlığa uğrasınlar diye psikopat iblislerini serbest bıraktığını düşünüyorum ama hayır.

Kalabalıktan geliyor.

Bakışlarım tanımlanamayan yüzlerin üzerinde geziniyor, hiçbirinin üzerinde durmuyor, böylece onları başlarına

torba geçirilmiş insanlar olarak görmüyorum.

Birkaç saniye içinde gözlerim o yoğun mavi olanları buldu.

Hayal ediyorum.

Kahretsin.

Kardeşinin işin içinde olmadığı zamanlarda Bran'in gerçekten dövüş kulübüne geleceğini hayal edemeyecek

kadar ileri gitmiş durumdayım. Şiddete, kana ve deliliğe alerjisi olduğundan eminim. Bu yüzden vücudumdaki

her hücrenin bu ihtimali protesto etmesine rağmen bugün uzak durdum.

Bir kez gözümü kırptım ama o hâlâ oradaydı; polo gömleği, ütülü pantolonu ve arkaya doğru taranmış saçıyla

ağrıyan bir başparmak gibi duruyordu.

Koyu mavi bir çizgi üzerime odaklanıyor ve babamın dediği gibi onu kaybetmem gerektiğini tamamen

unutuyorum.

Onu hayatımdan çıkarmalıyım.

O bana öyle bakarken ben bunu nasıl yapacağım?

Beni bölünmez bir dikkatle izledikçe, bakışları Jeremy'den bana doğru kaydıkça daha da sertleşiyorum.

Uzun bacaklı bir sarışın omzuna vuruyor ve göz temasını kesip gülümsemeye çalışıyor, sonra kadın kendini

onun kollarına atıyor. Ona arkadan sarılıyor.

Gözlerim onun üzerindeki eline daraldı.

Bu bir sonraki Clara mı? Clara tipine benzemiyor. Daha sofistike, daha mutlu ve kesinlikle ucuz değil.

Onu daha önce gördüğüme eminim ama nerede...?

Kimin umrunda? Toplumdaki aptal imajı için başka birini kullanıyor.

Tanrı korusun, o lanet pislik gerçekten eşcinsel, biseksüel ya da her ne sikim olduğunu kabul edip kendi

benliğini aşıyor.

"Nikolai!" Jeremy dikkatimi tekrar ona çevirdi ve elinin tersiyle yanağıma tokat attı. "Nereye gittin dostum?"

Hoş olmayan bir yer.

"Merhaba, Jer?"

"Evet?"

"Masum kızları öldürmek gibi çılgın bir fikrim varsa beni durdurur musun?"

Dudakları aralanıyor. Jeremy, acı vermekten çekinmeyen büyük bir mafya prensi ama bana sanki Çılgın

Şapkacıymışım gibi bakıyor. "Hangi kızları öldürmeyi düşünüyorsun Niko?"

"İstediklerimin yoluma çıkan herkes." Bakışlarım tekrar kalabalığa yöneldi ama o orada değildi.

Sarışının yanındaki yer artık boş, o da bir kutu biradan içip aşırı tezahüratlara katılıyor.

Bu pislik şimdi nereye gitti?

Biliyor musun? Bu iyi.

Bu haldeyken onu görmesem daha iyi.

Ben gayet iyiyim.

Belki Bran'ın inkar kitabından bir sayfa koparıp kendime yeterince uzun bir yalan söylersem buna inanabilirim.

Dövüş yeniden başladığında Kill'in boğazına geri döneceğim. Onu fena halde dövdüm ve o bunu alaycı

sırıtişlarla ve kışkırtıcı sözlerle karşıladı, sanki enerjimi tüketmek ve kendini öldürtmek istiyormuş gibi.

Kuzenimin tamamen yok edilmesiyle kavga sona erdiğinde kalabalık çılgına dönüyor. Adım yankılanıyor ve

yankılanıyor ama heyecan tenime dokunmuyor.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Soyunma odasına hücum ediyorum, omuzlarım gergin ve boğazım kuru. Her yutkunuşumda, sanki yavaş

yavaş iç organlarımı kesiyor, kıvrıp kıvrıp büyük bir kırmızı havuza dönüştürüyormuşum gibi geliyor.

Ne zaman zihnim aşırı hızlanmaya başlasa, şiddet genellikle beni eski yerime döndürmek için yeterli oluyor. Bu

sefer değil.

Bu sefer kahrolası kafamdan çıkmak istiyorum.

Yumruğum dolaba çarparak metalde büyük bir göçük bıraktı ve sert bir şekilde nefes alıyorum, nefeslerim

hayvani hırıltılar gibi etrafımda yankılanıyor.

Köşede bir ışık dikkatimi çekti ve telefonumu elime alıp nilüfer çiçeğimden gelen bir dizi mesajı buldum.

Kalbim onu yerinde tutan ipleri çekiştirerek daha hızlı, daha sert atıyor.

Maç için soyunma odasından çıktıktan hemen sonra ilk mesaj geldi.

BRAN

Bu gece dövüleceğini duydum. Yapamaz mısın?

Tamam, dinle. Seni görmezden gelmek istemedim. Sadece ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir erkekten beni

becermesini istemek tuhaf.

Garip olduğunu söylemiyorum. Gerçekten, istemiyorum. Öyle olsan da. Ama konu bu değil. Söylemeye

çalıştığım şey, cinselliğin açısından tuhaf değilsin. Eğer öyle çıktıysa özür dilerim. Sadece bana tuhaf geldiğini

söylemek istedim. Buna alışkın değilim.

Bu gece senin evine geleceğim. Eğer istersen. Sadece kavga etmeyin lütfen.

Bundan sonra mesaj atmayı bıraktı ve muhtemelen buraya geldi.

Sonraki metinleri az önce ortaya çıktı.

BRAN

Demek kavga ettin ve eğleniyormuş gibi görünüyordun. Bunu hayır olarak mı kabul etmeliyim?

Biliyor musun? Ben senin evine gidiyorum. Bunun bir randevu olduğunu söyleyen sendin.

Lanet olsun.

Siktir et.

Kahretsin. Ben.

Onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. Gerçekten, gerçekten yapmalıyım. Ama o kadar karşı konulamaz ki.

Görünüşe göre nilüfer çiçeğim çılgın Nikolai ile buluşacak.

Tanrı onun ruhunu korusun.

Daha doğrusu bedeni.

16

BRANDON

Belki de gitmeliyim.

Kendimi Nikolai'nin çatı katına davet ettiğimden beri bu düşünceyi onlarca kez düşünüyorum.

Tesla'mı otoparkta bıraktıktan sonra, onun evine gerçekten girmemeyi düşündüm. Bu çok kaba.

Ancak diğer seçenek, herkesin içeri girip beni görebileceği resepsiyon alanında beklemektir.

Olmuyor.

İçeri girmek daha güvenliydi. Eğer buna kızdıysa belki de kodu değiştirmeliydi.

Ya da bir mantra gibi günde on kez buraya gelmemi istemediler.

Yine de kanepede otururken rahatsız oluyorum, huzursuz nefeslerim yalnızca altımdaki derinin gıcırtilarıyla

kesiliyor.

Onun evi adadaki diğer dairelerle karşılaştırıldığında oldukça büyüktü ve kesinlikle Londra'nın herhangi bir

yerindeki bir çatı katı dairesi olarak kabul edilebilirdi.

Dekor modern, şık ve cilalıdır. Her şey mükemmel durumda ve muhtemelen yeni bir bina olduğundan

dekorasyonlara dokunulmamış görünüyor. Ancak buranın herhangi bir yerinde yaşam eksikliği göz önüne

alındığında, çoğu zaman burada yaşadığını sanmıyorum.

Kendimi biraz havasız hissederek ceketimi omuz silktim ve düzgün bir şekilde sandalyenin kol dayanağına

koydum. Onun yerine onu asmayı tercih ederim ama onun alanında özgürlüğümü kullanıyormuşum gibi bir his

uyandırmasını istemiyorum.

Girişte ayak izi bırakmamak için ayakkabılarımı da çıkardım.

Geçen gün, davranışlarımı hatırlayamayacak kadar meşguldüm.

Bugün ruh halimin daha iyi olduğu söylenemez ama o burada değil o yüzden...

Elimi yüzümü silip şeffaf tavandan bulutlu gökyüzüne bakıyorum. Cidden ne yapıyorum?

Bu kaçınılmaz olarak beni acıdan arındırmaya itecek bir felakete yol açacaktır.

Bu acıtacak. Tekrar.

Bu siyah mürekkebin beni içine çekmesine ve ruhumun en karanlık köşelerine itmesine neden olacak.

Ama yine de hareket edemiyorum.

İstemiyorum.

Telefonumu kaldırdım ve Nikolai'ye gönderdiğim mesajlara baktım. Bunları okuduğunu görünce göğsüm

sıkışıyor ama cevap vermiyor.

Bu ne anlama gelir?

Beni hayal kırıklığına uğratması dışında mesajlarımı asla görmezden gelmiyor. Bu sabah homurdanmalarına

ve onu uzaklaştırmaya çalışmama rağmen ilk kez yanıma yapışmadı. Aslında hiç görünmedi.

Belki beni kovalamayı bırakmıştır. Dövüş turları arasında Jeremy her yerindeyken kesinlikle benimle pek

ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Lanet olsun.

Kolumla gözlerimi kapatıyorum. Benim sorunum ne? Jeremy'nin ona bu kadar yakından dokunduğu görüntüyü

neden kafamdan çıkaramıyorum?

Aslında dövüş kulübünden ayrılmamın sebeplerinden biri de buydu. İlk kısım Killian'ın ona yumruk atmasını

izleyememektir. İki kat daha sert yumruk atsa bile.

Tık tık sesi kafamın içinde aşırı hızlanıyor ve beni duvara doğru fırlatıyor.

İşaretle.

Gelmiyor.

İşaretle.

Neden yapsın ki? Kimse seni gerçekten istemiyor.

İşaretle.

Acınası görünüyorsun. Git artık.

İblisler başıboş dolaşırken, nefretlerini kusarken ve sözlerini hiç esirgmeden bana benim hakkımda ne

düşündüklerini anlatırken kafamın arkasında bir migren oluşmaya başlıyor.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Evet. Ama bir nedenden ötürü, yerimde kök saldım.

Durumun gerçekliği hiçbir uyarıda bulunmadan içime akıp gidiyor.

Ben ayrılmak istemiyorum.

Kaldırma sesi duyuldu ve göğsüme bir adrenalin dalgası yayıldı.

Kaynamaya bırakın. Çok mu çaresizsin?

Kınamanın işe yaradığından emin değilim çünkü ayakta durduğumda ayaklarım beni zar zor dik tutuyor. Onun

ezici varlığını hissettiğimde cildim karıncalanıyor ama sonra onu görüyorum ve dudaklarım aralanıyor.

Göğsündeki bazı dövmeleri kan sıçramaları kaplıyor ve yakışıklı hatlarını süslüyor. Saçları dağınık bir topuz

halinde toplanmış, bukleler kaçıyor ve yüzünü bir vahşet parıltısıyla çerçeveliyor.

İnisiyasyondan beri onu bu kadar dengesiz görmemiştim. Ama o zamanlar bile, ıssız olmaktan çok daha

saldırgan ve şakacıydı.

Gözleri alışılmadık derecede boş, mavi o kadar koyu ki, son birkaç haftadır tanıdığım Nikolai'yi gözlerinde

göremiyorum.

"Hey, içeri girdiğim için özür dilerim..." Vücudunu benimkine çarptığında kelimeler zar zor ağzından çıkıyor.

İkimiz de kanepeye yığılırken nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor. Dengemi sağlamak için elimi kaldırıyorum

ama o bileklerimi yakalayıp başımın üzerine vuruyor ve dizini bacaklarımın arasına iterek onları ayırmaya

zorluyor.

“Nikolai, sen ne...”

“Kapa çenenin. Senin. Ağız.” Her kelimedede alt dudağımı ısırıyor ve bende bir ürperti uyandırıyor.

Başım dönüyor ve cildime bir ürperti yayılıp aletimde bitiyor.

Bunun bir öpücükle tahrik olduğunu hissetmem mi gerekiyor? Tam bir öpücük bile değil.

Kahretsin.

Onun yakınındayım, o zaman gergin oluyorum.

Bana dokundu ve ben alev aldım.

Bu yüzden aramıza biraz mesafe koymak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona karşı utanmaz tepkimi

kontrol altına al.

Ancak Nikolai mesafe kavramını anlamıyor.

Dişleri her zamankinden daha sert çıkıyor ve aralarında sıkışan deride karıncalanmalar patlıyor.

Ama bu tür acıları seviyorum. Bu acı zihinsel ya da duygusal değil. Bu acı, siyah mürekkebin yutmadığı ya da

iğrenç mide bulantısının altında ezilmediğim, burada olduğum anlamına geliyor.

"Kim o?" ağzıma doğru hırlıyor, kaba sözleri tenimde titriyor.

Kafamı boşaltmaya çalışıyorum ki bu şartlar altında bu imkansız.

"Kim kim?"

"Benim kavgamda kendini kollarına atan kız."

“A-Ava mı?”

“Ava. Adı bir mezar taşında çok güzel dururdu.”

“Ne...” Biraz ayıldım ve kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım.

Parmakları tenime batıyor ve hareket etmemi engelliyor.

Tanrım. Onun bu kadar büyük olmasını her zaman sevmişimdir, ama onu kendimden uzaklaştırmaya

çalıştığımda bu bir baş belası oluyor.

“Clara'nın yerini alacak birini bulman uzun sürmedi.” Adını sanki bir lanetmiş gibi hırlıyor ve çenemi, boğazımı

ve adem elmayı ısıyor. “Ama hepsini yok edeceğim. Lanet sözlerimi not et.

Her çekişte inliyorum, aletim pantolonumu acı verici bir şekilde zorlayana kadar kalınlaşıyor. Onun kaba

olmasını neden bu kadar seviyorum?

“A-Ava... benim çocukluk arkadaşım. Sen... onunla bardaki oyun sırasında tanıştın.”

Aniden başını kaldırıyor, gözleri titriyor ve kaşları çatılıyor. Yüzündeki ifadeden hâlâ hoşlanmıyorum ama biraz

hafifliyor, sert ama tanınabilir. “Demek onu orada gördüm. O, Clara'nın yerini alacak biri değil mi?”

"Ne? Tabii ki değil. Kuzenim beni öldürürdü."

"Onu ya da benim olana dokunmaya cesaret eden herkesi öldüreceğim."

Vahşi hatlarını araştırırken boğazımdaki yumruyu yutkundum ve her kelimedede ciddi olduğunu fark ettiğimde

dudaklarım aralandı.

Beni geri püskürtmeli, tekrar koşmaya sevk etmeli ama aletim taş gibi sertleşti ve ben çılgına dönmüş

durumdayım.

Ciğerlerim onun kokusuyla doldu; nane, kan ve tamamen erkek kokusu. İçimde ezici bir güçle kıvrılıyor ve

çingirdiyor.

Hiç kimse bana bunu söylemedi. Hiç kimse beni korumak için yeri göğü yerinden oynatacakmış gibi

davranacak kadar bana takıntılı olmamıştı.

Korumayı veya bu zehirli bağlantıyı bile istememeliyim.

Ama görmezden gelmeye çalıştığım gerçek yüzüme çarpıyor.

Ben onu istiyorum.

Onu çok arzuluyorum. O kadar çok acı veriyor ki.

Bu yüzden başımı kaldırdım ve dudaklarını cezalandırıcı bir öpücükle yakaladım. Dilimi ağzının içine soktum ve

metalik kanın tadını aldım. Çaresizliği tadıyorum.

Acı veren şehvet.

Onun beni siktiği kadar ben de onun ağzını sikiyorum.

Aldığı kadar vahşice geri verdiğinde, sürekli parçalanma korkusu yok oluyor, nefesimi alıyor.

Her gün soluduğum sürekli acı, Nikolai'nin bana her dokunuşunda olduğu gibi ufanıp çöküyor. İçim o kadar

boş ya da ıssız hissetmiyor ve siyah mürekkeple ya da pis mide bulantısıyla ıslanmamış bir havayı

soluyabiliyorum.

İlk seferde ve sonrasında her defasında bu beni çok korkuttu ama artık bu zevkin sonrasını umursamıyordum.

Eğer onu bir kez daha tatmak için ödemem gereken bedel korku ve acıysa, öyle olsun. Elimi elinden kurtarıp

saçına batırıyorum, elastik bandı koparıp saç tellerinin serbest kalmasına izin veriyorum.

O haklı. Onu öpmeyi çok seviyorum.

Ama en önemlisi beni öpmesini seviyorum. Zor ve baskın ama aynı zamanda son derece tutkulu.

Dili benimkinin üzerinde h  p  rdetiyor ve parmakları   enemin i  ine girip beni kendisinininkini besleyebiliyor.

Sarho  um.

A  ık.

Kesinlikle aklını ka  ırmı  .

Basit bir     c  k nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Bir hırıltıyla dudaklarını benimkilerden ayırdı ve ben de itiraz eden bir ses   ıkardım. "Senin beni mahvetti  in

kadar ben de seni mahvedece  im, nil  fer   i  e  im. Teninin o kadar derinlerine inece  im ki, benden asla

kurtulamayacaksın."

Nedense bu beni g  l  msetiyor.

Ben her zaman olayların do  ru tarafında ya  adım. M  kemm  l puanlar.

M  kemm  l davranı  lar. M  kemm  l

g  r  nt  . Hi  bir zaman tehlikeyle oynamadım. Hi  bir zaman k    k baloncu  umun dı  ında ya  amak

istememedim. Hi  bir zaman   izgiyi a  madım.

Ama sonra bu adam duvarlarımı yıktı ve   imdi par  a par  a par  alanıyorum.

Parmaklarım sa  larında sıkıla  ıyor. "Kapa   eneni ve sik beni."

Daha   nce   l   olan g  zlerine bir kıvılcım sı  radı ve homurdandı: "Yatak odası.

  imdi."

Elimi tutarak beni s  r  kl  yor ama aya  a kalktı  ımda a  zı yine benimkileri ele ge  iriyor ve masanın   zerinden

ge  iyoruz, yatak odasına giderken   p  c    m  z   yarıda kesmekle yetiniyoruz.

Ya da daha   ok kıyafetlerime benziyor.   ok fazla giyiniyorum, kahretsin.

Odasına vardı  ımızda nihayet   ıplaktık. Onun muhte  em kaslarını ve d  vmelerini incelemek istiyordum ama o

g    s  n   benimkine bastırdı ve kal  asını   ne do  ru iterek sert, kalınla  an aletini benimkine s  rtt  . A  zının

içinde inledim.

Beni yatağa itip üzerime düştüğünde ses kesiliyor. Boğazımdan, köprücük kemiğimden ve göğsümden aşağıya

doğru öpüyor.

"Lanet olsun..." Meme ucunu ısırduğında nefes veriyorum, dişleri ucu kemiriyor. Precum boyumdan aşağı

kayıyor ve karın kaslarıma damlıyor.

"Bana ait. Her santimin benimdir." Tenime doğru homurdanarak aletimi daha da sertleştiriyor, kaslarımı daha

da sıkılaştırıyor ve başımı daha hafif hale getiriyor.

Dikkatini diğer meme ucuna kaydırıyor, emiyor, ısıyor ve muhtemelen her türlü izi bırakıyor ama ben buna

odaklanamıyorum.

Daha sonra. Daha sonra düşüneceğim.

Artık hissetmek istiyorum.

Siki boyum boyunca yukarı ve aşağı kayıyor. Precum'umuz deriye damlar ve o bunu kayganlaştırıcı olarak

kullanır. Çıldırıcı sürtünme, anlaşılmaz sesler, inlemeler ve inlemeler çıkarana kadar artıyor. Kalçalarım

sarsılıyor ve içgüdüsel olarak aletimi onunkine sürtüyor. Biz hep birlikte hırlayıp ovuştururken ve hırlarken karın

kaslarımızı kaplayan precum damlaları.

"Niko..." diye tısladım, yastığa doğru kıvrılırken bir avuç dolusu saçıyla kafasını aşağı çektim. "Sadece... sık

beni."

Artık yalvaracak duruma geldim ama bu noktada bunu umursamayacak kadar ileri gittim.

Bana seksi sırtışını gösterdiğinde kalbim neredeyse hapsolmaktan fırlayacaktı.

"Bana Niko dedin. Siktir et

bebeğim. Seni gerçekten yutacağım.

Horozlarımızın sürtünmesinin şiddeti artıyor. Tam bir karmaşaya gireceğimizi düşünene kadar daha fazla

sürtünme, sürtünme ve çabalama. Ama sonra yastığın altına uzanıp bir şişe yağ çıkardı ve bacaklarımın

arasına oturdu.

"Dizlerinizi bükün," diye emrediyor ve ben bunu yaptığımda avucuna yağ sıkıyor, sonra kaygan parmağıyla

çevremde daireler çiziyor. "Mmm, deliğin benim için güzelleşiyor ve ıslanıyor bebeğim. O kadar güzel ki."

Nefesim kesiliyor ve deliğimin etrafında döndükçe aletim daha da sertleşiyor. Parmağını içime soktu ve

içimden utanmaz bir inilti döküldü.

İkincisini eklerken yoğun gözleri benimkilerde kalıyor.

Beni deli eden o bakış. O koyu mavilerin içinde yansımamı görüyorum ve ilk defa gördüklerimden nefret

etmiyorum.

Bana doyamıyormuş gibi baktığında değil. Sanki ben onun evreninin merkeziyim. Geçici olarak bile.

Parmaklarının sert darbeleriyle beni açmaya çalışıyor. Kalçalarımı sallıyorum, aletim karın kaslarımda

sallanıyor.

"Bu kadar. Parmaklarımı o kadar iyi tutuyorsun ki."

Nefeslerim uzun, kesikli bir nefesle dışarı çıkıyor ve kıcımlı onun giriş çıkışlarına uyum sağlayacak şekilde ona

doğru oynatıyorum.

"Ellerine ihtiyacım var." Nikolai madeni yağı ulaşabileceği bir yere fırlatıyor.

"Sikimi kayganlaştır ki seni

becerebileyim bebeğim."

O an oraya gelmemem bir mucize. Elimi yağla doldururken, eğilip avucumu Nikolai'nin üzerinde kaydırırken ne

kadar sabit durduğundan müstehcen bir gurur duyuyorum.

Ucuna ulaştığımda duruyorum ve kendimi tutamayan bir esrarkeş gibi tacı ağzıma alıyorum ve dişlerimle

piercingi çekiyorum.

Onun zevkten hırıltıları kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Hmm...bebeğim...bunu yapmaya devam edersen

geleceğim."

Bir pat sesiyle tacını serbest bırakıyorum ve onu tabanından ucuna kadar yağlamaya devam ediyorum.

"Bana dokunma şeklini seviyorum ama aynı zamanda..." Parmaklarını içime doğru kesti ve üçüncü parmağını

soktu. "Beni nasıl da kışında yutuyorsun."

Elim onun aletinin üzerinde duruyor ve inleyerek başımı geriye atıyorum.

"Ah... kahretsin... O kadar dolu ki... Niko, kahretsin..."

"Benimle kal bebeğim. Eğer parmaklarımı zar zor tutabiliyorsan, sikimi bu dar kışıma nasıl sığdıracağını?

Penisini sıkıyorum, onu daha hızlı sarsıyorum ve parmaklarının üzerinde kıpırdatıyorum. "Sikini içime koy. Seni

içimde istiyorum."

"Senin o pis ağzını seviyorum." Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve parmaklarını çekerken beni sert ve hızlı bir

şekilde öptü.

Sırtım yatağa çarpıyor ama o bağlantıyı koparmıyor. Ona izin vermiyorum.

Dili benimkine vururken, dişleri batıyor, kemiriyor, hak iddia ederken, elimi kendi eliyle kaplıyor ve aletini

deliğime yönlendirmemi sağlıyor.

O ilk santimetreyi içeri sokmadan önce piercingler açıklığımla dalga geçiyor.

"Hımm..." dudaklarına doğru mırıldanıyorum ve salak bunu ağızlarımızı parçalamak için bir işaret olarak algılıyor.

"Benim için rahat ol bebeğim." Çenemi, burnumu ve göz kapaklarımı öperken gözleri artık daha net ve tanıdığım Nikolai ile daha uyumlu.

O ne yapıyor?

Kahretsin...

Saçını çekiştirdim. "Beni kızmışım gibi her yerimle öpmeyi bırak, Nikolai."

Sadece kıkırdadı ve alt dudağımı ısırıldı. "Kızları her yerde öpmüyorum, hatta erkekleri de. Ama seni istediğim yerde öpeceğim lotus çiçeği. Alışmak."

Sonra dudağımı emip öptü, sonra kalçamı öne doğru iterek boğazımı ısırarak beni birkaç santim daha besledi.

Kıçım ona sarılıyor ve yakıcı müdahale karşısında ürküyorum.

Kayganlaştırıcıya rağmen çok büyük ve piercinglerin içimi kazıdığını hissedebiliyorum. Kötü bir his olmasa da, sadece yeni.

Belki biraz da... heyecan verici.

Tamam, çok fazla.

"Mmm...çok sıkısın bebeğim. Kıçının sikimi sağma şekli muhteşem. Artık dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Tüm yolu git."

"Bebeğim... Bu senin ilk seferin."

"Söyledim. Her şeyini ortaya koy. Bana zayıfımışım gibi davranma."

"Sana zarar vermeyeceğime söz verdiğimi biliyorum ama sen bunu imkansız hale getiriyorsun."

Kalçalarını öne doğru iterek kendini içime gömüyor ve ben onun kucağında ürpererek geriliyorum.

"Siktir et bebeğim, siktir et. Acın var mı?"

Başımı boynuna gizleyip omzundaki yılanın hatlarını inceledim ve ona doğru kıpırdadım, sonra kulağının

memesini ısırdım. "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver.

"Bebeğim. Sen iyice, gerçekten sıçmışsın," diye fısıldıyor, ağzımı kendi ağzına alıp yavaş ve uzun bir şekilde

içime doğru iterken. Yanma hissi kayboluyor ve zevkin ürpertileri omurgamdan aşağı doğru yayılıyor.

Sanki iyi uyum sağladığımı hissediyormuş gibi, Nikolai aletim karın kaslarımızın her yerine precum sızıncaya

kadar yavaş yavaş ritmini yükseltiyor.

Beni sert bir şekilde sikiyor, bunu ne kolay ne de yavaş yapıyor ve ben de onunla vuruş üstüne vuruş yaparak,

kalçalarımı sallayarak ve dilimle ağzını sikerek karşılıyorum. Ne zaman piercinglerinin sürtünmesini içimde

hissetsem dudaklarımdan uzaylı sesleri çıkıyor.

Ağzı, eli ve aleti yavaş yavaş beni çözüyor, beni perişan ve vereceği her şey için çaresiz bırakıyor.

"Tanrım. Mmm. Senin kıcın benim aletimi yutmak için yaratıldı."

"S-kapa çeneneni." Dudaklarını kovaladım ama sadece bir saniyeliğine geri çekildi, sonra dudağımı dişlerinin

arasına aldı, sonra aramıza uzanıp parmaklarını göğüs uçlarımin üzerinde kaydırıldı.

Titriyorum ve kıvraniyorum, yavaşladığında dişlerimi diline batırıyorum.

"Ne yapıyorsun..."

Tacı kıcımdaki o zevkli yere çarptığında sözlerim silinip gidiyor.

Bütün kan aletime hücum ediyor ve omurgam sertleşiyor. Şehvet ve ihtiyaç, asla aşağı inemeyeceğimi

düşünene kadar yükseliyor.

“Niko... siktir... siktir...”

Sikimi sıkıyor ve fısıldıyor: “Benim için gel bebeğim. Bana kime ait olduğunu göster.”

İstesem bile kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Sikim kalınlaşıyor ve karın kaslarıma sıcak sıvı fışkırıyor ve

kalçalarımı içeri doğru iterek gözlerimi ona bakmaya zorladım.

"İçeri gel, Niko."

Tek nefeste, "Lanet olsun," diye inledi, hamleleri tehlikeli bir şekilde hayvani bir hal aldı, ben neredeyse

yetişemeyecek duruma gelene kadar sertleşti ve hızlandı.

Üzerimde ürperiyor ve içime girerken bana bebek ve güzel diyor ve bana takmayı sevdiği diğer lakapları

takıyor.

Kendi bulanık kafama rağmen, yükünü boşaltırken yüzünden bakamıyorum. O kadar ateşli ki.

Elim sert karın kaslarındaki mürekkebi gezdiriyor, parmaklarım ensesine sarılıyor ve onu aşağı itip tekrar

dudaklarını talep ediyorum.

Onu öpmeye doyamıyorum.

Onu yutmak. Onu lanet ciğerlerime çekiyorum.

Aleti bitene kadar sığ darbelerle üzerime saldırıyor, sonra da geri çekiyor.

Benden sperm dışarı sızdıkça

inliyorum.

Bu kadar iyi hissetmesi mi gerekiyor?

Elim boğazından saçına doğru kayıyor, çekiştiriyor ve çekiyor. Acıtıyor olmalı ama Nikolai göğsünü benimkine

yapışık halde beni daha sert öperken şikayet etmiyor. İkimiz de terden ve karın kaslarımıza boşalan sıvıdan

oluşmuş durumdayız.

Dudaklarımı hissetmeyene kadar öpüşmeye devam ettik. Ta ki soğuk hava nemli cildimde tüylerimi diken

diken edene kadar.

İsteksizce gitmesine izin verdim ve uzaklaştım. Nikolai bana yer veriyor ve ben de yüzümü buruşturarak

doğrulup oturuyorum, ardından yatağın kenarına doğru ilerleyip biraz zorlukla ayağa kalkıyorum.

Baldırlarımdan aşağıya sperm damlıyor ve inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Mürekkepli bir el bileğimi sarıyor ve büyük bir göğüs sırtıma baskı yapıyor, yarı dik siki ağrıyan kıkırmı dürtüyor.

Ona baktığımda içime yayılan ürpertiye görmezden geldim. Nikolai çenesini omzuma dayadı, başını yana eğdi

ve az önceki o hafif manik ifadeyle beni izliyor. Her ne kadar şu anda biraz bastırılmış gibi görünse de.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Şey... duş." Neden sesim bu kadar kısık çıkıyor?

Dudakları hafif şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Katılabilir miyim?"

"HAYIR." Gülümsemesi kaybolunca duraklıyorum, sonra iç çekiyorum.

"Üzgünüm. Bu konuda rahat değilim."

"O halde sen rahat olana kadar bekleyeceğim." Sırıtışı geri geldi ve onu öpmek istedim ama istemiyorum,

çünkü bu tam bir çaresizlik. "Teşekkürler bebek."

"Ne için?"

"Beni geri getirdiğin için."

"Seni nereden geri getireceğim?"

"Hoş olmayan bir yerde." Kıkıma şaplak atıyor. "Git o seksi vücudunu sabunla ve beni düşünmemeye çalış."

"Nikolai!" Banyoya kaçıp duşa atlarken içimi kaplayan karıncalanmalara direnerek elini savurdum.

Üzerimden boşalmak biraz tuhaf ama bunu yapmayı başarıyorum, ağzıma dokunduğumda tıslıyorum ve

şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksin kanıtlarını yok etmek için kelimenin tam anlamıyla kendimi

beceriyorum.

İnlemeye başlamadan önce durmam gerekiyor ve Nikolai sonuçta dışarıda beklemeyeceğine karar veriyor.

Onun yapmasını istediğim şey bu mu?

Bana onu düşünmememi söyledi ama burada tamamen o piçe kapıldım. Onun acımasız kararlılığını

suçluyorum. Geriye dönüp baktığımda ona karşı hiç şansım yoktu.

Bazıları şu anda olanların yalnızca bir zaman meselesi olduğunu söyleyebilir.

Yere damlamamaya dikkat ederek ayak havlusunun üstüne çıktığımda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Aynadaki yansımamı yakaladım ve gülümsemem anında düştü.

Yaptığın onca şeyden sonra sana mutlu olma hakkını ne veriyor?

Yutkunmaya çalışıyorum ama yumru sıkışıyor ve solunum yollarımın kapandığını hissediyorum.

Kahretsin.

Kahretsin.

Göz temasını kestim, düşüncesizce askıdan bir havlu alıp hızla kuruladım ve belime başka bir havlu sardım.

Görüşüm bulanık ama oradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Kaç, Bran. Sadece defolup git...

Banyo kapısının yanında yerde oturan iri yapılı bir adam bulduğumda hareketlerim ve düşüncelerim aniden

duruyor, hâlâ çıplak ve... o...

Eğiliyorum ve geçici olarak saçını onunkinden uzaklaştırıyorum. yüz. Buna hiç şüphe yok. Aslında uyuyor.

Dudaklarımdan ayrılan kıkırdamaya karşı koyamıyorum.

Herhangi bir yerde ve herhangi bir pozisyonda uykuya dalmasına neden şaşırmadım?

Yine de... bu beni beklediği anlamına mı geliyordu?

Kendine gel.

Muhteşem saçlarını gönülsüzce serbest bıraktım ve ona bir battaniye alabilmek için yatağa doğru ilerledim

ama o anda çarşafı değiştirmedini fark ettim ve burun kemiğimi çimdikledi.

Bu adam-çocuk, yemin ederim.

Temiz çarşafı dolaba yerleştirip titizlikle değiştiriyorum.

Aptalca kaslı vücudunu omzuma dayamayı başardım ve sonra onu yatağa bıraktım.

Bütün bunlara rağmen inlemedi bile. Derin uyuyan, öyle.

Bacaklarını süper kral yatağın her tarafına yayıyor ve elini yastık olarak kullanıyor. Saçları çarşafın üzerine ipek

gibi yayılıyor ve battaniyeyi üzerine çekmeden önce elimi saçlarının üzerinde gezdirmeden duramıyorum.

Kurutulmuş spermimi karnında gördüğümde duraklıyorum. Muhtemelen şunu temizlemeliyim...

Hayır. Sahiplenme işaretini seviyorum.

Üzerini örttükten sonra eski çarşafı çamaşır makinesine atıp soğuk programa girdim.

Bu bittikten sonra kıyafetlerimi bulup giyiyorum. Nedense ayaklarımın beni bir mıknaş gibi yatak odasına

doğru yönlendirdiğini fark ettim. Girişte durup Nikolai'ye bakıyorum.

Bir parçam kalmak istiyor, belki de aynı yatakta değil, çünkü bu...

tuhaf sanırım. Ama hemen yanında.

Daha önceki görüntü bir lanet gibi geri geldiğinde ve kendimi fiziksel olarak asansöre doğru yürümeye

zorladığımda bu düşünce paramparça oluyor.

Bu küçük zevk anı, şeytanlarımın sunabileceği tek teselli.

Beni bu halde görmesine izin veremem.

Ve yapmayacak.

Çünkü ben gayet iyiyim.

17

NIKOLAI

Yatakta uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Ben? Lanet bir yatakta mı?

Merhaba Şeytan. Ben Kolya, cehennemin bir yerinden canlı olarak bildiriyorum ve sana nazikçe defolup

gitmeni söylüyorum. Henüz gitmeye hazır değiliz.

Birkaç kez gözümü kırıştırıyorum ve oda, ki burası kesinlikle sinir bozucu bir cehennem değil, görüş alanıma

giriyor.

Çatı katı...?

Ani bir hareketle doğruluyorum, bütün uyku gözlerimden kayboluyor.

Hayır, kahretsin hayır. Belli ki banyonun dışında oturmuş Bran'ın duşunu bitirmesini bekliyordum ve sonra... ne?

Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum.

Sarhoş olsam bile yatmazdım ya da üzerimi örtmezdim. Bu sadece küfür.

Yüzüm bir sırıtmaya bürünüyor. Bu Bran'ın beni yatağa taşıdığı anlamına mı geliyor?

Kesinlikle değiştirmedığım temiz çarşafı inceliyorum ve evet, kesinlikle o. Biraz nevrotik olacak kadar

organize. Veya çok fazla, kelimenin tanımına bağlı olarak.

Şimdi onun beni taşıdığını hissetmediğim için kıcıma tekme atmak, kollarını etrafıma dolamak ve üzerimi

örtmek istiyorum. Kahretsin. Bu düşünceyle zorlanıyorum.

Benim Yakışıklı Prensım aslında görüldüğünden daha güçlü. Alışılmadık yerlerde veya durumlarda uykuya

daldığımda Jeremy ve kuzenlerim bile beni taşıyor veya hareket ettirmiyor.

Onun bana dokunduğu ve beni buraya yerleştirdiği görüntüler, aklımdan çıkmayan diğer düşünceler yüzünden

bulanıklaştı. Ayağa kalktım ve oturma odasına doğru yürürken üzerime hiçbir şey giyme zahmetine girmedim.

"Lotus çiçeği?"

Aramadan önce orada olmadığını biliyorum. Giysilerinden, varlığından ya da uzaktan buna benzer herhangi bir

şeye dair hiçbir iz yok. Dün gece cildimin altında bıraktığı kaşıntı olmasaydı burada olduğunu düşünmezdim.

Hatta sanki yaşananları hafızasından silmek istermiş gibi, kendi kokusunu taşıyan çarşafı bile yıkadı.

Kesinlikle mümkün değil.

Dün gece hayatımın en iyi seksiydi ve bunun başlı başına seksle alakası yok, yine de çok ateşliydi. Bu onunla

ilgili.

Adımı haykırması, bana tutunması ve beni öpmesi. Beni içeri alma şekli. Hatta bunu talep etti.

Neden bu sefer kalmayı seçeceğini düşünmüştüm ki?

O yapmıyor. Yaptığı şey bu değil.

Benim de genelde istediğim bu değil. Seks dışında sikiş arkadaşlarımla aynı alanı paylaşmaktan

hoşlanmıyorum. Geceyi Kafirlerin malikanesinde kalabilirler, ancak sadece benim yakın çevremde değilse.

Peki neden Bran hakkında farklı şeyler hissediyorum?

Belki de ona böyle hitap etmen ve birkaç takma ad daha kullanmandır, hatta bu lanet yeri sırf o herkesten

uzakta kendini güvende hissetsin diye aldığın gerçeğinden bahsetmiyorum bile?

Evet, ben de öyle yaptım. İnsanlar ve onların anlamsız fikirleri konusunda her zaman paranoyaktır, bu yüzden

sadece bize ait bir yerde daha rahat hissedeceğini düşündüm. Yani benimle burada buluşması için.

Biz yokuz.

Görünüşe göre kalacak kadar güvende hissetmiyordu.

Kolyemi okşuyorum ve saate bir göz atıyorum. Sabahın 10'u orospu çocuğu.

Üst üste ikinci sabah sabah koşusunu kaçırdım.

Son birkaç gecedir pek uyuyamadığım doğru ama fazla uyuyup günümün en önemli anını kaçırmamalıydım.

Telefonumu ararken hareketlerim uyuşuklaşıyor. Üstteki metinleri taradım ama adını bulamayınca görmezden

geldim.

Sonra IG'yi açıyorum ve her zamanki hikayesini saat tam beş buçukta buluyorum. İsa aşkına.

Adam tam bir koşu makinesi.

İlk hikaye bitiyor ve ikincisi birkaç gelişigüzel kırmızı çizginin olduğu bir tuval gösteriyor. Bunların ne anlama

geldiğinden emin değilim ama kırmızı iyidir. Sağ?

Bana göre iyi çünkü kanı ve şiddeti temsil ediyor. Altın çocuk Bran'ın da aynı şekilde hissettiğinden emin

değilim.

Onunla yaptığım mesajlaşmayı çıkarıp şunu yazıyorum: Neden yine kaçtın?

Ama sonra silin.

Bu benim kulaklarıma bile umutsuz ve yapışkan geliyordu. Siktir et beni.

Sakin ol Kolya dostum. Sokolov ismine kötü bir itibar veriyorsun.

Gerçi Bran'ı sahiplendiğime göre bu artık imkansız. Bunun sadece bir sikiş olması gerekiyordu. Ben her zaman

siktim. Serbest bırakılma anında lanet sona erdi.

Onunla değil.

Dün gece buraya sadece onu mahvetmek, istediğimi almak ve her zaman bana yaptığı gibi onu bir kenara

atmak amacıyla geldim.

Onu becermeyi ve babamın bana söylediği gibi onu hayatımdan çıkarmayı planlıyordum.

Ama bu beni öpüp onu becermemi istemeden önceydi.

O yumuşak gözleriyle bana bakmadan önceydi bu.

Her dokunuşu, her öpücüğü, her iniltisi ve homurtusu ile öfkemi parçaladı. Ellerini üzerime koyduğunda

öfkeme dayanamadım.

Hiper beynimdeki hırpalanmış hücreler yumuşamadı ama onun varlığı onlara tünel görüşü sağlıyordu. Canavar

enerjimin hedefi.

Diğerleri bu enerjiyi besliyor.

Lotus çiçeğim onu evcilleştirdi.

Son yirmi dört saattir olduğundan daha çok kendim gibi hissediyorum.

Bu yüzden onu tekrar gittiği için suçlamak yerine farklı bir mesaj gönderdim.

BEN

Peki... bir sorum var. Beni yatağa taşıdığında beni hissettin mi?

Hemen okuyor ve sanırım kalıcı olarak olmasa da en azından birkaç dakikalığına görmezden gelecektir. Eğer

itme ve çekme bir oyun olsaydı, nilüfer çiçeğim yenilmez şampiyon olurdu.

Hemen cevap verdiğinde ne kadar şaşıracağımı tahmin edin.

BRAN

Ben öyle bir şey yapmadım.

İsa. Çok tatlı. Bir pislik ama yine de sevimli. Bunu yazarken tamamen ciddileştiğini hayal edebiliyorum.

BEN

Benimle havalı konuşmana bayılıyorum bebeğim. Başka bir soru, bu sabah beni özledin mi?

BRAN

Neden yapayım ki? Dün de gelmedin.

Ah, sayıyor musun? Yokluğumdan dolayı bu kadar üzüldüğünü düşünmemiştim.

Kendine gel. Aslında sonunda alanımı geri aldığım için mutluyum.

somurtkan GIF

Nesin sen? Beş yaşında bir çocuk mu?

Koşulara hiç gelmememi mi tercih ederdin?

Ne istiyorsan onu yap. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey senin eylemlerini değiştirmene neden olacak gibi

değil.

Haklısın, olmayacak. Zaten çok soğukkanlısın bu yüzden kararlarımda sana güvenmem.

Çok parlak oldukları için mi?

Onlar yapabilir.

Hey! Bu alaycılık mıydı?

Neyse soruma cevap vermedin. Yarın sabah koşusuna gelmeli miyim yoksa tamamen durmalı mıyım?

Neden bana ne yapman gerektiğini soruyorsun?

Bana cevap ver. Beni orada istiyor musun? Evet veya hayır.

Evet.

Dudaklarım şimdiye kadarki en aptal sırıtiş gibi görünebilecek bir şekilde kıvrıldı. Çabalarımın sonuç vereceğini

biliyordum. Artık kendimi onun hayatında vazgeçilmez kılmak için daha çok çalışmam gerekiyor. Bugün zihnim

sakinleşmiş olabilir ama ona asla bir çıkış yolu vermeme konusundaki karanlık düşünce aynı kaldı.

ME

Bil diye söylüyorum, hayır deseydin de gelirdim.

Vahahaha.

BRAN

Seni engelleyeceğim.

Benden uzak kalamayacağını biliyorsun bebeğim.

Bu sefer beni kesinlikle Read'e bıraktı. Bu yüzden bir tane daha gönderiyorum.

ME

Şimdi duş alacağım, gerçi üzerimden boşalmanı istemem.

Mmm. Kıcını benim aletimi yutarken düşünürken birini ovalayabilirim.

BRAN

Konuşmayı bırak, Nikolai.

Neden? Sıcak mı oluyor ve rahatsız mı oluyorsunuz?

Sınıftayım.

Ve yine de bana mesaj mı atıyorsun? Vay canına. Beni gerçekten öznlüyor olmalısın.

Hayal et.

Gerçeği tercih ederim. Bilirsin, tıpkı seni becermem için bana yalvardığın zamanki gibi.

Sana yalvarmadım. İsa.

Bunu farklı bir şekilde hatırlamalıyız *patlıcan emoji* *şeftali emoji* *su sıçrama emoji*

Defol git.

Kahretsin. Şu an yüzünü görmek için para öderdim. Gerçek konuşma. İyi misin?

Neden olmayayım?

Bu senin ilk sikişindi ve daha sonra seninle ilgilenmeme izin vermedin, bu yüzden biraz endişeliyim.

Ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Bunu çok mu yapıyorsun?

Ne yap?

Lanet arkadaşlarına iyi bak.

O zaman aklıma geliyor. Yapmıyorum. İlla değil, demek istiyorum. Çoğu deneyimli ve kendilerini önceden

hazırlamadıkları sürece biseksüel bebeklerin uğraşmasından hoşlanmıyorum

.

BEN

Pek sayılmaz. Sen Özelsin. Büyük sikin ve seksi kışın da öyle. Gerçekten iyi misin? Çok büyük olduğumu

biliyorum.

BRAN

Çok mu kibirli?

Öyleyim bilirsin. Ve soruma cevap vermedin. Gerçekten iyi misin? Bana gerçeği söyle.

Biraz ağrım var ama iyiyim.

Resimler ya da olmadı.

Nikolai, hayır.

Lütfen bebeğim? Sana bir göz atmaya ihtiyacım var. Sadece yüzün olsa bile.

Benim sınıfta olduğum kısmı kaçırdın mı?

İyi. Senin için yapacağım.

Parmaklarımı kalınlaşan uzunluğumun etrafına doladım ve birkaç selfie çekip onları gönderdim.

BRAN

Nikolai! Etrafımın insanlarla çevrili olduğunu söylediğimde neden bana sık fotoğrafları gönderiyorsun?

ME

Sana arkadaşlık etmek için. Benim aletimi düşünsen iyi olur, çünkü ben seninkini düşünmeden duramıyorum.

Seni tekrar sikmem lazım bebeğim. Kışına vurmayı düşünmekten zorlanıyorum.

Seni susturuyorum.

Onun şaşkın ifadesini hayal ederek gülümsedim, sonra bir süredir kendime yeterince eziyet ettiğime karar

verdim ve mesaj atmayı bıraktım. Yalan değildi. Artık gerçekten çok zorlanıyorum.

BRAN

Bu arada, evinde hiç yiyecek olmadığını fark ettim, bu yüzden sana kahvaltı için İtalyan hamur işleri

ısmarladım.

Sırıtiyorum.

O beni seviyor. Sadece öyle olduğunu biliyorum.

Tamam umursamıyor ama umursuyor ve bu iyi bir başlangıç.

Meğerse HERKES DÜN

gece nasıl ortadan kaybolduğumla ilgili endişeleniyormuş.

Şaka yapmıyorum, Jeremy polise ihbarda bulundu çünkü masum kızların öldürülmesiyle ilgili söylediklerimi

ciddiye aldı.

Dramatik olabiliyor.

Tamam, belki ben bu ruh halindeyken Bran onları gerçekten koltuk değneği olarak kullansaydı kazara birine

zarar verebilirdim.

Beni suçlama. Sadece siyah beyaz düşünmem benim suçum değil.

Kill ve Gareth normalde gittiğim her yeri kontrol ediyorlardı;

kulüpler, başka bir dövüş çetesi. Yılanlar. Hiçbir şey yok - aslında Yılanların kapısını çaldılar ve şöyle dediler:

"Merhaba, birbirimizden nefret ettiğimizi biliyorum, ama dövmelerle kaplı bu devasa aptal orospu çocuğunu gördün mü?"

Bunu ben uydurmadım. Gaz bunu kelimesi kelimesine aktardı.

Kız kardeşlerim çıldırmıştı, bütün gece beni aradılar. Maya bir düzine VM'yi çığlıklar atarak, ardından yalvararak

ve ağlayarak bıraktı.

İsa aşkına.

"Gerçekten neredeydin?" şehir merkezindeki en sevdiği kafede otururken soruyor.

İkizi Mia, "Spill, Niko", gereğinden fazla tavırla imza atıyor.

"Evet, dök kuzen. Bütün gece boyunca ortadan kaybolmana ne sebep oldu?" Gözü morarmış olan Killian,

sandalyesine yaslanarak soruyor.

İğrenç derecede yeterince tatlı olmayan kahvemi yudumlarken, "Meşgul," diyorum, sonra bir kesme şeker daha

ekliyorum. Bunu üç yap.

Maya öfkeyle nefesini tuttu ve uzun saçlarını çıplak omzunun üzerinden savururken Mia endişeli bir şekilde

kaşlarını çatarak bana baktı.

Kız kardeşlerim bundan daha farklı olamazlardı. Maya, kendini pahalı zevklere ve ilgiye susamış bir diva olarak

ilan ederken, Mia, insanların fikirlerini daha az umursamayan ve en sevdiği orta parmağını hareket ettirmekten

çekinmeyen, biraz gözüpektir.

Şimdi bile iki yanımda otururken tek yumurta ikizi olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlar. Maya

askısız bir üst, dar bir etek ve yüksek topuklu stiletolar giyiyor. Mia, dantel ve boklarla tamamlanmış gotik

Barbie siyah elbisesi, boynunda bir gerdanlık, saçında mavi kurdeleler ve ayaklarını kapatan devasa zincirli

botlar giyiyor.

Bazen aslında aynı olduklarını unutuyorum çünkü çok farklı kişilikleri var. Sanırım Landon'a katlanamamama

rağmen kardeşini her gün, sonsuza kadar sikmemin nedeni de bu.

Sikim canlanıyor ve içimden küfrediyorum.

Cidden Kolya. Lanet mi? Küçük kız kardeşlerim burada. Kendine iyi bak dostum.

"Seni mesajlarımıza cevap veremeyecek kadar meşgul eden şey neydi?" Maya soruyor. "Küçük bir kriz

geçirdim."

Koklamalar ve gözyaşları içinde geri dönmem için bana yalvarmasına bakılırsa, bunun büyük bir kriz olduğunu

söyleyebilirim ama bunu ona söylemiyorum.

Artık mide bulandırıcı derecede tatlı olan kahvemi yudumluyorum ve "Hayatımın en iyi sikişmesini yaşamakla

meşguldüm" olmayan bir cevap üzerinde düşünüyorum.

Sadece gerçekten korktuklarında bu kadar duyarsız olmakla kalmıyor, aynı zamanda Bran'ın kimsenin

bilemeyeceğini söylediği sinir bozucu bir bilgi de var.

Yine de onu teşhis etmeme gerek yok...

Hayır. Hayır.

Sırlarla işim olmadığı için hiçbir şeyi açıklamam daha iyi. Eğer bir şeyi açığa çıkarırsam, her şeyi ağzımdan

kaçıracağım ve bu, aramızdaki şeyleri daha başlamadan ciddi şekilde sona erdirebilir.

"Serinlemek için bir yere gittim" diyorum ve bu yalan değil. Gerçi soğuma listemdeki ilk madde değildi.

"Elbette Niko. Yüzüme tekme at, sonra hiçbir şey olmamış gibi sakinleş."

"Hey, o dövüşü sen istedin. Sakın beni, Şeytan'ın varisini suçlama."

"Sana yüzüme zarar vermemeni söylemiştim, seni küçük pislik."

"Evet Niko." Maya haylazca sırıttı. "Kız arkadaşının sevdiği tek şey bu."

O da sırıttı. "En azından bir şeyden hoşlanıyor. Ancak hoşlandığın kişi konusunda şansın yaver gitmemiş gibi görünüyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Kimden hoşlanıyorsun Maya?"

"Hiç kimse" diyor, sesi biraz tiz. "Kill'in saçma sapan konuşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Çevresini araştırıyor. "Moi?"

Mia onların çekişmelerini görmezden gelerek yanıma yaklaşıyor ve "Gerçekten iyi misin?" diye işaret ederken

beni yakından izliyor.

Saçlarını karıştırıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, bebeğim."

İfadesi rahatlıyor ve bana sarılıyor. Onun sevgisini hafife almamam gerektiğini biliyorum. Her iki kız kardeşime

de yakınım; Maya çünkü büyüdüğümüzde makyaj becerilerini üzerimde denemesine izin vermiştim. Ama

Mia...Mia özeldir. İkimiz de şeytanlarımızla kendi yöntemlerimizle başa çıkıyoruz ve eğer şans verilirse

birbirimizin düşmanlarını katledeceğimizi biliyoruz.

O kadar da serseri ki kardeşim.

Killian bariz bir küçümsemeyle "Gelen çocuk oyuncakı" dedi.

Bir an için Bran'ın neden burada olduğu ve Kill'in onu neden bildiği konusunda kafam karıştı. Lotus çiçeğimin

erkek oyuncağı olmadığını ve kuzenimin bazı şeyleri çözmesinin mümkün olmadığını hatırlamak için.

Tabii ki, Maya yanımdan çekildi ve ince, hoş bir adam kucağıma oturup kirpiklerini kırıştırdı. "Seni özledim

baba."

"Vay canına. Çok utangaçsın," diyor Kill.

"Kill'le aynı fikirde olduğuma inanamıyorum ama sen öylesin." Maya parmağını ağzına sokar ve kusma sesi

çıkartır.

Simon onlara bakmadan avucunu uzatıyor. "Elle konuşun, sürtükler."

"İnmek. Ve kız kardeşime orospu deme yoksa seni boğarım.

"Beni boğmanı seviyorum, baba."

İsa. Geçmişe dönüşler alıyorum. Bran'la konuşurken sesim bu kadar çaresiz mi çıkıyor?

Maya, "Sen ondan neredeyse bir yaş küçüksün" diyor. "O hangi dünyada senin baban?"

"Baba bir ruh halidir, cahildir."

"Simon, seni yere sermeden ayağa kalk," diyorum.

"Ama seni özledim. Mesajlarıma cevap vermedin. Sensiz çok yalnızım." Eğilip kulağıma şunu fısıldadı:

"Canavar aletinin beni cennete kadar sürüklemesi için sabırsızlanıyorum, baba."

Yemin ederim bu benim için bir şeyler yapmıştı.

Artık sadece sinir bozucu ve yapışkan biri.

Başka birinin gözünde de sinir bozucu ve yapışkansın.

Onu itmeye başladım ama gözlerin kafatasıma delikler açtığını hissedince durakladım.

Kim bana dik dik bakmaya cüret edebilir?

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Bran'den başkasıyla çatışıyor.

Kuzeni Creighton ve arkadaşı Remington ile birlikte kasiyerin yanında duruyor.
İkincisi hareketli bir şekilde

konusuyor. Creighton dinlemiyor gibi görünüyor ama Bran...

Bran'ın tüm dikkati bende.

Siktir et beni.

Açıkça beni izliyor, gözlerini kısarak bedeni bana doğru döndü. Ve bir an için
buraya gelip Simon'ı falan

kaldıracağını düşünüyorum.

Sanırım benden kamu davası açacak.

Bunun yerine etrafına birer birer duvarlar örülüyor. O aptal sahte gülümseme
dudaklarını büküp arkadaşlarına

dönüyor, içkisini alıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kahvehaneden çıkıyor.

Sanki beni görmemişti bile.

O kahrolası...

İçimde öfke girdap gibi dönüyor ve Simon'ı deviriyorum, sonunda bırakmadan
önce parmaklarını

kıyafetlerimden çıkarmak zorunda kalıyorum.

Beni takip etmesini engelleyen Maya ve Mia'ya minnettarım çünkü içimde
kırılan kasırganın ortasına düşerse

onun güvenliğinden sorumlu olamam.

Dışarı çıktığımda Bran'dan hiçbir iz yok.

Lanet herif.

Ona mesaj göndermek için telefonumu çıkardım ve sonra durdum. Ne
diyeceğim ben? Bahaneler mi

sunacaksınız?

Onun umrunda olmadığı açıkça ortadayken neden ben yapayım ki?

Tanrım, kahrolası Tanrım.

O kara deliğin aşığısına doğru spiral çizerek indiğimi hissediyorum.

Siktir et şunu.

Jeremy'yi bulup lanet bir ava çıkmam lazım. Ya öyle ya da gerçekten Büyüleyici Olmayan Prensimin peşine

düşeceğim.

Ve o kadar da çaresiz değilim.

18

NIKOLAI

Günün sonunda tükendim.

Şiddet bir grup etik elit tarafından hoş karşılanmıyor olabilir ama aslında beni sakinleştirmeyi başaran tek

yöntem bu.

Ama şu anda durum tam olarak böyle değil.

Malikanede kalıp Jeremy'yi başka bir görev için rahatsız etmeliydim, kendime yapacak bir şeyler vermeliydim

ama kendimi Harley'imi çatı katına doğru sürerken buldum.

Asansörden dışarı adım attığım anda farklı bir şey hissediyorum.

Hayır, onun ya da daha doğrusu onun kokusunu alıyorum. Yonca, narenciye ve lanet bir bilmece.

Gerçekten de Bran kanepede oturuyor, bacakları iki yana açık, dirsekleri dizlerinin üzerinde ve parmakları

çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor.

Lanet olsun. O ateşli.

Uzanıp mükemmel şekillendirilmiş saçlarını, bir araya getirilmiş lacivert polo tişörtünü ve haki pantolonunu

dağıtmaktan kendimi zar zor alıkoyabiliyorum.

Bay GQ kahrolası göreve hazır.

Ancak beni görünce ikinci turda burada değilmiş gibi görünüyor.

İfadesi sakin ve sakin ama aşağıda dönen kötü niyetli bir fırtınanın dalgalarını hissedebiliyorum.

Yine de üst üste ikinci gece de içeri girmesinden büyük bir gurur duyuyorum.

"Sana bir şey aldım." Pantolonunun içine uzanıp göğsüme bir şey fırlattı.

Yakalıyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Bir paket prezervatif mi?"

"İnsanlara CYBE bulaştırmamak için buna ihtiyacınız olacağını düşündüm."

"Ne...?"

Aynı sinir bozucu sakinlikle ayağa kalkıyor. "İyi geceler o zaman."

"Bekle..."

Bileğine dokunduğum anda hızla döndü ve dirseğini boğazıma dayayarak beni duvara çarptı.

"Dokunma bana," diye gıcırıyor, dudakları benimkilere o kadar yakın ki neredeyse her kelimede beni öpüyor.

Öfkelendiğinde ne kadar seksi görüldüğüne dair inlememi bastırıyorum. Onun bu yanını gören tek kişi

olduğum için büyük bir gurur duyuyorum; kenarları sağlam ve toplum içinde taktığı altın çocuk imajından farklı.

Dış dünya için mükemmel ama benimleyken kendisi mükemmel.

Peki ben ne yapacağım? En iyi yaptığım şey elbette.

Onu daha çok kışkırt.

"Bir şeye mi kızdın, nilüfer çiçeğim? Belki bugün erken saatlerde gördüğünüz belirli bir sahne var mı?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun ki seni fark edeceğim?"

"Ah, ama yaptın." Parmaklarım ensesine batıyor. "Bu yüzden şu anda değerli kontrolünü kaybediyorsun. Söyle

bana Bran, kışkırtıyor musun?"

"Kıskanç? Seni unuttum? Bu hayatta değil."

"Bu durumda Simon'ı bize katılması için aramalı mıyım? Bu arada adı bu Simon. Kendisi eşcinsel ve üçlü seks

yapmayı seviyor. Ya da belki oturup onu azarlamamı izleyebilirsin.

Yumruğunu kaldırıp yüzüme yumruk atıyor. Ah kahretsin. Gerçekten kendini kaybediyor, benim Yakışıklı

Prensini.

Daha fazla.

Daha fazla ver bana.

Ona sıırtttım. "Bunu hayır olarak mı kabul ediyorum?"

"Seni öldüreceğim."

"Sözler sözler."

"Nikolai!"

"Evet bebek?"

"Bana bebeklik yapma. Aslında işimiz bitti." Bir itişle beni serbest bırakıyor.

"Simon'unun yanına git."

"Hayır, kahretsin hayır." Onu bileğinden tuttum ve prezervatifleri tekrar eline ittim. "Ben temizim, pislik. Bunu ne

sana ne de başka birine yapmazdım

. Aslında sadece prezervatifle sevişiyorum. Dün gece bunun tek istisnasıydı."

Yüzü bana dönük, gözleri koyu ve öfkeyle parlıyor. "Simon da bir istisna mıydı?"

"HAYIR. Ayrıca, başlangıçtan beri kimseyle birlikte olmadım.

"Hiç kimse?"

Başımı sallıyorum. "Senden ne haber? Clara'nın durumu göz önüne alındığında sana test yaptırılmalı mı?"

"Test edildim ve temizim. Altı aydır seks yapmadım."

Siktir et beni.

Lanet olası cehennem.

Onunla sırf benimle uğraşmak için geri döndüğünü biliyordum. Onu istemediğini biliyordum. Biliyordum.

Ensesini okşarken sırtışı genişliyor. "Kıskandığında çok tatlı olduğunu söylemiş miydim?"

"Kapa çeneni, Nikolai."

"Nasıl istersen bebeğim." Önce alay ederek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sonra ısırpı hırlayarak ağzını parçalıyorum.

Titrek bir nefes verdi ve ben onu boğazımın derinliklerinde yuttum.

Tanrım. Onu kaç kez öptüğümün bir önemi yok. Her zaman sanki ilk kezmiş gibi geliyor.

Tadı ağızımda patlıyor ve onu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum ve orada tutuyorum.

Çayın, narenciyenin ve şehvetin tadı benimki kadar berbat.

Onu yatak odasına doğru itiyorum ve içeri giriyoruz, parmakları saçlarımı çekiştiriyor, her şeyi mahvetsin diye

bandı çıkarıyor. Her acı kıvılcımından, her itişten ve çekiştten keyif alıyorum.

Beni istediği kadar uzaklaştırabilir ama ben onu tekrar tuzağa düşüreceğim.

Ona tekrar sahip ol.

İçeri girdiğimizde hemen tişörtünü çıkardım ve bakışlarımı sadece benim izlerimin lekelediği düz kaslarının

üzerinde gezdirdim.

"Çok ateşlisin bebeğim. Seni yalamak istiyorum."

Kapşonlumu çıkarıyor, parmakları göğsüme dokunuyor, kaslarımı keşfediyor.

"Senden nefret ediyorum."

"Hımm. Benimle açık saçık konuş." Alt dudağını kemiriyorum ve fermuarını acı verici bir şekilde yavaşça sert

aletinin üzerine doğru çekiyorum.

Ona işkence ediyorum, ondan çıkan her ürpertiden ve acı dolu sestten keyif alıyorum.

Bran sikimi pantolonumun içinden sıkıyor, sonra parmaklarını gevşetiyor, elini içeri kaydırıyor ve beni

yumruklayarak sıkı bir tutuşla okşuyor.

"Siktir et bebeğim. Elin çok iyi hissettiriyor.

Eğilip kulağıma "Simon'dan daha mı iyi?" diye fısıldıyor.

"Hiç yoktan iyidir." Boğazını öpüp adem elmasını emerken yüzeye çıkan sırtımayla mücadele ediyorum.

Dişlerinin arasından tısladı ve bana daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğdi.

O titreyene kadar köprücük kemiğini ve meme uçlarını öperek, kemirerek ve ısırarak aşağıya doğru ilerlemeye

devam ediyorum ama o beni sıkı bir tutuşla okşamaya devam ediyor.

Hâlâ bir meme ucuyla ziyafet çekerken aletini çıkardım, açıklığı bulana kadar başparmağımla sünnet derisine

dokundum, sonra onu baş ucuma doğru ittim ve beni aletine doğru itmesi için ona rehberlik ettim.

"Umph... Kahretsin," diye nefes verdi, piercinglerim güzel deliğe girerken dudakları aralandı ve ben de kendi

aletimle onun aletini siktim.

"Bu iyi hissettirdi mi bebeğim?"

Başını salladı ama benimle ritim tutarken ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Dudakları benimkileri

buldu ve beni yüksek sesle öptü. Islak, emme sesleri, birbirimize sızdıkça precum karışımımızın giriş ve

çıkışlarıyla eşleşiyor.

Vücudu benimkiyle konuşurken bu pislik nasıl bu kadar esnek olabiliyor? Dışarıda görünmezmişim gibi

davranıyor ama ona dokunduğumda, onu öptüğümde tamamen benim oluyor.

Benimki alınmak üzere.

Sahip olmak için benim.

Benimki.

"İçine girmem lazım bebeğim." Onu çekip yatağa doğru sürükledim.

Bran onu yatağın önünde diz çökecek şekilde, göğsü yatağın üzerinde ve kaslı kıcı havada olacak şekilde

ittiğimde itiraz etmedi.

"Hımm. Öyle kal." Yanağına tokat attım ve hareketimi takip ederken dudağını ısırışını gözden kaçırmadım.

Çekmecedan yağı aldıktan sonra arkasına geçip kıcının yanaklarının arasına fıskırtıyorum. Parmaklarım onun

çevresinde daireler çiziyor ve iniltisinin müzikal sesiyle içeri doğru kayıyor. Yakışıklı Prensım,

ister benim parmaklarımla ister benim sikimle kıcını doldurmayı seviyor. Deliğinin üç parmağımı yuttuğunu,

sıktığını, çektiğini ve berbat yanımlı baştan çıkardığını hissedebiliyorum.

Ama onu kendime hazırlamak için zaman ayırıyorum. Onu yavaş yavaş parmaklarımla sikiyorum, aletim kıcının

çatlağında yukarı aşağı kayıyor, ben de onun ensesini, omurgasını ve kık yanaklarını biberle öpüyorum,

öpüyorum, kemiriyorum ve o kadar çok iz bırakıyorum ki, o asla onları kaldıracılmak.

Şimdi değil. Asla.

Bana ait. O benim. Ve bu işaretleri gören herkes onun alındığını bilecek.

Sahip olunan.

İddia edildi.

"Niko..."

Tanrı aşkına. Durup başımı sallamam gerekiyor yoksa ergenlik çağındaki bir çocuk gibi onun kıcına

saldıracağım.

Mahvolmaya mahkumum.

Adımı inliyor ve ben vahşileşiyorum.

"Evet bebek?"

"Yap lütfen."

"Ne yap?"

"Sikini içime koy."

"Hımm. Kahretsin." Parmaklarımı çekip kıcını yanaklarından ayırdım.

"Tekrar söyle."

"Sik beni zaten, seni piç kurusu."

"Beni delirtiyorsun bebeğim." Tacımı içeri itiyorum ve o geriliyor, kıcı benim aletime doğru hareket ediyor, beni bütünüyle yutmaya çalışıyor.

"Senin açgözlü kıcın benim için yaratılmış." Tamamen içeri doğru ittim ve ondan bir homurtu aldım. "Sadece ben."

"Hımm... Kahretsin... Kahretsin..."

"Bana bak bebeğim."

Bran başını yana çevirdi, ben kalçalarını tutup sık hamlelerle ileri doğru ilerlerken kapüşonlu gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu kadar. Seni siktiğimi hisset.

İnliyor, sesi o kadar erotik ki, son kaldığıma şaşırdım. Bran sessiz olabilir ama yatakta çok gürültü yapıyor.

Çoğu zaman anlayamadığım gevezelik sesleri çıkarıyor ama bu onu iyi becerdiğim anlamına geliyor. Onu

istediği gibi sert bir şekilde beceriyorum.

Ve bunun için vahşileşiyorum.

Bran gibi soğukkanlı, gergin bir pisliğe sahip olmanın bir tadı var. Heyecan verici ama aynı zamanda

ödüllendirici. Onun sikimin üzerinde parçalandığını görebilen tek kişinin benim olması, her türlü uyuşturucudan

daha iyidir.

"Daha sert," diye mırıldanıyor, aletini yatağa sürterken kalçaları sarsılıyor.

"Neydi o?"

"Beni daha sert sik. Beni rahat bırakmayın."

"Bebek. Eğer böyle konuşmaya devam edersen kışını kırarım."

"Sözler sözler."

Ben kahkaha attım, o da gülümsedi ama sadece tacım içeride kalana kadar dışarı çıkıp sonra da tamamen

içeri girdiğimde bu bir homurtuya dönüştü. Yatak başlığı bunun gücünden duvara çarpıyor.

"Hımm... ben... siktir..."

"Beğendin mi?"

Savaşı kaybeder ve başını çarşaflara gömer, başını sallayarak boğuk sesler çıkarır.

Bir elimi kalçasında tutarak uzanıp saçından bir avuç dolusu onu geriye çekiyorum. "Seni siktiğimde gözler

üzerimde. Çok istiyordun, değil mi?"

Başını salladı, yüzü kırmızıya döndü ve dudakları aralandı.

"Öp beni bebeğim."

Ben bir delinin yoğunluğuyla ona doğru ilerlerken dişleriyle alt dudağımı çekiştiriyor ve dilini ağzıma sokuyor.

Kasıklarıma vuran kışının sesi havayı dolduruyor ve akıl sağlığımı yok ediyor.

Onu çok sert sikiyorum, derinden sikiyorum, ta ki ağzımın içinde gevezelik edene, sesler çıkarana ve anlamını

bile bilmediğini düşündüğüm kelimeler çıkarana kadar.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda tamamen bırakmasını seviyorum.
Kaslarının beni bir mengene gibi

kavramasını, sağmasını ve beni bir bütün olarak yutmasını seviyorum.

"E-piercinglerin..." diye homurdanıyor, aletine uzanıp kendini vahşice okşarken
sesi ağzıma doğru boğuk
çıkıyor.

"Peki ya onlar, bebeğim?"

"Kendilerini çok iyi hissediyorlar... Kahretsin... sen çok iyi hissediyorsun, Niko."
Bunun için yaptım.

Bir giden.

Kesinlikle yok edildi.

Kalçalarım sarsılıyor ve ona daha hızlı, daha sert, daha sert bir şekilde
saldırıyorum. Onun hoşuna giden

şekilde. "Benimle gel bebeğim."

İnliyor ve benim çılgın ritmime uyum sağlayarak daha hızlı çalışırken uzun bir
inilti çıkarıyor.

"Ben... ben... F-fuuuck..." Derisi kızarıırken ve dudakları aralanırken, spermi
yatağın her yerine fışkırırken sözleri
bir hırıltıyla bitiyor.

Sesini dudaklarımla yutuyorum ve o titriyor ama ben inleyerek içini boşaltırken
o kalçalarını oynatıp kıcını

kasıklarına tokatlamaya devam ediyor.

Alt dudağını ısırırken, "Lanet olsun... bebeğim," diye nefes veriyorum ve o da
aynı hayvani enerjiyle ısırıyor.

Canavarı benimkine uyuyor, beni benzer bir ateşle öpüyor, hâlâ bana karşı
hareket ediyor ve orgazmımı
sağlıyor.

Ben onun sıkışıp kaldığı rahatsız edici konumu fark edene kadar bir süre
öpüşmeye devam ettik. Bundan

şikayetçi değildi ama dudaklarımı onunkinden çekip kıcından çıkardığımda itiraz etti.

Delīgi etrafımı sıkıyor ve onu hissettiğimde inliyorum. İsa aşkına.

Onu tek başıma becererek hayatta kalabilirim.

Bakışlarım ondan dökülen, uyluklarından aşağı süzülen, taşaklarına ve boş aletine bulaşan spermi takip ediyor.

Arkasında diz çöküyorum, kıcını yanaklarından ayırıyorum ve meni ile ziyafet çekiyorum, onu yalayıp sikiyorum.

"Niko... nesin sen... Ah kahretsin... Tanrım... f-fuuuck."

Kıpırdıyor ama onu yerinde tutmak için bir elimi sırtının alt kısmına vuruyorum.

"Sakin ol bebeğim. Hiç spermi israf edemeyiz."

Kenarına doğru gürlüyorum ve ben her damlayı temiz bir şekilde yalarken o ürperiyor.

İşimi bitirdiğimde sesi kısıldı ve aleti her geçen saniye daha da kalınlaşmaya başladı.

Sırtüstü döndüğünde halsizdi, cildi kırmızıya boyanmıştı. Üzerini parlak bir ter kaplıyor ve yüzü memnun bir

şaşkınlığa bürünüyor. Dudaklarımı yaladım ve bakışları onlara kaydı. Şişmiş ağzına bakmaktan kendimi

alamıyorum.

"Beni öpecek misin?" ihtiyatla, hatta umutla soruyor.

"Seni her zaman öpeceğim bebeğim." Üstüne düşüyorum, dudaklarım onunkilere çarpıyor, göğsüm kaslarına

baskı yapıyor ve uzuvlarımız birbirine dolanıyor.

Bran dilimi höpürdetiyor, beni içiyor, saçımı fırlatıp berbat ederken tadımı alıyor.

Öpücük en iyi ihtimalle baştan savma ama kahrolasica erotik. Seksten sonra hiç kimseyi öpmedim ama Bran

için bu çok önemli.

Onu hissetmek için onu öpmem gerekiyor. Derisinin altına girip onu parçalamak için.

Bu orospu çocuğundan önce öpüşmenin hiçbir anlamı yoktu. Artık varoluşumun kahrolası merkezi burası.

“Özel olmamızı mı istiyorsunuz?” Onun ağzına karşı soruyorum.

Yüzündeki şehvet yavaş yavaş silinip gidiyor, yerini onu otokratik kontrole zorlayan şeytanlar alıyor.

Bu anı mahvettiğim için kendime lanet ediyorum.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıp beni uzaklaştırdı. "Beni eziyorsun."

Yana doğru kaydım, yatağa düştüm ve dirseğimin üzerinde doğruldum. "Dilini benim dilime yapıştırdığında

seni ezdiğimden şikayet etmiyordun."

"İsa..." Ayağa kalkıyor ve ben de onun önünde olacak şekilde onu takip ediyorum.

"Sen ne diyorsun?"

"Ne hakkında?" Yüzünü başka tarafa çeviriyor, çevresini incelerken dikkati dağılmış gibi görünüyor, benim

dışımda her yere bakıyor.

"Beni duydun, Bran. Özel olmamızı ister misin?"

"Neden yapayım? Seninle bir ilişki istemiyorum."

Orospu çocuğu. Birkaç saniye önce bu adamla yattığıma inanamıyorum.

Şimdi yumruğumu onun lanet suratına geçirmek istiyorum.

"Yani gidip Simon'u ve kişi listemde bekleyen düzinelerce kişiyi becerebilecek miyim?"

Bu sefer dönüp bana bakıyor, mercan mavisi gözlerinde o tehditkar tehlike dans ediyor.

Evet bebek. Bana ateşini besle.

"Başka birini siktiğinde işimiz biter, Nikolai."

"Bu, ayrıcalıklı olmanın tanımıdır. Bunu istediğini itiraf etmek seni öldürür mü?"

"İyi Herneyse."

Banyoya doğru yöneldi ama bileğini tuttum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu beni yavaşça izleyerek.

"Neden cinselliğini gizleme konusunda bu kadar ısrarcısın? Biseksüel ya da eşcinsel olmak tabu değil,

biliyorsun. Bu altmışlı yıllar değil."

"Sizi ilgilendirmez."

"Sen tam bir pisliksin. Sadece soruyorum."

"Peki, yapma. Bunun sadece fiziksel olduğunu söyledim, o yüzden kendi şeridinde kal. Benim cinselliğimle ilgili

sorunum bana aittir. Eğer bunu kabul edemezsen

başka bir yere gidebilirim."

"Siktir et, öyle yapacaksın." Onu boğazından yakaladım ve parmaklarımın altındaki nabzının atışının tadını

çıkardım. "Benim sikim üzerine oturacağın tek horoz, anladın mı bebeğim?"

"Benimle o dilde konuşmayı bırakmalısın."

"Ama birkaç dakika önce bu dilden hoşlanıyordun."

"Pes ediyorum." Bir iç çekiş bıraktı. "Bırak gideyim, duş alayım."

"Katılabilir miyim?"

"HAYIR."

"Yine mi kaçacaksın?"

"Ben kaçmıyorum. Ayrılıyorum."

Bıkkın bir nefesle gitmesine izin verdim ve tuvalete gitmesini bekledim ama yüzünü bana çevirdi.

"Bunu yapma Nikolai. Sabah görüşürüz mü?"

Onaylayıcı bir ses çıkardım ve o gülümsedi ama bu benim lanet iç organlarım gibi sıkıydı.

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama başını salladı ve banyoya girip kapıyı arkasından kilitledi.

Beni dışarıda tutuyorsun.

Mecazi olarak.

Gerçekten.

19

BRANDON

İki haftadan biraz daha uzun bir süre, son derece kafa karıştırıcı bir bulanıklık içinde geçiyor.

Geçici bir kontrol kaybı gibi başlayan şey, kategorik olarak en trajik bağımlılığa dönüştü.

Her gece çatı katına gitmeyeceğimi söylüyorum ve birkaç gün dayanmayı başarıyorum; kabuslarla dolu,

tamamen uykusuz ve kesinlikle işkence dolu günler.

Kendimi stüdyoda, pratikte, bedenimin dışında olmaya gömüyorum. Her gün birkaç saat boyunca kendime

yalan söylemeyi başarıyorum, ancak yine korkutucu kötü alışkanlıklara geri dönüyorum.

Kan ve çatı katı. Her ikisi de farklı oranlarda tehlikeli bağımlılıklardır.

Her ikisi de beni birbirinden ayırıyor ve beni tamamen yalnız bırakıyor ve artık aynadaki çarpık yüze bakamaz

hale getiriyor.

Yalnızca tek bir bağımlılık aslında benim yok oluşuma yol açabilir. Bir bağımlılık, o yakınımıdayken beni her şeyi

unutmaya zorluyor. Ne zaman bana dokunsa, beni öpse, beni sikse. Dış derim yokmuş gibi davranıyorum.

Ben Brandon King değilim. Ben aynadaki yansıması yerine siyah mürekkebi gören kırık varlık değilim. Çoğu

zaman iğrenç mide bulantısı ve korkunç hiçlik kavramı tarafından yutulan zayıf adam değil.

Ben sadece benim.

Onun lotus çiçeği. Onun Yakışıklı Prensi. Onun bebeği.

Ancak bu duygu boşluğu yalnızca akılsız salınım ve dizginsiz şehvet süresince sürer.

Bu, onun dokunuşunu kaybedinceye ve kendi tenime geri dönmeye zorlanana kadar sürüyor .

Zorlamayı her zaman ben yapıyorum. Alçıyı söküp uzaklaşıyorum ama onun dudaklarını, dokunuşunu

isteyerek kaybetmek giderek zorlaşıyor. Kendimi banyoya kilitlemek ve şeytanlarımla savaşmak zorunda

kalacağım o andan neredeyse korkuyorum. Son zamanlarda oldukça saldırganlar.

Ne kadar çok keyif alırsam, sonrası o kadar acı verici oluyor.

Ama kendimi o lanet çatı katından uzaklaştırmak kadar acı verici değil. Her gün uyanıp midemde bu bulantı

hissini hissetmek kadar acı verici değil çünkü onun malikanenin kapısının önünde beklediğini biliyorum.

Sırıtarak.

Nikolai aslında neşeli bir adam değil. Görmüyormuş gibi davranmayı sevmeme rağmen onu dışarıda birçok

kez gördüm. Ve evet gürültülü ama Remi'nin kaygısız, komik tarzıyla değil. Şiddetli olduğu biliniyor ve çok

küfür ediyor.

Killian sık sık onu tekmeleyerek susmasını sağlıyor ya da Jeremy ona fısıldayarak ya da sakince konuşarak

dikkat çekmeyi bırakıyor ya da kötü şöhretli şiddet patlamalarını dizginliyor.

Bana gösterdiği versiyonu onlara göstermiyor. Her zaman gülümsüyor, sırıtıyor ve çileden çıkarıcı bir güneş

ışığı oluyor, sanki benim varlığım bile onu mutlu ediyormuş gibi.

O kısım kafamı karıştırıyor. Ben çoğu zaman kendime katlanamıyorken o neden benimle mutlu olsun ki?

Bu soruyu ne kadar sorarsam sorayım tam bir cevap bulamıyorum.

Yine de, acıtsa bile, elde ettiğim her şeyden keyif alıyorum.

Her gün olsa bile bileğimden kanın durmadan akmasını izlemek istiyorum.

Bugün o günlerden biri. Dün Nikolai'nin çatı katına gitmedim ve sanki kamışla nefes alıyormuşum gibi

hissediyorum.

Tabloma bakıyorum ve onu devirip ateşe verme dürtüsünü hissediyorum.

Haftalardır üzerinde çalıştığım bir

dağ ve gölün mükemmel silüeti sahte gibi geliyor, parmaklarımın gerçekte yaratmak istediği şeyle tamamen

çelişiyor. Varlığını kabul etmek istemediğim daha çok tablo yaptım ama bu mükemmel bakımlı manzaranın

üzerinde çalışmak çok zordu.

Annem bunun belki de odaklanmadığımdan kaynaklandığını söyledi ama onun bilmediği şey, daha fazla

odaklanamayacağımdı. Sadece bu şey yanlış geliyor.

Manzara resim yapmak yıllardır benim için koltuk değneği olmuştur. Gözleri olan bir şey yaratmaktan kaçınma

yöntemim. Ama artık çalışmıyor.

Aksine, onları Lan'in gördüğü ışıktaki görmeye başlıyorum.

Acınası. Vasat. Orijinal değil. Sıkıcı.

Sıkıcı.

Çok sıkıcı.

Telefonumu çıkardım ve bu sabah koşumda bana katılmadığı için Nikolai'ye bugün erkenden gönderdiğim

mesaja baktım.

İlk kez bunu yapmadığında -o dövüşün olduğu gün- o kadar derin bir boşluk hissettim ki, bunu nasıl

açıklayacağımı bilemedim. Ertesi gün o delik daha da büyüdü ve ben bunu görmezden geldim.

Ancak bugün nefes almakta zorluk çekiyordum. Budala, bitmek tükenmek bilmeyen soruları ve utanmaz

flörtleriyle koşu yolumuzun her köşesine damgasını vurmuş ki, onun gölgesini hissetmeden oraya

gidemiyorum.

Eğer devam ettirmeyecekse neden bunu alışkanlık haline getirmişti?

Ben de ona bir mesaj gönderdim.

BEN

Uyudunuz mu?

NIKOLAI

Hayır.

O halde neden buraya gelmedin?

Beni özledin mi?

Arzuluyorsun.

Beni Read'e bıraktı. Piç kurusunun cüretkarlığı.

BEN

Beni görmezden mi geliyorsun?

NIKOLAI

Roller değiştiğinde pek iyi hissetmiyorsun, değil mi? Sorunuzu yanıtlamak için Brandon Asshole Sözlüğü'nden

bir sayfa ödünç aldım ve buraya gelmemeye karar verdim. Tıpkı dün gece beni hayal kırıklığına uğrattığın gibi.

Her gece orada olacağım konusunda hiçbir zaman anlaşılmadı.

O zaman her gece burada ol. Tıpkı benim her gün seni görmeye gittiğim gibi.

Yapamam. Bunu biliyorsun.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Gölünç oluyorsun.

Ben? Saçma? Tanrım, kahrolası Tanrım. Son zamanlarda aynada ikiyüzlü yüzünüzü gördünüz mü?

Evet. Her gün. Yalnızlıktaki o kahrolası kara deliği görmek için kendimi ondan uzaklaşmaya zorlamam

gerekıyor. Ve bunu belirtmesi bu lanet durum hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Nefes almak.

Nefes al.

BEN

Bu hiçbir yere gitmiyor. Konuşmayı bırakalım.

NIKOLAI

Aaave en sevdiğin hobine geri döndün. Kaç bebeğim.

Sen bu saçmalığın şampiyonusun.

Biliyor musun? Siktir et şunu. Her gece gelme ihtiyacı hissetmiyorsan, benim de seni her sabah görmeme

gerek yok.

Hatta bugün bana lanet yüzünü gösterme.

Sanki lanet yüzünü görmek istiyormuşum gibi.

Harika.

Müthiş.

Mükemmel.

Fantastik.

Beni Read'e bıraktı. Tekrar. Nikolai beni asla Read'de bırakmaz.

Her yarım saatte bir esrarkeş gibi santrali kontrol ediyorum ama ondan hiçbir şey yok.

Günün aptalca, eğlenceli hikayesi yok. Mem yok. Rastgele zamanlarda göndermeyi sevdiği sik resimleri yok.

Akşamın geç saatleriydi, normalde evden gizlice çıkıp, uyuşturucuya ihtiyacı olan bir uyuşturucu bağımlısı gibi

ona gittiğim saatlerdeydi ama bugün orada olduğundan şüpheliydim.

Üstelik zaten yüzümü görmek istemiyor.

İyi keder.

Elim ensemblem arkasını buldu ve tüm cildimde ağrı patlayana kadar ince tüyleri çekiştirdim.

Ama bu yeterli değil.

Yeterince acıtmıyor veya yeterli rahatlama sağlamıyor. Ben nevrotikim, beynim çalışıyor ve onun yokluğundan

cildim karıncalanıyor.

Gerçekten ileri gittim ve kendimi bağımlı hale getirdim, değil mi?

Önümdeki tabloyu yok etme dürtüsü derimin altında ürperiyor ve pes etmek üzereyken telefonum elimde

titreşiyor.

Kalbim küt küt atıyor ve tepkimin gücü karşısında şaşkına dönüyorum.

Sağ. Uzak kalamaz. Sonuçta bana takıntılı olan o.

İri bir inek gibi davrandığı için onu affedeceğim...

Bunun Annika'dan bir mesaj olduğunu öğrenince yüreğim parçalanıyor. Ama bunun hayal kırıklığından farklı bir

nedeni var.

ANNI

Hey, paniğe kapılmayın, tamam mı? Ama kafirlerin malikanesinde yangın çıktı ve Creigh beni kurtarmaya geldi

ama diğerleriyle başı belaya girdi. O iyi, sadece bilinci kapalı.

Sen ve Remi onu almaya gelebilir misiniz?

KATANLARIN KONAĞI TAM BİR KAOS İÇİNDE; YARISI YANMIŞ VE

NEREDEYSE TANIMAZ DURUMDA. Öğrenciler, itfaiyeciler ve sağlık görevlileri dairesel garaj yolunu dolduruyor

ama Remi ve ben baygın Creigh'i dışarı ve arabaya taşımayı başarıyoruz.

Anni yolun her adımında bizimle birlikte. Yüzü sümük ve dumanla kaplı ve üzerinde Creigh'in kapüşonlusu var.

Perişan görünüyor, her zamanki neşeli ifadesi sustu ve Creigh arka koltuğa oturduktan sonra bile gözleri

ondan ayrılmıyor.

Arabama yaslanıp itfaiyecileri, kafirlerin muhafızlarını ve çevreme gelen herkesi izliyormuş gibi yapıyorum.

Ancak ne kadar ararsam araştırayım Nikolai'nin izini bulamıyorum.

Bir türlü yutamadığım yumru boğazımın arkasında hareketsiz duruyor, nefes almamı engelliyor.

Belki burada değildir. Belki çatı katındadır.

Ama ben bile bunun bir temenni olduğunu biliyorum.

Kayıtsız gibi davranarak Anni'yle yüzleşiyorum. "Diğer herkes iyi mi?"

Bu yeterince masum geliyordu.

"Jer yaralandı." Burnunu çekiyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

"İyi olacağına eminim, Anni." Remi omzunu ovuşturuyor.

Kıyamet duygusu beynimde kontrolsüz bir yangın gibi yayılırken onu teselli etmeye bile cesaret edemiyorum. O

her zaman Jeremy'yle birlikte, peki ya...

ya eğer...

Eğer Nikolai ve Creigh olmasaydı, ona ne olurdu bilmiyorum, dedi Annika burnunu çekerek.

"Nikolai yardım mı etti?" Ne kadar derli toplu görüldüğümünden müstehcen bir gurur duyuyorum.

"Evet, elinde bu duman maskeleri ve benzeri şeylerle boğa gibi içeri daldı."

Gülümsüyor ama çok geçmeden

düşüyor. "Yine de Creigh'i dövmesi hoşuma gitmiyor."

Bir nefes bırakıyorum. Birine vuracak enerjisi varsa bu onun iyi olduğu anlamına gelir. Bakışlarım muhtemelen

o pislik yüzünden bilincini kaybetmiş olan Creigh'e kaydı.

İsa.

Vedalaştıktan sonra arabaya binmek üzereyken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama o kabul töreni gecesinde Kafirleri ve Nikolai'yi ilk gördüğüm balkona

bakıyorum. Sonsuza kadar önceymiş gibi geliyor.

Ancak bir şey değişmedi. O hâlâ çok uzakta. Ona kaç kez dokunduğumun, onu kaç kez öptüğümün bir önemi

yok. Günün sonunda kendi dünyalarımıza geri dönüyoruz.

Peki bunu kim yaptı, dahi?

Nikolai'nin saçları gevşek, gelişigüzel bukleler yüzünü çevreliyor ve rüzgarda uçuşuyor. Yanaklarını, burnunu ve

çıplak göğsünü siyah lekeler kaplıyor.

Kollarını kavuşturup kısılmış gözlerle beni izliyor. Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum ve iyi görünüyor.

Muhtemelen.

Nikolai iki elini de korkuluklara vuruyor, parmakları metali daha da sıkılaştırıyor ve sanki bana daha iyi bakmak

istiyormuş gibi öne doğru eğiliyor. Bu mesafeden bile kaslarının gerildiğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Kepek?"

Şaşırdım ve dikkatimi kaşlarını çatan Remi'ye çevirdim.

"Neye bakıyorsun?"

Bok.

Kahretsin.

Çok mu açkıtm?

"Hiçbir şey," diyorum her zamanki sakin ses tonumla. "Hadi Creigh'i eve götürelim."

Remi'nin tek kelime etmeden takip ettiği için minnettarım. Nikolai'ye bir kez daha baktığımda, içeri girerken

yüzündeki ifadenin öldürücü olduğunu görüyorum.

Remi eve gidene kadar Kafirlerin 'yumurtasına' zarar verdikleri için ne kadar insanlık dışı davrandıklarını anlattı

ve sessizliği doldurduğu için ona minnettarım. Ama hiçbir şey omuzlarımdaki gerilimi hafifletemezdi.

Creighton'u odasına taşımayı başardık ve o çok geçmeden uyanıp bize iyi olduğunu söyledi. Remi gitmeyi

reddediyor ama kuzenimin iyi olduğundan emin olduktan sonra odama geri dönüyorum ve telefonumu alırken

oda boyunca yürüyorum.

BEN

İyi misin?

NIKOLAI

Umurunuzdaymış gibi soruyorsunuz.

Böyle olma. İyi misin diye soruyorum. Sadece soruyu cevaplayabilir misin?

Şahsen sorabilirdin ama bu seni öldürürdü, değil mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve ensemdeki tüyleri çekiyorum.

NIKOLAI

İyi olmadığımı söylersem çatı katına gelir misin?

BEN

Eğer yapmamı istiyorsan, evet.

O halde ben iyi değilim.

Yolumun üzerinde.

Bir saat kadar sonra orada olacağım. Önce burada yapmam gereken işler var.

Eğer iyi değilsen bir şey yapman gerekiyor mu?

Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor bebeğim. Görüşürüz.

Ona endişelenmediğimi söylemek istiyorum ama ben bile bu yalanı göndermek istemiyorum.

Çatı katına arabayla sadece on beş dakikada ulaşılabilir. Her zamanki gibi kanepede bekleyip televizyonu

açıyorum, sonra Agatha Christie'nin uyarlamalarının gece yarısı tekrarlarından birine odaklanıyorum.

Yerimde duramayıp buzdolabından bir şişe bira almak için ayağa kalktım.

Stoklamaya ve hakkında hiçbir şey bilmediği yiyecekler sipariş etmeye başladı. Ona ilk seferden sonra

durmasını söyledim ve kendi yiyeceklerimi almaya başladım. Genellikle ayrılmadan önce ona bir şeyler

hazırlarım. Saatin ne kadar geç olduğuna bağlı olarak kahvaltı veya akşam yemeği.

Sanırım bir parçam, her gece o benden gitmemi istemiyormuş gibi göründüğünde, nasıl ayrıldığımı telafi

etmeye çalışıyor.

Bunu yüksek sesle söylemiyor ama "Gidiyor musun?" diye sorduğunda sesindeki ezici hayal kırıklığını

hissedebiliyorum.

Her gece. Her zaman. Sanki cevabın değişmesini bekliyormuş gibi.

Ve her gece "Evet" veya "Öyle olduğumu biliyorsun" demek zorlaşıyor. O yüzden şimdi sadece başımı salladım.

Ve bu bile dayanılmaz derecede zordur.

Ezbere öğrendiğim cinayet gizemini bu noktada izlerken biradan vazgeçip aç olursa diye kiş hazırlıyorum.

Yemek yapmayı her zaman sevdim ve bunu her zaman babamla yapardım. Annem pek aşçı değil, Glyn ve Lan

de öyle.

Babam ve ben yemek pişirme konusunda birbirimize bağlandık. Bana sık sık bunun bir sanat olduğunu ve

bunu yalnızca annemin kalbindeki yerini garanti altına almak için öğrendiğini söylerdi.

“Başkalarının yemeğini yiyecek ve şöyle diyecek: hayır. Kimse benim Levi'm gibi yemek pişiremez. İzle ve

öğren oğlum. Birini ömür boyu kendinize zincirlemenin en iyi yolu, onun midesine sahip olmaktır.”

Malzemeleri metodik bir şekilde karıştırıp her şeyi doğru yaparken kendi kendime gülümsüyorum. Sanırım

yemek yapmayı sevmemin bir nedeni de titiz kişiliğime uygun olması. Lan'den daha iyi yaptığım birkaç şeyden

biri bu.

Kişi fırına koyduktan sonra zamanlayıcıyı ayarlayıp mutfağı temizliyorum.

Nikolai her zaman temizlik için birisinin gelmesi konusunda ısrar ediyor ama ben tertemiz olmayan bir yerde

kalamam.

Bana temizlik manyağı diyor ama umursamıyor gibi görünüyor. Aksine, genellikle kanepede oturuyor ve aptal

bir sırtışla beni izliyor olacak.

Bazen yardım etmeye çalışır ve bu bir felakete dönüşür. O çok kaotik. Ne zaman ona bir şey yapmasını

söylesem kestirmeden gidiyor. O, beyaz ve renkli kıyafetleri karıştıran ve ardından “Aslında bunların hepsi

kıyafet. Kimin umurunda?”

Şişeden süt içiyor, tenekeden ton balığı yiyor. Bir vahşi gibi. İyi keder.
Düşündükçe gözlerim seğiriyor.

Ama sanırım iyi niyetli. Şampuanımın ve vücut losyonumun ne olduğunu sordu
ve sonra onları benim için aldı,

gerçi onun vücut şampuanını gerçekten çok seviyorum. Onun gibi kokmamı
sağlıyor.

Ama yine de tüm bunları sır olarak saklamaya çalışırken bu ideal değil.

Ayrıca saç ürünlerimi de aldı ve kendi deyimiyle "Yakışıklı Prens" görünümüne
bürünmemi izlemeyi seviyor.

Hatta bana lavman yapmayı bile öğretti. Yani... eh, görünüşe göre bu eşcinsel
seksine özgü bir şey.

Bunu benim için ilk yaptığında ve bu... ilginçti.

Yatakta yüzüstü, kığım havadayken benimle sürekli dalga geçiyordu ve ben de
gelebilirdim.

Daha sonra aslında başka bir pozisyon olduğunu öğrendim ve bu konuda onunla
yüzleştüğimde hiç özür

dilemedi ve "Ama bunu daha çok beğendim" dedi.

Aptal.

Temizliği bitirdiğimde fırın çalışıyor ve kapatıyorum, sonra televizyonun karşısına
oturup "Roger Ackroyd

Cinayeti"nde olup bitenleri izliyorum.

Uyumam lazım çünkü gözlerimi açtığımda kafamın kaslı uyuğumun üzerinde
olduğunu ve uzun parmakların

saçlarımı okşadığını görüyorum.

Başımı kaldırıp Nikolai'nin erkeksi yüzüne, gözleri televizyona odaklanmış halde
bakarken kalbim göğsümde

hızla çarpıyor. Oyuncuların konuştuğunu duyabiliyorum ama tek kelime
çıkaramıyorum. Hala aynı cinayet

gizemi olduğunu biliyorum, bu da uzun süredir dışarı çıkmadığım anlamına
geliyor.

Bir yanım ayağa kalkmak için savaşıyor. Bana bir kızmışım gibi bu kadar hassas davranmasından nefret

ediyorum. Beni sikmesi yeterli. Bir erkek tarafından sikilmeyi sevdiğim gerçeğinden hala tam olarak memnun

değilim. Kendimi daha az erkeksi, daha az normal hissetmemi sağlıyor.

Ama en azından seks sırasında bu düşünceleri uzaklaştırabiliyorum. Onun hakimiyetine teslim olabilir ve bir

süreliğine kontrolü bırakabilirim.

Burnumu ve göz kapaklarımı öpmesi, saçlarımı okşaması farklı.

Beni şimdi olduğu gibi uyluğunun üzerine yatırdığında, bir eli göğsümün ortasındayken diğer eli saçlarımda

kaybolduğunda durum farklıydı. İşin içinde seks yok ve bu kadar korkunç derecede rahat hissetmesinden

hoşlanmıyorum.

Yine de hareket etmeye çalışmıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ne zaman geldin?"

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bile gülümsüyor. "Yaklaşık yirmi dakika önce.

Horlamanız asansörden bana kadar ulaştı."

"Ben horlamıyorum."

"Tanrım. Kırgın yüzünü görmelisin.

"Eh, istemiyorum."

"Öyle diyorsan." Parmakları saçlarımda aynı rahatlatıcı ritmi sürdürüyor ve beni tekrar uykuya doğru

yönlendiriyor.

"İyi misin?"

Diğer elini boynuma dolamak için göğsümden kaydırdı. "Artık öyleyim."

"Yaralandığın konusunda yalan mı söyledin?" Boğazıma takılan bir topa soruyorum.

"Öyle olduğumu asla söylemedim. Sadece iyi olmadığımı söyledim."

"Açıkçası öylesin."

"Hayır değilim. Sensiz yalnızım bebeğim."

Gülümsemeyi bastırıyorum. "Görmek istemediğini söylediğini sanıyordum ve 'lanet yüzümü' alıntıldadım. '"

"Yalan söyledim. Her zaman yüzünü görmek istiyorum."

Ben de yalan söyledim, diye fısıldadım ve boğazımı temizledim. "Bana Creigh'i neden dövdüğünü söyleyebilir misin?"

"Köşkü yakmak için kahrolası kardeşin tarafından gönderildiğini sanıyorduk."

"Creigh bunu yapmaz."

"Ama Landon bunu yapar mı?"

"Kişisel olarak değil, hayır. Kirli işlerini başkalarına devretmeyi seviyor."

"Creighton'a değil mi?"

"Öyle düşünmüyorum?"

"Emin bile değilsin."

"Onunla ilgili değil ama eminim ki Creigh, Annika'ya zarar verecek bir yangın başlatmayacak. Onunla ilgileniyor.

Ve aile üyelerimi incittiğinde gerçekten nefret ediyorum.

"Hmm. Eğer yoluma çıkmazsa Creighton'a bir daha zarar vermeyeceğim.

Jeremy sakatlandı ve doğru düzgün düşünemiyordum."

İşte yine burada. Jeremy ile olan o bağ beni garip bir şekilde boş hissettiriyor.

"Onu bu kadar mı önemsiyorsun?"

"Kahretsin evet. O benim en iyi kardeşim." Nostaljiyle gülümsüyor. "O olmasaydı, uzun zaman önce kendimi

öldürtmüştüm. Beni anlıyor,

biliyor musun?"

Bilmiyorum ama konuyu değiştirmem gerekiyor çünkü bu rahatsız edici olmaya başladı. "Bu gece ne oldu?"

"Yılanlardan küçük bir rahatsızlık. Endişelenecek birşey yok."

"Sizin evinizi yaktılar. Bu endişelenecek bir şey değil mi?"

"Onlara geri döneceğiz ve onları yere sereceğiz."

"Zorunda mısın?"

"Elbette. Bize bulaşmamayı başka nasıl öğrenecekler?"

"Eminim başka bir yol vardır..."

"Mafyada başka yol yoktur. Ya öldür ya da öldür. Bu küçük pislikler bir gün Chicago ve Boston'daki Bratva

şubelerine liderlik edecekler, bu yüzden bize zemin kazanmamız için meydan okuyorlar. Eğer geri adım atarsak

zayıf görüneceğiz."

Bazen onun bir mafya prensi olduğunu unutuyorum. Bir gün ailesinin mirasını devralacak ve tamamen kana

bulanmış bir hayat yaşayacaktır.

"Eğleniyor musun?" Soruyorum. "şiddeti ve intikamları kastediyorum."

"Lanet olsun evet." Gözleri neredeyse kör edici hale gelene kadar parlıyor. "Bazı pisliklere bir veya iki ders

verirken kendimi en çok kendim gibi hissediyorum."

"Sağ."

"Merak etme lotus çiçeği, sana şiddet uygulamayacağım. Tabii ki cinsel açıdan hariç, çünkü sen onu

seviyorsun.

"Kapa çeneni."

Kıkırdadı ve başını televizyona doğru salladı. "Peki ne izliyoruz? Aptalca görünüyor."

"Agatha Christie aptal değil."

"Kim o? Eski bir aktris mi?"

"Nikolai, lütfen bana Agatha Christie'nin kim olduğunu bildiğini söyle."

"Vaftiz annen mi?"

"Crikey. Cidden? O ünlü bir romancı."

"Marvel filmlerinden herhangi birini yazdı mı?"

"HAYIR."

"DC'de mi?"

"Tabii ki değil."

"Yani Tarantino?"

"HAYIR."

"Adını hiç duymadım."

"Sen gerçekten bir anomalisin."

"Belki de öylesindir. Bu saçmalık sıkıcı görünüyor. Neden sürekli konuşuyorlar? Eylem nerede? Uçan arabalar ve havada zıplayan insanlar?"

"Bu bir cinayet gizemi. Katil hakkında ipucu vermek için konuşuyorlar."

"Düzenli. Bunu kendimi uykuya teslim etmek için kullanacağım.

Gülümsemeyi bastırırken bile göğsüne vurdum. "Tahmin etmeme izin ver. Aksiyon filmlerini sever misin?"

"Evet, evet."

"Ama onlar akılsızlar."

"Ne kadar akılsız olursa o kadar iyi. Ben basit bir adamım. İyi şiddet görüyorum, beş üzerinden beş olarak değerlendiriyorum."

"Yardıma ihtiyacın var."

Dudaklarını yalıyor, gözleri parlıyor. "O zaman bana yardım et bebeğim."

Midemin dibinde bir ateş çıkıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Nemli ağzına bakıp yutkunuyorum. "Beni

öpeceksin, değil mi?"

"Dudaklarına ağılıktan ölüyorum."

Başını eğip dudaklarımı çaldı ve ben de pes ettim. Üzerimde yarattığı çekime karşı koymak imkansız ve şu

anda bunu yapmak istemiyorum.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca öpüşüyoruz, dillerimizi okşuyoruz ve dişlerimizi ısırıyoruz.

Ancak bu sefer acil ya da sekse yol açacak bir durum değil.

Ayrıldığımızda yatak odasına gitmiyoruz. Birbirimizin kıyafetlerini yırtmıyoruz.

Agatha Christie'yi izlerken başım kucağında öylece duruyoruz.

Ve huzurlu hissettiriyor.

Sağ.

En azından şeytanlarım gitmemi talep edene kadar.

Şimdilik sadece onun huzuruna çıkıyorum ve başarılı olduğum şeyi yapıyorum.

Her şey yolundaymış gibi davranın.

20

NIKOLAI

"Hadi lanet bir savaş başlatalım!"

Bu sabah böyle bağırdım ve sanki mantıksız davranıyormuşum gibi herkes gözlerini devirdi, oysa gerçek şu ki,

bu savaşı iki hafta önce, o lanet Yılanların evimize saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesinden sonra

başlatmalıydık. .

Ama ben iyiyim. Onunla yuvarlanabilirim.

Yalan, kahrolası yalancı.

Küçük bir kundakçılık ve arabalarından birinin uçurumdan aşağı atılması dışında pek bir hareketle

karşılaşmadım. İyi. Jer bana ortadan kaldırmam gereken birkaç hedef verdi ve ben de sanki hayatım buna

bağlıymış gibi dövüş kulübüne gidiyorum.

Ama bunların hiçbiri içimde gelişen savaş makinesine yetmiyor.

Artık anlayamadığım diğer özel durumlarla da ilgisi olabilir.

Hepimizin ihtiyacı olan şeyi (savaş) bize vermek yerine Jer bana sakın olmamı söyledi ve Kill beni yürüyüşe

çıkarmasının daha iyi olacağını söyledi, ben de ona onun kahrolası köpeği olmadığını söyledim.

Yine de adanın arnavut kaldırımlı sokaklarında, gereğinden fazla ilgi çekerek eski şehir boyunca yürüyoruz.

Daha doğrusu, üzerime bir gömlek giydiğim halde öyle yapıyorum, Allah aşkına.

Kill, her zamanki sakinliğiyle, "Sana bakan herkese dik dik bakmayı bırakmalısın," diyor ve kesinlikle olmadığı

ağırbaşlı bir beyefendiye benziyor.

"Belki de bana bakmayı bırakmaları gerekiyor." Yürümeye devam eden ve arkasına bakan bir bayana hırlıyorum.

Sanki kıcı yanıyormuş gibi mağazalardan birine koşuyor.

"Tanrım, Niko. Yerlileri korkutmanın yolu."

Bu çok aptalca. Hadi seni dövebileceğim dövüş kulübüne gidelim."

"Geçmek. Glyn'imle buluşacağım ve gözüm morarmadan acı çekemem."

Sahte bir inanamama duygusuyla ona bakıyorum. "Bana kızının benden daha önemli olduğunu mu

söylüyorsun? Birlikte büyüdüğünüz kuzenin mi?"

"Bu neden bir soru? Tabiki o."

"Öldür, seni orospu çocuğu..."

"Ah, lütfen. Dramatize olmayı bırakın. Zaten bizden daha önemli biri var."

Durup gözlerimi kısıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Geceleri ve şafak vakti gizlice dolaşmaya yönelik başarısız girişimlerin. Nereye gittiğinizi paylaşmak ister

misiniz?"

"Siktir git."

"Ah? Gizemli olma yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordum sevgili kuzenim. Benim benim. Resmen ilgimi

çektir."

"Kendi merakını gider."

"Bu bir kelime değil. Hmm. Onlar senin sikiş arkadaşların olamaz çünkü onları yüzümüze göstermekten ve

aşırı porno şovlarıyla ve abartılı seks partileriyle bizi rahatsız etmekten çekinmedin. Tamamen ortadan

kaybolmaları ve gardiyanlara, malikaneye geldiklerinde oyuncaklarınızı dışarı atmalarını söylemiş olmanızın bir

anlamı var."

"Hangisi?"

"Gerçekten o ED'ye sahiptin."

"Bana seni toplum içinde göstermeye zorlama, çünkü bunu kesinlikle yapacağım."

"Burada bir sürü iffetli insan var, Niko. Sonunda hapse gireceksin."

"Umrumda değil."

"Eğer ED değilse, diğer tek seçenek... ayrıcalıklı olmanızdır."

Lanet Killian ve onun psikopat aklının benim etrafımda bulunması yasaklanmalı. Olduğu gibi mücadele

ediyorum ve her gece "Nilüfer çiçeğimi siktirmeye gidiyorum" ve her gün "nilüfer çiçeğime güneydin öpücüğü

vereceğim" diye bağırımdan kendimi zar zor alıkoyuyorum.

Herhangi bir sırrı saklamamın beklenmesi küfür olmalı.

Ben yumruklarıyla konuşmayı tercih eden kaslı bir adamım. Diğer her şeyin defolup gitmesi gerekiyor.

Karmaşıklık sevmiyorum. Ben karmaşık yapmıyorum.

Sırlarını bana emanet eden herkes aptaldır. Bran tam bir aptal. Ama o benim takdir yetkisime inanıyor, bu

yüzden bu alışılmışın dışındaki ilişkinin reklamını yapamam.

Gerçi buna ilişki dersem aklını kaybederdi.

Bu bir durum gemisi.

En iyi ihtimalle bir anlaşma, en kötü ihtimalle bir fahişelik sözleşmesi.

Bazen bir ilişki gibi geliyor. Özellikle yangından sonra. Çatı katına daha sık gelmeye başladı ve gelemediği

zamanlarda bana şöyle mesajlar gönderiyor:

Kuzenim ve erkek kardeşlerim beni bu partiye sürüklüyor. Eğer ayrılırsam şüpheli olur. Üzgünüm. Seni yarın

sabah göreceğim miyim?

Kızlar beni evlerine davet ettiler ve bu sefer mazeret uyduramam. Glyn endişelenmeye başladığı için iyi olup

olmadığımı soruyor ve bu yükü ona yüklemek istemiyorum. Gerçekten üzgünüm. Seni sabah yine görebilir

miyim?

Yani evet, çatı katına ilk gelmediğinde, ertesi sabah da onu hayalet gibi gördüm, ama o özür dilerken ve

koşularımız için onunla buluşmam için bana yalvarırken bunu yapmaya devam edemezdim.

O kadar tatlı ki. Gerçi bunu ona yüksek sesle söylemezdim, yoksa bu onu korkuturdu. Seks dışında ona nazik

davrandığımda tedirgin oluyor.

Sanki yakınlaşma ihtimalimizden falan korkuyormuş gibi.

Ama yine de benim market alışverişimi yapan ve benim için yemek pişiren o.

Bütün o süslü yemeklerin adını hatırlamıyorum ve onaylamazca başını sallama şeklini göz önünde

bulundurursak onları doğru şekilde yemediğimden eminim ama tadı harika. Bana sorarsan yemeğin

arkasındaki asıl amaç da bu.

Her gece biraz daha uzun süre kalan o, sanki ayrılmak daha da zorlaşıyormuş gibi. Temizlik yapmak, yemek

pişirmek ya da gece yarısı cinayet gizemini bitirmekle ilgili bahaneler buluyor ama bunun beni sevdiği ve

benimle daha çok birlikte olmak istediği için olduğunu biliyorum.

Tamam, beni pek sevmiyor. Ama ona tamamen ilgim artıyor.

Onu tuhaflıklarına gülümserken yakaladım ve şimdi bunu daha çok yapıyor. Gülümseyerek yani.

Ayrıca flört etmeme daha çok tolerans gösteriyor ve mesajlarıma zamanında cevap veriyor. Sanırım artık

müstehcen metinleri bile seviyor. O da sık fotoğraflarının hayranı oldu, gerçi bana sık sık onları göndermeyi

bırakmamı söylüyor.

Bazen sıkıcı filmlerini izlerken onu bana bu şifreli ifadeyle bakarken buluyorum.

Ancak diğer zamanlarda bana bir uzaylıymışım gibi bakıyor ve bu genellikle gideceğinin işaretidir. Bazen de

kendini yarım saatten fazla bir süre banyoya kilitler ve perişan bir halde dışarı çıkar; gerçek ifadesi, çok iyi

kullandığı rahatsız edici kontrolün arkasında gizlenmiştir.

Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda o sahte gülümsemeyle dişlerinin arasından yalan

söylemesi ve şu anda en nefret ettiğim kelimeyi söylemesi hiç de yardımcı olmuyor. İyi.

Hiç iyi değil ama onu nasıl konuşturacağımı bilmiyorum. Yani eğer bir ilişkimiz olmadığında bunu yapmam

gerekiyorsa.

Bran bir kasadır. Yüzeye ne kadar vurursam vurayım asla çatlamıyor. Şüphesiz her zaman çelik duvarların

arkasına kayar ve kendini kapatır.

Omzuma bir dokunuş beni şimdiki zamana döndürüyor ve kuzenimin bana baktığını görüyorum. "Onları mı

düşünüyorsun? Bir adam? Bir kadın?

İkisi birden?"

"Siktir git, öldür."

"Dürüst olmak gerekirse, seni bir ilişki içinde hayal edemiyorum."

"Neden olmasın?" Anladım.

Bir kaşını kaldırarak duraklıyor. "Fazla değişkensen. Üstelik partner istemediğini söylemiştin. Durmadan.

Madem özgür bir ruhsun ve bağlanmayı reddediyorsun."

Sağ. Bunu ben de söyledim.

Kahretsin. Aslında çok uzun zaman önce bu şekilde düşündüğümü tamamen unuttum. Bran'i bana bağlama

isteği uyandıran şey nedir?

Bu fetih, değil mi?

Sırf onun bedeni bende olduğu için ruhu bende değil ve uçurumun kenarındayım çünkü onun her şeyini

istiyorum.

Bunu bana verdiğinde, onu atacağım.

Sağ?

"Bu yüzden?" Kill omuzuyla benim omzumu itiyor. "Sizin tekeşlilik karşıtı değerli kurallarınızı kim değiştirdi?

Bana söyleyebilirsin. Her şeyi kendine saklamak seni öldürüyor olmalı."

"Gerçekten bilmek istiyorsun?"

Başını sallıyor.

Ona tek parmağımla işaret ediyorum. "Buraya gel. Bu bir sır."

Biraz yaklaştı ve ensesine bir şaplak attım. "Lanet işine bak ve meraklı olmayı bırak."

Kuzenim saldırıya uğrayan bölgeye masaj yapıyor. "Buna pişman olacaksın."

"Bunu bana saçmaladığın her zaman için intikam olarak kabul et." Şeytani bir kahkaha atıyorum ve sokakta

yürümeye devam ediyorum.

Kill beni kolumdan yakalayıp ters yöne itti. "Önce bir kahve içelim."

"Ve kruvasanlar." Midemi okşuyorum. "Makaronları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünme." Beni izliyor. "Ne zamandan beri makarnayı seviyorsun?"

"Her zaman öyle yaptım."

"Hayır, yapmadın. Tatlı isteğiniz genellikle çöreklerle biter.

Mırıldanıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bran bir kez satın aldığından beri bunlara düşkün olmaya

başlamış olabilirim. Bir gecede kutunun tamamını bitirdim ve mini şeker komasına girdim.

O zamandan beri bunları benden saklamaya başladı ve cimri bir pislik gibi sadece iki parçasını dışarıda

bırakıyor.

"Öldürmek!"

Kız arkadaşının sesini duyunca huysuz kuzenimin yüzünde nadir görülen gerçek bir gülümseme beliriyor.

Bizi masasına doğru işaret ediyor... Tanrım, benim.

Gözlerim o baş döndürücü mavilerle buluştuğunda dudaklarım otomatik bir sırıtişla kıvrılıyor. Bir saniye kadar

farlara yakalanmış bir geyiğe benziyor, parmakları fincanının etrafından çözülüyor.

Dün gece asansörden çıkar çıkmaz onu duvara bastırduğımda ve dik duramayacak duruma gelene kadar orada

becerdiğimde yüzündeki ifadeye biraz benziyor bu.

Sakin ol Kolya. Tanrım, dostum. Halkın içindeyiz.

Bu mantığı anlıyor mu? Hayır, çünkü tam bir sik gibi pantolonumun üzerinde seğiriyor.

Bran'in güzel olarak etiketlenmeye alerjisi olduğunu biliyorum ama öyle. Aynı zamanda çok zarif ve bakımlı.

Gömleğinin yakası mükemmel bir şekilde katlanmış, manşetleri simetrik olarak kıvrılmış ve saçının her teli doğru yere düşmüş.

Her zaman zarif bir şekilde giyiniyor ve kendini sessiz bir karizmayla taşıyor.

Dibe vurup bundan keyif alabilir ama yatak odasının dışındaki kontrol manyağı o . Aynı zamanda delirme

noktasına kadar ateşli. Eminim hiç kimse onun gösterişli tavırlarına bakmaz ve kabalığı sevdiğini tahmin edemez.

Glyn ve Killian birbirlerinin yüzlerini emmekle meşgulken ben bir sandalyeyi kaydırıp yanına oturuyorum.

Kalçalarım çok açık bir şekilde bilinçli olarak oturuyorum; kot pantolonum pantolonuna değiyor.

Dudakları hafifçe aralanmış bir dünya harikasıymışım gibi beni izlemeye devam ediyor.

O dudakları yutma ihtiyacı içimde bir dürtü gibi atıyor ama onu bastırıp fısıldıyorum: "Salyaların akıyor. O kadar

ateşli miyim?"

Yutkundu ve hızla bakışlarını başka yöne çevirerek karşımızdaki saçma PDA'ya odaklanmayı seçti.

Tipik Bran. Dürüst olmak gerekirse, bir gün epik bir şekilde ortaya çıkıp, baş başayken yapmayı sevdiği gibi

beni dünyanın önünde öpmesini neden umduğumu bilmiyorum.

Bu kesinlikle imkansız.

Sonunda kendine karşı dürüst olmak yerine bunu yıllarca sürdürmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyorum.

Umurumda değil. Mezun olduğumda New York'taki hayatıma geri döneceğim ve o da Londra'nın ilk ve düzgün

çocuğu olmaya geri dönecek.

Glyn sonunda Kill'den ayrıldıktan sonra "Ne tesadüf" diyor.

Burnuna dokunuyor. "Gerçekten bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Görünüşe göre sana

öğretecek daha çok şeyim var bebeğim.

Öldürmek. Seni şeytani dahi.

Yani başından beri Bran'le birlikte bu kafede olduğunu biliyordu, bu yüzden buradan kahve almamız konusunda

ısrar etti.

Başarılı bir sapık kuzenim olduğunu bilmek güzel. Bazıları bunun aileden geçtiğini söyleyebilir çünkü geçen

gün Gareth'i bir Mercedes'i takip ederken yakaladığımdan ve görev için korumalardan birinin arabasını

kullandığından oldukça eminim.

Ancak hoş olmayan şey aynı zamanda bebeği kullanmasıdır. Başka bir takma ad seçemediniz mi?

Bran'e bir göz atıyorum, sanki kahrolası evrene bir cevap arıyormuşçasına kahvesine bakmakla meşgul. Siyah,

onun ruhu gibi şeker yok.

Parmaklarını birbirine bağlıyor, onları kucağına koyuyor ve ben de elimi onunkine yakın bir şekilde uyluğuma

koyuyorum ve ondan yayılan sıcaklığın tadını çıkararak biraz daha yaklaşıyorum.

Siktir et beni. Sarhoş edici.

Onun yakınında bulunamıyorum ve ona dokunmaktan kendimi alıkoyamıyorum.
Bu işkence.

"Nasılsın Niko?" Glyn bana rahat bir gülümsemeyle sordu.

Bazen onu Bran'ın kız kardeşi olarak düşünmek zor oluyor. Kardeş gibi
görünmelerine rağmen, o hiç olmadığı

kadar kaygısız. Her adımını sayarken o spontane hareket ediyor. Her kelime. Her
eylem.

Bir psikopat gibi.

Vücudumun onunkiyle konuşması dışında elbette. İşte o zaman lotus çiçeğimin
kesilmemiş versiyonunu elde

ediyorum.

Killian, "Nikolai," dedi. "Adı Nikolai."

Gülümseyerek "Ama Niko'yu seviyorum" dedim.

Bran'e hak vermek için kahvesini yudumlarken tek kelime etmemişim gibi
davranıyor. Ancak elinin uyluğunda

seğirdiğini görebiliyorum.

"Sağ?" Glyn diyor. "Ona Nikolai yerine Niko demek çok daha kolay. Kiskanma,
Kill.

"Evet, kiskanma kuzen. Glyn ve ben arkadaşız, değil mi?"

"Hi-hı." O sırtıyor ve ben ona göz kırpyorum.

Yemin ederim Bran'ın yan görüşümden bana baktığını görüyorum ama ona
baktığımda kahvesini izlemekle

meşgul olduğunu görüyorum.

Kill sahte bir sakinlikle, "Dikkat et Niko," diye tehdit ediyor. "Kendi mezarını
kazıyorsun."

"Vermem gereken sikikleri aramama izin ver." Ceplerimi kontrol ediyormuş gibi
yapıyorum ve sonra iki orta

parmağımı çıkarıyorum. "Ah, buyurun."

Glyn kahkahalarla gülüyor, Killian hiç eğlenmiyor ve Bran hâlâ telefonunda kaybolmuş durumda.

Tanrım. Zihinsel kapıyı çarpma oyunu güçlü.

"Peki biz seni rahatsız etmeden önce burada ne yapıyordun?" Glyn'e soruyorum.

"Pek bir şey yok. Bran ve ben yetiştirmeyi seviyoruz."

"Yakın olmalısın" diyorum ve Bran'ın yanımda kasıldığını hissediyorum.

"Biz" diyor neşeyle. "Lan'a karşı bir takımız."

"Lan'a karşı değiliz." İlk kez konuşuyor, sesi sarsılmaz bir dağ gibi sakın ve net. "O bizim kardeşimiz."

"Evet ama öyle davranmıyor."

"Bu, bu tartışmanın ne yeri ne de zamanı," diyor açıkça ve sakın görünse de, bunun arkasında sağlam bir ayırım

var.

Onun bu tonda konuştuğunu duyunca onun nazik imajının tam da böyle bir imaj olduğunu anladım. Aslında

biraz kontrolcü. Tamam, çok fazla.

Nörolojik olarak öyle.

Her şey yolundaymış gibi davranıyor ama derinlerde durumu kendi istediği gibi işleyecek şekilde manipüle

etmeye çalışıyor. Seçici, mesafeli ve titizdir. Aynı zamanda zor ve huysuz. Sessiz olanlar en korkutucu

olanlardır.

"Her neyse." Glyn somurtuyor. "Zaten ona hep bahaneler sunmaya çalışıyorsun."

"O benim ikiz kardeşim."

"Evet tamam." Kill omzunu okşarken gözlerini deviriyor ve bardağından agresif bir şekilde höpürdetiyor.

Bir fırsat görüyorum ve kesinlikle onu değerlendireceğim. Muhabbet kuşları meşgul olduğu için elimi Bran'ın

eline koydum ve o hareketsiz kaldı, eli benimkinin altında hafifçe titriyordu.

O kadar sıcaktı ki parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmeden, uyluğunun pedlerini kazmadan

edemiyorum.

Bran hareketsiz kalıyor ve olay şu; beni uzaklaştırmaya çalışmıyor. Ben de daha da ileri gidiyorum,

başparmağım ile derisini okşuyorum, toplum içinde çalıntı bir dokunuşla tahrik olmamaya çalışıyorum ama

başaramıyorum.

Elinin büyük ama yine de benimkinden biraz küçük olmasını gerçekten seviyorum. Mükemmel boyuttadır. O

her fiziksel açıdan mükemmeldir. Aksini söyleyenin kör bir aptal olduğu çok açık.

Glyn yukarıya bakıyor ve Bran ustaca elini kurtarıp benimkini itiyor, ardından telefonunu kapıyor ve etrafına bir

duvar örüyor.

Çok hızlı değil.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

ME

Bana hiç dikkat etmiyorsun bebeğim. Kill ve Glyn'i kıskanıyorum.

Hemen okudu ve telefonuna sanki benim yüzümmüş gibi baktığını görebiliyorum.

BRAN

Git buradan.

BEN

Ah, ama istemiyorum.

Bebek olma, Nikolai.

Senin bebek olduğunu sanıyordum bebeğim.

Avucuyla ağzını kapatıyor ama artık çok geç, gülümsediğini görebiliyorum.

O gülümsemenin üzerine eğilip ziyafet çekmemek ve onun sevdiği gibi dudağını dişlerimle çekmemek

içimdeki her şeyi gerektiriyor.

ME

O kadar güzel kokuyorsun ki, seni yalamak istiyorum.

BRAN

Nikolai!

O kadar ateşli görünüyorsun ki, seni yemek istiyorum. Sen tam bir rezalet olana kadar seni becermek için

sabırsızlanıyorum bebeğim.

Kapa çeneni.

Toplum içinde ciddi ve düzgün olmanı ama özel hayatında pis ağızlı bir seks tanrısına dönüşmeni seviyorum.

Şimdi hepiniz sessizsiniz ama kışınız sikimi yutunca sesiniz çıkıyor.

Mmm. Aletimi boğduğunda yüzünü düşünmekte zorlanıyorum.

DURMAK.

Ah, son bir şey. Bugün erken saatlerde bunu yapmayı unuttum.

Ona bu sabah çektiğim penis fotoğrafını gönderdim.

Bran koltuğunda kıvrandı ve sohbetten hemen çıktı. Ekranıma bakmaya devam ederken gülümsememi

bastırdım.

"Simon mu?"

Kill'in sözleri, sırf Bran'imle uğraşmak için başka bir sik resmi gönderme girişimlerimi duraklattı.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı telefonumdan kuzenime kaydırdım. "Simon?"

"Özel olduğun kişi o mu?" Kill soruyor.

Bran, kahve fincanını yavaşça bırakmadan önce dudaklarının yanında duruyor.

"Özel bir ilişkiniz mi var?" Glyn bariz bir neşeyle soruyor.

"O öyle ve kiminle olduğunu bana söylemedi." Duraklamaları sonlandırın.

"Oyuncaklarını inceliyorum ve Simon

bunu isteyecek kadar yapışkan olan tek kişi."

"Simon kim?" Glyn soruyor.

Bran'e bir bakış attım ve dudakları bir çizgi halindeydi. Birkaç hafta geçmesine rağmen Simon'ın kim olduğunu

tam olarak biliyor. Sonuçta

kıskançlığı nedeniyle ayrıcalıklı olmayı kabul etti.

Killian , "Bir diva gibi yürüyen, konuşan ve Nikolai'nin babasını çağıran kişi o" diye

yanıtlıyor.

"Ah, Simon." Glyn gülümsüyor. "Benden kendisine Sim dememi istedi."

"Daha çok basit bir şeye benziyor." Kill dudaklarını büküyor. "Çok utangaç biri. Lütfen bana birlikte olduğun

kişinin o olmadığını söyle."

"Belki de öyledir," diyorum ikinci çıplakta Gönder tuşuna basarken.

Bu sefer, sikimi yumrukladığım ve alt dudağımı ısırduğım, tam vücut aynası selfiesi.

Sonra sırf onunla dalga geçmek için şunu yazıyorum:

ME

Senin kıcını düşünmek içimi döküyor bebeğim.

Bran aniden ayağa kalkıyor, eli telefonunu tutuyor ama "Tuvalete atlayacağım" derken sesi sakın çıkıyor.

Noktaların görünüp kaybolmasını izlerken gülümsememi bastırıyorum.

Kill, "Sürküntü gibi gülümsemeyi bırak" diyor. "İğrenç."

"Seksi gülüşümü kıskanma, Şeytan'ın varisi." Telefonumu cebime kaydırıyorum.

"Tatlı bir şeye ihtiyacım var.

Hemen dönecek."

Şekerlerini kontrol ediyormuş gibi yaparak kasiyere doğru gidiyorum. İtalyan fıstıklı kruvasan yok, baklava yok

ve makaron yok. İlgilenmiyorum.

Kill ve Glyn'in birbirlerinin suratlarını yediğini gördükten sonra tuvalete doğru kaydım. Bran'ı lavabonun önünde

dururken buldum, yüzü çarpıktı ve parmakları telefonunu sımsıkı tutuyordu.

Arkasına kaydım ve kulağına "Dikkatli ol, yeterince sert bakarsan kırılabilir" diye fısıldıyorum.

O kadar hızlı ürküyor ve dönüyor ki neredeyse düşüyordu. Bir kolumu beline doladım. "Sakin ol bebeğim."

Vahşi gözleri panik dallarıyla çevremizi araştırıyor. "Ne yapıyorsun Nikolay?"

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Avucumu ereksiyonuna doğru kaydırdım ve pantolonunun içine

yumruk attım. "Hımm. Çıplaklarıma bakmakta zorlandın mı bebeğim?

"Nikolai..." Sesini kontrol etmeye çalışıyor, boğuk bir sesle konuşuyor. "Burası halka açık bir yer... Dur..."

"Ama yakalanma ihtimali sikini kalınlaştırıyor." Eğiliyorum ve dilimi kulağının kabuğunun üzerinde kaydırıyorum.

"Yoksa bu

benim yüzümden mi?"

"Kendini aşman gerek..." Kulağının memesini, ardından çenesini ve alt dudağını ısırdığımda sözleri bir

inlemeyle bitiyor.

"Ne söylüyordun?"

"Kes şunu..."

"Neydi o?" Ereksiyonunu okşadım, taş gibi sertleştirdim. "Senin sikin benim için çok sert."

"F-siktir... lanet olsun."

"Hımm. Küfür etmen hoşuma gidiyor bebeğim."

"Nikolai..."

Dışarıdan ayak sesleri gelince söyleyecekleri yarıda kesiliyor.

Bran donuyor, şehvetin yerini o kadar keskin bir panik duygusu alıyor ki, bu beni şaşırtıyor. Ereksiyonu bile

sönmeye başlıyor.

Birisi onu beni öperken yakalarsa neden dünyanın sonuymuş gibi davranıyor?

Bileğinden tutup onu son bölmeye sürükledim, sonra onu içeri ittim, kapıyı çarparak kapattım ve onu duvara

yasladım.

Dışarıdan birkaç erkek sesi geliyor, Premier Lig falan konuşuyor.

"Git," diye fısıldıyor Bran.

"Kapa çeneni."

"Niko..." Dudaklarımı onunkine bastırdım ve o da ağzıma doğru inledi; sesi küçük ama beni kızdırmaya ve

rahatsız etmeye yetiyordu.

Öpücük sert ve hızlıydı, konuşmayı bırakmasını amaçlıyordu. Şu anda onun sinir bozucu sözlerini duymak

istemiyorum.

"Benim için gerçekten sessiz olmana ihtiyacım olacak bebeğim." Pantolonunun fermuarını açtım ve sert aletini

çıkardım. "Görünüşe göre bu işten gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?"

"Nikolai, yapma... lütfen..." Başını çılgınca salladı ama ben onu başından sonuna kadar sarstım ve taş gibi

sertleşmesinin tadını çıkardım.

Ve elimde olmadığı için sünnet derisini itip deliği açtım.

"Hımm. Benim için damlıyorsun. Ne kadar tatlı."

"Siktir git..."

"Kötü konuşmanı seviyorum." Biraz çabalayarak kendimi dizlerimin üzerine çöktürüyorum. Biz büyük

adamlarız, özellikle de ben ve burası küçük.

Uygun bir pozisyona geldiğimde onu ağzıma kaydırıyorum.

Bran hırılıyor ve ben de elimi dudaklarına bastırıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyorum aletin etrafına. "Senin yüksek sesle konuşmanı seviyorum ama burası o seksi

hırıltıların yeri değil. Ben senin aletinde boğulurken benim için sessiz ol bebeğim.

Başını duvara atıyor, ben onu boğazıma doğru götürdüğümde gözleri dönüyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor ve

tekrar içeri giriyor. Ucuna hafifçe dokunup dilimi birkaç kez ona doğru itiyorum.

"Mmmff..." Ellerini saçlarıma gömüp beni kasıklarına doğru iterken avucuma küfrediyor.

Onu çılgınca emiyorum, onu kurtarmak istiyorum. Onun sikini boğuyorum ve o duvara karşı kıvrana ve pisliği

dilimin üzerine dökülene kadar taşaklarını sıkıyorum.

Lanet olsun.

Zevk peşinde koşarken görülmesi gereken bir manzara. Kızarmış bir cilt, kapüşonlu gözler ve zorlu parmaklar.

Saçlarıma karşı bir takıntısı var ve her seferinde olduğu gibi kravatımı çekip parmaklarını kafatasıma batırıyor,

önce saçlarımı okşuyor, sonra okşuyor, sonra tekrar yumrukluyor.

Boğazıma daha hızlı saldırırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Dölleri ağzımda ve boğazıma doğru

patlarken dişleri parmaklarıma batıyor.

Uzun süre geliyor ve ben her damlasını yutana kadar onu emmeye devam ediyorum.

Duvara yaslandı, parmakları saçlarıma kenetlendi. İşim bittiğinde onu dışarı çıkardım ve vahşi gözlerle beni

izlerken dudaklarımı yaladım.

"Bana öyle bakmayı bırak yoksa seni beceririm bebeğim."

Ayağa kalkarken elimi ağzından çekiyorum, şimdi dişlerindeki dövmelerin üzerinde kırmızı bir yarım ay

beliriyor.

"Sen ne düşünüyorsun..."

Dudaklarım onunkilere yapıştı. "Teşekkür olmadığı sürece duymak istemiyorum."

Bir anlığına beni izliyor. "Beni rastgele öpmeyi bırakır mısın?"

Alt dudağını yalıyorum. "Hayır."

Kendini içeri sokup tenine yayılan kırmızılığa karşı savaştı.

Sıkıcı ortamına geri döndüğünde bana dik dik bakıyor. "Killan'ın özel bir ilişkisi içinde olduğunu öğrenmesi ne

demek?"

"Dedektiflik oynamayı seviyor." Boğazını yalıyorum. "Merak etme, senin olduğunu bilmiyor."

Bran'in elleri göğsüme iniyor ve beni itmeye çalışıyor ama başını yana eğerek o vurucu nabız noktasına

erişmemi sağlıyor. "Neden onun Simon olduğunu düşünüyor?"

"Onu duydun. Simon daha mantıklı olan kişi."

"Neden? Sana baba dediği için mi?"

Dışarıdan hiç ses gelmese de sessiz olmaya çalışarak boynuna doğru kıkırdadım. Kıskaç mısın bebeğim?

Saçlarıma yumruk yapıp beni geri çekti. "Benimle uğraşma Nikolai."

"Benimle uğraşma." Parmaklarımı boğazına doladım ve sıktım.

"Halkla ilişkilere karşı olan siz olduğunuzda, kaba davranmaya hakkınız yok. İnsanların Simon'la birlikte

olduğumu düşünmelerinden hoşlanmıyorsan, boo-lanet-hoo. Bu senin hatan."

Gözlerinden bir acı lekesi geçiyor ve saçımı serbest bıraktığında kıcıma tekme atmak istiyorum.

"Bebeğim..."

"Hayır, haklısın. Bunun böyle olmasını isteyen benim ve sonuçlarına katlanmam gerekiyor."

"Ama neden böyle olmak zorunda? Yapabiliriz..."

"Hayır!" Sözümlü öyle sert bir şekilde kesti ki, aslında geri adım attım.

"Söyleyeceklerimi duymadın bile."

"Cevap hayır, Nikolai," dedi panikle ve ben de onun içine uzanıp ona böyle hissettiren şeytanı dışarı çıkarıp,

sonra da onu öldüresiye dövmek istiyorum.

Ona ne oldu? Neden bazen sanki bir canavar tarafından kovalanıyormuş gibi bu moda giriyor?

"Bırak şunu, tamam mı?" Sert nefes alıyor. "Önce geri dön."

"Hey... sorun ne?"

"Hiç bir şey. Ben iyiyim."

"Hiç de iyi görünmüyorsun."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye bağırdı. "Neden umursamak zorundasın ki? Sadece beni yalnız bırak."

"Biliyorsun, beni çok fazla zorluyorsun ve ben de senin düşmene izin verebilirim, Brandon."

Dudakları aralandı ve sanırım her zaman yaptığı gibi en azından özür dileyecek ama "Lütfen git" diye fısıldıyor.

"Siktir git," diye mırıldandım, sonra kapıyı açıp çıktım.

Ellerimi yıkayıp kafeye doğru yürürken hareketlerim güçlü. Ortamın, gittiğim zamanki kadar mide bulandırıcı

derecede tatlı olmadığını fark ettiğimde masanın yanında duruyorum.

Sebebi Bran'in klonunun sandalyemde olması.

Elimi cebime atıp yanında duruyorum. "Benim yerimdesin."

Landon'ın başı bana doğru hızla savrularak sümüksü bir sırtış sergiliyor.

Bran'in fiziksel özelliklerini paylaşmasına rağmen Landon tampon ve çok daha iğrenç. Eğer aynı özellikler

olmasaydı kimse onların kardeş olduğunu düşünmezdi. Bran kapalı kapılar ardında sakın ve pislikken, Landon

açıkça pisliktir. Düşmanca ve tamamen dengesiz.

Kuzenim Glyn'le olan ilişkisini sürdürmek için buna izin vermiş olsa bile Kill'i kaçırdığı için onu hâlâ affetmiş

değilim.

Aynı sırtışla, "Üstünde adını görmüyorum, koca adam," diyor ve yüzüne yumruk atmamamın tek nedeni bunun

Bran'in aynası olması.

Lanet adama dayanamıyorum.

"Lan?" Bran geldi, hiç de şaşırmış görünmüyordu. Sanki bir dakika önce son kez sinirimi bozmamıştı.

Dikkatini iddialı kardeşinin üzerinde tutarak dikkatlice koltuğuna kaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin ve Glyn'in yetiştiğinizi duydum, o yüzden katılmak istedim. Yine de istenmeyen bir arkadaş olacağını

düşünmemiştim."

"Ağzına dikkat et," Kill irmik ve Glyn sanki kahrolası yüzünde bir delik ile aya gönderilmeyi kesinlikle hak eden

kardeşine yumruk atmasını engelliyormuş gibi eline bastırıyor.

"Bran, küçük kardeşim." Landon kolunu onun omuzlarına doluyor. "Neden Nikolai'nin yanında oturuyordun?"

Aptallık bulaşıcı olabilir, biliyorsun."

Bu kahrolası...

Ben onu tekmeleyemedim Bran onu itiyor. "Bu kaba. Özür dile Lan."

"Ben? Özür mü diliyorsun? Gülmeye başladı. "İyi fikir Bran. Zahmetsizce komiksin."

Bana pek bakmadan, "Kardeşim adına özür dilerim" diyor.

Tanrım. Bu lanet pislik, yemin ederim. Ona dik dik baktım ve o da bir korkak gibi göz temasını keserek başını

eğdi.

"Burada neler oluyor?" Lan parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor.

"Hey sen. Seni kör etmeden önce gözlerini kardeşimin üzerinden çek.

"Lan!" Glyn cezalandırır.

Bran başını kaldırdı ve bakışlarında gördüğüm korku midemi bulandırıyor.

Herhangi birinin bizim hakkımızda bir şeyler öğrenebileceği fikrinden o kadar korkuyor ki kusmanın

eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Ben gidiyorum," diyorum ve arkama bile bakmadan çıkıyorum.

Çoğunun canı cehenneme. Lanet olası Brandon King'le başlıyorum.

Konağa geri dönüyorum ve Harley'imi alıp deniz kıyısında bir gezintiye çıkıyorum. Ama ne hava ne de bisikletin

titreşimi ruh halimi değiştirmiyor.

Yarım saat sonra sahile park edip telefonumu çıkardım.

Lanet varlığımın felaketinden bir mesaj buldum.

BRAN

Teşekkür ederim ve özür dilerim.

Orospu çocuğu.

BEN

Ne için?

BRAN

Konuştuğum için özür dilerim. Ayrıldığınız ve Lan'le atışmadığınız için teşekkür ederim.

Dinle, sanırım bir şeyden şüpheleniyor.

Bu yüzden?

şimdilik çatı katından uzak durmam en iyisi.

Tipik Brandon. İlk tehlike işaretinde kaçmak sizin çalışma tarzınız gibi görünüyor.

Lan'i tanımıyorsun. O bir köpek gibidir. Eğer gelip etrafı koklarsa her şeyi öğrenecektir.

Ve bu çok büyük bir trajedi mi?

Nikolay lütfen. Bunu yapma.

Biliyor musun? Bunu yapıyorum. Omurgasız, kararsız pisliklere ayıracak vaktim yok. Ben senin ne oynucağın

ne de ganimet ağrınım.

Bu ne anlama gelir?

Git kendine başka bir oyuncak bul. Yapılmıştı.

Bekle. Biz hiçbir zaman hiçbir şey olmadık. Numaramı sil.

21

BRANDON

Hiçbir şeye bağımlı olmadım, bu yüzden yoksunluktan kurtulmanın ne kadar acı verici olduğunu fark etmedim.

Nikolai'nin bana bir mesajla işimizin bittiğini söylemesinin üzerinden iki hafta geçti ve

ben hala yalnızlık patlamalarını atlatamadım.

İki hafta oldu ve durum iyileşmek yerine daha da kötüye gidiyor.

Sonuçta bu sıradan bir geri çekilme değil. Ya da belki ben bu konuda sadece yeniyim ve bu tür durumlarla

nasıl başa çıkacağım konusunda en ufak bir fikrim yok.

Bazen ağrı ve mide bulantısı çok fazla oluyor ve siyah mürekkep beni boğuyor ve onu temizlemek zorunda

kalıyorum.

Bir şekilde.

Neyse.

Son iki haftadır kanımı daha sık gördüm. Geçen gün banyoda bilincimi kaybedene kadar akışına bıraktım. Bir

yanım hiç uyanmamayı diliyordu.

Banyo zemininde uzanırken bir parçam bunun için dua etti, gözlerim nemden bulanıktı ve kalbim işe yaramaz

bedenime hayat pompalamaya devam edemeyecek kadar yorgundu.

Beynim kontrolden çıktı ve düşüncelerim ne kadar yorgun olduğumu kabul etti.

Kendim.

Her şeyin.

Ben hala.

Fırçam tuvalin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor, sıcak renk vuruşları ekliyor, onları iç içe geçirip içi boş iç

kısımlarımla eşleşinceye kadar karıştırıyor.

Beni ayakta tutan tek şey sanat. Bileğimi kasıtlı olarak burktuktan sonra artık antrenmanlara bile gitmiyorum.

Türlü bahanelerle sosyal ortamlardan çekiliyorum. Çalışmalar.

İş. Bekleyen son tarihler.

Şu anda kimseyle ya da hiçbir şeyle uğraşacak enerjim yok. Ancak daha fazla yalnız kalmak beni yalnızca kötü

alışkanlıklara itiyor.

Kesmek, kanlamak ve kendinden nefret etmek.

Dönüyorum ve bunu durduramıyorum.

Düşüyorum ve dibe vuramıyorum.

Elim titriyor ve kalın saatimle kapladığım siva yanıyor. Yara sızlıyor ve kanım zar zor iyileşen kesığe

pompalanıyor.

Kıyamet günü hissi beynimi yıpratıyor ve ağzımın içine tükürük akıyor.

İşaretle.

Çok zayıfsın.

İşaretle.

Bir rezalet.

İşaretle.

İşe yaramaz.

Fırça titreyen parmaklarımın arasından düşüp yere çarpıyor ve plastiğın üzerinde turuncu bir iz bırakıyor.

Sağımdaki çekmeceyi açtım ve neredeyse otomatik pilotta İsviçre Çakısını kaptım. Bir kez daha açarsam

kimse bilmeyecek.

Etrafımı saran siyah mürekkebi temizlersem, kendi derimin içinde hapsolmuş hissetmeyeceğim ve her şey

sona erecek.

Ama bunu yaptığım son beş seferde aynı kelimeleri tekrarlardım. İki hafta içinde beş kez. Beş.

Lanet olsun. Kontrolümü kaybediyorum.

Ama yine de parmaklarım kulpun etrafına sarılıyor ve saatimi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Alçıyı

çıkartıp koyu kırmızı deriye bakıyorum.

Bunu en son yaptığımda kesik o kadar derindi ki çok kan kaybettim. Hiçbir zaman iyileşmeyeceğini ve dikiş

atılması gerektiğini düşündüm.

Deri kendini tekrar topladı, kahrolası bir mazoşist gibi sonuçsuz bir şekilde kapanmayı, iyileşmeyi umuyordu.

Kendimi ilk kez on yedi yaşımda tıraş olurken kazara kestim. Çenemden ve boynumdan aşağı akan küçük kan

damlacığını izledim ve büyük bir rahatlama hissettim.

İlk defa aynayı kırma ihtiyacı duymadan bir dakika boyunca kendime baktım.

Bu yüzden tıraş olurken biraz dikkatsizleştim ve daha fazla kan görmek için kendimi yer yer kestim. Kan

aktıkça siyah mürekkep de daha çok akmaya başladı.

Ama bunu çok sık yapmıyordum. Annemi ve babamı şüphelendirmemeye son derece dikkat ediyordum.

Babam bana yeniden tıraş olmayı öğretmesi gerektiğini söyleyerek şaka yapınca yüzüme ve boynuma o küçük

çizikleri atmayı bıraktım.

Orada tıraş olmaya ve kimsenin göremeyeceği bir yerde uyluklarımın arasını kesmeye başladım. Küvette

oturup benden akan kanları izler, gözlerimi kapatır ve temiz havayı içime çekerdim.

Üniversiteye başladıktan sonra bileğimi kesmeye başladım ama sadece aynı yerden, saatin gizleyebileceği üç

çizginin üzerini çizerek.

Ama bunu da kendime sık sık yapma izni vermedim. Belki ayda bir defadan fazla değil. Mide bulantısı

boğazımı sıkıldığında ve siyah mürekkebi öğürmeden nefes alamadığımda.

Kendi lanet derimin içinde var olamayacak kadar acı verdiğinde.

Frekans son birkaç haftada artık kontrol edemeyeceğim noktaya kadar arttı.

Nikolai'nin yanındayken bunu yapmadım çünkü o son derece anlayışlıydı. Elimde ve kolumda bir sorun

olduğunu hissedebiliyordu ve haftalarca bunu sormaya devam etti. Şaka yapmıyorum, şöyle derdi: "Bu arada,

elini nasıl incittin? Durum ciddi görünüyor."

Bütün bu seks göz önüne alındığında, uyluklarımı kesmeye cesaret edemedim ve işin tuhaf tarafı, kanımı

görme dürtüsüne pek kapılmadım.

Olamayana kadar idare edilebilirdi.

Şu ana kadar kahrolası bileğimi kesmenin hayalini kuruyordum.

“Tatlım... lütfen. Senin için çok endişeleniyorum. Lütfen benimle konuş. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey.”

Annemin az önce söylediği sözler sisin içinde belirdi ve titrek bir nefes verdim.

Ona onu sevdiğimi söyledim ve

sesindeki acıyla baş edemediğim için telefonu kapattım.

Babam beni aradı ve açmadım çünkü sesindeki endişeyi duymak beni mahvederdi.

Hiçbir şekilde ona benzemeyen hayal kırıklığının ben olmam beni korkutuyor .
Lan'e karşı katı davranmış

olabilir ama aslında bunun nedeni ona gençliğini hatırlatması.

Ben sadece ailemin endişesine neden olan kahrolası anormalim. Lanet bir hayal kırıklığı ve başarısız

potansiyel kasırgası.

Bir titreşim beni transtan çıkarıyor ve iki kez gözlerimi kırıştıyorum, sonra yaralı elimi hafifçe titreyerek,

kalbim boğazıma takılıp telefona uzanıyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, hiç bitmeyen geri çekilmenin üstesinden gelme yöntemim, sanki Nikolai'ye

mesaj atıyormuşum gibi kendime mesaj atmaktı.

Beni terk ettikten sonra onunla iletişime geçmeyecek kadar gururum var ama o mesajları kendime

göndermenin zararı olmadı. O olduğunu iddia ediyordum. En azından bu şekilde hissettiklerimi kelimelerle

ifade edebildim.

Şöyle saçma sözler:

Madem gidecektin, neden girdin hayatıma?

Kalmayı planlamadıysan neden beni kendine bağımlı yaptın?

Üzgün olduğumu söylesem geri gelir misin?

Sen asla bir ganimet çağrısı olmadın. Ben bunları yapmıyorum bile. Ve kahrolası oyuncak benim, sen değil.

Artık koşmayı bile sevmiyorum. Her şey gibi bunu da mahvettin. Piç kurusu. Siktir git.

Kafam karıştı, Nikolai. Son derece öyle. Bir kurşundan kaçtığın için mutlu olmalısın.

Kendimden nefret ediyorum. Neden sen de benden nefret etmiyorsun?

Ah, doğru. Şimdi yapıyorsun. Nihayet. Uyandırma çağrısı için tebrikler.

Geç olsun güç olmasın.

Simon ve diğer arkadaşlarınızla birlikte avantajlarla geri döndünüz mü?

Zaten bir yedek buldunuz mu?

Bu son düşünce çoğu zaman beni zihnimin kara deliğine sıkıştırıyor ve ne kadar denesem de ondan

kurtulamıyorum.

Nikolai'yi dövüş kulübünde birkaç kez gördüm, bunun nedeni artık ona bakmamaya dayanamadığımdı ama her

zaman o beni fark etmeden oradan ayrılıyordum.

Tıpkı benim o mesajları onun yerine kendime yazdığım gibi.

Ama olay şu ki.

Dün gece Remi'ye saldırdım ve odama döndüğümde gergindim. Bu yüzden Nikolai'nin en rastgele

saçmalıklarla doldurduğu kaotik Instagram'ına baktım.

Bu son zamanlarda hoşlandığım bir alışkanlık ve şeytanları susturmaya yardımcı oluyor. En azından bir

sürelğine.

Genellikle çatı katına gittiğim saat olan on buçuk civarında, gece cinayetleriyle ilgili bir sahnenin yer aldığı

televizyonun bir resmini yayınladı.

Hashtag'ler #YalnızızlerkenKalbim

o anda küllerinden yeniden canlandı, ancak sadece bir saniyeliğine ona susamış ve ona eşlik etmeyi teklif

eden kadın ve erkeklerin tüm yorumlarını gördüm. Kahrolası Simon da dahil.

Beni izleyebilirsin baba ;)

Sarhoş olduğum kısmı hatırlıyor musun? Doğru dürüst düşünemiyordum, bu yüzden ona mesaj attım.

BEN

Beni özledin mi?

Cevabını bekleyerek odamda ileri geri volta atmaya devam ettim. Aklım, kalbim ve lanet vücudum epik

boyutlarda bir karmaşaydı. Çatı katına gidip onu görmek istedim.

Mekanımıza davet ettiği kişiyi atmak istedim.

Ama bu durumda araba kullansaydım kesinlikle kaza yapardım ve kendi hayatımı zerre kadar umursamasam

da diğer insanların hayatlarını tehlikeye atmazdım.

Hemen okumasına rağmen tam iki dakika sonra cevap verdi.

NIKOLAI

Kim bu?

Kalbim hızla çarptı ve odamın ortasında durdum, sanki göğsüme saplanan ve sırtımdan çıkan bir bıçakmış

gibi metne baktım.

Belki yazıyı yanlış okudum. O çoktan yoluna devam etti ve kendi yarattığım bu lanet hapishanede sıkışıp kalan

tek kişi benim.

ME

Yanlış numara. Üzgünüm.

Telefonumu yere atıp kendime zarar veren hobime dalmak üzereydim ama telefon elimde titredi.

Beni arıyordu.

Yemin ederim, telefonu yukarı kaydırıp kulağıma koyduğum zamanki kadar sarsıldığımı hiç hissetmemiştim.

"Neden...?" Sert bir şekilde nefes aldı ve sesinin titreşimini kulağımda hissettim.

Sonra sanki bu onu daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi nefes almayı tamamen bıraktım.

"Açıkkası yanış numara değil. Benden ne istiyorsun Brandon?" Sesi sakinlikle savaşıyordu ama altındaki

heyecanı duyabiliyordum.

Gülümsedim ve nefeslerini dinleyip sesine daldığımda rahatlayarak gözlerimi kısa bir süre kapattım. Beni

unutmadı, numaramı silmedi.

"Bana asla tam isimimle hitap etmiyorsun," diye fısıldadım. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Senin ne sevdiğin umurumda değil. Senin ya da nasıl olduğun umurumda değil. Sana işimizin bittiğini

söyledim o yüzden benden uzak dur."

"Ama istemiyorum," sözlerini ona geri gönderdim, sesimin ne kadar çaresiz çıktığını umursamayacak kadar

sarhoştum.

"Sen az önce ne dedin?"

"İstemiyorum. Belli ki sen de istemiyorsun, yoksa benimle konuşmazdın. Bana bu kadar takıntılısın, öyle mi?"

"Senin saçmalıklarını artık aştım."

"Yalancı. Benden uzak kalamazsın Niko." Onun cümlelerinden bir tanesini daha kullandım. "Beni istediğini

biliyorsun. Ne yaparsam yapayım sürünerek bana geri dönüyorsun.

Daha sonra telefonu kapattı ve aslında sadece onun sesini duymak istediğimde, kızgın ve hatalı olsa bile

kullandığım aşırı özgüvenli ses tonundan dolayı kendime lanet ettim. Bana tam isimle hitap etse bile, uzun

süre boyunca onsuz kaldığım ses hâlâ onun sesiydi.

Sonra güçlü kollarının beni sardığını ve göğsünün başımın altında olduğunu hayal ederek yatağa girdim.

Bazı nedenlerden dolayı bugün bana mesaj atacağını düşünmüştüm ve az önce titreşimi hissettiğimde

umudumu yitirdim ama ekranda görünen onun adı değil.

BABA Beni

en kısa sürede ara Bran. Ne kadar zor olursa olsun, seni seven ve ne olursa olsun arkanda duracak bir ailen

olduğunu unutmamanı isterim. Yalnız değilsin oğlum. Tamam aşkım?

Gözlerimin arkasında baskı oluşuyor ve İsviçre Çakısı'nın masaya düşmesine izin veriyorum, ardından avuç

içlerimi gözlerime sürüyorum.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ya da belki öyledir. Babam atmosferi

okumakta ve bana doğru zamanda doğru desteği sağlamakta her zaman çok başarılı olmuştur.

BEN

Normal olan nedir baba? Ve lütfen aramayın. Telefonda konuşmak istemiyorum.

BABA

Normal, ne olduğuna karar verirsen o olur.

Ya benim normal anlayışım diğer herkesinkinden çok farklıysa? Farklı olmayı sevmiyorum. Nefret ettim.

Bununla baş edemiyorum.

Bran, dinle. Toplumun normal algısı öğrenilmiş bir kavramdır. Bu, nesiller boyu aktarılan ve sonunda bir

gelenek haline gelene kadar bir fikirdir. Uzun zamandır öğretildiği için insanların akıllarında kök salmıştır,

ancak temelde bu sadece bir fikirdir. İnsanların buna uyması hiçbir şey ifade etmez. Farklı olman harika bir

şey, evlat. Onların koyun zihniyetini aştınız ve farklılığınızdan nefret etmek yerine gurur duymayı seçebilirsiniz.

Toplumun algılarından kurtulmak zaman alabilir ama sorun değil. Buradayım. Annen burada. Bütün ailen sana

yardım etmek için burada. Tek yapmanız gereken kelimeleri söylemek.

Farklı olmak istemiyorum baba. Lan gibi olmak istiyorum. Neden onun gibi olamıyorum?

Lan de farklı Bran. O kadar farklı ki, bu beni deli ediyor. O kadar farklı ki, bunu bir şeref madalyası gibi taşıyor.

Bunu biliyor. Ona kelimenin tam anlamıyla narsistik ve antisosyal kişilik bozukluğu teşhisi konuldu.

Evet ama normal görünüyor.

Çünkü sahtesini yapıyor.

Ben de numara yapıyorum ama bunu ona söylemiyorum.

BEN

Teşekkür ederim baba. Seninle sonra konuşacağım.

BABA Fırsat

buldukça gel. Sana öğretecek bir sürü yeni tarifim var.

Ona birkaç kalp emojisi gönderiyorum, sonra bıçağı saklıyorum, yeni bir yara bandı yapıştırıyorum ve saatimi

takıyorum.

Stüdyodan çıkarken, kenardan geri adım attığım için kendimi tebrik ediyorum. Aslında bunların hepsi babamın

işiydi.

Ama yüzümde patlamadan önce bu cepheyi ne kadar süre ayakta tutabilirim?

Oturma odasına yaklaştığım anda yüksek sesler bana ulaşıyor. Lan -elbette tüm sorunların yüzde doksan

dokuzunun sebebi o- Eli ve şaşırtıcı bir şekilde zar zor konuşan Creigh.

Şimdi bağılıyor.

"Bu kadar kargaşa da ne... bu ne..." Creigh'in Lan'i kanepede ezip geçene kadar dövdüğünü gördüğümde yarıda

kesiyorum.

Onlara doğru hücum ediyorum ama Eli beni ensemden yakalayıp geri çekiyor.

"Burası senin yerin değil."

"Gerçek cehennem de ne? Lan'in kanaması var."

"Ah. Benim için mi endişeleniyorsun? Creigh'den beni daha önce dövmesini istemeliydim. Kardeşim zorlukla

konuşabiliyor, dişleri kanlı ama elini göğsüne koyuyor. "O kadar etkilendim ki ağlayabilirim."

Eli'nin eline doğru kıpırdandım ama Creigh kardeşimi yumruklamaya devam ederken kuzenim beni sıkı sıkıya

tutuyordu.

"Durdur onları!" Eli'ye havlıyorum. "Bunun olmasına neden izin veriyorsun?"

"Kardeşinin kahrolası yerine konulması gerekiyor."

"Onu öldürecek!"

"Yaptığı tüm bu saçmalıkların karşılığı olarak ödenecek küçük bir bedel."

Creigh Lan'i yendikçe kalbim daha da sert atıyor. Yumruklarının sesi, unutulmaz bir şiddet senfonisi gibi

havada yankılanıyor. Yardım edemediğim gerçeği boğazımı mide bulantısıyla dolduruyor.

Bütün bunlara rağmen Lan bana gizlice bakıyor, hatta göz kırpmıyor. Lanet salak.

Lan ve ben farklıyız ve konu ona gelince her zaman aşağılık kompleksinden muzdarip oldum. Onun tanrı

olduğu yerde, ben bilinmeyen köylüyüm.

O her şeyde başarılı oluyor ve bunu sergiliyorken ben sessizce her konuda başarılı oluyorum.

İnsan onun davranışlarının ondan nefret etmemi sağlayacağını düşünebilir ama yapmıyorum.

Onun incindiğini görmek benim karnıma yumruk yememden farklı değil.

Ben göğsünde ağlarken Lan'in beni yakınında tutarken yalvardığı ilk ve tek zamana geri döndüm.

"Lütfen Bran, lütfen! Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Her ne kadar bu, hayatımın en karanlık döneminde yaşanmış olsa da, onun sözleri ve kucaklaşması en

sevdiğim anılarımdır.

Bu neredeyse sekiz yıl önceydi ve ne kadar değişirsek değişelim, ne zaman Lan'e baksam, on beş yaşımdan

beri beni bir arada tutan yüzünü görüyorum.

Bu yüzden kendisini en kötü durumlara soksa bile onu her zaman bir arada tutmak istiyorum.

Creigh'e bir şekilde haksızlık yaptığına hiç şüphem yok. Lan'e sebepsiz yere vurmazdı.

Kafirlerin evindeki yangın yüzünden mi bu?

Eli'ye vurup Lan'in yardımına gitmek üzereyken Remi içeri girdi, girişte durdu ve birkaç kez gözlerini

kırpmıştırarak olay yerine baktı. "Siz King adamlarının ne tür bir ucube gösterisi (veya utandırmak değil de

ilginçlik) ile ilgilendiğinizden emin değilim, ama ciddi bir sorum var. Çok mu sarhoşum yoksa bodrumumuzda

gerçekten bağlı bir adam mı var?"

Hâlâ Eli'nin kucağındayım, o kıyamet günü hissi aklıma geliyor.

"Bodrumumuzda bir adam bağlı mı?"

"Elbette ve eğer çok sarhoş değilsem, o zaman onun Nikolai Sokolov olduğuna eminim."

Dudaklarım aralanıyor.

Kalbim düşüyor.

Ne sikim...

"Bu sana sakladığım sürpriz, Cray Cray." Landon şeytanın vücut bulmuş hali gibi sırtıyor. "O senin intikam

yolun. Sana her şeyi çözdüğümü söylemiştim.

NIKOLAI'YI KURTARMAK İÇİN BİR PLAN UYGULADIM.

Creighton'ın Jeremy'den intikam alma ihtiyacı umurumda değil. Eli'nin de açıkladığı gibi, tüm bunların

arkasında yatan sebep bu.

Lan, oyunlarından birinde Creigh'i kullandı ve geçmişiyile ilgili bilgileri gizledi.

Jeremy'nin ailesinin alakalı olduğu bir geçmiş.

Lan, saçmalıklarını telafi etmek için Jeremy'yi evimize çekmek için bir plan yaptı.

Peki en yakın arkadaşını yem

olarak kullanmaktan daha iyi ne olabilir?

Görünüşe göre Lan, Nikolai'ye ilaç vermeyi başarmış, bu sayede onu nakletmiş ve bodruma kilitlemiş.

Lan'den nefret etmediğimi söylediğimi biliyorum ama yaptığı saçmalıklardan dolayı suratına yumruk atmayı

gerçekten çok isterim.

Nikolai'nin ailemin eğlencesi için uyuşturulup bağlanacağı düşüncesi beni anında ayılttı.

Bütün gece ve yarım günü onu buradan zarar görmeden nasıl çıkaracağımı düşünerek geçirdim.

Sorun şu ki, Lan ve Eli benim bodruma yaklaşmamı kesinlikle yasakladılar çünkü öylece durmayacağımı

biliyorlar.

Remi'den yardım istedim ve o, bu her ne ise, bu işe karışmayı kategorik olarak reddetti.

“Dostum, Lan senin kardeşin, o yüzden ne yaparsan yap sana zarar vermeyecek.

Öte yandan benim derim canlı canlı yüzülebilir. Ve o psikopat Eli de bu işin içinde. Hayır, kendimi odama

kilitleyip porno izleyeceğim.

Çok teşekkür ederim.”

Ben de tek başıma elektrik jeneratör odasına gittim, planı inceledim ve Nikolai'yi tuttukları bodrumdaki

elektriği kesmeyi başardım.

Bu şekilde kameralar çalışmayacaktır.

Sonra Lan duş alırken anahtarı çaldım, mutfaktan bir bıçak ve el feneri aldım ve gizlice bodruma indim.

Kapının önüne geldiğimde, kilidi açmadan önce etrafı araştırıp içeri giriyorum.

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle atıyor ki, onun kokusundan, varlığından, sadece kendisinden

bunalmışken elimi zar zor sabit tutabiliyorum.

Şok halindeyken her zaman donup kalırdım ve bu, Nikolai'nin yanıdayken daha sık oluyordu.

Kocaman bilinçsiz bedeni boş odadaki bir sandalyenin üzerinde uzanıyor.

Kalın ipler göğsünün etrafında dönüyor ve mürekkep rengi kollarına saplanarak onu sandalyeye bağlıyor; başı

öne doğru çökmüş, saçları yüzünü kamufle ediyor. Artık daha uzun, daha tereddütlü.

Parmaklarım seğiriyor, ona tekrar dokunmayı, onu hissetmeyi, bana eskisi gibi huzur getirip getirmeyeceğini

görmeyi isteyerek -hayır, buna ihtiyaç duyarak-.

Bunu durduramıyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem bile. Bunun sadece bir felaket reçetesi olduğundan

emin olsam bile.

Titreyen parmaklarımı saçlarına batırıp geriye doğru kaydırırken elim kendiliğinden hareket ediyor.

Yüzünü yeniden bu kadar yakından gördüğüm an, gururumu bir kenara bırakıp dizlerinin arasına düşüp beni

geri alması için yalvarmak istiyorum.

Dudaklarını öpmek ve diliyle ziyafet çekmek istiyorum.

Onsuz iki hafta, kahrolası bir sonsuzluktu. Ondan önce umurumda değildi ama ondan sonra her gün onun

dokunuşu olmadan yaşamak işkence gibi oldu.

Onun varlığı, çapkın doğası ve yapışkan mesajları olmadan hayatta kalın.

Sırıtişları ve aptalca şakaları olmadan.

Onsuz.

Parmaklarımı saçlarına okşadım ve onu öpmeyi düşündüm. Sadece bir kere.

Kimse bilmeyecek...

Bir inilti çıkardı, ses titriyor ve göğsüme çarpıyor. Elimi meşgul etmek ve yanağına dokunmamı ya da daha

kötüsü onu öpmemi engellemek için gitmesine izin verdim ve ensemdeki tüyleri çektim.

Nikolai odaklanmamış gözlerini açıyor, gözbebekleri muhtemelen Lan'in ona verdiği ilaç yüzünden büyümüş

durumda.

Kalbim göğsümün arkasında o kadar hızlı atıyor ki onun duymamasına şaşırdım.

"Lotus çiçeği...? Burada ne yapıyorsun?"

Elim aralıksız çekmeyi bıraktı ve yemin ederim bana gerçek adım yerine böyle seslendiğinde hiç bu kadar

rahatlamamıştım. Ama yine de, konuşması geveleyerek konuşuyor, dolayısıyla belki de hâlâ uyuşturulmuştur

ve neden bahsettiğini bilmiyordur.

Elimi ensemden indirip bıçağımı alıyorum, sonra sakın kalmaya çalışarak, kaslarının her noktasını

okşamamaya çalışarak ipi kesmeye başlıyorum ve kendi imzam olan kayıtsız ses tonumla konuşuyorum.

"Evime gelen sensin. Uzak duramadın mı?"

Nikolai'nin göğsünün gurultusunu ellerimde hissediyorum ve sesini alçaltırken göz ucuyla sırtışını

seçebiliyorum.

"Başka nasıl benim için bu kadar hayranlık uyandırıcı bir şekilde endişelendiğini görebilirdim ?"

"Senin için endişelenmiyorum ve bana bir daha sevimli deme."

"Vay. Gösterişli çocuk küfredebilir."

"Kapa çeneni yoksa seni kardeşimin ve kuzenlerimin var olmayan merhametine bırakırım."

"Senin bu tarafını göreceğimi bilseydim, kendimi uzun zaman önce kaçırtırdım."

Ona bakıyorum, göğsüm ağrıyor ve kalbim bir şeyler için yalvarıyor.

Herhangi bir şey. "Deli misin?"

Nikolai omuz silkiyor. "Muhtemelen."

Uzun bir iç çekiyorum. "Seni serbest bırakacağım ve arka kapıyı açık bırakacağım, sen de kendi çıkış yolunu

bulmak zorunda kalacaksın."

"HAYIR."

Yeni ses beni donduruyor ve paniğe kapılmaya başlıyorum. Ne zamandır orada?

Doğrulup yavaşça arkamı dönüyorum. "Creigh."

Bok.

Bütün bunlar onun intikamı yüzünden oluyor. Nikolai'yi buradan çıkarmam gerekiyor. Şimdi.

Bu konuda içimde korkunç bir his var.

Hâlâ yan dönerek, hareketlerimi olabildiğince minimumda tutmaya çalışarak Nikolai'nin iplerini kestim.

Ancak Creigh bunu fark eder ve "Geri çekilin" diye bağırır.

"Bu doğru değil ve bunu biliyorsun—"

"Geri çekil, Bran. Bir dahaki sefere kendimi tekrarlamayacağım."

Kuzenimle yüz yüze geldiğimde bıçağın olduğu elimin yanıma düşmesine izin verdim.

"Çık dışarı" diye emir veriyor.

Bu ona göre değil. İntikam yüzünden gözleri kör olmuş durumda ve beni görmüyor bile.

Aslında arkadaşlık aradığı tek kişi benim, çünkü ikimiz de sessizlikten memnunuz ve onu doldurma ihtiyacı

hissetmiyoruz.

Rahat biri ve uykuyu her şeye tercih ediyor ama aynı zamanda benden daha fazla kavgaya ediyor ve Kral

genlerine sahip çıkıyor.

Creigh'i ilk kez bu kadar dengesiz ve kontrolden çıkmış görüyorum.

Nikolai'nin Eli ve Lan'la birlikte planladığı çılgınlığa kapılacağından endişeleniyorum.

Ve bu içimde iğrenç bir his uyandırıyor.

Korku.

Onu koruma ihtiyacı tenimin altında bir dürtü gibi atıyordu.

"Dinle..." Creigh'e doğru bir adım attım. "İntikam alma ihtiyacı hissettiğini biliyorum ama bunların hepsi yanlış."

"Kimse senin fikrini sormadı. Bunun dışında kal."

"Hiç tanımadığın anne baban ve onsuz daha iyi olacağın bir geçmiş uğruna hayatını çöpe atmana izin

vermeyeceğim, Creighton." Sert bir ses tonuyla konuşuyorum. "Nikolai'yi bırakıyorum, sonra bu konuyu

konusuruz. Mantıklı olarak."

Nikolai'ye doğru döndüm ve onu o kapüşonlu gözlerle bana bakarken bulduğumda eridiğimi hissettim.

Özür dilerim, benimkiyle söylüyorum. Herşey için.

İpleri yakaladım ama kafamın arkasına bir darbe indi ve dünya ayaklarımın altından çekildi.

Gördüğüm son şey, üzerine düştüğümde Nikolai'nin iri gözleri oldu. Ama kendini kurtarabilmesi için bıçağı

kalçalarının arasına sokmayı başardım.

Ya da en azından öyle olduğumu düşünüyorum.

Son düşüncem onun kokusunu ne kadar özlediğimdi. Belki ona sarılabilirim bilincimi kaybetmek o kadar da

kötü değildir.

22

NIKOLAI

Durum tam bir bok gösterisine dönüştü.

O gün iki kişi ambulansla o bodrumdan ayrılmıştı.

O orospu çocuğu Creighton yüzünden onlardan biri ben oldum. Ama hey, karma çok hızlı çalışan küçük bir

kaltaktır çünkü o da kendisine gelecek olanı aldı.

Boğazımı onun kılıcına dayadığım için kaderimi daha da kötüleştirebilirdim. Yine de pişmanlık yok. Jeremy'ye

karşı kullanılma fikrini reddettim. Bu benim gözetimim altında gerçekleşmeyecek.

Her neyse, bu bir haftadan fazla zaman önceydi.

Şu anda iyiyim, çok fazla dikiş ihtiyacım olmadı ve birkaç hafta içinde yeni yara izini onur madalyası olarak

takabilirim. Evet kaltak.

Kız kardeşlerim ve Jeremy tüm olaya nasıl baktığım konusunda aynı fikirde değiller ama kimin umurunda.

Hayattayım.

Ben iyiyim.

Ya da öyleydim. Ta ki bunca zamandır göremeyecek kadar kör olduğum trajik gerçeğini öğrenene kadar.

Küçük kız kardeşim Mia görünüşe göre Bran'la arkadaş.

Arkadaşlar.

Neden kız kardeşimle arkadaş olsun ki? Tabii başka bir amacı yoksa ve onu lanet kardeşi ya da bütün berbat

ailesi tarafından başka bir şeytani plan için kullanmıyorsa.

Beni hastanede bile ziyaret etmedi.

Bu konuda kırıldığımdan ya da her gün bunu düşündüğümünden ya da aynı derecede çılgınca bir şeyden

bahsetmiyorum.

Yapılmıştı.

Evet, doğru. Bir santim bile ilerlemedin.

Uyurken sesini duyduğuma, hatta hastane yatağımın yanındaki sandalyede oturduğunu gördüğüme ve

saçlarımı okşadığını hissettiğime yemin edebilirdim. Ama konu ona gelince çoğu zaman hayal görüyordum.

Bazen onu çatı katındaki asansörden çıkarken hayal ediyordum.

Bazen de herkesin ortasında beni öpmek için yanıma geldiğini hayal ediyordum.

Birkaç kez derin uykuya daldığımda rüyamda onun içten gülümsemelerini, erotik seslerini ve uyluğuma

koyduğu kafasını gördüm.

Uyandığım ve uyuduğum her anımı işgal etti.

Onu unutmak için zihnimi ne kadar zorlarsam, o da bana o kadar ısrarla musallat oluyordu. Çoğu zaman, sırđ

onun kokusunu alabilmek ya da mutfakta Tanrı bilir neyi tamir eden gölgesini görebilmek için kendimi çatı

katında buluyordum.

Ama iyiydim. Mükemmel. Jer'i bana çözmem gereken problemler vermesi için rahatsız etmek ve her gün

dövüş kulübünde olmak dışında her şey harikaydı.

Ben zorluklarla uğraşmam, bu yüzden hayatımdaki en büyük komplikasyonu ortadan kaldırmak şimdiye kadar

verdiğim en mantıklı karardı. Bu seçimi yaptığım için kendimle gurur duydum. İçimde büyüyen tümörü

çıkardığım için. Artık onun huysuz varlığıyla, itip çekme oyunları ve aptalca karışık sinyalleriyle uğraşmak

zorunda değildim.

Beni her yerde takip eden ve beni yalnız bırakmayan sinir bozucu hayaleti vardı ama bununla ben başa

çıkıyordum.

Ben gayet iyiydim.

Ta ki bana o lanet mesajı gönderene kadar.

Böylece etrafımı saran ince buz tabakası eridi.

Pislik haklıydı. Ondan uzak kalamam.

Kendimi zorla uzaklaştırabilirim, olmadığım şey olmaya çalışabilirim -mantıklı- ama

sonra onu sosyal medyada ve bazen de gerçek hayatta takip edeceğim.

Gölgelerden, lanet olası bir sürüngen gibi.

Şimdi o zamanlardan biri.

Harley'ime yaslanıyorum, kollarımı çaprazlıyorum ve kaskımı takıyorum. İsimsiz kalmak için deri ceket bile giyiyorum.

Bakışlarım bir STK'nın binasında. Bu onun en sevdiği hayır kurumu; adada maratonlar düzenleyen ve gönüllü çalışmalar yürüten kuruluş.

Doğal olarak Bran, koşma merakına sahip olduğu için en iyi gönüllülerden biri.

Bu binada sevdiğim şey, pencerelerin büyük olması ve caddenin karşısında kahve içiyormuş gibi görünsem

bile içeride neler olup bittiğini görebilmem. Kaskı ve diğer şeyleri göz önünde bulundurarak, aldığımdan beri

bardağa dokunmadım.

Gözlerim Bran'in birkaç sandalyeyi dev salonun diğer tarafına taşıdığı ve pembe yanaklı, kıvrımlı esmer

meslektaşının söylediği bir şeye gülümsediği hareketlerini takip ediyor.

Bu onun altın çocuk gülüşü, tam olarak sahte değil ama gerçek de değil.

Onun gevezelik gibi sürekli gevezeliklerini dinlerken çoğunlukla kibar davranıyor.

Ona gülümsemeyi bıraksa iyi olur yoksa bok listemin tepesine hızla tırmanacak.

Artık konuşmayı keser miydi?

Bir saniyeliğine sakinleşmeye ihtiyacım var çünkü artık birlikte bile değiliz.

Daha önce olduğumuzdan değil.

Erkek meslektaşına bir şeyler söylüyor ve ben de onu uykusunda öldürmenin yollarını düşünüyorum ama

sorun adamda değil. Çoğu İngiliz'in yaptığı gibi sohbete çoğunlukla kibar bir şekilde katılıyor gibi görünüyor.

Ancak esmer olan, Bran'i odanın bir ucundan diğer ucuna kadar takip etmeye devam ediyor ve can sıkıcı bir arı

gibi onun etrafında vızıldıyor.

Belli ki flört ediyor; gözleri sarkık, saçlarını döndürüp duruyor ve kahrolası bir okullu kız gibi kıkırdıyor. Ancak

Bran'in vücut dili asla değişmiyor. Gülümsüyor evet ama durumun kontrolü tamamen elinde.

İlgilendiğinde nasıl görüldüğünü tam olarak biliyorum ve kız hiçbir şey alamıyor. Burun deliklerinin açılması,

Adem elmasının sallanması ya da sürekli göz teması bile yoktu.

Ya onun dikkatini çekme çabalarına kayıtsız kalıyor ya da umursamıyor.

Şimdi, eğer ikinci seçenek olsaydı ilginç olurdu...

Elini onun koluna koyuyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Eğer onu çıkarmazsa o el parçalara ayrılacak.

Bu durumu düzeltmemiz gerekiyor.

Telefonumu çıkardım ve onu Elitlerin malikanesinin bodrumunda son gördüğümünden sonra bana gönderdiği

mesaja baktım.

BRAN

Olan bitenden önce seni çıkaramadığım için üzgünüm. Ailemin yaptıklarından dolayı da gerçekten üzgünüm.

Keşke bunu durdurabilseydim.

İyi misin?

Benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama lütfen bana iyi olup olmadığını söyler misin?

?

Onu görmezden geldim.

Gerçekten beni kontrol etmek isteseydi hastaneye gitmesi gerekirdi.

Bu konuda ya da başka bir konuda tuzlu olduğumdan değil.

Şimdi yazıyorum.

ME

Mia'yla 'arkadaşlığın' ne halt ediyor?

Cebinden telefonunu çıkarırken hâlâ kızla hoşça vakit geçiriyor. Ekrana bakınca gülümsemesi kayboluyor ve

benden mesaj aldığı için biraz perişan görünmesiyle gurur duyuyorum.

Şu anda yüzünde geçen saate göre daha fazla duygu var. Ve evet, o kadar zamandır buradayım.

Buna sağlıksız kahrolası bir takıntı deyin.

Kızdan uzaklaşıyor - sizin yüzünüzden - ve bir masaya yaslanıyor, ayak bileklerini çaprazlayarak ekrana

bakmaya devam ediyor. Bunu tam bir dakika boyunca yapıyor. Biliyorum çünkü saate bakıyorum.

Sonunda telefonum aydınlanıyor.

BRAN

Biz sadece arkadaşız. Oyun oynamayı seviyoruz.

Lanet çöl kadar kuru.

Bran aynı pozisyonda telefonunu izliyor. Dışarıdan bakıldığında sakın ve etkilenmemiş görünüyor ama bekliyor

olması dengesinin bozulduğunun bir işareti.

ME

Buna inanmamı mı istiyorsun?

BRAN

Neden olmasın?

Kız kardeşimle şüpheli bir şekilde arkadaş olmanız mı?

Onu benden intikam almak için ya da Clara'ya yaptığın gibi kamuflajın berbat versiyonu olarak

kullanmayacağını nereden bileyim?

Telefonuna bakıyor ve gözlerinden ateşin dalgalar halinde yayıldığını görebiliyorum.

BRAN

Bunu yapmayacağım. Mia gerçekten sadece bir arkadaş. Ayrıca neden senden intikam almak isteyeyim ki?

Zaten bitti değil mi?

Mesajını okurken onun ensesindeki tüyleri çekişini, yüzünü gergin, omuzlarını kamburunu izliyorum.

Ve bu sahne bana bir şeyler katıyor.

Bıraktığım ya da öyleymiş gibi davrandığım aynı kalıba geri döndüğümü biliyorum. Ondan uzak duramadığım

için kendi istediğini yapmasına izin veriyorum.

Çünkü ona o mesajı gönderdiğimden beri onu her gün buluşuyormuşum gibi düşünüyorum.

Çünkü ortadan kaybolduğundan beri nefes alamıyorum ve şimdi Agatha Christie'nin aptal bölümlerini

izliyorum çünkü bana onun sıkıcı karakterleri açıklamaya çalışmasını hatırlatıyor.

BEN

Bitmesini istiyor musun?

Telefona bakıyor, dudakları ayrılıyor ve aralıksız saçını çekiştirmesi aniden duruyor.

BRAN

Bu ne anlama geliyor? Bana işimizin bittiğini söyleyen sendin.

BEN

Ama bana ne istediğini hiç söylemedin.

Benimle dalga geçme Nikolai.

Benimle ilk dalga geçen sensin. Bana mesaj attın, telefonda büyük konuşuyordun ve hatta beni kurtarmaya geldin.

Belki de benden uzak duramayan sensin.

Haklısın. Yapamam. Denedim ve çalışmıyor.

Bunun benim sanrısıal dönemlerimden biri olmadığından emin olmak için metnini tekrar tekrar okurken çenem

yere çarpıyor.

Kahretsin. Bunu yüksek sesle itiraf ettiğine inanamıyorum.

Metin aracılığıyla. Ama yine de önemli.

ME

Bu, mutsuz olduğun anlamına mı geliyor?

BRAN

Bundan keyif alıyor musun?

Belki. Senin enerjine ayak uydurabilmek için pislik oyunumu geliştirmeliyim.

Onu ovala, olur mu?

Oh, yapacağım. Buna güvenebilirsin.

İyi misin? Glyn öyle olduğunu söyledi ama bunu senden duymak istiyorum.

Benimle çatı katında buluş, sana anlatacağım.

Ne zaman?

Şimdi.

Altın çocuğu oynamayı ve arkadaşlarıyla birlikte olmayı bitirdikten sonra buluşabilmemiz için bana bir bahane

göndermesini bekliyorum. Ama sonra telefonum yanıyor.

BRAN

Yirmi dakika sonra orada olacağım.

BEN

Şimdi dışarı çık.

?

Caddenin karşısına bak.

Başını havaya kaldırıyor ve o sevimli, şaşkın ifadeyle bana bakıyor. Ona el sallıyorum ve bana mesaj atmadan

önce çevresini araştırıyor.

BRAN

Senin burada ne işin var?

BEN

Dışarı çık. Kaskım var ve tamamen giyindim. Kimse benim olduğumu bilmeyecek.

İlk sen. Arabamla takip edeceğim.

Dışarı çıkmak için iki dakikan var yoksa içeri girerim ve bu pek hoş olmaz çünkü sana dokunduğu için o kızın

elini kırabilirim.

Yapma. Hemen çıkacağım.

Arkadaki yaşlı kadına bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç dakika sonra hızla binadan dışarı çıkıyor. Halk arasında

benimle birlikte görülme ihtimalinden dolayı paniğe kapılmasını bekliyordum ama paniğe kapılmaktan çok

kızgın görünüyor.

İlginç.

Bana doğru uzun adımlarla yürürken bakışlarım onun hareketlerini takip etmeye devam ediyor ve sikişiyor.

Onu şık gömleği ve pantolonuyla, bu kadar ateşli ve fit bir halde yakından görmeyi özledim. Gerçi bir yanımda

onun da tıpkı benim bunca zamandır olduğu gibi biraz darmadağınık olmasını diliyordu.

Ama yine de Bran her zaman mükemmelliğin vücut bulmuş hali olmuştur.

Kendini katı bir disiplin ve nevrotik kontrole yönetir. O kimdir. Bu yüzden parçalanıyor ve kopmuş gibi

görünebilir.

Her zaman onun geliştirdiği bir savunma mekanizması olduğuunu düşünmüştüm ama neye karşı olduğuunu

bilmiyorum. Çünkü o içine kapanık bir pislik falan.

Önümde durur durmaz hiçbir şey görememesine rağmen bir anlığına beni izliyor.

El değmemiş kahve fincanını attıktan sonra yedek kaskı ona uzatıyorum ve o da kaskı sadece gözleri

görünecek şekilde takıyor. Çok yoğun ve kızgınlar ama orada farklı bir şeyler hissediyorum. şehvet benimki

kadar vahşi. Neredeyse benimkiyle örtüşen bir özlem.

Neredeyse.

"Senin burada ne işin var? Takipçi misin?" diye bağırdı.

"Belki."

"Bana gelmemi söyleyebilirdin."

"Peki sen bunu yapardın?"

"şimdi öyleyim, değil mi?" Uzun bir iç çekti. "Hadi sadece gidelim."

"Atla."

Bran arkama çıkıp dengemi sağlamak için koltuğun arkasını tutarken bacağımı koltuğun üzerine atıp motoru

çalıştırıyorum. Tıpkı bisikletime ilk bindiğinde yaptığı gibi, tesadüfen bu, birinin Harley'ime bindiği ilk ve tek

seferdi.

Başkaları ona binmek istediklerini kaç kez ifade etseler de (ve sonra ben), benden başka birinin bu bebeğe

dokunması fikrinden hoşlanmadım.

Bazı nedenlerden dolayı Bran olması umurumda değil. Aslında pes ettiği o ilk geceden sonra onu tekrar bu

pozisyona getirmek istedim.

Ertesi gece onun kontrolünü geri dönülemez bir şekilde bozdum. Karşılığında beni tamamen mahvetti.

Motora tekrar gaz veriyorum. "Omuzlarıma tutunabilirsin. Ben ısırمام."

"Bunun hakkında emin olmak?" alaycı bir tavırla soruyor.

"Tamam aşkım. Araba sürerken ısırمام."

Halkın içinde herhangi bir dokunuşa alerjisi olduğu için reddetmesini bekliyordum ama kaskların bizi nasıl

gizlediği konusunda rahat olmalı çünkü elleri omuzlarımin üst kısmında kıvrılıyor.

Kasıtlı değildi ama dudaklarım miğferimin arkasında bir gülümsemeye dönüştü.

Kahretsin. Ellerini üzerimde tutmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, sinir bozucu kıyafetler bizi ayırsa da,

ellerinin ve sırtımdan aşağı yayılan sıcaklığının hissini içime çekiyordum.

Arkama geçti ve ben de keskin bir nefes alıp narenciye ve yonca kokusunu içime çektim.

Siktir et beni.

Sanki bir çizgi kokain koklamış gibi koku doğrudan beynime giriyor.

Onu kenara çekmeden önce yoldan aşağı kayıyorum ve onu kesinlikle koşmaya sevk edecek bir şey

yapıyorum.

Hava rüzgarlı ve hızımı düşürmüyorum. Yerçekimi Bran'ı bana yapışmaya, göğsünü sırtıma bastırmaya,

parmaklarını omuzlarıma geçirmeye ve kalçalarını benimkine sürtünmeye zorluyor.

Kendime not: Onu daha çok geziye çıkarmalıyım.

Gerçi bu bu gece ne söyleyeceğine bağlı çünkü artık onun istediğini yapmasına izin vermeyeceğim.

Bunu benim yöntemimle yapmamızın zamanı geldi.

Çatı katına doğru daha uzun bir yol kat ettim ve bedeninin bana baskı yapmasının tadını çıkardım. Ve sırf

onunla dalga geçmek için hızlanıyorum.

Parmakları omuzlarımı daha sıkı kavradı.

Rüzgarın arasından, "Ellerini belime dolasan daha kolay olur," diye bağırdım.

"Asla ve asla."

"Kimse bizim olduğumuzu bilmeyecek. Sakin ol dostum."

"Ben senin ahbabın değilim! Ve ben de bir kız gibi kollarımı beline dolamıyorum."

"Ben bisiklete binerken hiçbir kız kollarını belime dolamadı.

Simon bunu yapmış olabilir ama, diye alay ettim.

Kör tırnakları omuzlarıma batıyor ve ceketin içinden onları hissedebiliyorum. Bunu kesinlikle bana tutunmak

için yapmıyor.

"Bunu yapmamak için bir neden daha." Üzerinden dalgalar halinde yayılan öfkeyle mücadele ediyor, gergin

görünüyor.

Düğmelerine basmayı sevdiğimi söylemiş miydim?

"Ya sana senden başka kimsenin bisikletime binmediğini söylersem?"

"Az önce Simon'ın kollarını sana doladığını söyledin."

"Seninle dalga geçiyordum."

"Siktir git."

Bir süreliğine frene bastım ve o daha da sırtıma çarptı. Bu sefer kollarını belime doladı, parmaklarını karın

kaslarıma doladı.

Buna alışabilirim.

Tam eve dönüş yolculuğumu ertelemeyi düşündüğüm sırada, bent kapakları açılıyor, yağmur yağıyor ve

saniyeler içinde sırlıslıkla sırlıslıkla oluyoruz.

"Lanet İngiltere havası, değil mi?" diye bağıyorum.

Göğsünün gurultusunu sırtımda hissedebiliyorum ama dengeli konuşuyor.

"Neyse ne."

"Al ya da bırak, öyle mi?" diye soruyorum ve artık bunun hava durumuyla ilgili olup olmadığından emin değilim.

"Sanırım" diyor sessizce.

Bizi binaya götürüyorum ve bisikletimi yer altı otoparkına park ediyorum, sonra atlayıp kaskımı çıkarıyorum.

Çok şükür saçlarımı ıslatmadım. Geri kalanım ise başka bir hikaye.

En erotik görüntüyle karşılaştığımda hareketlerim duruyor.

Bran'ın beyaz tişörtü şeffaflaştı, kaslarına yapıştı ve striptiz gösterisinde meme uçlarını gösterdi. Penisim

seğiriyor ve istenmeyen ve tamamen utanç verici bir ereksiyon yaşamamak için yukarı bakmak zorunda

kalıyorum.

Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum, kahretsın.

Üşümek.

Havalı kal.

Pes etmeyin.

Bran çenesindeki kayışı çıkarmaya çalışırken, "Bu biraz sakıncalı," diye mırıldanıyor.

Elini itip onun için bunu yapıyorum, ardından kaskını çıkarıyorum.

"Bunu kendim de yapabilirdim" diye homurdanıyor

"Ya da teşekkür edebilirsin."

"Teşekkürler."

Siktir et beni.

Onun bu uysal yönüne alışkın değilim. Evet, kibar ve berbat bir adam ama bugün çok daha dikkatli davranıyor.

Sanki yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi.

Bana bakıyor ve gözleri genişleyerek boynuma, muhtemelen oradaki yara bandına odaklanıyor.

Bakışlarım o elini takip ediyor ama sonra elini yumruk yapıp cebine sıkıştırıyor. "Bu gerçekten uygun mu?"

"Umursuyormuş gibi davranma."

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirliyor. "Neden yapmayayım?"

"Neden yapasın ki?"

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün ama senin incindiğini görmekten hoşlanmıyorum."

"Eğer bu doğru olsaydı, beni hastanede ziyaret ederdin."

"Ben..." Sözüünü kesti ve başka tarafa baktı. "Önemli değil."

"Farkeder. Bana bak."

Yavaşça bunu yapıyor ve yüzünü alışılmadık bir acı parıltısı kaplıyor.

"Ziyaret ettin? Nasıl oldu da seni hiç görmedim?"

"Uyuyordun." Başının arkasını ovuşturuyor. "Doktorla konuşurken Jeremy ve Gareth'in yanından geçmeyi

başardım.

Ama Lan beni aramaya geldiğinden ve daha fazla dram başlatmak üzere olduğundan kısa süre sonra ayrılmak

zorunda kaldım .

Demek oradaydı.

Onun yanımda oturup saçlarımı okşadığını hayal etmiyordum.

Bu haberin beni bu kadar sersemletmesi mi gerekiyor?

Soğuk. Soğuk olmalısın yoksa bu işe yaramaz.

Onun takip edip etmeyeceğini beklemeden asansöre doğru ilerledim. O da arkamdan yürüyerek geliyor.

Yolculuk, kıyafetlerimizden yere damlayan suyun sesi dışında boğucu bir sessizlik içinde geçiyor.

Ya da şeffaf gömleğine bakmaktan kendimi alıkoyma çabam.

Bir yanımla onu köşeye sıkıştırmak, dudaklarıyla ziyafet çekmek, hayatımdan çıktığı haftaların tadını çıkarmak

istiyor.

Bu bir yalan.

Onu ilk gördüğümünden beri hayatımdan hiç çıkmadı. Tam olarak değil.

Kendimi geri tutmalı ve ona dokunmamalıydım, bu sefer ilk düşmemeliydim, çünkü eğer bunu yaparsam her

şeyi sonlandırdığım kalıba geri dönerdim.

Bu sefer farklı olacak.

Asansör çalışıyor ve çatı katına giriyorum. Arkamda Bran'ın sanki yeniden öğreniyormuş ya da bıraktığı bir şeyi

arıyormuş gibi alanı izlediğini hissedebiliyorum.

Yatak odasına gidiyorum ve havlular ve yedek kıyafetlerle geri dönüyorum.

Sanki oraya sıkışmış bir şeyi kovalıyormuş gibi başını salladı ve boğazını temizledi.

"Teşekkürler."

Yatak odasına dönüp soyunup kurulanırken ve şortumu giyerken hiçbir şey söylemiyorum.

Gömleği unut. Onlardan hoşlanmıyorum ve şimdi de öyleymiş gibi davranmayacağım.

Oturma odasına döndüğümde Bran'ın da ona verdiğim gri şortu ve beyaz tişörtü giymiş olduğunu görüyorum.

Gevşek ve çirkin görünüyorlar ama bir patates çuvalının içinde sinir bozucu derecede ateşli görünürdü.

Ayrıca onu kıyafetlerimin içinde görmeyi gerçekten çok seviyorum. Başka tarafa bakmam gerekiyor çünkü

manzarayı zor görmeye başlıyorum.

Eşyalarını çamaşır makinesine koyuyor ve sesleniyor: "Nikolai, işin bittiğinde ıslak kıyafetlerini getir."

Zaten burada olmama rağmen geri dönüp banyo zemininde bıraktığım her şeyi alıyorum.

Bana attığı bakışı, züppece umursamazlıktan başka açıklamanın başka yolu yok.

"Onları bir şeyin içine koyamadın mı? Her yere damlıyorlar."

"Tamam anne." diye alay ediyorum.

Bikkın bir iç çekişle ellerimden kıyafetleri çekip alıp kendininkinin yanına koyuyor; balkon kapısının yanındaki

rafta duran beyaz gömleği hariç. Görünüşe göre çamaşır yıkarken renkli beyazların olmaması bir kuraldır.

Üstündeki dolaba uzanıp deterjanı, yumuşatıcıyı ve cilde iyi geldiği anlaşılan başka bir şeyi çıkarıyor. Bu işe

yaramaz rutini bitirdikten sonra çamaşır makinesinin programını ayarlar.

Sonra mutfağa yürüyüp çaydanlığı ocağa koyuyor -bunu satın aldı çünkü çaya daha az ilgi duymuyordum- ve

buraya gelmeyi bıraktığından beri el değmemiş olan bitkisel çaylardan birkaçını aldı.

Orada durup onun sanki hiç ayrılmamış gibi etrafta dolaşmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Artık

hareketleri daha kolay ve artık etrafımda ince buz üzerinde yürüyormuş gibi görünmüyor.

"Sütün yok mu?" diye soruyor, kafasını buzdolabına uzatmış.

Hayır, büyükanne, diye tekrar alay ediyorum.

Bana baktı. "Neden böylesin?"

"Ne gibi?"

"Tamamen örgütsüz. Bir vahşiden farkınız yok."

Ağırlığımı kanepeye verip kolumu arkaya yaslıyorum. "Daha çok nevrotik olarak organize olmuşsun gibi."

"Her şeyin düzenli olmasını seviyorum."

"Bu OKB denen bir şey değil mi?"

"Hayır değil. Eğer anlamıyorsanız bu terimleri bir kenara atmayın."

"Evet efendim."

Çaydanlığı alıp bana yan bakış attı. "Alaycı olman bitti mi?"

"Nitelikleri incelemeyi bitirdin mi?"

Açık bir hoşnutsuzlukla başını salladı.

Genellikle sırtırdım ve hatta onun alanına girerdim ama soğuk olmaya çalışıyorum, bu yüzden sadece onu izliyorum.

Her zaman her konuda pislik gibi davranırsa da onun burada olmasını özledim. Onsuz burası lanet bir

hapishane gibiydi.

Şu anda sanki hiç gitmemiş gibi geliyor.

Şeffaf bir tenceredeki sıcak suyu bitkilerin üzerine döküyor, ardından iki bardakla birlikte tepsiye koyup getiriyor.

Bran, aramızdaki sehpanın üzerinde tepsiyle karşımda oturuyor.

Bir süreliğine tek ses fırtınanın ve yağın yağmurun sesi oldu.

"Bu seferki aptal bitki çayının adı ne?"

"Limon ve zencefil" diyor ve zamanı ölçmek için saatine bakıyor.

Geçmişte olsaydı, sessizliği doldururdum ve onunla konuşmak, yanında olmak için her fırsatı değerlendirirdim.

Şu anda onun hemen yanında olurum, ya kafasını uyluğuma koyardım ya da onun kafasını yastık olarak

kullanırdım.

Ancak şu anda kendimi hem hareketsiz hem de sessiz kalmaya zorluyorum;
aptalca bir şey yapıp planımı

mahvetmelerini engellemek için parmaklarımı kanepenin arka kısmına
daldırıyorum.

Bran, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca saatine baktıktan sonra nihayet
başını kaldırıp uzun bir iç çekti.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Soruma cevabını daha önce duymak için. Bitmemizi ister misin?"

Adem elması yutkunurken yukarı aşağı sallanıyor. Şimşek çakıyor ve uzaktan gök
gürültüsü gürlerken yakışıklı

yüzüne sert bir ışıltı saçıyor. Sessizlik birkaç yoğun saniye boyunca uzuyor,
ardından başını eğip bir kez

sallıyor.

Gülümsememi bastırmak zorundayım çünkü siktir et beni, o çok ateşli.

Onu sikebilir miyim?

Hayır, Kolya. Bir kez olsun libidonuzu kontrol edin ve beklemede kalın.

"Sözlerini kullan. Ve bana bak.

Yavaşça başını kaldırdı ve gözleri benimkilere takıldı. Çatıya yağın yağmur,
gergin bir sesle konuşmadan önce

birkaç acı verici vuruş boyunca oyalanıyor. "Söylemem gerekiyor mu?"

"HI-hı."

"Bunu bitirmek istemiyorum." Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Şimdi mutlu?"

"HAYIR."

"Ne neden?"

"Her şeyin eski haline dönmeyeceğim."

Dudakları aralandı ve aptal saçlarını çekiştirirken sesi gergin, boğuk ve hatta düz çıkıyor. "Peki neden sordun?"

Beni neden buraya getirdin? Bu... bir oyun mu?"

"Belki."

"Eğer benimle oynayabileceğini sanıyorsan..."

"Ben neden oynayayım ki? Benimle yeterince oynamadın mı?"

"Yapmadım."

"Bu konuda farklı görüşlerimiz var" Koltuğuma daha da yaklaşıyorum.

"İşte böyle olacak, Brandon. Dışarı çıkıp çıkmaman umurumda değil.

Bu senin kararın. Ama her seferinde de ayrılmayacaksın.

"Ama evdeki herkes—"

"Ben duymuyorum. Eğer beni istiyorsan, beni bu şekilde elde edeceksin."

"Peki ya yapamazsam?"

"Kapı tam orada. Çıkarken sana çarpmasına izin verme."

Boynundaki damarlar neredeyse patlayacak ve saçlarını daha da sıkı tutuyor, çekiyor, çekiştiriyor. Gözlerinde

savaşı görebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Kendine zarar vermesi hoşuma gitmiyor ve bir yanım bunu

durdurmak istiyor.

Ama yapmıyorum. Çünkü Bran, yüksek atından atılması gereken bir tip.

Uçurumun kenarında sallanıyor, bunu hissedebiliyorum ve havadaki çelişkisini hissedebiliyorum.

Bir itiş daha.

Telefonumu çıkarıyorum. "Ne olacak, gösterişli çocuk? Eğer gidersen bana haber ver, ben de başka birini

arayabilirim."

Gözleri korkunç bir öfkeyle parlıyor ve kasları kasılırken elini düşürüyor. Artık hiçbir çatışma ya da kaygı onu

dalgalar halinde sarmıyor. Geriye kalan tek şey gözlerini sertleştiren sarmal öfkeydi.

"Yani amacın bu mu? Sikiş arkadaşlarının yanına dönmek için benden kurtulmak mı?"

"Neden umursuyorsun?"

Ayağa fırladı, masanın etrafında döndü ve üzerime çıktı. Saçlarımı yumrukluyor, dizlerini iki yanıma bastırıyor.

Vücudu benimkinin üzerinde asılı duruyor, sesi sabit ve tehditkâr bir şekilde çıksa da gerginlikten titriyordu.

"Başka birine dokundun mu Nikolai? Hmm?"

Ona baktım, kalçasını ya da sırtını tutmamak için kanepedeki elimi sıktım ve gevşettim. Ona dokunabileceğim

her yer. Tanrım, ondan yayılan sıcaklığı ve teninin benimki üzerindeki hissini çok özledim.

Sadece bir itme daha. Minik bir tane.

"Neden soruyorsun? Kıskanç?"

"Benimle dalga geçme. Lanet ayrılığı bile kabul etmedim, yani teknik olarak işimiz asla bitmedi. Öyleyse söyle

bana Nikolai. Kimi siktin?

Simon? Başkası? Onu pantolonunun içinde tutamadın, değil mi? Sen acıklısın."

"Eğer ben zavallıysam, sen nedin? Hayal mi görüyorsun?"

"Eğer bana söylemezsen hemen çekip giderim. Kimdi? Benim yerimi kim aldı?"

"Hiç kimse."

Beni olduğu yerde tutarken gözleri irileşti ve saçlarımdaki tutuşu gevşedi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

"Buraya kimse gelmedi mi?"

"HAYIR."

"Neden?"

Çünkü burası bizim yerimiz ve buraya başka kimsenin girmesine izin verilmiyor.

Ama bunu söylemek yerine omzumu kaldırdım. "Senden ne haber? Başkasını siktin mi? İsimlere ve adreslere

ihtiyacım olacak."

"Sen zihinselsin." Başını sallamadan önce hafifçe gülümsedi. "Kimse yoktu. Seksten bile hoşlanmıyorum."

"Elbette öyle yapıyorsun."

"Yalnızca seninle," diye fısıldıyor, parmakları bandajın yanındaki nabız noktası okşuyordu.

Sadece seninle.

İçimde gurur kabarıyor ve bunu araştırmak istiyorum ama bu şimdilik değil, o yüzden en önemli soruyu

soruyorum. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Cevabı en güzel biçimde geliyor.

Dudaklarını benimkilere yapıştırırken nilüfer çiçeğim teslimiyetle iç çekiyor.

23

BRANDON

Haftalarca zar zor nefes alarak hayatta kaldım, bu yüzden içimde dalgalanan hayat telaşı yabancı geliyor.

Sarhoş edici.

Bağımlılık yapıyor.

Dünyamı alt üst eden ve ayrılmayı reddeden adamın kollarında yine çaresiz kaldım.

Geçen haftadan beri yüzünden neredeyse hiç uyumadığım adam, hiç hissetmediğim düzeyde bir endişeden

hastaydı. Kendim için bile değil.

Dilimi onunkine daldırıp onu daha derin öpüyorum, parmaklarım ağzımda inleyene kadar saçlarını çekiştirip

çekiyor.

Onun tadıyla, kokusuyla, sıcaklığıyla sarhoş olana kadar. Nefesinde ve benimkilerin altında kaslarının esneme hissinde.

Ama en önemlisi boğazında atan nabzı.

Yaşıyor.

O burada.

Elleri kalçalarımın iniyor, beni aynı gaddarlıkla öperken beni kendisine doğru çekiyor, göğsümün benim bile erişemediğim o köşesine kendini gömüyor.

Ama umurumda değil.

Kalbinin göğsümde güm güm attığını hissedebildiğim sürece, zevkten hırıltılarını duyabildiğim sürece, onun

sarhoş edici kokusunu hissedebildiğim sürece, sonrasında kendimden nefret ederek debelenebilirim.

O kötü seslere karşı koyabilirim.

Hiçbir kimlik duygusu olmayan, boşluktan oluşan bir varlık değilmişim gibi davranabilirim.

O yanımda olduğu sürece her şeyi alabilirim.

Çünkü geçici de olsa acımı öpen tek kişi Nikolai.

Yarayı kapatan alçıya dokunmamaya dikkat ederek dudaklarımı çenesinin, çıkık elmacık kemiğinin ve ardından

boynunun aşağısına doğru gezdirdim.

İnlemesinin titreşimi içimde, sertleşen horozumla biten bir ürperti yaratıyor.

Alçının etrafını defalarca öperek, "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm."

Ve bu sadece onu zamanında kurtaramadığım için değil.

Onu toplum içinde öpemeyen ama yalnızken ona açlık duyan bir korkak olduğum için üzgünüm.

Onun için savaşmam gerekirken işleri bitirdikten sonra geri çekildiğim için üzgünüm.

Ama en önemlisi beni istediği için bile üzgünüm.

Ona kelimelerle ifade edilemeyecek bir şekilde ihtiyacım var ve bunu birlikte yapabileceğim tek kişi o ama

cinselliği konusunda son derece güvende olduğunu düşünürsek istediği herkese sahip olabilir.

Vücudumda, cinselliğimde ya da kendi kahrolası kafamda güvende değilim.

Ama sanki tüm bu kusurlara karşı körmüş gibi bana dokunuyor.

Bana normalmişim gibi dokunuyor ve buna ihtiyacım var. Bunu çok arzuluyorum.

"Bu senin hatan değil." Gömleğimin altındaki elini uzatıp parmaklarını yanlarıma batırırken o alçak, hırıltılı

sesiyle konuşuyor. "Yapmadığın şeyler için özür dilemeyi bırak."

Cevap vermek yerine mürekkep rengi göğsünden aşağıya, kolyesinin üzerinden öpüyorum ve meme ucunu

ısıyorum. Sesinin gürlemesi ve kaslarının kasılmasıyla ödüllendirildim.

"Bunu beğendin mi?" diye sordum diğer meme ucunu da çimdiklerken.

"Hımm. Dilini her yerde seviyorum.

Meme ucuna doğru gülümsedim, aşağı inmeden önce onu çekiştirdim ve dövmelerinin farklı şekillerine ve

formlarına öpücükler kondurdum. Suç açısından çekici biri ve bunu çok iyi biliyor, bu yüzden sık sık yarı çıplak

dolaşıyor.

Başkalarının onun güzelliğinden keyif alması düşüncesi beni öldürücü kılıyor.

Ama benden sonra kimsesi olmadı.

Bu düşünce onun karın kaslarına karşı keyifle mırıldanmamı sağlıyor. Ona benden başka kimse dokunamaz.

Onun arzu sesleri bana ait.

Onun bedeni benimdir.

O tamamen benim.

Şortunun ipini dişlerimle çekiştirip ona baktım.

Beni izlerken gözlerinin akıl almaz bir şehvetle karardığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"Çok güzel."

Kalbim daha yüksek sesle çarpıyor. O sözleri, o bakışı özledim. Bana gerçekten güzel olduğumu

düşünüyormuş gibi bakılmasını özledim.

Ona kadar güzel olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Göz temasını koruyarak ipi çözdüm ve şortunu aşağı çektim.

Ve siktir et.

Komandoya gitti. Elbette var. Bu Nikolai ve kıyafetlere karşı derin alerjisi var.

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve sert aletini yumruklayarak onu yavaş bir ritimle yukarı aşağı hareket

ettirdim.

"Hımm." Çıkardığı ses beni delirtiyor ve aletim şortumun üzerinde kalınlaşıyor.

"Dizlerinin üstündesin."

"Senin için."

"Benim için. Bunun sesi hoşuma gidiyor." Parmakları saçlarımda dolaşıyor.

"Benim horozumda boğul. Özensiz

ve ıslak yap ki seni becerebileyim.

"Ara beni bebeğim." Dilimi taçının üzerinde gezdiriyorum, piercingiyle alay ediyorum ve precum'u yalıyorum.

"Takma adınızı mı kaçırdınız?"

İnleyene kadar sıktım ama bunun zevkten mi yoksa acıdan mı olduğundan emin olamadım. Nikolai söz

konusu olduğunda kolaylıkla her ikisi de olabilir.

"Yap." Tacının etrafından konuşuyorum, içini emiyor ve sonra dişlerimle piercinglerini kemiriyorum.

"Etrafta dolaşmayı bırak ve sikimi ağzına koy bebeğim."

İçime bir ürperti yayılıyor ve boyunun mümkün olduğu kadarını boğazıma kadar alıyorum ve delikli tacının

etrafını yutuyorum.

Nikolai uzun, anlaşılmaz kelimelerle küfrediyor ve ben onun taşaklarını sıkıyorum.

"Hımm," diye inledim dilime doğru kalınlaştığında.

"Tanrı aşkına bebeğim. Ağzın çok güzel hissettiriyor..."

Bunca zaman boyunca biriktirdiğim bilgilerle donanmış olarak onu daha hızlı yalıyorum. Nikolai emilmeyi

seviyor ama onun çılgına döndüğü başka bir şey daha var.

Sikini dışarı çekiyorum ve onu bir pop sesiyle serbest bırakmadan önce dişlerimle piercingimi çekiştiriyorum.

Gözlerim kapüşonlu gözleriyle buluştu. "Merhaba, Niko?"

"Hımm? Neden durdun?"

"Boğazımı sikmeni istiyorum."

Gözleri çarpık bir arzuyla ve parmağımı koyamadığım başka bir şeyle dolup taşmadan önce biraz genişledi.

"Lanet olsun." Saçlarımın tepesine yumruk atıp başımı geriye doğru çekti. Dudaklarım açık ve parmaklarım

hâlâ taşaklarını sıkarak onu takip ediyorum. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeysin."

Lanet olsun.

Demek istiyor.

Neden...?

Ben daha düşünmeden boğazıma kadar sapladı. Mümkün olduğu kadar uzağa gidebilmesi için çenemi

genişletip gevşetiyorum. Öğürme refleksim olmadığı için son derece gurur duyuyorum.

Onun bana verdiğı yoğun hazzı ben de ona yaşatmak istiyorum.

“Lanet olsun. Aletimi çok iyi alıyorsun. Mmm, tacımı yutkunmanı çok seviyorum...” Boğazımı sikerken kalçaları

kanepede ileri geri hareket ediyor.

Karşılığında en güzel manzarayı alıyor, alıyor ve bana veriyor.

Onun suratı.

Onun neşeli, neşeli, hatta sanki benim gibi her dokunduğumuzda meydana gelen çılgın sürtüşmeye

bağımlıymış gibi görünmesinin sebebinin ben olmamı seviyorum.

"Daha geniş aç bebeğim. İşte bu... Tanrı aşkına... Sikimde boğulmanı seviyorum. Mmm... Bunu kaçırdın mı?"

Başımı salladım ama saçımı sert tutuşundan bunun görünüp görünmediğinden emin değildim.

"İyi. Çünkü benim aletimle doluyken senin güzel küçük yüzünü özledim."

Benim sikim onun kirli ağzından şortuma sızıyor.

Ritmi çılgına dönüyor, her hamlede delici boğazıma çarpıyor. Gözlerimin arkasında baskı oluşuyor ama

umurumda değil.

Bana saldırması gereken her şeyi alıyorum . Ona ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Precum ve tükürük ağzımda toplanıyor ve onun istediğı gibi yutkunuyorum, bu da boğazımdaki kasların onun

tepesinin etrafında daralmasına neden oluyor. Onun homurtusu kahrolası kulaklarıma müzik gibi geliyor, o

yüzden aynısını tekrar yapıyorum ve o da saçlarımı daha sıkı kavrayarak saçlarımı tüm hayatımı mahvedecek

kadar berbat ediyor.

"Buna bir son vermelisin yoksa boğazına gelirim."

Taşaklarını sıkıyorum, cesaretlendiriyorum, onu uçurumun kenarına itmeye çalışıyorum.

Ben kendime çok yakınım. O geldiğinde, kendimi birkaç kez okşamam gerekecek ve ona katılacağım.

Birdenbire Nikolai aletini ağzımdan çekiyor ve ben onu bırakmak zorunda kalıyorum.

Aniden gelen hava akımı nedeniyle ciğerlerim yanıyor ve derince yutkunurken nefes nefese kalıyorum.

"Neden...durma..."

"Ağzını seviyorum ama kıcına girmem gerekiyor bebeğim." Aniden ayağa kalktı, şortunu tekmeledi ve tüm

güzel görkemiyle karşımda durdu.

Lanet olsun.

Şu ana kadar onun utanmaz çıplaklığını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Onun mermere benzeyen, yoğun

dövmeli vücudunun görüntüsüne ve hissine o kadar alışmıştım ki ondan sonra her şey renksiz geliyordu.

Saçlarımı tutarak beni yukarı çekti ve tişörtümün kenarını çekti. "Kıyafetlerimin içinde nasıl görüldüğünü

seviyorum ama bunun gitmesi gerekiyor."

Gömleğini çıkarmama yardım ediyor, ben de şortumla ayak bileklerime kadar birikinceye kadar uğraşıyorum ve

sonra onları tekmeleyerek çıkarıyorum.

Evet. Ben de komandoyum.

Bunu bir alışkanlık haline getirmeyeceğim ama gözlerindeki vahşi bakış hoşuma gidiyor, bütünüyle beni ele

geçiriyor.

"Ateşli orospu çocuğu." Nikolai eğilip adem elmayı ısırıyor ve nefesim kesiliyor.

"Sesini ve hatta sinir bozucu

dırdırını bile özledim."

Parmaklarım saçlarına gitti ve onu göğsüme bastırdım. Onu yeterince yakınımda tutamıyorum. Ona yeterince

derinden dokun. Yeterince uzun süre onun içinde bekletin.

"Kollarım boynuma dolanıyor" diye emir veriyor.

Ben bunu yaparken, hâlâ saçını okşuyordum, o da avuçlarını kığımın yanaklarına vurup aletini benimkine

bastırdı. Yüzümü saçlarına gömdüm, inleyip ona yaslanırken kokusunu içime çektim. Kasıklarımda zevk

havuzunun kıvılcımları

. Etin ete değdiği her kaymada, salyamız sikimizin üzerine damlar ve birkaç kez daha ovuştururuz.

Nikolai beni yukarı itiyor. "Atla. Bacaklarını belime dola."

"Ben hafif değilim..."

"Yap şunu. Şimdi."

Boynunu yakalayıp manevra yapıyorum ve Nikolai kalkmama yardım ediyor, bacaklarımı sırtında

çaprazlıyorum, topuklarım kıcını deliyor.

Bunun tuhaf hissettireceğini düşünmüştüm ama şaşırtıcı bir şekilde dengeyi koruyorum ve Nikolai, ona koala

gibi sarılmamı umursamıyor gibi görünüyor.

Geriye dönüp baktığımda, aramızda sıkışıp kalan sert sikim nabız gibi atıyor ve karın kaslarıma damlıyor

olduğundan, bundan biraz fazla keyif alıyor olabilirim.

Yatak odasına doğru yürürken kıcımı yoğuruyor ve çenemi ısıtıyor.

"Bu kadar. İyi çocuk."

"Ben erkek değilim. Senden daha yaşlıyım."

"Yaş bir sayıdır ve sen kesinlikle benim iyi oğlumsun bebeğim."

Öne doğru eğiliyor ve yatağın üzerindeki uzuv yığınının içine düşüyoruz. Göğsü benimkiyle çarpışıyor ama

umurumda değil. Beni ezebilirdi ve ben de şikayet etmezdim.

Sorun değil.

Eğer oysa sorun yok.

Bu düşünce beni farklı türde bir korkuyla dolduruyor.

Bu ona güvendiğim anlamına mı geliyor? İnsanlara yumruk atarak pes eden mafya prensi mi?

Yastığın altına uzanıp bir şişe yağ çıkardığında düşüncelerim dağılıyor.

"Bunu her zaman hazır mı tutuyorsun?" Delici aletimi sıyırdığında soruyorum ve homurdanıyorum.

"Evet. Varlığıyla beni ne zaman şerefliendireceğini asla bilemiyorum."

Kendini geri iterek ayırık bacaklarımın arasına diz çöktü ve ben onun bedeninin benimkine karşı kaybının yasını

tuttum ama sonra kayganlaştırıcıyı doğrudan sikinin üzerine fışkırttığında dikkatim dağıldı.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp ağzımı açık bırakacak kadar şiddetli vuruşlarla kendini yukarı aşağı

ovuşturmasını izliyorum.

"Ah, salyaların akıyor mu bebeğim?"

"Kapa çeneneni..."

"Sikimi bu kadar mı seviyorsun, hımm?"

"Konuşmayı bırak, Nikolai."

"Hımm. Otoriter davranıp yaralamayı seviyorum." Kaygan, parlak parmaklarını tepesine doğru hareket ettiriyor

ve ben onları uzaklaştırıp görevi devralmak istiyorum.

"Burada." Bana yağ şişesini fırlattı. "Deliğini ıslat ki seni becerebileyim bebeğim."

"Tanrım," o şeyi açmaya çabalarken nefes veriyorum.

Sözleriyle ve kahrolası varlığıyla bir adamı nasıl mahvedeceğini gerçekten biliyor.

Soğuk jeli avucuma sıkıyorum ve bacaklarımı daha da açıyorum, sonra da kıcımlı kasıklarımın bastırmasından

önce kaldırıyorum.

Nikolai'nin beni ahlaksız bir yoğunlukla ve genişleyen burun delikleriyle izlediğini, vuruşlarının yavaşladığını

gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Benim için kendini becer. Parmaklarınızın deliğinize girip çıktığını göreyim."

İçimi bir şehvet dalgası kaplıyor ve parmağımın kendimi yaralarken alt dudakımı ısıyorum. Etrafındaki

kaslarım geriliyor ve inliyorum.

"Biz ayrıken orada kendine dokundun mu bebeğim?"

Boyunu sıkarak dövmeli eline odaklanarak başımı salladım. Manzarayı görünce sikim midemin her yerine

sızıyor.

"Hımm, yaramaz. Parmaklarımın sana doğru ilerlediğini mi sandın?"

Başımı sallayıp bir parmağımı daha ekledim, onun kendine dokunduğu ritimle kendimi beceriyorum ve fazla

heyecanlanmamaya çalışıyorum çünkü o beni sikerken ben de gelmek istiyorum.

"Peki ne hayal ettin?"

"Hayal ettim... hımmm... beni sakinle becerdiğini hayal ettim."

"Siktir et bebeğim. Senin içine ihtiyacım var. Şimdi."

Parmaklarımı çıkarıp göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Konuşmayı bırak ve sık beni."

"Hımm. Benimle açık saçık konuş."

"Senin aletinin içimde olmasına ihtiyacım var."

"Daha fazla."

"Ben çığlık atıncaya kadar seni dövmeyi istiyorum."

"Daha çok."

"Beni sperminle doldurana kadar sik beni."

"Ah kahretsin. Böyle konuşmayı nerede öğrendin?"

"Senden."

Bacaklarımı kaldırıp geniş omuzlarının üzerine atarken yüzünde muhteşem bir sırıtiş beliriyor. O bana doğru

ilerlerken gözlerimiz çarpıştı.

Acı verici derecede yavaş. O kadar yavaş ki Nikolai'nin alnında ter boncukları oluşuyor ve saçlarını şakaklarına

yapıştırıyor. Tamamen içeri girmemek için kendini zorladığı belli olan kaşları çatıldı. İçimden

bir ürperti geçti ve içime tamamen bürünene kadar sanki sonsuzluk gibi geliyor.

Nikolai'nin beni en son sikmesinden bu yana uzun zaman geçti ve onun ne kadar devasa olduğunu neredeyse

unutuyordum. Kendini bana ilk gömdüğünde sık sık yanıyordum ama istisnasız her zaman bana alışmam için

zaman veriyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz, anın tadını çıkarırken göğüslerimiz terden kayganlaşıyor, düzensiz nefeslerimiz

havada yankılanıyor.

Diğer tek ses tavana vuran yağmurun sesiydi.

Alnından aşağı bir ter damlası süzölüyor ve ağzımın kenarına düşüyor. Dilimi dışarı çıkarıp yalıyorum, sonra

dudağımı ısıyorum. Büyük bir nefes verirken Nikolai'nin gözleri koyu mavi renkte parlıyor.

"Kahretsin. Kışını özledim. Beni bütünüyle yutmasını seviyorum. Mmm. Beni evde nasıl karşıladığını

hissedebiliyor musun?

"Hmmfuck..."

“Sen benim en sevdiğim sikiş deliğisin bebeğim.”

"Kapa çenenı, Nikolai."

"Beni yap."

Saçından bir avuç tutup onu aşığı çektim ve dudaklarını benimkilerle parçaladım.

Üzerime doğru gelirken diller, dişler ve dudaklar birbirine karışıyor. İlk başta yavaş ve sığıdı ama onu ne kadar

uzun süre öpersem ritmini o kadar hızlı buluyor ve bana deli gibi saldırıyor.

Karın kaslarının ileri geri hareket etmesi kaya gibi sert aletimde sürtünme yaratıyor ve her yanımıza salyalar

saçılınca kadar onu sağıyor.

Bütün bunlara rağmen beni öpmeyi bırakmıyor, her hamlede beni kendisine bağlamayı bırakmıyor.

Vücudum aşırı uyarılmayla dolu ama asıl mahvolmuş olan, hırpalanmış kalbim ve var olmayan ruhum.

Parmaklarımı sırtına batırıyorum, taşaklarımın dolduğunu ve sikimin patlamaya hazır olduğunu hissediyorum.

Nikolai dudaklarımdan uzaklaşıp aramıza uzandı, sonra aletimi sıktı, baş parmağını vahşice ucuna bastırdı.

"Ben sana söyleyene kadar gelme."

"Siktir... Hayır..." Zevkin peşinden koşmak için kıcıımı oynatarak saçlarını çekiştirdim. "Geleceğim..."

"Henüz değil." Başparmağı daha da sertleştikçe açıklığını kapatıyor, her hamlede delici hassas noktama

sürtünüyor.

Zevk çileden çıkarıcı bir boyuta ulaşırken, şiltenin üzerinde debeleniyorum, mırıldandığım sesler boğazımdan

çıkıyor.

"Niko... lütfen... lütfen... siktir..."

Gelmek istiyorum. Ben gelmek istiyorum. Ben gelmek istiyorum.

Düşünceler kafamda bir ilahi gibi tekrarlanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve acıklı bir sızlanmaya benzeyen bir

ses çıkarıyorum.

"Geleyim... lütfen... lütfen..." Bu noktada yalvarıyorum, tüm vücudum kasılıyor, karın kaslarım kasılıyor ve

taşaklarım ağrıyor.

"Beni özlediğini söyle."

"N-ne?"

"Ayrı kaldığımız süre boyunca beni özlediğini söyle. Yalan da olsa söyle."

"Öyle yaptım... seni özledim... seni çok özledim." Bu sözlerle birlikte içimden bir hava akımının çıktığını

hissediyorum.

Bu sözler gibi iliklerime kadar hissettiğim hiçbir şeyi söylediğimi sanmıyorum.

Çünkü evet onu özledim. Onu delirecek kadar özledim. Nefes alamayana kadar onu özledim.

Aç ciğerlerime hava çekebilmemin tek nedeni onun bana yeniden dokunması.

"Benim için gel bebeğim." Bahşışımı bırakıyor ve taşaklarımı sıkıyor.

"Hımmm...Niko...sikeyim...senin için geliyorum..." Sikim geriliyor ve boşalmam karın kaslarıma, onun eline ve

çarşaflara sıçradı. Her yer.

"Ortalığı berbat etmene bayılıyorum." Daha hızlı saldırıyor, kasları geriliyor ve boynundaki bir damar patlıyor.

"Gelmeni seviyorum."

"Hımm..." Hala inliyorum, sikim yavaş yavaş yarı dikleşecek şekilde soluyorken orgazmımı sürüyorum.

"Geldiğinde nasıl görüldüğünü bilmek ister misin?" Dudaklarıma karşı konuşuyor, nefesi tenimi okşuyor ve

yoğun gözleri beni derinliklerinde yutuyor. "Benimkine benziyorsun."

Alt dudağımı ısırıp kıcıımı spermiyle doldururken aletim seğiriyor ve hayata geri dönmeye çalışıyor.

Çok sert geliyor ve gelmeye devam ediyor, ta ki ben onun son damlasını sağıncaya kadar.

Kaygan göğüslerimiz birbirine baskı yapıyor ve parmaklarımı yarı nemli saçlarına kaydırıyorum, onu

yaklaştırıyorum ve bacaklarımı beline sarıyorum.

Sonra ikimizin de sevdiği şeyi yapıyorum.

Onu derin ve sert bir şekilde öpüyorum, beni bir daha asla terk etmemesi için teninin altına kendimi

damgalamaya çalışıyorum.

Nikolai benden çekildi ve şilteye sperm damladığını hissedebiliyorum.

Ama ben bu duyguya kapılmadan önce dudaklarını benimkilerden çekip beni yüz üstü yatırdı.

Arkama baktım ve gözlerinde parıldayan yozlaşmış arzu karşısında dudaklarım açıldı.

Kan kasıklarına hücum ediyor ve aletim tüm dikkatimle duruyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üstüne çök bebeğim. Seni yine sikeceğim. Bu sefer bir hayvan gibi."

24

BRANDON

Aynadaki görüntüyle uzun bir mücadelenin ardından göz temasını kesip kendimi banyodan dışarı sürüklemeyi

başardım.

Zevk ne kadar yoğunsa acı da o kadar şiddetli olur.

Ne kadar uzun süre unutursam, kafam bana o kadar acımasızca eziyet ediyor.

Ama artık günlük kendimden nefret etme dozum bitti. Ben iyiyim.

Muhtemelen.

Umutla.

Ortama sarılı bir havluyla ve saçlarımı kurutan bir havluyla yatak odasına giriyorum.

Nikolai'yi beklerken bulamayınca ayaklarım duruyor. Genellikle şınav çekiyor, havaya yumruk atıyor ya da

kafesteki bir aslan gibi yürüyordu.

Gerçi koridorun sonundaki ikinci banyoda duş alacağını söylemişti. Belki uzun duşlar da alıyordur.

Onun şortunu ve gri bir tişörtü giydim, sonra kolonyası burun deliklerime dolduğunda durakladım.

Parmaklarım kumaşı kavırıyor ve uzun bir nefes almak için kumaşı burnuma götürüyorum.

Nedense onun zengin, erkeksi kokusu bende sakinleştirici bir etki bırakıyor.

Üzerimde sakinleştirici bir etkisi var.

Yatak odasında oyalanıp yatağa bakıyorum. Daha önce, OKB'm hakkında homurdanırken çarşafı

değiştirmeme yardım etmesini sağladım ama şimdi, bu gece burada kalacağım gerçeğini düşünmeden

edemiyorum.

İnsanlar bu durumlarda ne yapar? Daha önce hiç kimseyle gecelememiştim. Ben değilim.

Fazla yakın olma, kendimi fazla serbest bırakma fikrinden nefret ediyorum.

Ama sanırım Nikolai'nin üstesinden gelmem gerekecek.

Beni bir kez kırdığında beni iğrenç bulmasından korkuyorum. O beni, benim aynada kendimi gördüğüm gibi,

hiçliğin kara deliği olarak görecektir.

Kaçmak ve saklanmak istiyorum ama bu onu kaybetmek anlamına geliyor.

Ben de kalıyorum.

En azından bunu yapabilirim.

Dua etsen iyi olur, sonunda seni gerçekten olduğun gibi görmez.

Yatak odasından çıkarken o sesi görmezden gelmeye çalışıyorum. Gidip onu duşta kontrol edeyim mi?

Dürüst olmak gerekirse, sanki kendi şeytanlarıymış gibi havaya yumruk atıyorsa şaşırmazdım. Garip

pozisyonlarda uyuyakaldığını düşünürsek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Koridorda yürürken ve banyonun kapısını çalarken adımlarım sessiz. "Nikolai?"

Cevapsız.

Tekrar kapıyı çaldım. "Her şey yolunda mı?"

Hiç bir şey.

Kapı kolunu tutarken nefesim kesiliyor. "Geliyorum."

Jakuzi küvetinden suyun aktığını ve Nikolai'nin suyun altında olduğunu gördüğümde kalbim neredeyse yere

çarpacak.

Hayır hayır hayır...

Ona doğru koştuğumda, dizlerimin üzerine çöktüğümde ve omuzlarını tutmak için ellerimi suya soktuğumda

kulaklarımda bir çınlama doluyor.

Onu daha önce kontrol etmeliydim. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Gözleri aniden açılıyor ve sırtıyor, sonra suda konuşuyor, kafasını kaldırmadan önce her yerde baloncuklar

patlıyor.

Kıçıma düşüyorum, hava beni uzun dozlarda bırakıyor. İsa aşkına. Neden sanki ölmüşüm de yeniden dirilmişim

gibi geliyor?

"Lotus çiçeği? Burada ne yapıyorsun? Ah! Bana katılmak ister misin?"

"Neden..." Sözümü kestim ve daha sakın bir ses tonuyla konuştum. "Neden suyun altındaydın?"

"Meditasyon yapıyorum."

"Meditasyon mu yapıyorsun?"

"Evet." O sırtıdır. "Nefesimi dört dakikadan fazla tutabiliyorum."

"Şunu açıklığa kavuşturayım. Su altında nefesini tutarak meditasyon mu yapıyorsun?"

"Evet. Sana öğretmemi ister misin?"

"Sen gerçekten delirmişsin."

"Bu iyi bir şey mi?" Başını sallayarak her yere su saçıyor.

"Hayır değil. Ve şunu durdur. Köpekmisin?"

"Hav." Islak parmaklarıyla yanaklarımı tuttu. "Yüzünü yalayayım."

"Sırnaşıklık." Onu itip ayağa kalktım ve ne kadar titrediğimi saklamak için elimi arkama ittim. "Bunu bir daha

yapma. Tehlikeli. Uyuyakalabilir ve boğulabilirsin."

"Benim için endişelenmeni seviyorum bebeğim."

"Dışarı çık." Kapıya doğru ilerliyorum ve arkama bir bakış atıyorum. "Ve bu pisliği temizlesen iyi olur."

"Tamam anne!" arkamdan bağılıyor.

Yatak odasına dönüp üzerime kuru bir tişört ve şort giyiyorum.

Onun kıyafetlerini giymek sanki onun kollarının kozasına sarılmışım gibi hissettiriyor. Garip bir şekilde samimi.

Yine de iyi bir tuhafılık.

Yatağın kenarına oturarak kuzenim Creighton'ı kontrol ediyorum. Aiden Amca neredeyse kendini öldürtmeyi

başardıktan sonra onu Londra'ya geri götürdü. Ve Nikolai'yi de kendisiyle birlikte sürüklemesinden nefret

etsem de ve Nikolai'nin boğazını kesmesinin ana sebebi o olsa da, Creigh sopanın kısa ucunu yakaladı.

Gerçekten başaramayacağını düşündük.

Hayatta olmasına rağmen morali bozuk ve onun için endişeleniyorum.

Tek heceli olmasına rağmen bana cevap veriyor. Şimdilik bu kadar yeter.

Remi'ye mesaj atıyorum, sonra ona ve Lan'e bir projeyi bitirmek için geceyi okulun sanat stüdyosunda

geçireceğimi söylüyorum.

Hemen cevap veriyorlar.

REMI

Dostum, bunu sana en içten sevgilerle söylüyorum ama geceyi bir yerde geçirmen gereken tek zaman

seviştiğin zamanlar. İnek olmayın.

Keşke gerçeği bilseydi.

LAN

Hangi proje?

Elbette şüphelenecekti. Aksi takdirde Lan olmazdı. Ama nedense sürekli beni kontrol etmesi hoşuma gidiyor.

Bunu narsisizm duygusuyla yapıyor olsa bile. Onun tek yumurta ikizi olmak, onun bozulmamış imajını kötü bir

şekilde değerlendiremeyeceğim anlamına geliyor.

BEN

Sıkıcı dediklerinizden biri. Üzgünüm senin seviyene uygun değilim.

LAN

Küçük kardeşim, sana milyonuncu kez söylüyorum, eğer kendini dizginlemeyi bırakırsan benim seviyeme

ulaşırsın. Eskiden tek bir düşünce olmadan başyapıtlar yaratırdınız, ama artık YARATMAK yerine

DÜŞÜNÜYORSUNUZ, çalışmanızı görmek kahrolası bir angarya haline geliyor. Ama yine de Lan her zaman

haklı olmasına rağmen kimse onu dinlemiyor.

Kapı duvara çarpıyor ve başımı kaldırdığımda Nikolai'nin saçlarını havluyla kurularken tamamen çıplak bir

halde içeri girdiğini görüyorum.

Telefonumu yan sehpanın üzerine koyuyorum ve bıkkın bir iç çekiş bırakıyorum.

"Giysilerini giyemedin mi?"

"Kıyafetler abartılıyor. İnsanlar bunları toplum içinde giydiğim için bana teşekkür etmeli." Başını yan tarafa

doğru eğiyor. "Ayrıca birbirimizi zaten çıplak gördük, belki de soyunması gereken sensin."

"Hayır, teşekkürler."

Bir omuzunu kaldırıyor. "Denemeye değer."

Gardırobun çekmecesine uzanıp ona bir çift boxer fırlatıyorum.

"En azından şunları giy."

"İyi." Havluyu yatağın üzerine atıyor ve "Prude" diye mırıldanıyor.

"Bunu duydum ve cidden havlularını as, Nikolai."

Boxer külotunu kaslı uyluklarından yukarı kaydırırken gözlerini deviriyor ve elastik bandı şakacı bir çekişle

kırıyor.

Havluyu elbise askısına asıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana bir şey sormak için neden izin istemen gerekiyor?"

"Yapılacak kibarlık bu."

"Bunu benimle yapma. Seni soru bombardımanına tuttuğumda izin istemiyorum."

"Söylemiyorsun."

"Hey! Bu alaycılık mıydı? Kötü şöhretli pasif saldırganlık mı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kıkırdadı, sesi pürüzsüz ve o kadar neşeliydi ki dudaklarımı seğiren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Sor bebeğim."

"Neden tuhaf yerlerde uyuyorsun?"

"Yatakları sevmiyorum." Üzerine oturuyor. "Bu, aynı odada uyumak istemediğim anlamına gelmiyor, sadece uyuyamıyorum."

"Yaşanan bir olay yüzünden mi?"

"Hmm." Başını sallayarak her yere su damlacıkları gönderiyor.

"Nikolai!"

"Ne?"

"Saçını kurut."

"Neden? Kendi kendine kuruyacak."

Burun kemerimi sıkıştırıp makyaj masasının önündeki tabureyi işaret ediyorum. "Oturmak."

Ayağa fırlayıp koltuğa çöküyor ve ben saç kurutma makinesini en düşük ayarda, orta ateşte açıp saçını

kurutmaya başladığımda aynadan bana sırtlıyor.

"Bu yüzden?" diye sordum, bakışlarıyla karşılaşmadan. "Tuhaf pozisyonlarda uyumanın belirli bir olayla ilgisi

olup olmadığını bana söyleyecektin."

"Ah! Kusura bakma, dağınık saçlarınla ne kadar ateşli görüldüğün için dikkatim dağıldı.

"Nikolai, odaklan."

Bir iç çekiş bıraktı. "Gençlik yıllarımda bu şekilde uyumaya başladım. Bölümlerimin başladığı sıralardaydı.

Parmaklarım saçlarında durakladı. "Ne tür bölümler?"

"Yüksek enerji. Yarışan düşünceler. Daha fazlasına, daha fazlasına ve daha fazlasına karşı bastırılamaz bir

ihtiyaç. Sen Eva'yla flört ederken Kill'le dövüştüğümde ve onu ezip geçene kadar dövdüğümde bunu yaşadım."

"Onun adı Ava ve ben onunla flört etmiyordum." Aklım o zamana, gözlerinin kırmızı olduğu ve gergin

göründüğü zamana gidiyor. Yani bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmekte haklıydım. Bakışları boştu ve bir an

beni görmediğini sandım.

"Sana sarılıyordu."

"Biz çocukluk arkadaşınız."

"Yine de hoşuma gitmedi." Lanet bir çocuk gibi somurtuyor ve ne kadar sevimli görüldüğüne gülümsememek

için kendimi tutmak zorunda kalıyorum. İsa. O, mafyanın bir parçası olan ve hayattan daha büyük olan iri

dövmeli bir adam ama yine de bu şekilde davranıyor.

Etrafımda.

Sadece ben.

Parmaklarımı saçlarının arasında kaydırıyorum, her noktada biraz fazla kalıyorum.

"Konuya dönecek olursak, bu bölümler sık sık oluyor mu?"

"Tam olarak değil. Onları kontrol altında tutuyorum."

"O gün pek kontrollü görünmüyordun."

"Bunun nedeni tam bir pislik gibi davranmandı."

"Ben? Benim bununla ne ilgim var?"

Kolyesini okşuyor. "Hiç bir şey."

Biraz daha araştırmak istiyorum ama aynada bakışlarımla karşılaşılıyor. "Ah, doğru. Ben de sana bir şey sormak

istedim."

"Hmm?"

"Neden seksten hoşlanmıyorsun?"

Parmaklarım saçlarının arasında dondu ve bakışlarıyla karşılaştığımda yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

“Seksi sevmediğini bile söyledin ama benimle seviyorsun. Neden daha önce yapmadın?”

"Hepimiz bu aktiviteden keyif almıyoruz."

"Neden? Bunu sadece kızlarla yaptığın için mi?"

Tanrı. Bunu anlattığım ilk kişinin o olduğuna inanamıyorum. Ama bana karşı o kadar açık davrandı ki,

karşılığında en azından bir şeyler paylaşabilirim. Sorularına cevap vermeyi reddettiğimde gözlerindeki

reddedilmiş bakış hoşuma gitmiyor.

"Öyle değil. Hiçbir zaman hangi cinsiyetten olursa olsun bir insana bakmadım ve ondan etkilendiğimi

hissetmedim ya da onunla seks yapmak istemedim. Kendimi o ruh haline sokmadığım sürece hiçbir zaman

dış uyaranlardan sertleşmedim. Erotik görüntüler görmekten veya insanların sikişmesini izlemekten tahrik

olmak kavramı bana yabancı. Seks için kendimi sertleştirmem gerekmediği sürece kendime hiç dokunmadım.

Hiçbir zaman pornoyu sevmedim ya da diğer erkeklerin sürekli sevişme ihtiyacını anlamadım. Bana kalsaydı,

yıllarca bekar kalmayı memnuniyetle kabul ederdim.”

'Yoksa geçmişte yapardım' demeden duruyorum. Birlikte olmadığımız zamanlarda onun dokunuşunu açıkça

özledim.

Onsuz kalma düşüncesi yine midemin dibinde bir bulantı hissini tetikliyor.

“Bebğim, bu boktan nefret ettiğin için sana bir etiket yapıştırmak istemiyorum - bu arada ben de nefret

ediyorum - ama bu biraz ustaca. Ah, asexual demek istiyorum, eğer bu terimi duyduysan.”

"Öyle olduğumu düşündüm. Ya da öyleydim. Artık ne olduğumu bile bilmiyorum."

"Ama... seks yaptın."

"Çünkü ben istediğim için değil, beklenen bir şeydi. Saliverilmelerim her zaman beni zihinsel olarak

etkilemeyen fiziksel bir tepkiydi. Bu gösteriden hiç hoşlanmadım. Daha çok bir angaryaydı aslında... Neden

aptal gibi gülümsüyorsun?"

"Size muhteşem sikişme eyleminin keyfini yaşattığım için gurur duymadan duramıyorum."

"Kapa çeneni." Saç kurutma makinesini kapatıyorum.

"Senin gerçekten iyi bir sikişmeye ihtiyacın vardı."

"Nikolai!"

Ayağa kalkıp kollarını belime doladı, sonra parmaklarını gömleğimin altında kaydırarak tenimi okşadı.

Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama onun yapışkanlığını özledim.

"Eminim seni biraz öpersem hemen havaya girersin. Test etmek ister misin?"

"HAYIR."

"Lütfen bebeğim?" Dudaklarıma karşı konuşuyor ve göğsünü benimkine bastırıyor.

İki elimi göğsüne koyarken bile derin bir nefes alıyorum. "Zaten üç tura çıktık."

"On tane yapabilirim. Sana doyamıyorum. Buna ne dersin? Hadi seni kaç kez getirebileceğime bahse girelim."

"Yapma."

"Vücudunuz ve ağzınız çok farklı bir melodi söylüyor. İt-çek oyununuz tam yerinde." Dilini dışarı çıkarıp alt

dudağımı yalıyor ve dokunuşunun altında alt dudağım titriyor. "Benden önce başkalarıyla da oynadın mı?"

"Hayır..." Sesimin bu kadar istikrarlı çıkmasına şaşırdım.

"Çünkü onları istemedin ama beni mi istiyorsun?"

"Kapa çeneni."

"Ne zamandan beri beni istemeye başladın?" kulağıma doğru fısıldıyor.

"Seni ormanda sıkıştırdığım zaman mıydı? Yoksa kucağıma oturduktan sonra mı oldu?"

"Arzuluyorsun."

"Hımm." Kulağımın kabuğunu ısırdı ve ben de inledim. "Seni böyle ateşli, rahatsız ve kahrolası benim gören tek

kişinin ben olmamı seviyorum."

Parmaklarımı ipeksi tellerine batırdım ve ona yukarıdan bakacak şekilde başını geriye doğru çektim. "Sen

benimsin, tam tersi değil."

"Bu bir yarışma değil. Sen benim olduğun sürece ben de senin olabilirim." O sırttır.

"Bu ani sahiplenme patlamalarına bayılıyorum bebeğim. Bunları başkalarıyla birlikte yapmasan iyi olur.

"Çok ikiyüzlü müsün? Kelimenin tam anlamıyla herkesi beceriyorsun.

"Herkes değil... Ben açığım sanırım ama bu geçmişte kaldı. Artık erkek fahişesi değilim, Kolya'nın onuru

üzerine yemin ederim ki."

Saçlarına daha sıkı yumruk atıyorum. "Kolya da kim?"

"Merhaba, lotus çiçeği." Ereksiyonunu benimkine sürtüyor. "Benim adım Kolya ve senin kocaman sikine ve

güzel kıkına takıntılıyım."

Kahkaha attım. Elimde değil. "Sikine isim mi verdin?"

"Herkes yapar."

"Hayır, yapmıyorlar."

"Evet onlar yapar."

"Öyle diyorsan. Neden Kolya?"

"Bu benim adımın Rusçadaki küçültülmüş hali. Ancak büyükbabam ve ailenin baba tarafı dışında kimse bunu

kullanmıyor.”

“Peki Kolya ne zamandır aktif?”

"Beş yaşımdan beri mi?"

“Lütfen bana beşte seks yaptığınızı söylemeyin.”

"HAYIR. O zaman ilk muhteşem gafımı yaşadım. Çıplak olarak etrafta dolaşıp onu herkese gösterip silahmış

gibi davranmam annemle ve evdeki herkesle pek iyi gitmedi.”

Kıkırdadım. "Bunu neden hayal edebiliyorum?"

"Siz de bunun çok komik olduğunu düşünüyorsunuz değil mi? Cidden gurur duydum. Sadece babam

saçmalıklarımı destekledi.

"Harika görünüyor."

“Şimdiye kadarki en havalı baba. Ergenliğe girmeden önce beni oturttu ve şöyle dedi:

'Beş yaşımdan beri beklediğin o maceraya çıkmak üzeresin. Şimdi sikini silah olarak kullanmanın zamanı geldi.

Sen işini yap oğlum. Sadece korumayı kullan ve beni büyükbaba yapma.'"

“Nasıl...senin cinselliğini elinden aldı? Eğer onlara açıklanırsan.” Duruyorum.

"Sormamın sakıncası yoksa?"

"Sorularının hiçbirini umursamıyorum bebeğim. Cidden, can sıkıcı derecede İngiliz olmayı bırak. Sana cevap

vermek için dışarı çıkmama gerek yoktu. Annem ve babam on beş yaşımdayken bir erkekle sikişip bir kızı

öperken bana saldırdılar. Şok oldular

ama yargılayıcı bir şekilde değil. Annem zaten erkeklerden hoşlandığımı düşünüyordu çünkü onlara kızlara

yaptığım gibi göz kırpyordum. Emin değildi. Baba... o şöyle dedi: 'Tabii ki çeşitliliği seversin. Aksi takdirde o

sen olmazdın.'

Sonra bana sarıldı ve fısıldadı, 'Ben bu kadar gençken beni büyükbaba yapmasan iyi olur, korumanı kullansan

iyi olur, orospu çocuğu. İçtenlikle söyledim.' Zahmetsizce komiktir, babam. Ah, o aynı zamanda İngiliz."

"Gerçekten mi?"

"Eh, karmaşık bir aile geçmişi var ve kesinlikle Rus kanı taşıyor ama Birleşik Krallık'ta büyümüş ve sizin

aksanınızla konuşuyor."

"Onun adı ne?"

"Kyle Hunter."

"Hmm. Sanırım onu büyükbabamın çevresinde duymuş olabilirim. Beklemek. Senin soyadın Sokolov, Hunter

değil."

"Annemin peşinde. Babamın birkaç soyadı olduğundan ve annemin soyadı Rus Bratva kraliyetine ait

oldüğundan, bunu çocuklarına vermeye karar verdiler.

Nikolai Sokolov aslında rahmetli büyük büyükbabamın adı. Ben onun muhteşem enkarnasyonuyum."

Gülümseyip başımı sallıyorum. "Mafyada olmana rağmen ailenin bunu kabul etmesine sevindim."

"Annem ve babam öyle. Teyzem ve amcam - Kill ve Gareth'in ebeveynleri

de -. Diğer herkes... meh, onlar hâlâ geri kalmış durumda. Mesela dedem ya da amcamla tanışmaya bir erkeği

götürmezdim. Bu çirkinleşir ve kimsenin buna ihtiyacı yoktur."

"Bu, bir erkeği ailenle tanıştırmaya götürdüğün anlamına mı geliyor?"

"Beni içeri almaları sayılır mı? Çünkü gerçekleşen tek toplantı buydu.

"İsa. Sen Zeus'tan daha çok seks yapıyorsun."

"Kim o? Porno yıldızı mı?"

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Gözlerini kısarak bakıyor. "Onun hakkında daha önce bir şeyler duyduğuma eminim. O bir aktör mü?"

"O bir Yunan tanrısı."

"Peki o bir porno yıldızı mıydı?"

"HAYIR. O sadece... diyelim ki çok sevişti. Senin gibi."

"Kıskanma bebeğim."

"Ben değilim."

"Evet, öyleyim."

"Kimin?"

"Lanet olsun Clara'ya ve seni çıplak gören herkese."

"Yardıma ihtiyacın var." Gülümsemeyi bastırıyorum. "Benden daha fazla seks yapan sensin."

"Evet ama benim hiç bir ilişkim olmadı ve onlar hakkında da seninle hissettiğim gibi katil hissetmiyorum."

Dudaklarım aralanıyor ve boğazımı temizliyorum. "İlişkilerim bir yüzeydi. Ben onları hiçbir zaman...

umursamadım.

"Peki sen beni önemsiyorsun?"

"Kapa çenenin." Onun tutuşundan kurtuldum. "Yatmaya gidiyorum."

"Beni bekle!"

Kocaman bir vücut bedenime çarpıp beni yatağa düşürdü. Onu üzerimden itmeye çalışırken inliyorum ama bu

imkansız.

Kısmen kilosunun gitmesini istemediğim için.

Nikolai başını göğsüme koyuyor, kolunu ortama doluyor ve bacağına benimkinin üzerine atıyor.

"Artık hiçbir yere gitmiyorsun." Adem elmayı öpüyor.

"Gece bebeği."

Bir yumru nefesimi kısıtlıyor ve yana doğru baktığımda yüzünü boynuma gömmüş, saçlarını yastığa düşmüş

halde bulduğumda yutkunamıyorum.

Kısa süre sonra nefesi düzene girdi ve kendi kendime gülümsedim.

Yatakta uyumadığını söylememiş miydi?

Kolunu okşuyorum ve başının üstünü öpüyorum. "İyi geceler, Niko."

UYANDIĞIMDA İKİ ŞEYİ GERÇEKLEŞTİRİYORUM.

Birincisi, gecenin bir yarısında pozisyonlarımız değişti ve şu anda başım Nikolai'nin göğsünde, o bana sarılıyor,

dövmeli kolu gömleğimin altına atılmış ve bacağı benimkinin arasında.

İkincisi, eğer komodinin üzerindeki saat sabahın yedisini gösteriyorsa, çualladım demektir.

Sekiz yıldır ilk kez saat beşte uyanmadım. Artık çalar saat bile yapmıyorum. Ben saatim. Her zaman beşte

uyanırım. Her zaman beş buçukta koşarım.

Bugün değil.

Kutsal rutinimi bozdum ve şimdi tüm kaos gelecek.

Ne halt ettim ben?

Panik beni bir anda ayıltıyor ve tüm uyku bulanıklığı ortadan kayboluyor.

Ayağa kalkmaya hazırlanıyorum ama Nikolai beni kucaklayarak tekrar yere itiyor.

Parmakları sırtıma yayıldı ve tenimi okşarken boğuk bir ses tonuyla "On dakika daha" diye mırıldandı.

Nefes alış verişim kesik ve kesik kesik çıkıyor ve onun vücut yıkama sıvısını solumak zorunda kalıyorum. Onun

her şeyi kapsayan sıcaklığıyla çevrelenmiş durumdayım ve bu beni çok tuhaf bir nedenden ötürü

sakinleştiriyor.

Yüzüne bakmak için kafamı kaydırıp eğiyorum.

"Gitme," dedi uykulu bir homurtuyla.

Ve kalbim o kadar şişiyor ki, patlamamasına şaşırıyorum.

O böyle sorarken nasıl gidebilirim?

Keskin çenesini okşuyorum, başparmağımı alt dudağına kaydırıyorum ve Nikolai kemiklerimin arasına sıkışan

mutlu bir inilti çıkarıyor.

Gözleri yavaşça açılıyor ve yemin ederim sırtıttığında içimde bir yerlerdeki kırılma sesini duyabiliyorum.

"Günaydın bebek."

Bok.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, şu anda sesime ve kendime güvenmiyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve beni tekrar aşağıya çekiyor. "Biraz daha sarılalım."

"Sarılmayı sever misin?"

"Seninle öyleyim."

"Bunun beni özel hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Sen olduğunu biliyorsun. Egonu daha fazla okşamam için bana ihtiyacın yok."

Gülüyorum. "Hadi. Bize kahvaltı hazırlayacağım."

"On dakika."

"Sabah koşumu çoktan kaçırdım. Dersi kaçırmak istemiyorum."

"Koşuyu kaçırmak sorun değil. Bu dünyanın sonu değil."

Benim için öyle.

"Hayatımın düzenli olmasını seviyorum."

"Ne yazık ki ben de bu işin içindeyim."

"Bu kaotik olduğunu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hiçbir zaman inkar etmedim. Seni yozlaştırmayı seviyorum."

"Daha çok seni doğru yola yönlendiriyorum."

Gölmeye başladı, sesi boğuk ve zengindi. "Denemekte iyi şanslar."

"Küçük bir meydan okumaya hazır değilsem bir hiçim."

"Çok büyük demek istiyorsun."

Kıkırdama sırası bende ve beni kendisine doğru çekiyor, göğsümü kendisine bastırıyor, sanki benim ortadan

kaybolmamdan falan korkuyormuş gibi elini sırtımda sıkılaştırıyor.

"Nikolai. Gitmeme izin vermelisin.

"Beş dakika."

"İyi." Parmaklarımı dövmelelerinin üzerinde gezdirdim ve sol göğüs kasının yakınında boş bir noktaya

ulaştığımda durdum. "Burayı boş bırakmanın bir nedeni var mı?"

"Ah, bu. Bu benim kalbimde olduğu için ekstra özel bir şey aklıma gelene kadar beklemek istiyorum."

"Bu, her tarafının mürekkeple kaplanmasını planladığın anlamına mı geliyor?"

"Kahretsin evet. Sırtımda ve uyluklarımda çok yer var. Belki bana bir şeyler çizebilirsin."

"Bunu ister miydin?"

"Neden? Sen bir sanatçısın, değil mi?"

"Manzara yapıyorum."

"Eminim benim kadar eşsiz bir şey düşünebilirsin."

"Kibiriniz hayret verici."

"Sevmiyormuş gibi davranma." Boynumun arkasını okşuyor.

"Hiç dövme yaptırmayı düşündün mü?"

"HAYIR. Üzerimde olmalarından hoşlanmıyorum. Cildimi lekesiz bırakmayı tercih ederim.

"Çok ciddi ve düzgünsün."

"Hepimiz dövme yaptıramayız. Ama sana çok yakışıyorlar."

"Az önce dövmelelerimi beğendiğini mi itiraf ettin?"

"Onlardan hoşlandığımı söylemedim."

"Siktir beni. Siz yapıyorsunuz. Kızarıyorsun bebeğim."

"Rüya görüyorsun." Kendimi itiyorum ve bu sefer kendimi kurtarmayı başarıyorum. "Kahvaltı yapacağım."

"Ah, utanma. Buraya gel." Ben banyoya doğru yürürken aptal gibi sırtarak iki kolunu da açtı.

Aynaya bakmadan yüzümü yıkamayı ve dişlerimi fırçalamayı başarıyorum ama çıkarken Nikolai beni

okşamaya çalıştığında yine kaçmak zorunda kalıyorum.

O gerçekten imkansız.

Neredeyse hiç yiyecek olmadığı için çırpılmış yumurta yapmayı başarıyorum ve yarısı yenmiş bir kutu makarna

bulup geri kalanını tabağa koyuyorum.

Tatlı dişli bir canavar gibi sadece hamur işi almayı biliyor.

Sabah çayı için çaydanlığa su dökerken ağır bir kol belime sarılıyor, büyük bir göğüs sırtıma baskı yapıyor.

Nikolai çenesini omzuma yaslamadan önce dün gece bıraktığı sivilcenin üzerinden boğazıma bir öpücük

bıraktı. "Yatağımıza geri dönemez miyiz?"

"Bebek gibi davranmayı bırak ve beni bırak. Sen üzerimdeyken hiçbir şey yapamam."

"Mesele de bu."

Şekerleme tabağını kaldırıyorum, o da sırtıyor ve hemen onu almam için beni serbest bırakıyor.

"Makaronlar!"

Okuması o kadar kolay ki insanın içini ısıtıyor. Nikolai şiddet yanlısı ve kafir olarak biliniyor olabilir ama aslında

şaşırtıcı derecede basit bir adam ve onun bu özelliğini seviyorum. İkimiz için de yeterince karmaşık biriyim.

Yanımdaki tezgâha yaslanıp iki makaronu tek seferde çıtırdatıyor. Üzerinde sadece boxer vardı, büyük kasları

tamamen görünüyordu ve saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu. Doğrusunu söylemek

gerekirse şikayetçi değilim. Ona bu şekilde bakmak ve tamamen bana ait olduğunu bilmek her zaman bir

ziyafettir. Bu canavar adam bana ait.

"Lotus çiçeği?"

"Hmm?" Çaydanlığa tıklayıp iki çay poşeti alıyorum.

Nikolai daha önce çayı hiç sevmezdi ama ona bir fincan ikram ettiğimde hiç sızlanmadan içiyor. Onu yavaş

ama emin adımlarla dönüştürüyorum.

"Sana ciddi bir soru soracağım."

"Ne?"

"Bir zamanlar aşık olduğunu söylemiştin. Kime aşıktın?"

"Ha?" Ona sanki iki kafası büyümüş gibi bakıyorum.

"O gün boyunca hiç oyun oynamadım. Kill 'hiçbir zaman aşık olmadım' dediğinde sen vurdun. Kalbini kim

çaladı? Bilmek istiyorum."

Kahretsin.

O kadar ciddi ve yaralı görünüyor ki onu öpmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum. Dudaklarım onunkilere yapışıyor ve iğrenç derecede tatlı makaronların kırıntılarını

dudaklarından kaydırıyorum. "Yalan söyledim. Hiçbir zaman aşık olmadım."

Gülümsemesi kör ediciydi ve sanki benimkileri kovalıyormuş gibi dudaklarını yaladı, sonra kaşlarını çattı.

"Neden yalan söyledin?"

"Bana tuhaf tuhaf bakıyordun."

"Ne kadar tuhaf?"

"Sanki beni oracıkta yutmak istemişsin gibi."

"Seni her zaman yutmak istedim bebeğim."

"Gerçekten mi? Bunu kaçırmış olmalıyım."

"Tanrım. Bu yine alaycılık mıydı?"

Çaydanlığı alıp iki bardağa su dolduruyorum. "Bir işe yara ve masayı kurmama yardım et."

"Önce bana bir öpücük daha ver."

Saçını yumruklayıp onu kendime doğru itiyorum, sonra dilini bükerek ve tatlılığın tadına vararak yavaş, şehvetli

bir öpücükle ağzını talep ediyorum.

Onu seks dışında öpmek farklı. Yeni. Göğsümü acıtıyor ve beynimi bulandırıyor ama ben her zaman acıya

düşkündüm.

Onu serbest bıraktığımda inliyor. "Hımm. Şu andan itibaren bana bu şekilde günaydın öpücüğü vermenize

ihtiyacım olacak."

Bir itişle onu serbest bırakıyorum. "Gitmek."

"Tamam gidiyorum, gidiyorum." Karşı tezgaha giderken kıcıma vuruyor.

"Nikolai!"

Sadece sırtıyor ve neredeyse tüm dolapları karıştırıyor, ta ki sonunda iki lanet bıçak ve çatal bulana kadar.

İşin çoğunu ben yapıyorum çünkü her şeyi berbat etmesi beni çılgına çeviriyor.

Oturduğumuzda İngiliz kahvaltısı çayımı yudumluyorum ve telefonumda bir e-gazete okuyorum, bu sırada

Nikolai makarnaları bir canavar gibi yerken.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" yutkunduktan sonra sorar.

"Mesaj atmıyorum. Haberleri okuyorum."

"Neden?"

"Çünkü dünyada olup bitenlerden haberdar olmayı seviyorum."

"Ama ne anlamı var?"

"Cidden? Umurunda değil mi?"

"Bunu yapsam bir şey değişir mi?"

"Bir şey yapmak, hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir."

"Tüm bu gönüllü çalışmalara bu yüzden mi katılıyorsun?"

"Evet. Ayrıcalıklı bir hayatın içine doğdum ve o kadar şanslı olmayanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Hmm. Peki ya lakros? Neden oynuyorsun?"

Telefonumu bıraktım ve çayımdan bir yudum aldım. "Bu konuda iyiyim."

"Peki bu oynamak için yeterli bir neden mi?"

"Sanırım."

"Lisede futbol oynardım ama bunu sadece iyi olduğum için yapmadım. Adrenalini sevdim."

"Amerikan futbolu sanırım."

"Tek futbol."

"Futbol, gerçek ayakla vurulan tek futboldur ve dünyadaki en popüler spordur."

Omuz silkiyor. "Futbol mu demek istiyorsun?"

"Benim yanımdayken buna böyle deme. İğrenç."

Kıkırdadı, ses etrafımızda nadiren kolaylıkla yankılanıyordu ve ben gülümsemeden duramıyorum.

Bu sabah rutinimin en önemli kısmını kaçırdığım için hayatımın alt üst olacağını düşünerek uyandım ama

durum düşündüğüm kadar kıyamet gibi değil.

Aksine, aramızdaki rahat sohbeti seviyorum.

"Cidden ama. Gerçekten lakrostan hoşlanıyor musun?" ısrar ediyor.

"Olmasaydı oynamazdım"

Gerçi asıl sebep Lan'in oynamadığı tek sporun bu olmasıydı. Büyürken birlikte polo oynardık ama ergenliğe

girer girmez ondan ve ondan uzaklaştım.

Onun hiç ilgilenmediği bir şeyi oynamam gerekiyordu. Futbol, kriket ve sevgili polom dışarıdaydı. Rugby benim

zevkime göre fazla fiziksel. Bu da beni lakrosla baş başa bıraktı.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Nikolai'nin aşağılık kompleksimi hissetmesine ve daha az mükemmel

olduğumu düşünmesine izin veremem.

O yoğun gözlerle beni izliyor ve bu hoşuma gitmiyor. Konuyu değiştirmem gerekiyor ki odak ona odaklansın.

"Merhaba Nikolay."

"Evet?"

"Dünyanın herhangi bir yerinde olabilseydin nereye giderdin?"

"İçindesin bebeğim."

Neredeyse çayımı içerken boğuluyordum. "Ben ciddiylim."

"Ben de ciddiylim. Kolya'nın taleplerini dikkate alıyorum, çok teşekkür ediyorum" dedi.

Bardağı ağzıma götürüp bir yudum almadan önce duruyorum. "Her zaman zirvede olduğunu söylemiştin. Hiç

dibe vurmayı düşündün mü?"

"Neden?" Bir kaşını kaldırıyor. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Yanaklarıma yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum ve ağzımda sıkışan çayı yudumluyorum. "Demek istediğim bu

değildi. Sadece soruyordum."

"Hoşuma gitmedi ama denemek istersen sana izin verirdim."

"Ama az önce bundan hoşlanmadığını söyledin."

"Başka biriyle deney yapmak için kaçıp gitmendense, beni becermene izin vermeyi tercih ederim."

Dudaklarım aralanıyor. Vay. Gerçekten benim için bu kadar ileri gidebilir mi?

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken ve onun ayırık bacaklarının arasında dururken bunu

düşünmüyorum. Parmaklarım çenesinin altına giriyor ve güzel gözlerine bakıyorum. "Seni sikmek

istemiyorum. Ama teklifin için teşekkür ederim. Gerçekten mi."

Elleri kalçalarımın iniyor. "Eğer hoşuna gidiyorsa söyle bana. Hayran olmadığımı bildiğin için bunu bastırma."

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Gerçekten senin tarafından sikilmeyi tercih ederim. Ben... ah, kendimi

bırakma ve kontrolü kaybetme hissini seviyorum.

"Emin misin?"

"Pozitif."

Beni öne doğru çekiyor ve kucağına indiğimde ürkek bir ses çıkarıyorum.

Ellerim denge sağlamak için omuzlarını tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yalan söyledim. Sadece bir sabah öpücüğü istemiyorum." Dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi

görünüyor. "Benim de sabah sikişmesine ihtiyacım var."

Bu adam beni mahvedecek.

Umarım bu süreçte onu yok etmem.

25

NIKOLAI

Takipçi olmak istemem ama bir nevi Bran'ın sık sık gittiği markete gittim.

Ne? Ayrıldığımız anda onu özlemem onun suçu.

Öğleden sonra oldu ve tahmin edin ne oldu? Çatı katına bu kadar erken geliyor. Geceyi burada geçirmeyi kabul

edeli yaklaşık bir hafta oldu ve ben yaşayan en mutlu adam oldum.

Hala o geceyi, sabahı falan düşündüğümünden değil.

Neyse, bu yerel organik bakkalın dışında olmamın nedeni, kendisiyle yaklaşık yarım saat önce yaptığım bir konuşmadır. Ben sınıftayken.

BRAN

Bu gece nasıl bir ruh halindesin?

BEN

Bu nasıl bir soru? Her zaman sana kirli şeyler yapma havasındayım bebeğim.

Yiyecek demek istedim. YİYECEK.

Döl dışında mı demek istiyorsun?

İsa. Evet onun dışında.

Pişirdiğin her şeyden memnunum.

Emin misin? Eğer yiyecek bir şeyler istersen bana söyle. Birazdan market alışverişine gideceğim.

Hayır. Pişirdiğin her şeyi seviyorum. Ne istiyorsan onu yap. Ayrıca şu anda yiyecek mi alıyorsun? Öğleden

sonra.

Dersleri erken bitirdim, bu yüzden çatı katına gidiyorum.

Kesinlikle evet. Yoldayım.

Üniversiten yok mu?

Önemli değil.

Dersleri atlama, Nikolai. Sonra görüşürüz.

Yani evet, dersleri tamamen atladım. Aslında son mesajını okurken o dersten çıktım ve buraya kadar

bisikletimle geldim. Onu yakındaki bir otoparka bıraktım ve onu yürüyerek takip ettim.

Çatı katına bu kadar erken giderken benden uzak durmamı bekleyemez. Onu en son bu sabah gördüğüm

doğru ama bir süredir geri çekilme sürecinden geçiyorum.

Ruh halim tehlikeli bir şekilde ona bağı ve bu artık komik bile değı ama bunu çözmeye çalışmaktan bıktım.

Bu adama ve onunla ilgili her şeye takıntılıyım. Bazıları bunun takıntıdan çok daha korkunç bir şey olduğunu

iddia edebilir.

Beni tüketiyor ama aynı zamanda cezalandırıyor. Kendimi hiçbir zaman onun yanında olduğum kadar zihinsel

olarak güçlü hissetmemiştim. Birlikte yaptığımız en sıradan şeyler bile (yemek yemek, film izlemek, onun sıkıcı

sabah gazetelerini okumasını dinlemek) yüzümde kocaman bir gülümsemeye neden oluyor.

Brandon King beni canlı canlı mahvediyor ve tamamen onun içine girene kadar sabırsızlanıyorum.

Bu arada, sapkın eğilimlerimi sürdürmekle yetiniyorum. Bakkalın köşesinde bekliyorum. İçeri girmeyi çok

isterdim ama burası benim tamamen göze çarpacağım küçük dükkanlardan biri ve ben bunu umursamasam

da o giderdi.

Lotus çiçeğim yerlilerin arasına çok yakışıyor. Dükkan sahibinin söylediğı bir şeye gülümserken sepetine

birkaç domates koyduğunu görüyorum. O artık yaşlı bir kadın ama o kadar da yaşlı değıl. Belki otuzlu

yaşlarında ve tüm bu etkileşimden hoşlanmıyorum.

Hanımfendi eğer bir gün daha yaşama havasındaysa ona kalpli gözler vermeyi bıraksa iyi olur.

Onun görüş alanına gizlice girmek ve onu korkutmak üzereyken yandan tuhaf bir manzara yakaladım.

Bran beni profesyonel bir takipçiye dönüştürdüğünden beri onu yakından ve kişisel olarak izlemek için her

zaman en iyi noktaları seçiyorum ve bu nedenle bu yerler... oldukça belirsiz. Çiftler, uyuşturucu bağımlıları ve

evsizler de dahil olmak üzere her türden tuhaf manzarayla sık sık karşılaşıyorum.

Ancak bu seferki farklı.

Genellikle köşelerde gizlenen çiftler, gerçek seks olmasa bile ağır sevişmeler yapıyorlar. Şu anki sahne bu

görüntünün yakınında bile değil.

Daha iri bir adam tişörtünün yakasını sıkı bir tutuşla duvara doğru itiyor ve "Kapa çenenin" sesini duyuyorum.

Başka zaman olsa bunu görmezden gelir ve Bran'imi takip etmeye devam etmek için konumumu değiştirirdim.

Ama bir şey beni durduruyor.

Duvara itilen adam tanıdık geliyor. Durun... bu mu...?

"Gaz mı?" Onlara doğru yürüyerek soruyorum.

Tabii kuzenim yumruğunu diğer adamın gömleğine sıkmış halde yukarıya bakıyor. Beyaz düğmeli bir gömlek,

siyah bir pantolon ve deri ayakkabılar giymiş, en azından otuzlu yaşlarının başında veya ortasında olan yaşlı bir

adam. Koyu saçları arkaya doğru taranmış ve ifadesi ciddidir.

Sanki eğlencesine izinsiz girmişim gibi bana tamamen aldırış etmeden bakıyor.

Yumruğumu sıkıyorum ve gördüğünden emin oluyorum. Bu herif kuzenime zarar vermeden önce 1,8 metre

yerin altına gömülecek. "Adın ne, orospu çocuğu ve en sevdiğin ölme şekli hangisi?"

"Niko, öyle değil..." Pislik gömleğini daha sıkı kavradığında Gareth irkildi.

"Ondan uzak dur." Onlara doğru yürüyorum. "Şimdi."

"Kimsin sen?" diye soruyor adam, aksanı belirgin bir şekilde Amerikalı, ifadesi tamamen öldürücü.

Aileme dokunmaya cesaret ettiği için yüzünü kıracağım.

"Kuzenim Nikolai." Gareth onu uzaklaştırıyor. "Lütfen gidin efendim."

"Sayın?" Tekrar ediyorum. "Neden ona efendim diyorsunuz?"

"O benim profesörüm. Kayden Lockwood." Gareth yanımda duruyor, adama bakarken ifadesi kapalı.

Kuzenime tepeden tırnağa bakmadan önce gözlerini kısıyor.

"İşimiz bitmedi Carson. Yarın sabah seni ofisime bekliyorum."

Uzaklaşırken Gareth uzun bir nefes vermeden önce üzerinde bir gerilim dalgası yayılıyor.

Onun önünde duruyorum. "Profesörünüz neden sizi bir ara sokakta köşeye sıkıştırsın ki?"

Yukarıya baktı, yeşil gözleri iriydi ve sarı saçları terden şakaklarına yapışmıştı.

"Biz... ufak bir anlaşmazlık

yaşadık."

"Peki o da diğer profesörler gibi sınıfta çözemedi mi?"

"Ben... ah, hukuk fakültesi dışında bir şey çıkardım ve o çok sinirlendi."

"Bu yine de ona sana saldırma hakkını vermez. Benim, Jer'in ve Kill'in onu MIA listesine eklemesini ister misin?"

"Hayır hayır. Bu gerekli değil. Bu durumla ben ilgilenebilirim."

"Pek iyi bir iş yapıyormuşsun gibi görünmüyordu. Öldürürsen o pisliği sakatlarım."

"Niko, hayır." Kolumu tutuyor. "Sakın... Kill'e söyleme. Az önce gördüklerini kimseye anlatma."

"Neden...? Siktir et beni." Duruyorum. "Bana o zamanlar bahsettiğin adam bu mu? İlgini çeken tek kişi?"

Gareth'in dudakları aralanıyor. "H-hayır."

"Sadece kekeledin. Asla kekelemezsin."

"Unut gitsin. Ne zamandan beri bu kadar anlayışlısın?"

"Şu andan beri. O, değil mi?"

"Hayır" dedi gereğinden fazla güç kullanarak.

"Bu durumda sanırım bunu Kill ve Jer ile daha ayrıntılı tartışıp doğru mu yanlış mı olduğuna bakabilirim."

"Nikolai!"

"Ya da bana söyleyebilirsin."

"İyi! Bu o." Kelimeleri söylerken sıkıntıdan ziyade rahatlamış görünüyor. Onunla birden fazla şekilde ilişki

kuruyorum.

Kimsenin bilmesine izin verilmeyen gizli bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bazen

boğuluyor ama buna değer.

Gareth'in gözlerindeki bakışa bakılırsa onun da benim gibi hissettiğini düşünüyorum.

İdeal değil ama benim gibi onun da başka türlü olamaz.

"Çok daha yaşlı bir profesör, öyle mi?" Sırıttıyorum. "Düşündüğümde çok daha maceracısın kuzen. Aslında etkilendim."

"Ciddi bir şey değil, kimseye söylemeyin."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

Onu omuzundan tutuyorum. "Kıç meselesiyle ilgili dersime devam etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Beni uzaklaştırıyor. "Ben... yürüyüşe çıkacağım."

Ben onu daha fazla sorgulayamadan fırtına gibi çekip gidiyor. Onu takip etmeyi düşündüm ama Bran'ın elinde

birkaç çantayla mağazadan çıktığını görünce hemen bu düşünceden vazgeçtim.

Gareth'i unut. Hayatta kalabilir. Öte yandan benim nilüfer çiçeğimi boğarak yeniden şarj olmam gerekiyor.

Şehir merkezindeki küçük mağazaların önünden geçerken ben de arkasında güvenli bir mesafe bırakıyorum.

Koyu renk bir pantolon ve açık yeşil bir gömlek giymiş, gözleri şık güneş gözlükleriyle örtülü. Daha sonra onu açmak için sabırsızlanıyorum.

Bir pastanenin önünde duruyor ve bir kutu makaron aldığı anda sırıttıyorum.

Bran daha sonra çatı katına doğru yürümeye başladı. Arabası olmasına rağmen genellikle araba kullanmıyor

ve mümkün olduğunca bacaklarını kullanmayı tercih ediyor. Kasabadan yaklaşık yarım saatlik yürüme

mesafesinde ama şikayetçi değilim. Onu uzaktan izlemeyi, durup köpeklerle oynamasını veya gönüllü olarak

çalıştığı yaşlıları nasıl kontrol ettiğini görmeyi seviyorum.

O çok altın bir çocuk. En azından dışarıdan. Aslında onun ne kadar kontrol manyağı olduğunu bilen tek kişi

olduğum için gurur duyuyorum.

Bran ana caddeden aşağıya gitmek yerine ikincil bir rotayı tercih etti ve ben de kaşlarımı çatarak onu takip

ettim. Buralarda ziyaret edecek biri var mı?

Bir ara sokağın yakınında durdu ve öyle aniden döndü ki saklanacak vaktim olmadı.

Bran güneş gözlüğünü çıkarıp gömleğinin açık kısmına astı.

Bana bir kez daha baktı, bakışları pazularımın tişörtümle buluştuğu yerde kaldı ve ben onları esnetmeden

duramıyorum. Beni kontrol etmesi gerçekten çok hoşuma gidiyor.

Bu şekilde beni istediğini bilmek beni biraz rahatlatılabilir. Ona karşı tam bir takıntım olacak kadar değil ama

son zamanlarda sık sık onu bana bakarken yakalıyorum.

Geçen gün, ben jakuzide sıırıslıkam olurken o banyoyu toparlıyordu ama sonra şortu çekilirken onu bana

bakarken yakaladım. Küvette bana katılmayı kabul etmedi, ben de ne yaptım? En mantıklısı elbette. Onu

tezgahın üzerine eğdim ve inlemeleri ve inlemeleriyle evi yerle bir ederken onu becerdim.

O kadar gürültücü ki, bunu seviyorum.

Etrafımdayken gitmesine izin vermesini seviyorum.

Şimdi uzun bir nefes veriyor. "Beni takip etme alışkanlığını bırakmalısın."

"İnce davrandığımı sanıyordum."

"Hemen göze çarpmayan? Gözlerinin kafamın arkasında bir delik kazdığını hissedebiliyordum.

"Daha doğrusu kışına bebeğim."

"Bir mazeret bile sunmayacak mısın?"

Omuz silkiyorum. "İhtiyacım var mı? Ben basit bir adamım. Seni özledim, o yüzden seni görmeye geldim."

"Bu sabah birlikteydik."

"Senden her zaman bir doz istiyorum."

Yanaklarına pembe bir renk hakim oldu ve boğazını temizledi. "Okulun yok mu?"

"Dediğim gibi önemli değil. Ben orada yokken senin evin içinde dolaştığını hayal etmemi bekleyemezsin." En

ağır görünen çantaları alıyorum.

"Bunları taşıyacağım. İlk sen."

"Birlikte yürüyebiliriz. Bu bölge genellikle günün bu saatlerinde ıssız oluyor."

"Gerçekten mi?" Gülümseyerek kendimi onun yanına yapıştırdım.

"Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değilsin..."

"Elbette istiyorum."

Aramızda kısa bir mesafe bırakarak uzaklaşıyor ama ben buna odaklanmıyorum ve onun küçük

gülümsemesini ve yüzünün nadir güneş altında nasıl parıldadığını izlemeyi seçiyorum. Gözleri parlak mavi

renkte parlıyor ve saçlarının bir kısmı daha açık görünüyor.

Tanrım.

Bir adam nasıl bu kadar güzel olabilir? Onu kaçıрма ve tamamen kendime saklama dürtüsü, tenimin altında bir

ihtiyaç gibi atıyor. Bunun sadece geçecek bir dönem olduğunu ya da bir gün Bran'ı göreceğim ve göğsümde bu

mide bulandırıcı duygunun kalmayacağını düşünmekten vazgeçtim.

O kadar berbat durumdayım ki.

Bran boğazını temizliyor. "Bana öyle bakmayı bırak."

"Ne gibi?"

"O. Her ne ise."

"Yapabileceğimi sanmıyorum bebeğim. Konu sana gelince kendimi kontrol edemiyorum."

Yutkunuyor ve ben onun Adem elmasının yukarı aşağı hareketini izlemekten kendimi alamıyorum. Kahretsin.

Onu kendime çekmemek ve dolgun dudaklarından öpmek için elimi çantaya doğru uzatıyorum.

"Bu, diğer her konuda kendini kontrol edebildiğin anlamına mı geliyor?"

diye soruyor ve hafif boğuk sesi Kolya'nın hayata dönme çabasını hiçbir şekilde dağıtmıyor .

"Evet."

"Yani şiddete eğilimin hakkındaki tüm söylentiler yanlış mı?"

"Doğrular. Bir şeyleri ve insanları dövmeyi seviyorum ama durmaya yetecek kadar gücüm var. Bunu seninle

yapamam. Bu imkansız."

"Hmm. Yani ben şiddetten daha mı önemliyim?"

"Lanet olsun evet."

Biraz gülümsüyor. "İyi."

"Bana işkence etmekten hoşlanıyor musun?"

"Bu adil."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Hiç bir şey."

Yolun geri kalanını rahat bir sessizlik içinde geçiriyoruz ve kendimi onunla toplum içinde geçirdiğim her anın

tadını çıkarırken buluyorum. Sessizliği hiçbir zaman sevmedim ve beynimin ne kadar gürültülü olduğu göz

önüne alındığında bana seçim şansı verilmedi. Bran'le bile çoğu zaman sessizliği anlamsız kelimelerle

dolduruyordum. Açıkçası çok fazla konuşuyorum. O yapmıyor.

Bran'im söyleyecek anlamlı bir şeyi olmadığı sürece konuşmayan insanlardan biri ve ben de onun rahatlatıcı

sessizliğine alıştım. Gerilim dolu ya da söylenmemiş sözlerle dolu değil. Kendi başına huzurlu, rahatlatıcı ve

tatmin edicidir.

Bana bir keresinde söylediği gibi, bu onun anı yaşamanın bir yolu ve ben tuhaf bir şekilde bu alışkanlığı

ediniyorum.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmeyi çok isterdim ama şu anda bu bir seçenek değil. Bir gün sokakta

elini tutabileceğim.

Bir gün.

Çatı katına girdiğimizde onu yutabilmek için aceleyle çantaları mutfak masasının üzerine koyuyorum. Eğer

onları girişte bırakırsam dırdır etmeye başlayacak.

Yere çarpan bir şeyin sesi önce bana ulaştı, sonra pazılarıma güçlü bir tutuş geldi.

Etrafımda dönüyorum ama Bran elini saçıma götürüp dudaklarımı şiddetli bir öpücükle yakaladığında

odaklanacak zamanım yok. Dili ağzımı işgal ediyor ve benimle ziyafet çekiyor. Bir anlığına şaşkına döndüm

ama sonra kollarımı onun sırtına doladım ve benim olana sahip çıktım.

Elim kışına düşüyor ve onu dürtüyorum. Üzerime atlayıp bacaklarını belime dolarken şikayet etmiyor.

Lanet olsun. Onu taşımama izin vermesi hoşuma gidiyor. Geçen hafta ilk kez yaptığımdan beri bunu dini

olarak yapıyorum.

Bran beni saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüyor, parmakları saçlarımı okşuyor, nefesi ve tüm varlığı

benimkilerle birleşiyor.

Geri çekilip ağzıma doğru gülümsedi, sonra dudaklarımın kenarıyla bir şeyi sildi.

"Siktir et bebeğim." Nefes alıyorum. "Bu ne içindi?"

"Seni gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum." Yanağımı okşuyor. "Beni boşver. Yıkanıp akşam yemeğini

hazırlayacağım."

"Bundan sonra hiçbir şekilde gitmene izin vermeyeceğim. Kemerini bağla bebeğim. Kolya merhaba demek

istiyor."

Kahkahası havada yankılanırken onu yatak odasına götürüyorum.

Bir gün, yani çok çok yakında Bran beni kapalı kapılar ardında öpmekle yetinmeyecek.

Benim onunla birlikte olmaktan çok mutlu olduğum gibi, o da benimle olmaktan gurur duyacak.

NE...?

Omzumda bir ağırlık hissettiğimde ve yanımda rahatlatıcı bir sıcaklık hissettiğimde durdum.

Hatırladığım son şey Bran'i beklerken yerde oturup sırtımı duvara dayadığımdı.
Erkek ve kız kardeşiyle

buluşacağı için geç kalacağını söyledi ve bahse girerim ki onu herhangi biriyle
paylaşmak zorunda kaldığım

için homurdandım ve kriz geçirdim. Peki ya onlar onun kardeşleriye?

Bu noktada durum trajik olmaya başladı.

Onu takip edip, herhangi bir şey yapmasına izin vermeden önce onu deli gibi
becerdikten sonra beni

anlamsızca öptüğü günün üzerinden bir hafta geçti. İyi zamanlar.

O zamandan beri, onu bir kez olsun görmek için utanmazca doyumsuz oldum.
Onu her gece görmem

gerekıyor ama bu bile yeterli olmuyor, bu yüzden fırsat buldukça onu takip
ediyorum. Ama mesafeyi korumam

gerekıyor; bu noktada tecrübeli bir takipçiye dönüştüğüm düşünülürse çok da
zor değil.

Her neyse, atlayamadığım aptalca sınavlar yüzünden onu bugün hiç görmedim
ve genellikle akşam saat onda

geldiğinden beri çaresizce bekliyordum. Ancak planlarıyla ilgili mesajı alınca
umutlarım yıkıldı. Yerde

uyuyakalmış olmalıyım çünkü şu anda tahtanın üzerinde sırt üstü yatıyorum ve
Bran'in başı omzuma dayalı,

vücudu yanıma bastırılmış durumda.

Ve en iyi kısmı? Eli göğsümün üzerindeki elimi kaplıyor.

Açık mavi gömlek ve siyah pantolon giyiyor, bu da pijama giymediği anlamına
geliyor. Saatile bakıyorum ve

saat sabahın ikisi.

Siktir et beni.

Bu kadar uzun süre uyuduğuma ve Bran'imi görme fırsatını kaçırdığıma
inanamıyorum.

Şimdi yeniden yapılmasını talep ediyorum ve teşekkür ederim.

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi ve bunu işaret parmağımla düzelttim.
Gözleri birden açılıyor ve

boğazıma takılan bir şeyi yutmak zorunda kalıyorum çünkü kahretsin. Bir erkek
her geçen gün nasıl daha ateşli

görünebilir?

Bu benim kontrol edilemez takıntım için iyi değil.

"Seni uyandırdım mı?" Soruyorum.

Doğrudan aletime ve göğsümün bir yerine giden o boğuk sesiyle, "Zaten iyi bir
uyku değildi," diye

homurdanıyor.

"Ee bebeğim? Neden yerde uyuyorsun?"

"İçeriye girdiğimde her yere yayılmıştın ve ben de bunu senin yaşadığın gibi
deneyimlemek, görüldüğü kadar

rahat olup olmadığını görmek istedim. Cevap kesinlikle hayır." Oturup
omuzlarını ve boynunu yoğuruyor.

"Bunu bir daha yapma Nikolai. Uzun vadede senin için iyi değil."

"Sadece sen oradayken yatakta uyuyabilirim." Arkasına oturuyorum,
bacaklarımı iki yanına uzatıyorum ve

omuzlarına masaj yapıyorum. "Burada ol ve yerde uyumak zorunda
kalmayacağım."

"Anlaşmak." Dokunuşuma doğru eğildi ve yumuşak bir iç çekti. Artık seks
dışında ona dokunmama izin

vermesine karşı açgözlüyüm. Başlangıçta bu ihtimal konusunda rahat olmadığını
biliyorum, ama şimdi bunu o

kadar doğal bir şekilde yapıyor ki, onu bütünüyle yutmaktan ve hiçbir kısıntı
bırakmamaktan kendimi alıkoymak

zorunda kalıyorum.

Beni birkaç sesle nasıl heyecanlandırabiliyor?

Yüce Nikolai Sokolov'u, yalnızca onun huzurunda hayatta kalabilecek bu tuhaf
varlığa nasıl dönüştürdü? Artık

ondan önceki kendimi bile hatırlamıyorum. Ondan ayrılma fikrini kesinlikle reddediyorum.

"Geceniz nasıldı?" Bu rahatsız edici duyguya bir son verilmesini rica ediyorum.

"Kimse şikayet edemez."

"Demek ben perişan haldeyken sen eğleniyordun."

"Çok dramatiksin. Ayrıca dövüş kulübündeki maskaralıklarınla meşgul olacağını düşünmüştüm."

"Gitmedim. Seni görmek istedim."

"Böylece?" diyor biraz alaycı bir ses tonuyla.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Yüzü bana dönük olacak şekilde yana döndü ve kaşını kaldırdı.

"Bugün onaylamadığım bir şey mi yaptın?"

"Ben? Beni hayal kırıklığına uğratan sensin.

"Bugün erken saatlerde uzun bacaklı bir esmerle fotoğraf çektin mi, çekmedin mi?"

"HAYIR. Neden bunu yapayım?"

Cebine uzandı, telefonunu çıkardı, etiketli gönderiler bölümündeki IG'mi açtı ve bana söz konusu resmi

gösterdi. Dürüst olmak gerekirse adını hatırlamadığım bir kız yanıma yapışmış, göğüslerini koluma doğru

itiyordu. Altyazı şu: Seni özledim yakışıklım.

"Kendini açıklamak ister misin?" Bran ürkütücü derecede sakın bir ses tonuyla soruyor. Sinirlendiğinde

korkutucu derecede kendine hakim olduğunu fark ettim.

"Eh, bebeğim. Bu resim aylar öncesinden kalma, muhtemelen seninle tanışmadan önceye ait.

Bugün yayınlamaya karar vermesi benim hatam değil.

"Sikiş arkadaşlarından biri mi?"

"Eski dostum. Yüzünü zar zor hatırlıyorum. Sanırım okuldan."

"Yine de sana yakışıklı deme özgürlüğüne sahip mi?"

Sırıyorum. Kıskanç mısın bebeğim?

Saçlarımı acı verici bir şekilde tutarken bana karşılık gülümsemedi. "Sen bana aitsin Nikolai. Paylaşmıyorum, anlaştık mı?"

"Kahretsin. Tamamen sahiplenici olmanı seviyorum.

"Bu bir cevap değil. Seni kızlarla ya da erkeklerle koluna sarılmış ya da kucağına otururken görmek

istemiyorum. Kimsenin sana dokunmasını istemiyorum, nokta."

"Sadece kimsenin sana dokunmasına izin vermezsen."

"Yapmayacağım."

"IG'de Clara'nın olduğu o fotoğrafı silecek misin?"

"O kadar geriye mi gittin?"

"Peki ya yapsaydım? Onun varlığını hayatından silmene ihtiyacım olacak."

"Bu gönderiyi uzun zaman önce silmiştim."

"Bu durumda..." Sırtarak telefonumu çıkardım, gönderiye gittim ve bir yorum yazdım.

Hayır, senin iri parçan değil. Sil bunu.

Bunu gördüğünde Bran'in dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı ve o da onaylayarak başını

salladı, sonra da arkasını döndü ve ben de omuzlarına masaj yapmaya devam ettim. Siktir et beni.

Parmaklarımın altındaki kaslarının gevşemesini ve çıkardığı içerik seslerini seviyorum.

"Bu arada, Google'da Brandon'ın anlamını araştırdım ve kelimenin tam anlamıyla prens ya da kral anlamına

geliyor. Sana Yakışıklı Prens dediğim için brownie puanı almıyor muyum?"

"Daha çok sapkın eğilim noktalarına benziyor. Başkalarının isimlerinin anlamını Google'da kim araştırıyor?"

"Yapıyorum çünkü o sensin. Seni ilgilendiren her şeyi merak ediyorum."

Başını omzuma yasladı, gözleri benimkilerle buluştuğunda hareketlerim durdu ve bana küçük bir

gülümsemeyle baktı. Midemde gizlenen o his yukarı doğru çıkıyor ve kendimi kapana kısılmış, tamamen ona

ve onun nadir gülümsemelerine kapılmış hissediyorum.

Tanrım, kahrolası Tanrım. Bana neler oluyor?

"Beni merak etmiyor musun?" Sesim biraz zayıf çıkıyor ve ben bunu yapmıyorum bile. Neden Bran bana

bakıyor ve ben de bu şüphe duygusunu hissediyorum? Bende değil, onun bana olan hislerinde.

Giderek daha da derine düştüğümü hissedebiliyorum ama o hâlâ çoğu zaman boş bir tahta ve bu bana çok

kötü geliyor.

"Ben" diyor yumuşak bir sesle.

"İsmimin anlamını Google'da mı aratacaksın?"

"Gerek yok. Yunan zafer tanrısı Nicholas'ın Slav versiyonu."

"Bunu bilmiyordum."

"Cidden?"

"Evet, bunun berbat bir Rus ismi olduğunu ve zafer ya da buna benzer bir anlama geldiğini biliyorum."

"Rusça konuşuyor musun?"

Kesinlikle. Büyükbabam kız kardeşlerimle benim bunu yapmamızı sağladı, yoksa bize Rus kartımızı vermezdi."

"Bunu söylediğini hiç duymadım."

"Bazen Jeremy'yle ve özellikle de gardiyanlarla yapıyorum çünkü çoğu Rus doğumlu."

"Bana Rusça bir şeyler söyle."

Çenesini avuçladım ve büyükbabamın Rusların ciddiye aldığını ve kelimenin tam anlamıyla söylediği sözleri

söylerken, mahvolmam olan o gözlerin derinliklerine baktım. "Ya nee ma goo arılar tee byah zhit."

"Bu ne anlama gelir?"

Dişlerimin arasından, "Çok tatlısın," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı. "Bana öyle seslenme."

Kolumu beline doladım ve onu kendime hapsettim. "Bana benim hakkımda fark ettiğin, kimsenin bilmediği bir

şeyi söyle."

"Bu nasıl bir istek?"

"Sadece yap."

Bir elini kaldırdı ve alnımdan burnuma doğru bir çizgi çizdi. "Bunu başka kimsenin bilmediğinden emin değilim

ama mükemmel bir simetriye sahip bir yüzün var.

Çoğu insanın diğerinden biraz daha büyük bir gözü veya kulağı vardır. İyi bir yanları var çünkü orantısal olarak

karşı tarafa göre daha iyi ama her açıdan mükemmel görünüyorsunuz çünkü her şey dengeli.

Üst ve alt dudağınız bile aynı boyuttadır. Aslında tüm vücudun mükemmel bir simetriye sahip.

Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve isteyerek ayrıldılar. Lanet olası.

Beni izlediğini ima eden birkaç kelime söyledi ve sanki parçalanıyormuşum gibi hissettim. "Sen bir sanatçının

rüya ilham perisisin."

"O zaman beni senin yap."

Güler. "Belki de zaten öylesindir."

"Kahretsin evet. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Belki." Yüzümü okşamaya devam ediyor. "Senin sıran."

"Neye sıra bende?"

"Bana benim hakkımda fark ettiğin, kimsenin bilmediği bir şeyi söyle."

"Hmm. Vücudunda on bir ben var."

"Tamam..."

"Bitirmedim. Sağ gözüne iki yüz on yedi, sol gözüne de iki yüz on iki kırbaç var."

Dudakları aralanıyor. "Siz...onları saydınız mı?"

"Sen burada kaldığından beri neredeyse her gece. Bu dün gecenin sayımı.

Bugün değişebilir. Sol gözünün bir kısmını kaybetme eğilimindesin."

"Ama neden kirpiklerimi sayıyorsun?"

"Ben onları seviyorum. Karanlık, uzun ve uyurken çok güzeller. Ayrıca onları benden başka kimse sayamaz, bu

da büyük bir avantaj."

Yavaşça kıkırdadı, ses etrafımızda bir ninni gibi yankılanıyordu. "Çok tuhafsın."

"Ben her zaman öyleydim."

"Sahip olduğun."

"Tek fark artık kaçmıyor olman."

"Hayır değilim." Tamamen göğsüme yaslandı ve gözlerini kapattı. "Bana beş ver, sonra seni yatağına

götüreceğim. Şu andan itibaren artık yerde uyumana izin verilmiyor."

Söyleyecek sözüm olmadığından başımı eğip dudaklarını yavaş bir öpücükle yakaladım. Bu mide bulandırıcı

his, ağzım onunkini mahvettikçe daha da yoğunlaşıyor. Benimle karşılaştığında içim eriyor, inme üstüne vuruş,

homurdanma üzerine homurdanma.

Daha önce emin değildim ama şimdi eminim.

Brandon King yüzünden başım tamamen ve geri dönülemez bir şekilde belada.

NIKOLAI

Üç hafta mutluluk içinde geçiyor.

Ve mutluluk derken, en erotik, en güzel sikiş şölenini kastediyorum.

Şaka yapıyorum. Lanet şeyi seviyorum, gerçekten çok seviyorum. Kolya'ya sorun, o da ayakta alkışlayacak.

Ama Bran ve ben her zaman ne olduğumuzun merkezinde olduk. Hatta bu yüzden ilk etapta bana teslim oldu.

Seçkin bir baştan çıkarıcı olduğun için kendine bir şans ver, Kolya.

Ancak artık ilişkimizdeki tek güçlü unsur bu değil. İlk kalışından sonra bir şeyler değişti. Her ne kadar bu

koşulu ortaya koyan ben olsam da, sanırım onu koşmayı bırakmaya zorladığım için bir rahatlama hissetti.

Bunu hayal ediyor olabilirim ya da hayallerimin derinliklerinde olabilirim, ama ben onu boğarken

uyuyakaldığımda ya da çenemi okşayarak uyandığında gerçekten de bu huzurlu ifadeye sahip.

Ah, aslında artık yatakta uyuyorum. Şok edici, biliyorum. Sanki sekizinci dünya harikası ve tarihteki gizemli

kırılmalardan biri gibi. Eminim önceki işe yaramaz terapistlerim nedenleri araştırarak bir gün geçirirlerdi.

Ben basit bir adamım. Bran'in kokusunu alıyorum ve onun sert kaslarının benimkilere benzediğini

hissediyorum ve artık ölüyorum. O güzel bir prens gibi orada yatarken benim ondan ayrı uyumamı beklemek

küfürdür.

Beni uzaklaştırmaya çalışabilir ya da onu sinirlendiriyor ve eziyormuşum gibi davranabilir, ama olay şu.

Uykumda ne zaman ondan uzaklaşsam, uyanırken başını göğsümde ve kolunu ortama dolanmış halde

buluyorum

. Ya da göğsünü sırtıma bastırarak, kolunu belime atacak, yüzünü saçlarıma gömecek.

O kadar tatlı ki, onu her zaman bütün olarak yutmak isterim ve çoğu zaman da bunu yaparım.

Onu genellikle dudaklarım onun sikinin etrafındayken ya da benim sikim onun içinde dürterek uyandırırım.

Bunu anladı ve sabah ilk iş beni emebilmek için benden önce uyanmaya başladı.

Şikayet ettiğim bir yarışma değil. Aslında bana en özensiz oral seksleri yaparken yüzündeki o kendini

beğenmiş ifadeyi seviyorum.

Son birkaç haftadır Bran bana dokunma konusunda biraz daha rahat olmaya başladı ve artık her zaman seksi

başlatmak zorunda kalmıyorum.

Eğer havasındaysa, ya eve girer girmez bana saldırarak ya da benim yapışkan doğamı taklit eden sürekli

mesajlarıyla bunu mutlaka belli ediyor.

Aynı zamanda şaşırtıcı derecede sahiplenici de olabiliyor; gerçi benim kadar dengesiz değil çünkü ona

dokunan herkesin kolunu kırmakla tehdit ediyorum. Geçen gün kafelerden birinde Simon'la karşılaştım ve ben

onu uzaklaştırmadan önce her zamanki gibi alıngan olmaya başladı.

Görünüşe göre Bran bunu gördü ve bana bu değerli mesajı gönderdi.

Kime ait olduğunu hatırlasan iyi olur, Nikolai.

Bu metni yazdırıp çerçeveledim mi? Muhtemelen.

Son zamanlarda daha ileri gitmesini seviyorum. Benimle herkesin önünde konuşacak kadar değil; Tanrı

kimsenin bizim hakkımızda bir şeyler bilmesini yasaklasın. Ama oraya varıyor.

Umurumda değil. Fazla. Onun sırrı olmamı seviyorum. Toplum içinde mesafeli ve kontrolün tamamen elinde

olmasını seviyorum ama özel hayatımda dilimin, parmaklarımın ve sikimin üzerinde dağılıyor.

Herkes bakarken gizlice bana bakmasını, sonra sadece ikimiz varken onun gün ışığını söndürmem için bana

ne kadar ihtiyacı olduğunu fısıldamasını seviyorum.

O benim ve önemli olan da bu.

Onun seks sırasında gürültülü bir orospu çocuğu olduğunu bilen tek kişi benim ve umurumda olan tek şey bu.

Yine de, başkalarının onun sahibi olduğunu bilmesi için cildini hickeylerle süslemeye dikkat ediyorum. O

sızlanıncaya kadar onları koyu mora çevirmeye zaman ayırıyorum ve her gece yenilerini ekliyorum. Sonrasında

bana vereceği kulak buna değer.

Bir gün ortaya çıkacak. Bunu biliyorum. Toplum içindeyken bunu gözlerinde hissediyorum. Sanki bana doğru

yürümek, bana sarılmak ve beni öpmek istiyormuş gibi bana doğru aç yaptığında bunu vücut dilinde

görüyorum. Her seferinde kendini durduruyor ama bu son zamanlarda ona daha çok acı veriyor.

Bir gün kırılacak ve ben onu kollarım ve ağızım açık bir şekilde kaldırmak için orada olacağım.

Onu yıpratıyorum ve o tamamen bana aşık oluyor.

Tamam, yine hayal görüyorum. Aslında beni sevmese de umursuyor.

Bazen gereğinden fazla.

İşte olay şu; Bran kavgalardan nefret ediyor ve beni her iyileştirip morluklarıma merhem sürerken bunu her

seferinde belli ediyor.

Ayrıca kaotik derecede güzel olmamdan da nefret ediyor - gerçi muhtemelen buna böyle demezdi. Ortalıkta

bıraktığım pislikler ya da banyodaki bulaşıklar hakkında dırdır etmeden duramıyor - ne? Jakuzide ıslanırken ya

da ıslak başımı her salladığımda bir şeyler atıştırıyordum. Bunu sadece benim için kurutması için yapıyorum.

Bazıları benim de kavga ettiğimi, bu yüzden onun benim için hayranlık uyandıracak kadar endişeleneceğini

iddia edebilir.

En önemlisi, şu şekildeki saçma mesajlarıma yanıt veriyor: BEN

PEK ÇOK Yunan Tanrısı olduğunu biliyor muydunuz?

BRAN

Öyle mi?

Evet. Nasıl ayak uyduracağım? Neden bu kadar çok var?

Nasıl cürret ederler?

Sağ? Onlara biraz mantıklı konuş, özellikle de şu sikik Zeus'a. Bu kadar çok çocuk sahibi olmayı ve kadınlara

sağa sola tecavüz etmeyi bırakması gerekiyor. Tanrıların babası, kığım.

Onunla çok sert bir konuşma yapacağım.

Beni gerçekten onun gibi mi düşünüyorsun? Yaralıyım.

En içten özürlerimi sunarım. Bu karşılaştırmayı yapmak bile kötü bir biçimdi.

Dudakların Kolya'ya dolanmış halde bu özrünü tekrarlamak zorunda kalacaksın. Bilirsin, çünkü o somurtuyor

ve sığıyor.

Bütün bu dramayı başlatmak yerine sikini yalamamı istediğini söyleyebilirdin.

Hayır, hayır, bununla ilgili değil. Kolya GERÇEKTEN yaralı.

Bunu telafi edeceğim.

Şimdi?

Gerçekten seninle yapamam.

Bu bir evet mi?

Bir saat sonra görüşürüz.

Birini neredeyse ölecek kadar dövdükten sonra iplerin üzerinden atlıyorum, Jeremy yanımdan geçen bir şişe

sudan içerken tüm çığlıkları ve kükreyen kalabalığı görmezden geliyorum.

"İyi misin?" O sorar.

Başıma su döküp sallıyorum, sonra gülümsüyorum; Bran'ın burun kemerini çimdiklediğini ve "Cidden seninle

yapamam" dediğini hayal ediyorum.

"Niko mu?" Jeremy beni yakından izliyor. "Sakın bana başka bir kavga düşündüğünü söyleme?"

"Hayır. Bir tanesi yeterli." Şişeyi göğsüne doğru ittim. "Sonra görüşürüz, Jer."

"Beklemek." Tünelde yürürken yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. "Son zamanlarda sana ne oluyor? Konağa

zar zor geri dönüyorsun ve şüpheli davranıyorsun."

"Meşgul meşgul."

"Ne ile? Daha doğrusu kiminle?"

Soyunma odasının önünde durup Jer'le yüzleşiyorum.

Hmm. O benim en iyi arkadaşımdır ve genellikle ona sikişme festivallerini ve tuhaf maceraları anlatırdım.

Ayrıntılara pek önem vermese de yargılamadan dinler. Bazen bana deli olduğumu söylemen dışında ki bu

doğru.

Mesele şu ki, bu sır konusunda biraz huzursuz olmaya başlıyorum. Bran'ın tamamen bana ait olmasını

seviyorum ama kimsenin bunu bilmemesi hoşuma gitmiyor.

Bazen Kill bana sanki her şeyi anlamış gibi garip bakıyor ama her zaman o psikopat bakışı var ve ona bir şey

söylersem her şeyi dünyaya yayınlamayacağına kesinlikle güvenmiyorum.

Sırlarımı konusunda güvenebileceğim biri varsa o da Jeremy'dir. Hem siki hem de amcığı gerçekten sevdiğimi

fark ettiğimde on dört yaşındaydım. O kadar genç, evet. Jeremy heteroseksüelden daha heteroseksüeldir -

buna hiç şüphe yok- ve ondan beş yaş daha büyük ama ben onu her zaman rahatsız ettim. Gittiği her yerde

ben oradaydım, benden hoşlanana kadar tuhaflıklarımı onu sinirlendiriyordum. Bu benim çalışma yöntemim,

bununla ilgilenin.

Neyse, hem kızlardan hem de erkeklerden hoşlandığımı düşündüğümü ilk söylediğim kişi o oldu ve hiç

şaşırmadı. Diyelim ki o ve babam, ben onun huysuz ve huysuz dönemini kabullenmeden önce Kolya'yı

anladılar.

Jer bunu yaklaşık bir yıl boyunca sır olarak sakladı, ta ki ailem öğrenene ve ben bir açılma partisi düzenleyene

kadar. Jeremy bunu kesinlikle mümkün olduğu kadar erken bıraktı. Kill kaldı.

Yani olay şu ki, o Sır Tutma 101'e benziyor.

Kolyemi okşuyorum ve gözlerimi ona kısıyorum. "Beni meşgul edenin o olduğunu nereden biliyorsun?"

"Telefonunuza aptal gibi gülümsemek çoğu zaman. Ayrıca..."

Ensesine hafifçe vuruyor. "Burada genellikle bir hickey olur. Göremezsiniz ama saçınızı kaldırdığınızda görünür

hale gelir."

Boynumun arkasına dokunuyorum. O kurnaz piç. Bunca zamandır sivilce mi bırakıyordu? Ve beni orada

öpmeyi sevdiğini sanıyordum.

"Jer."

"Ne?"

"Buna dayanamıyorum, o çok tatlı."

"Bir hickey bıraktığın için mi?"

"Bir iddiada bulunduğun ve bu konuda sinsî davranıp çok fazla şey bıraktığımdan şikayet ettiğin için."

Tamam, diyor yavaşça. "Bir erkek mi?"

Lanet olsun. Cinsiyetini açıklamayı planlamamıştım ama o, adını bilmediği sürece her şey yolunda. Kimse

onun Bran olduğundan şüphelenmez. O kadar gergin bir sikkafalı ki, iki beyin hücrelerine sahip olan herkes

benim onun tipine yakın olmadığını düşünebilir.

Gülümseyerek başımı salladım. "Şimdiye kadarki en güzel adam."

"Ondan hoşlanıyorsun?"

"Elbette."

"Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Özel olmaya yetecek kadar."

"Vay. Bir ilk."

"Doğruyu biliyorum? Artık tek eşlilikten yanayım."

"Ve onu hala benimle tanıştırmadın?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Ben de senin kardeşin olduğumu sanıyordum."

"Şey... şey şu ki. Hala dolaba zincirlenmiş durumda, o yüzden şimdilik bu bir hayır."

"Söylemeyeceğim. Sen cinselliğini sır olarak saklamak istediğinde bunu yapmadım."

"Bu farklı."

Hiçbir zaman cinselliğimden utanmadım. Aileme söylemeden önce bunun bir deneme aşaması olmadığından

emin olmak istedim. Bran, çük emmeyi ve kışından sikilmeyi ne kadar sevdiğiyile mücadele ediyor gibi

görünüyor.

Sanki ne zaman toplum içinde yakınlaştık ya da maçlarını izlemeye gittiğimde ve sonrasında onu görmeye

çalıştığımda gerçekten ama gerçekten paniğe kapılıyor. Bu yüzden onu strese sokmamak için bunu tamamen

bıraktım.

Bunu yüksek sesle itiraf etmekten neden bu kadar korktuğunu bilmiyorum.

Bunun uzun duşlarıyla ve lanet olası kilitli banyo kapısıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Bazen onu ayaklarına bakarken yakalıyorum, tamamen dışarı çıkmış, ta ki biraz tuhaf bir hal alana kadar. Diğer

zamanlarda, boynunda, hatta kalçalarında ve taşaklarında rastgele jilet izleri oluşacaktır. Orada tıraş oluyor

tabii ki. Çok bakımlı ve tertemiz olmayı seviyor. Ayrıca benim için yüzümü tıraş etmeye başladı çünkü

görünüşe göre bunu yeterince iyi yapmıyorum. Tezgahın üzerine oturup yüzümü tıraş etmek için beni kaslı

kalçalarının arasına sıkıştırdığında, çok sıcak geliyor.

Beni bir kere bile kesmedi ama kendine karşı beceriksiz görünüyor.

Ona kesik yapmayan yeni bir elektrikli tıraş makinesi aldım ama o, tıraş makinesini tercih ettiğini söylüyor.

Ne kadar küçük olsalar da onda bunlara sahip olmak beni gerçekten ürkütmeye başlıyor.

Jeremy kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir süre beni izliyor.

"Bundan memnun musun?"

"Ne ile?"

"Onunla birlikte dolapta olmak. Zaten dışarı çıktın, bu yüzden onunla birlikte karanlığa itilme zorunluluğun yok.

"Bir gün ortaya çıkacak."

"Peki beklemekten memnun musun? Ne kadar sürerse?"

"Eğer oysa, evet. Sanırım."

"Tamam aşkım." Omuzlarımdan tutuyor. "Sadece şunu bilmeni istiyorum, ışıktaki sevmeyi hak ediyorsun Niko."

Herkes gibi."

"Pfft. Beni sevmiyor."

"Bu adamı sevmiyorum." Jeremy gözlerini kısıyor. "Hayatında ilk kez ayrıcalıklı davranıyorsun ve onun iyiliği"

için bunu sır olarak saklıyorsun ve o seni sevmiyor mu? O nedir? Aptal?"

"Hey, ona böyle hitap etme."

"Onu mu savunuyorsun? Vay. Zalim arkadaşım Niko nerede ve ona ne yaptın?"

"Ben değiştim, Jer." Sırıttıyorum. "Gitmeliyim. Kimseye söyleme."

"Gitmek zorunda mısın? Yaptığı onca şeyden sonra Landon'u nasıl alaşağı edebileceğimizi tartıştığımızı"

sanıyordum."

ürktüm. Yani Kafirlerin Landon King'den intikam alma planlarını geciktiren kişi ben olabilirdim. Bunu yapmak

zorundayım ve yapacağım çünkü o bir orospu çocuğu ama Bran'ın tepkisini düşünmeden edemiyorum.

Bunca zaman onların düşman olmasını ummuştum, çok fazla takılmasalar da sürekli birbirlerine mesaj

atıyorlar.

Ya da Landon'ın nevrotik bir şekilde Bran'i kontrol etmesi ve benim nilüfer çiçeğimin, pislik kardeşinin

mesajlarını her okuduğunda dudaklarında küçük bir gülümsemeye sahip olması gibi.

Farklı olduklarını ama ikiz olduklarını ve bunun ömür boyu sürecektir bir bağ olduğunu söyledi.

Sanırım hak etse bile kardeşini erkenden mezara atmamdan hoşlanmayacaktır.

Jer'e, "Planla ve bana haber ver," diyorum. "Yapacak daha önemli işlerim var."

"Bebeğim, evdeyim!"

Kulağa bu kadar evcil mi geldi?

Artık çatı katını evim gibi görüyorum ki bu çok tuhaf. Bran ayrıca bugün erken saatlerde 'Seninle evde

görüşürüz' diye mesaj attı, yani en azından bunu düşünen tek kişi ben değilim.

Tişörtümü çıkarıp yere fırlatıyorum, sonra o pisliğin dırdırını düşünerek onu alıp sandalyenin üzerine

fırlatıyorum. İdeal değil ama bu bir uzlaşmadır.

Onu mutfakta Mary Sue olmakla meşgul bulamayınca kaşlarım çatıldı. Yaptığı yemekler konusunda çok anal.

Bran, sırf mükemmel malzemelerini elde etmek için kötü saatlerde dışarı çıkan türden bir aşçıdır.

Mükemmel bir aşçıdır. Keşke kendini biraz rahat bıraksaydı.

Ve sadece yemek pişirmeyi değil, aynı zamanda lakros, milyonlarca hayırseverlik faaliyeti ve resim yapmayı

da. Her konuda titiz ve kendine o kadar gülünç derecede sert davranıyor ki, tehlike işaretleri ortaya çıkmaya

başlıyor. Hiç kimse bu kadar mükemmel olmamalı ve öyle olmadığını düşünmemeli. Kelimenin tam anlamıyla

hiç kimse.

Bazen vücudunu sevdiğinden bile şüpheliyim çünkü sevişmediğimiz anda üzerini giyme konusunda çok hızlı

davranıyor. Sanki o muhteşem, kusursuz kaslara bakmaktan hoşlanmıyormuş gibi.

Onu yarı çıplak görmek imkansız. Kafirlerin evindeki adamlar genellikle duştan sonra veya havuz etrafında yarı

çıplak geçit töreni yaparlar. Bran yüzmeyi pek sevmiyor çünkü muhtemelen bunun için giyinmek zorunda.

Keşke benimle daha çok konuşsaydı. Kahvaltı veya akşam yemeği sırasında sık sık sohbet ediyor olsak da,

fark ettiğim bir model var.

Ne zaman onun hakkında bir şey sorsam konuyu ustaca çeviriyor ve konu benim hakkımda oluyor.

Bana ailem, kardeşlerim, New York'taki hayatım ve hatta Kafirler'deki rolüm hakkında sorular sormayı seviyor.

Ne zaman konuşsam büyük bir ilgiyle dinliyor.

Ancak onu tanımaya çalıştığımda boş bir sayfa gibi olduğunu görüyorum.

Kendisi yerine arkadaşları ve pislik

kardeşi hakkında konuşmayı tercih ediyor.

En hafif tabirle bu can sıkıcı bir durum.

Mutfakta olmaması garip. Henüz burada değil mi?

Gözlerimi kısıyorum. Daha önce Mia ile aptal video oyunları oynadığını, bu yüzden zamanın nasıl geçtiğini

anlamasa iyi olacağını söyledi.

Ve hayır, kız kardeşimi kıskanmıyorum.

Fazla.

Koridorun sonundaki mini sanat stüdyosuna dönüştürdüğü misafir odasına gidiyorum. Burada Elitlerin

malikanesinden daha fazla zaman geçirdiği için

en azından üretken olabileceğini ve sanatı üzerinde çalışabileceğini söyledi.

Ve cidden, bu şimdiye kadar verdiği en iyi kararlardan biri. Onun bu cesur renk vuruşlarını yaparken tamamen

konsantre olmasını gizlice izlemeyi seviyorum. Onları anlamıyorum ama güzel görünüyorlar ve en önemlisi o

bölgedeyken çok ateşli görünüyor.

Üzerinde çalıştığı pitoresk bir dağ resmi var ama yaptığında hiç memnun görünmüyor.

Kapıyı açtım, arkasından atlamaya ve o kahkaha atıncaya kadar gıdıklanan yanlarına saldırmaya hazırdım. Ses

o kadar nadir ki, bunun gerçekleşmesi için hiçbir şansa karşı koyamıyorum.

Ona okuldaki ya da annem ve babamla olan geçmiş maceralarımı anlattığımda genellikle kolayca gülüyor ya

da gülümsüyor, bu yüzden bu gece bunlardan daha fazlasını anlatmam gerekiyor. Hatta hatırlamadığım

saçmalıkları sormak için annemi bile aradım...

Onu odanın ortasında, kaotik siyah darbelerle dolu bir tuvalin önünde dururken bulduğumda elim kapı

kolundan düşüyor. Paleti yerde, sanki diğer tüm renkleri öldürmek için dökmüş gibi siyaha bulanmış.

Ayaklarında, haki pantolonunda ve hatta genellikle tertemiz olan beyaz gömleğinde siyah lekeler vardı.

Bu ona göre değil. Bran çok organize ve kaos fikrinden nefret ediyor.

Bu yüzden onu ortada dururken görmek normal değil.

Yavaşça ona yaklaşıyorum ve boş bir yüzle tuvale baktığını görüyorum. Eli saçlarının arkasını o kadar sert

çekiyor ki ensesi kırmızı, eklemleri beyaz.

"Lotus çiçeği?" Arıyorum ama varlığını kabul ettiğine dair hiçbir işaret yapmıyor.

Ben de onun önüne geçerek tuvali görmesini engelliyorum.

Sanki bedeni buradaymış gibi bana bakıyor ama ruhu başka bir yerde yüzüyor. Eline uzandım ve sanki

vücudunu bir tehdide karşı sertleştiriyormuş gibi ne kadar kasıldığını hissettiğimde durakladım.

Senin derdin ne, Bran?

Parmaklarını saçlarından tek tek sıyırmak için baskı uygulamam gerekiyor. Elindeki kahverengi telleri

gördüğümde göğsüm sıkışıyor.

"Brandon?"

Ensesinin etrafında dolaşıp istismar ettiği noktayı okşuyorum. "Bebeğim, bana bak."

Dudaklarım onunkilere sürtünüyor ve seğiriyor. Geri çekildiğimde onun şaşkın, kaybolmuş gözlerle beni izlediğini görüyorum.

"Nikolai mi? Ne zaman geldin?"

"Az önce," diye yalan söylüyorum, parmaklarım hâlâ ensesini okşuyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Cildin solgun ve bir karmaşanın ortasında duruyorsun."

Sanki ilk kez görüyormuşçasına çevresine bakıyor.

Gözbebeklerinin arkasında yavaş yavaş ışık parlıyor ve irkiliyor.

"Lanet olsun. Üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak." Zorlukla nefes alıyorum, onu yakından izliyorum, biraz önceki zombi versiyonunun izini

bulmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim... yani, üzgünüm. Tanrım..." diyerek sözünü kesti. "Gitmelisin. Ben temizleyeceğim."

Bakışlarını benden başka her yere çevirerek hareket etmeye başladı.

Ensesini daha da sıkı tutuyorum ve boştaki elimle çenesini kavriyorum ki bana baksın. "Ne oldu?"

Gözlerini doğal olmayan bir parlaklık kaplıyor ve bu, yarı kamusal bir alanda ona dokunduğumda paniğe

kapılmasına çok benziyor. "Bu bir kazaydı."

"Kazaya benzemiyor."

"Sadece düşürdüm. Mühim değil."

Benden uzaklaşıp paleti alıyor ve çizim masasındaki birkaç mendilin üzerine dikkatle yerleştiriyor.

Birkaç saniye orada kaldı, eli masanın kenarını tutuyordu ve sanki şeytanlarıyla savaşıyor ve onları kimsenin

göremeyeceği bir yere itiyormuşçasına sırtını gerginlikle dolduruyordu.

Arkasını döndüğünde daha çok kendine benziyor ve bu sefer gerçekten bana bakıyormuş gibi bakıyor ve

anında dudaklarını onaylamayarak büzüyor. "Yine kavga mı ettin?"

Durumumu bana dokunması için bahane olarak kullanmaya gerek duymadan, olumlu bir ses çıkardım.

Onda bir sorun var ve o bunu ne kadar gizlerse ben onu o kadar net görüyorum. Ama eğer ona bunu açıkça

sorarsam, yönünü değiştirip yüksek duvarlarının arkasına çekilecektir. Daha da kötüsü eski alışkanlıklarına

dönüp kaçacaktır.

Ama artık buna katlanamıyorum. Onun sessizliğini bozup hiçbir şey yapmamasını izleyemem.

Bran ıslak mendilleri ellerinin üzerinde kaydırarak siyah boyayı temizliyor, sonra bana doğru yürüyor, beni

çenemden yakalıyor ve başımı soldan sağa çeviriyor. "Cidden kavga etmeyi bırakmalısın. Bir gün gerçekten

canın yanacak.

Sen ölümsüz değilsin."

Parmağını çenemdeki morluğa bastırınca irkildim.

"Acıtır mı?" Kendisinde olmadığı belli olan bir endişeyle sordu.

"Evet dersem, onu daha iyi öper misin?"

"Pes ediyorum." Bir iç çekişle beni serbest bırakıyor. "İlk yardım çantasını alacağım."

"Bunu kendim yapacağım. Zaten banyoya ihtiyacım var." Girişe doğru yürüdüm ve arkama baktım.

Bran beni perişan bir ifadeyle izliyor, her zaman toplum içinde olduğumuzda olduğu gibi vücudu bana doğru

açı yapıyor ve sonra ağzını açıyor ama her zaman olduğu gibi tekrar kapatıyor.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var bebeğim?"

Bir şey bekliyorum. Herhangi bir şey ama başını sallıyor. "Ben... yemeği temizleyeceğim ve akşam yemeğini

hazırlayacağım."

Dışarı çıkıp banyoya girerken hiçbir şey söylemedim. Bu noktada onun yöntemlerine alışmam gerekiyor ama

bundan hoşlanmıyorum.

Bütün bu olay tüylerimi diken diken ediyor.

Sonsuza kadar gibi gelen bir süre boyunca jakuzide oturuyorum ama yarım saat kadar olmalı. Baloncuklar

etrafımda yankılanıyor ama rahatlatıcı hiçbir tarafı yok, bu yüzden sessizce düşünmek için onları kapatıyorum.

Zihnim, Bran'in daha önceki durumunun ardındaki nedene dair düşüncelerle dolu ama bu konu hakkında ne

kadar düşünürsem düşüneyim, içim boş çıkıyor.

İç geçirerek arkama yaslanıp küvetin kenarından telefonumu alıyorum ve çoğunlukla erkeklerle yaptığım grup

sohbetinden gelen mesajlarımı kontrol ediyorum.

KILLIAN

Neredesin Niko?

JEREMY

O meşgul. Bırak olsun.

GARETH

Niko meşgul mü? Sen de onu kontrol altında tutmak için orada değil misin?

JEREMY

Diyelim ki son dönemdeki çabalarıyla benim hizmetlerime ihtiyacı kalmadı.

KILLIAN

Acil servis durumu, değil mi?

GARETH

Öldürmek mi? Grup sohbetini sik resimleriyle dolduracak.

ME

Kolya merhaba diyor orospu çocukları.

Sırf onlarla dalga geçmek için birini gönderiyorum.

Kapı açılıyor ve başımı kaldırıp baktığımda Bran'ın girişte durduğunu görüyorum.
Noel hediyesi gibi görünen

flanel pijama pantolonu ve beyaz tişörtü giydi.

"Ben... senin suda meditasyon yapmadığından emin olmak istedim."

"Değilim." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yastığa yaslıyorum.

Nedenini bilmiyorum ama çok kızgıyım. Bu onun benden saklandığı ilk sefer
değil ama onu hiç bu halde de

görmemiştim.

Açık bir kitap olmama rağmen beni içeri almayı reddetmesi kafamı karıştırıyor.

Karmaşıklıktan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.

Etrafımda bir hareket yankılanıyor ve ben onu bir kez olsun görmezden gelmeye
çalışmaktan dolayı hareketsiz

kalıyorum.

Suyun sıçraması beni gözlerimi açmaya zorluyor ve Bran'in tamamen çıplak bir
şekilde banyoya girdiğini

görüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Benden her zaman sana katılmamı istiyorsun. Bu sefer farklı mı?" Oturup
bacaklarını iki yanıma uzatırken bile

soruyor.

"Ne istiyorsan onu yap." Etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum ki o bu kadar
şaşırtıcı derecede güzel

görüldüğünde bu çok zor.

Bu noktada kaslarının her bölgesini ve benlerinin nerede olduğunu öğrendiğimi rahatlıkla söyleyebilirim; sol

omzunun üst kısmı, sağ kalçasının üstü, sağ dizinin arkası, sol dizi ve çenesinin hemen altı.

Takıntılı falan olduğumdan değil.

Ayağıyla kalçamı dürtüyor. "Bana kızgın mısın falan?"

"Bu fikri sana ne verdi?"

"Öncelikle kemiklerime atlamayacaksın." Gülümsüyor ama zorla.

"İlgini mi kaybediyorsun?"

"Sen?"

"HAYIR."

"Hmm."

Bir saniyeliğine sessiz kaldı. "Bu ne hakkında? Sana kavga etmeyi bırakmanı söylediğim için mi?"

"Bunu yapmayacağım."

"Söyleyebilirim."

"Kuzenin Creighton okula döner dönmez, bana olanlar yüzünden değil, o gün sana yumruk atmaya cüret ettiği

için yüzünü kana bulayacağım. Ayrıca değerli psikopat kardeşinle dövüşeceğim ve onu fena halde döveceğim,

o yüzden kendini zihinsel olarak hazırlasan iyi olur.

Yutkunuyor, boğazı yukarı aşağı sallanıyor. "Bunu yapma... lütfen."

"Beni durdurmak için ne yapmaya hazırsın?"

"Ne istiyorsun?"

"Buraya geldiğimde bana ne olduğunu anlat ve bunun bir kaza olduğunu ya da hiçbir şey olmadığını söyleme

çünkü bu saçmalığa inanmıyorum."

Yüzü solgunlaşıyor ve hareketsizleşiyor, daha yavaş nefes almadan önce göğsü hızlı bir ritimle yükselip

alçalıyor. "Bu... aslında hiçbir şey."

"Burada işimiz bitti. Defol git ve beni rahat bırak."

Bran bana gözlerini kırptırırken dudakları aralandı. Yani hayır, onunla hiç bu tonda konuşmadım. Huysuz ve

gergin olduğu zamanlarda hep şaka yapıyorum ama bundan bıktım.

Jeremy'nin söylediklerini düşünmeden edemiyorum ve bu kafamı karıştırıyor.

"Nikolai..." Yanıma doğru yürürken su sıçradı, bacaklarımın arasına diz çöktü ve kollarını boynuma doladı.

Onun iri mavi gözleriyle karşılaştım ve ilk kez sadece yüzünü görmek ya da vücudundan yayılan ısı karşısında

yumuşamadım.

İlk defa sırf adımlı söylediği ya da bana dokunduğu için su birikintisine düşmüyorum.

"Çıkmak."

Başını sallıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor. "Üzgünüm."

"Neden ani bir tepki olarak özür dilemeye devam ediyorsun? Çok acıklı bir durum."

Geri çekilip kollarını iki yanına indiriyor. "Ben...sadece gideceğim."

"Doğru devam edin. En iyi yaptığın gibi kaç."

"Benden ne bekliyorsun? Ben bunu telafi etmeye çalışıyorum ama sen saldırıyorsun. Bu tonda konuşulacak

hiçbir şey yapmadım.

"Hiç bir şey? Sanki senin kirli sırrınmışım gibi beni gerçekten saklıyorsun. Sanki değerli arkadaşlarının ve

ailenin önünde benimle birlikte olmaktan utanıyorsun, üstelik kendini benden gizliyorsun.

Sen buna hiçbir şey mi diyorsun?

"Bu konuda sorun olmadığınızı söylemiştin."

"Belki de artık değilim."

Dudakları titriyor. "Sen... beni yine mi bırakıyorsun?"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Yapmazdım! Bunu sevmezdim! Sesi yükseliyor ve bana o kadar üzgün gözlerle bakarken eli titriyor ki, bu

benim katılaşmam gereken kalbimi acıtıyor. "Beni bırakma."

"O zaman bana bir şey ver. Herhangi bir şey. Duvarlarının dışında tutulmayacağım.

Bu iş böyle yürümüyor."

"Neden benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsun?" Saçını çekiyor, yüzü tamamen kızarana kadar

parmaklarıyla çekiştiriyor. "Sadece neden?"

Dizlerimin üstüne çöküp elini itiyorum. "Kendine zarar vermeyi bırak, yoksa yemin ederim sikeceğim..."

Uyurken bile her zaman taktığı kalın saatinin altında bir yara bandı görünce sözlerim yarıda kesiliyor. Bunun

annesinden bir hediye olduğunu ve manevi değeri olduğunu söyledi ve ben onun her zaman annesini

hatırlamayı seven bir anne çocuğu olduğunu düşündüm.

Ancak şu anda ne kadar saf olduğumu anlıyorum.

Bileğini kavriyorum ve onu çıkarmaya başladığımda gözleri büyüyor. Bran çılgına dönüyor ve bileğini

kurtarmaya çalışıyor. Hatta göğsüme yumruk atıyor ve tekme atmaya çalışıyor.

Ama hiç şansı yok. O bir atlet olabilir ama ben ondan çok daha büyüğüm.

Onu küvetin kenarına doğru ittim, dizlerimi bacaklarının iki yanına dayadım ve bileğini yakalarken onu olduğu

yere hapsettim.

"Yapma Nikolai. Yapma!" Daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuşuyor, kırık ve panik dolu bir şekilde

fısıldamadan önce, "Lütfen, yalvarırım, benim o parçamı görme..." diye

fısıldadı. saat serbest kaldı ve onu yerde uçurdu.

Elbette bileğinin etrafında bir yara bandı var.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor, elimdeki eli titriyor, kıvrılıyor, esniyor, bükülüyor.

"Lütfen..."

Tek seferde koparıyorum ve ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkıyor.

Bileğindeki çizgiyi kesen kesğin derisi kırmızıdır. Derisinde birkaç eski kesik daha var, ilkinde yatay, düzenli bir

şekilde yerleştirilmişler, böylece hiçbir zaman değerli saatinin kayışını aşacak kadar geniş değiller.

Eli ellerimin arasında gevşedi ve yüzüne baktım. Ancak suya bakıyor, başı öne eğik, omuzları çökmüş.

Tanrım, kahrolası Tanrım.

Bütün öfkem kayboluyor. Onun adına, iğrenç bir duygu, orman yangını gibi içimi parçalıyor.

Lanet korku.

Usturanın bu çentikleri tesadüf değildi. Bunlar bir işaretti.

"Bunun anlamı nedir?" Tanımadığım bir sesle soruyorum.

"Bana bak, Brandon!"

Yavaşça başını kaldırdı, dudakları titriyordu.

"Kendini kestin?" Sözlerim kısık ama sessizlikte çok gürültülü. "Neden?"

"Çünkü berbat durumdayım." Sesi ölümün ninnisine benziyor, acı dolu ve parçalanmış. "Çünkü aynada kendime

bakıyorum ve onu paramparça etme dürtüsü duyuyorum. Mide bulantısının ve kendimden nefret etmenin acı

tadı o kadar uzun süredir aklımdan çıkmıyor ki, onlarsız nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

İyi gidiyordum, numara yapıyordum ve dış görünüş yapıyordum, peki bunu neden mahvettin? Neden hayatıma

girip ördüğüm her duvarı yıktın, kendime söylediğim her yalanı mahvettin? Neden bana çok güzelmişim gibi

dokunuyorsun?

Ben kendi halime dayanamazken neden benden nefret etmiyorsun?

"Senden nefret edemem bebeğim. Bu imkansız." Bileğini yukarı kaldırdım ve dudaklarımı kesiğin kenarına

değdirdim.

Ağzından bir hıçkırık dökülüyor ve kendini üzerime atıyor. Sendeliyorum ama o kollarını etrafıma dolayarak

beni yerinde tutuyor.

Parmakları cildime batıyor ve beni kendisine doğru bastırırken canım acıyor.

Titreyen bedeni benimkiyle birleşti ve boynuma sert bir nefes aldı.

"Bebek? İyi misin?"

"Lütfen..." Sesi boğuktu. "Lütfen seni böyle tutmama izin ver. Bana dokunduğunda acımıyor."

Onu yakalayıp daha çok, daha sıkı, daha yakına bastırıyorum, ta ki benim nerede bitip onun nerede

başladığından emin olamayana kadar.

Görünen o ki Bran düşündüğümde çok daha derinlere koşuyor ama sanki tek dayanağı benmişim gibi bana

tutunduğundan onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

Onunla yansam bile.

Onun için.

Onun içinde.

Benden bunu isteseydi seve seve ateş alırdım.

BRANDON

“Mantıklı bile değil.”

Cecily ve Glyn'in ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım. Alışkanlık

gereği onlarla ikinci ayı için buluşmayı kabul ettim ve bu karardan hemen pişman oldum.

Kafam karmakarışık ve zar zor çalışıyorum. Bırakın sahte gülümsemelerimi düzgün bir şekilde göstermeyi, dış

görünüş yapmaya bile enerji toplayamıyorum.

“Öyle düşünmüyor musun Bran?”

Başımı ayımdan kaldırıp Cecy'ye bakıyorum. "Hmm?"

“Ava'nın iyi niyetli olmadığı gerçeği hakkında. Son zamanlarda çok daha fazla sorun çıkartıyor ve tüm bu

kavgalara katılmaya devam ediyor.

"Onun nasıl olduğunu biliyorsun," diyorum bardağımın kenarını takip ederek.

“Ona biraz yer verin, kendine

gelecektir.”

Ayrıca, geçen gün

beni görmeye geliyormuş gibi yaptığında tanık olduklarıma bakılırsa, onunla asi en büyük kuzenim arasında

neler olduğunun son derece farkındayım. Aslında bu noktada onun dışında herkes ne olduğunu biliyor.

Gerçekliğe teslim olma ya da en azından bunu kabul edememesi muhtemelen kontrolden çıkmasının

nedenidir. Ona tavsiyelerde bulunmayı denedim ama dinleyemeyecek kadar asabi ve Lan'in Eli'yi hedef alan

kargaşa planlarına dalmayı tercih ediyor.

Kardeşimin amacı tamamen Eli'yi kışkırtmak ve eğlenmek ama o kendi mezarını kazıyor. Kasıtlı mı yoksa

kasıtsız mı, hiçbir fikrim yok.

Cecily kaşlarını çatarak, "Ama endişeleniyorum," dedi.

"Ben de." Glyn yüzünü bir makarnayla dolduruyor ve göğsüm düğümleniyor.

Her zaman getirdiğim hamur işi kutularından çalan tatlı dişli canavarı hatırlamadan duramıyorum.

Ama son zamanlarda hiç dokunmadı.

Kalbim ağrıyor ve boğazımı temizliyorum ama bu, oraya sıkışan yumruyu hafifletmeye yetmiyor.

Bir kriz geçirdiğim ve neredeyse parçalara ayrılacağım günün üzerinden bir hafta geçti. Ama bunu yapmadım

çünkü Nikolai beni bu süreçten kurtardı.

Ve bunu uzun süre yaptı.

Ta ki dizlerim uyuşup uyuşuk hale gelene kadar. Kesğin yanması, kaşınması ve beni delirtmesi durana kadar.

Daha sonra beni kendine yaslayıp dik duramadığım için küvetten çıkardı. Ben zavallı bir karmaşaydım, bir

insanın gölgesiydim ve onun görmesinden korktuğum kahrolası şeydim.

Tiksinti ya da daha kötüsü acıma bekliyordum ama yüzünde hiçbir şey göremedim.

Beni kurularken, üzerime birkaç kıyafet giymeme yardım ederken ve onu boğarken uyumama izin verirken son

derece odaklanmış görünüyordu.

Gideceği düşüncesi o kadar derin bir paniği tetikledi ki nefes nefese kalıyordum. Sanırım ona bu kadar sıkı

tutduğum için onu incittim ama o bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. Hatta beni daha sıkı tuttu ve

göz kapaklarımı, burnumu, yanağımı, başımın üstünü, ulaşabildiği her yeri öptü.

İşte o zaman nihayet uykuya daldım.

Bir sürü sorusu olduğunu bilmeme rağmen ertesi gün beni yalnız bıraktı.

Ancak daha sonra iletişime geçmemesinin sebebinin ertesi gece kardeşimle kavga etmesi olduğunu

öğrendim.

Yapmamasını istedim. Hatta ona yalvardım ama o yine de razı oldu. Boktan ruh halim dışında,

Nikolai'nin sır olarak sakladığımı bilmediği bir şey var .

Kız kardeşi Mia'nın erkek kardeşimle bir tür ilişkisi var.

Bunu öğrendiğimde onu uyarmaya çalıştım ama o da kardeşi kadar dik kafalıydı ve dinlemedi. Lan aynı

zamanda ona karşı alışılmadık bir şekilde sahiplenici davranıyor ve bunu daha önceki zaferlerinde hiç

yapmamıştı.

Bu yüzden bunu Nikolai'den sakladım çünkü onun Lan'e karşı büyük bir kin beslediğini görebiliyordum - haklı

olarak öyle.

Ancak bu bilgi olmasa bile mücadeleye devam etti.

Orada durup Nikolai ile Lan'in birbirlerinin boğazına gitmesini ve neredeyse birbirlerini öldüresiye dövmelelerini

izlemek zorunda kaldım.

Bundan sonra öfkelendiğimi söylemek yetersiz kalır. Sadece Nikolai'nin ona yapmaması için yalvarmama

rağmen kavgaya devam etmesi nedeniyle değil, aynı zamanda Lan yüzünden de.

Bir şeyden şüpheleniyor ve kavgadan sonra kesinlikle öldürücüydü.

"Nikolai sana neden öyle bakıyordu?" diye sormayı bırakmıyordu.

'O'nun ne olduğunu belirtmese de gözlerindeki suçlayıcı bakışı görebiliyor ve ses tonunda duyabiliyordum.

Ona herhangi bir şey söylemek, gerçekleşmesini bekleyen bir felakettir, bu yüzden vazgeçtim ve şimdilik işe yarıyor.

O gece doğal olarak çatı katına gidemedim çünkü Lan beni şahin gibi izliyordu. Eğer gitseydim beni takip edeceğinden emindim. Şüphesiz.

Ben de Nikolai'ye mesaj attım.

ME

Landon'la neden kavga ettin? Artık beni rahatsız etmeyi ve neden bana baktığını sormayı bırakmıyor.

NIKOLAI

Peki ona gerçeği söylemek dünyanın sonu mu olur?

Eğer bunu yaparsam seni öldürür.

Önce onu öldürürsem hayır.

O benim ikiz kardeşim Nikolai. Onu öldürmekten bahsedip bunu kabul etmemi bekleyemezsin.

Ama beni öldürmeye kalkışması sorun olur mu?

Hayır tabii değil. Birbirinizden uzak durmanızı tercih ederim.

Bu ona bizden asla bahsetmeyeceğini söyleme şeklin mi?

Bu sadece felaketin tarifi. O tam olarak senin en büyük hayranın değil.

Duygu karşılıklı. Orospu çocuğundan nefret ediyorum.

Onu görmezden gelemes misin? Eminim o da seni görmezden gelecektir.

Ta ki Mia ile olan her şeyin sona erene kadar.

Sana sormama izin ver. Ona bizden bahsetmeyi hiç düşünüyor musun?

Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

Ne kadar beklemem gerekiyor? Bir ay? Bir yıl? On yıl?

Kendimi seninle tekrar dolaba tıkmaya ne kadar süre hazırlanmalıyım?

Üzgünüm.

Seni ve kahrolası kardeşini sikeyim.

Bu bana gönderdiği son mesajdı. Altı gün önce.

Tam altı gün.

Onu çatı katında bekledim ama hiç gelmedi.

Ona birkaç kez mesaj attım ama cevap vermedi.

Her gece eve geleceğini umuyorum. Her gece uyuyana kadar asansörün karşısındaki kanepede oturuyorum.

Bazen tüm gecemi takıntı yaparak ve bileğimin kurumasını önlemek için kendimi fiziksel olarak durdurmak

zorunda kalarak geçiriyorum.

Ona kısmen de olsa açıldıktan sonra beni hayal kırıklığına uğratması, itiraf etmekten hoşlanmadığım şekillerde

kafamı karıştırıyordu. Nikolai her zaman benimle iletişim kurdu. İlk defa açık bir kitap olmuyor ve bu beni

mahvediyor.

Onun kampüsüne ya da evine gidebileceğim bir şey değil. Mia beni bu geceki doğum günü partisine davet etse

de bu onu görmek için tek şansım.

"Kepek!" Glyn yüzümde dalgalanıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Nereye gittin?"

"Hiçbir yerde. Sadece biraz yorgunum."

"Anladım." İçini çekiyor. "Lan son zamanlarda seni takip ediyor, değil mi?"

"Evet."

"Bu çok sinir bozucu olsa gerek. Şimdiki planı ne?"

"Bilmiyorum." Gerçi biliyorum ama artık Nikolai ortalıkta olmadığına göre bunun bir önemi yok.

Ya bu sefer gerçekten benimle işi bittiyse? Ya o çirkin yönümü gördükten sonra sonunda pes ederse?

Bu düşünce boğazıma bir mide bulantısı gönderiyor ve kusacakmış gibi hissediyorum.

"Zavallı Bran daha yeni var ama psikopatlar onu yalnız bırakmıyor." Cecily elimi okşayarak beni kenardan geri

getiriyor.

"Psikopat mı?" Kaşlarımı çattım. "Eli'yi mi kastediyorsun? Beni gerçekten rahatsız etmiyor.

Aslında benim etrafımdayken oldukça memnun."

"Eli değil. Nikolai."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

İsa. Onun adının anılmasıyla bu kadar telaşlanacak kadar ne kadar çaresiz olabilirdim ki?

"Nikolai?" Çok iyi numara yaptığım için aynı umursamazlıkla soruyorum.

"Evet, geçen gün Jeremy beni Kafirlerin malikanesine götürdüğünde bana seni soruyordu. Sana lotus çiçeği

diyor." Cecily irkildi. "Onun seninle ilgilendiğini görmek beni ürküttü."

"Sağ!" Glyn parmaklarını şıklatıyor. "Ne zaman Kill'i ziyarete gitsem, Nikolai kardeşlerimi soruyor ve bunun

Lan'den ne kadar nefret ettiği yüzünden olduğunu düşündüm, ama Bran hakkındaki ufak tefek şeylerle daha

çok ilgileniyor gibi görünüyor. Sanatı her zaman sevdi mi? İlk resmini ne zaman yaptı? Boş zamanlarında ne

yapmaktan hoşlanıyor? En sevdiği renk nedir? Film? Ebeveyn mi? Tanrım. Sanki bir polis sorgusu gibi."

"Bunu tüyler ürpertici yapan şey, ne kadar yoğun ve ısrarcı olduğu. Jeremy onun böyle olduğunu ve eğer

kendimi rahat hissetmiyorsam ona cevap vermemem gerektiğini söyledi ama yine de. Sizce bunu neden

yapıyor?"

“Daha iyisini bilmeseydim sana aşık olduğunu düşünürdüm Bran.”

Glyn kıkırdadı ve kendisinininkiyle benim omzuma çarptı.

Vücudum kasılıyor ve bir elimi enseme uzatıyorum, acı sadece kafa derimde değil ruhumun derinliklerinde

patlayana kadar saçımı çekiyorum.

"Kepek?" Cecily beni dikkatle izliyor. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım, kendi itirafımın ağırlığı altında boğulmamak için savaşıırken.

İyi değilim.

Hiç iyi oldum mu? En son ne zaman iyi olduğumu hatırlamıyorum.

Hayır. İstiyorum. Bu, Nikolai'nin uyumam için bana sarıldığı zamandı. O gece iyiydim.

Siktir et. Nasıl olsa dağılıyorum. Bunu muhteşem bir şekilde de yapabilir.

Elimi yanıma bırakıp kız kardeşimle yüzleşmesine izin verdim. "Haklısın. Bana aşık oluyor. Ya da öyleydi.”

Gözleri iki katına çıktı. "Nereden biliyorsunuz? Sana söyledi mi?"

"Öyle diyebilirsin. Aslında bir süredir onunla birlikteyim.

Cecily çayını döktüğünde ve Glyn bana bir uzaylıymışım gibi baktığında her şeyi açığa vurma kararımdan

pişman oldum.

Ve bu ikisinin gruptaki en az dramadan uzak ve anlayışlı insanlar olması gerekiyor.

Lanet olsun.

Çay fincanını daha sıkı tutuyorum. "Bir şey mi söyleyeceksin yoksa öylece bakmaya devam mı edeceksin?"

Rahatsız edici ya da uzaktan yakından benzer bir şey olduğundan değil.”

“Üzgünüm...” Cecily masanın üzerindeki çay lekelerini peçeteyle kuruluyor.

"Sadece seni doğru duyduğumdan emin olmaya çalışıyorum. Az önce bir süredir Nikolai ile birlikte olduğunu

mu söyledin? Clara'yla olduğun gibi mi?"

"Onu Clara'yla karşılaştırmayın. Onu daha az umursamıyordum. Onun yüzünden kendimi kaybediyorum.

"Aman Tanrım," Glyn nefes verdi ve ağzını kapattı ama bu onun gülümsemesini gizlemeye yetmedi. "Kill'in

kafede Nikolai'nin biriyle özel olduğunu söylediği o gün, bu sen olabilir misin?"

"Evet."

"şu anda bize mi geliyorsun? Ne yapmam gerekiyor?

Sana sarılabilir miyim?"

"Yapmamayı tercih ederim," diyorum, gülümsediğini görünce biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Bu iyi, değil

mi?

Cecily elimi kendi elinin arasına alıyor. "Senin adına çok sevindim Bran. Beğendiğin birini bulduğunu görünce

gurur duyan bir anne gibi hissediyorum."

"Evet! O kaltak Clara'dan nefret ediyordum," diye aynı fikirde Glyn. "Çok fırsatçıydı. Biliyor musun, bunu sana

söylemek istemezdim ama o gece Elitlerin malikanesinde parti verdik, onu Lan'i öpmeye çalışırken gördüm ve

onun her yerine sürüyordu. Onu dışarı attı ve duygularını inciteceği için sana söylemememi istedi. Ondan o

kadar nefret ediyorum ki bunu ifade etmeye bile başlayamıyorum.

Lan bundan hiç bahsetmedi. Ama yine de bana hiçbir şey söylemiyor.

Peki ona ne söyleyeceksin? Onu uzun zaman önce kilitledin.

"Sen..." Onları yakından izliyorum. "Bunca zamandır sadece kızlarla çıktıktan sonra bir erkekten hoşlanmamın

tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Cinsiyetin bununla ne alakası var?" Cecily elimi okşuyor. "Mutlu olduğun için mutluyum."

"Ben de." Glyn kolunu benimkine başladı ve başını omzuma yasladı. "Kimi sevmeniz, kim olduğunuzu

değiştirmez. Sen her zaman şimdiye kadarki en havalı ağabey olacaksın.

"Yaşayanlar diyarındaki en iyi arkadaş." Cecily sandalyesini kaydırıp diğer kolumu da tutuyor.

"Teşekkürler." Sesim titriyor ve boğazımı temizliyorum. "İkinize de sahip olduğum için şanslıyım."

Cecily bana gülümsüyor. "Peki ne zamandır Nikolai'yle birliktesin?"

"Evet!" Glyn çenesini omzuma dayadı. "Ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Birkaç ay."

"Vay. Siz bunu gerçekten gizli tuttunuz. Cecily başını sallıyor. "Hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Bunu gizli tuttum. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek istemeyen kişi benim."

Bu aslında dışarı çıkmakla ilgili değil. Dışarı çıktığımda itiraf etmem gereken her şeyle ilgili.

Bu kadar normal olmadığıma inanmak istemememin nedeni.

"Zamana ihtiyacın vardı. Mantıklı," diyor Glyn. "Her zaman kızlarla birlikteydin, bu yüzden biseksüel olduğundan

hiç şüphelenmedim."

"Biseksüel olduğumu düşünmüyorum. Ben sadece eşcinselim." Kelimeler ağzımdan düşünöğüğümden daha

kolay akıyor. "Aseksüel de. Ya da öyleydim. Bence doğru terim biseksüel. Yalnızca hoşlandığım birine karşı

cinsel arzu hissedebiliyorum."

"As kısmından şüpheleniyordum." Cecily gülümsüyor. "Ne kadar ateşli olursa olsun, hiç kimseden

etkilenmedin. Hayvanlara kız arkadaşlarınıza baktığınızdan daha fazla şefkatle baktınız."

"Hayvanlar altın arayıcısı değildir." Glyn havaya yumruk atıyor. "Seni kullandıkları için o sürtükleri dövme

istiyorum."

Beni kullanmadılar. Onları kullandım. Ama bu benim yapmak istediğim bir konuşma değil.

"Annem ve babamın bunu öğrendiklerinde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Glyn sırtıyor ve sonra duraklıyor. "Yani onlara söylemek istersen?"

"Yapacağım."

"Boklarını çevirecekler."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Bran, kelimenin tam anlamıyla bir uzaylı olabilirsin ve seni sevecekler. Sen onların favorisisin."

"Hayır değilim."

Kesinlikle öylesin. Annem sana tapıyor, babam da seni o kadar çok seviyor ki, hep şöyle der: Bran şunu yaptı,

Bran şunu yaptı." Durdu. "Ama Nikolai'yi seveceğinden emin değilim. O çok büyük bir tehdit."

ürktüm. "Kill'in kuzeni olmasının bir faydası yok."

"Öldürmek medeni olabilir. Nikolai... yani değil mi?"

"Neden Nikolai?" Cecily soruyor. "Ne kadar düşünürsem düşüneyim, siz ikiniz karakter olarak birbirinden çok

farklısınız. Onun kaotik olduğu yerde, siz de bir hataya göre organize olursunuz. O dengesiz, sen metodiksin.

Birbirinize zıtsınız."

"Belki de bu yüzden işe yaradı. Ayrıca bana pek fazla seçenek bırakmadı. Hayatımı istila etti ve onu ne kadar

uzaklaştırsam da yerinden kıpırdamıyordu... yani şimdiye kadar."

"Sorun nedir?" Glyn kaşlarını çatarak geri çekildi. "Lütfen bana bunun Lan yüzünden olmadığını söyle."

“Geçen gece kavga ettiler, değil mi?” Cecily irkildi. “Jeremy, Nikolai'nin geçen hafta kendinde olmadığını söyledi.”

“O Lan değil, benim. Tereddüt etmem hoşuna gitmedi.”

“Fakat tüm bunlar senin için yeni, Bran. Acele etmemenizde sorun yok.”

Glyn omzumu ovuşturuyor.

"Eğer bu onu kaybedebileceğim anlamına geliyorsa hayır. Sanırım bunu yaptığımda onu incitiyorum çünkü

ondan utandığımı düşünüyor.

"Ah."

"Ben değilim." diye patladım hızla. "Ben sadece... diğer tüm faktörleri, yani Lan'i düşünmeden duramıyorum."

“Ah. Cidden, Lan'in yaptığın her şeye vereceği tepkiye olan takıntından kurtulman gerekiyor. Seni seviyorum

Bran, gerçekten seviyorum ama yaptığı onca saçmalık için ona çok fazla hareket alanı tanıyorsun." Glyn içini

çekiyor. "Umurunda bile değil."

O yanılıyor. Ya da belki hiçbir zaman doğru olmayan başka bir efsaneye de tutunuyorum.

Ama gerçekten, lanet ailemin tepkisinden çok Lan'in tepkisinden endişeliyorsam bu ne anlama gelir?

Annem ve babam hakkında endişelendiğimden değil - o konuşmayı düşündükçe midem bulanıyor ama Lan...

Sanatıma sık sık verdiği kibirli, hayal kırıklığı dolu ifadeyi hayal ettiğimde midemin altüst olduğunu

hissedebiliyorum.

O her zaman mükemmeldi ve onun onaylamaması bana kabuslar yaşıyor.

“Demek istediğim, şeytanın avukatlığını yapmamak.” Cecily yüzünü buruşturdu.

"Ama Lan, Nikolai'yi öğrenirse

iyi bir şey olmayacak. Killian ve Glyn'i yeniden öğrendiği zamanki gibi olacak."

"Bahsettiğim buydu." Yüzümü ovuşturuyorum. "Nikolai aynı fikirde değil gibi görünüyor. Tekrar kavga

etmelerini gerçekten istemiyorum."

"Haklısın..." Glyn'in omuzları çöküyor. "Güzel olmayacak."

"Sizi sürtükler!" Yüksek bir ses geldi ve Remi masamıza doğru kayarken hepimiz inledik ve Ava'yı da peşinden

sürükledik. "Lordum olmadan ikinci çayı içtiğinize inanamıyorum. Eğer Glyn'in hikayesini görmeseydim daha

akıllı olmazdım. Ve sonra bunu evde hırsız gibi gizlenirken buluyorum. Siz sürtükler gerçekten benim ölümüm

olacaksınız.

"Ben hırsız değilim, sadece Bran'ı arıyordum." Ava yanağını öpüyor. "Merhaba Bran."

"Hey."

Ava, Cecily'nin yanına oturuyor ve ona sarılıyor. "Seni özledim dostum."

Cecily kolunu ovuşturuyor. "Her şey yolunda?"

"Evet." Yanağını öpüyor.

Remi bir sandalye çekip Cecily ile benim aramdaki boşluğa giriyor ve yanıma kimin oturacağı konusunda

kavga ediyorlar.

Grubun en akli başında üyesi olduğum için her zaman yanımda olmak istiyorlar. Sık sık şöyle mesajlar

alıyorum: Sensiz çok sıkıcı Bran.

Her ne kadar Remi gibi palyaço ya da Ava gibi hiper olmasam da grupta özel bir yerim var.

Neden en yakın arkadaşlarım tarafından yargılanacağımı hissettim? Yakın destek çevrem mi?

Hayır, korktuğum onlar değildi. Benim. Her zaman benim-kahrolası-benliğim.

Ben kendimin en büyük düşmanıyım.

“Peki lordumun görkemli gelişinden önce neden bahsediyordunuz?” Remi, Glyn'in makarnalarını ve Cecily'nin

çayını çalar.

"Hiç bir şey." Cecily bana göz kırpmıyor.

Başımı ona doğru salladım ve derin bir nefes aldım. “Remi, Ava. Sana bir şey söylemek istiyorum.” CECILY VE

GLYN'İN YANIMIZDA OLMASINA RAĞMEN, Kafirlerin malikanesine girerken

hareketlerim en iyi ihtimalle SERTLEŞİYOR . Kız kardeşim ve arkadaşım erkek arkadaşlarını düşünerek

defalarca buraya geldiler ama benim için durum böyle değil. Partiye gidenlerin arasından geçerken kendi

ortamımda kalıyorum. Kafirler bu doğum günü partisine büyük bir coşkuyla katıldılar. Sayısız ışık tavanı

kaplıyor, modaya uygun müziğe atlayan insanların üzerine mor ve mavi ışıklar saçıyor. Alkol her yere saçılıyor

ve bunun için harcanmayı gerçekten isterdim ama bu çok korkaklık, bu yüzden bir içki kapmamak için kendimi

tutuyorum. Göz kamaştırıcı beyaz bir elbise giyen, tuhaf kıyafetler giyen bir grup insanla dans eden Maya'yı bir

anlığına görüyorum. Ama Mia'yı göremiyorum. Birkaç hafta önce Mia beni Maya'yla tanıştırdı, çok iyi biri ama

ben Mia'nın arkadaşlığını tercih ederim. İkimiz de içe dönüküz ve fazla konuşmadan anlaşıyoruz. Glyn bizi

ikinci kata götürüyor ve biz de ilerlemeye devam ediyoruz. Mia'nın Maya'nın elbisesinin siyah versiyonunu

giydiğini ve Killian ile Nikolai arasında dans ettiğini gördüğümde göğsüm ağrıyor. Gerçi birbirlerine tekme

atıyor ve yumruk atıyor gibi görünüyorlar. Killian'ın ona vurması gerçekten hoşuma gitmiyor. Bunun onların

dinamiği olduğunu biliyorum ve hayatları boyunca da böyleydiler ama kahrolası ellerini ona koymayı bırakması

gerekıyor yoksa onları kırarım. İyi keder. Bu şiddetli düşünce nereden geldi? "Hey sen." Jeremy, eklemem

gerekirse, yumuşak bir şekilde yanımıza kayıyor ve Cecily'yi benim izlemeyi tercih ettiğimden biraz daha uzun

süre öpüyor. "Merhaba," diye derin bir nefes alırken adam bir kolunu sırtının küçük kısmına doluyor. Bakışlarım

kendiliğinden Nikolai'ye kaydı. Siyah tişört ve kot pantolonla çok yapılı görünüyor. Birkaç asi tel at

kuyruğundan kaçıp alnına düşüyor. Kasları her harekette dalgalanıyor ve pazularından ve kollarından aşağı

inen iç içe geçmiş dövmelemler onu anında kalabalıktan ayırıyor. Onu her zaman güzel bulmuşumdur. Hayır,

sadece güzel değil. Kategorik olarak ateşli. Onunla ilgili her şeye umutsuzca ilgi duymaya başladığımı fark

etmem biraz zaman aldı. Günlerdir ona dokunamamak kafamı karıştırıyordu. Bakışlarım onu daha yakından

inceliyor, keskin çene hattını, dolgun dudaklarını inceliyor ve... yüzünü net bir şekilde gördüğümde kaşlarımı

çatıyorum. Gözleri koyu, neredeyse dipsiz, ağzı bir çizgi halinde ve o... kapalı görünüyor. Tıpkı kavga sırasında

olduğu gibi. Bölümlerinden birini yaşıyor olmalı. Ne tür bir bölüm olduğundan emin olmasam da gelip

gittiklerinden bahsetti. Dövüş gecesinden beri onu bu halde görmemiştim. Ancak şimdi daha kapalı görünüyor.

Ve ben... ne yapmak istiyorum? Kendin kırıldığında ne yapabileceğini sanıyorsun? Killian bizi fark etti, daha

doğrusu Glyn'i fark etti ve dans etmeyi bıraktı. Mia ve Nikolai de öyle. Arkadaşım bana gülümsüyor. Nikolai

kaşlarını çattı. Ensem yanıyor ve cildim siyah, mürekkep rengi ve yabancı hissetmeye başlıyor. Onu son

gördüğümde bu yana bir hafta geçti ve bir karşılama töreni beklesem de bu kadar hoşnutsuz

görüneceğini de düşünmemiştim. Glyn, Mia'ya sarılıyor ve ona bir çanta veriyor. "Üçümüzden gelen küçük

hediyeler. Doğum günün kutlu olsun." "Teşekkür ederim. Zorunda değildin," diye işaret parmağını salladı, sonra

bana sırtıttı ve bana göstermeden önce telefonuna bir şeyler yazdı. "Geleceğini düşünmemiştim." "Beni bizzat

sen davet ettin. Bunu kaçırmazdım. Kardeşine dik dik bakma ihtiyacını bastırarak gülümsedim. "Senin burada

ne işin var?" Nikolai, Mia'yı arkasına itip yüzüme yaklaştı; sesi sertti, yüzü kapalıydı. Artık sigara ve alkolle

karişmiş olan tanıdık kokusu olmasaydı, bir yabancıya baktığımı düşünürdüm. Onu toplum içinde

görmüyormuş gibi davrandığım her seferinde böyle mi hissetmişti? Çünkü kaburgalarımın arasına kahrolası

bir bıçağın saplanmasıyla hiçbir farkı yok. "Kardeşinin başka bir ayrıntılı planı mı var? Bu sefer ne var?

Kundakçılık? Saldırı mı? Cinayet olabilir mi?" Sözlerinin ardındaki soğukluk beni suskun bırakıyor. Nikolai

benimle asla bu tonda konuşmaz. Bana hiç kızmıyor. Ve bunu iki kez yapmış olması onu kaybetme ihtimalini

korkunç bir gerçekliğe dönüştürüyor. Ama biliyor musun? Siktir et onu. Bir hafta boyunca beni hayalet olarak

gördüğünde neden kızgındı? "Bran benim arkadaşımdır. Onu doğum gününe davet ettim," diye işaret ediyor kız

kardeşi, hareketleri yumuşak ve kararlı. "Sorun değil, Mia," diyorum ona ve ona dik dik bakmaya devam

ediyorum. "Kardeşinizin benim hakkımdaki düşünceleri umurumda bile değil ama muhtemelen gitsem daha iyi

olur." Çılgınca başını sallıyor. Jeremy arkamda bir yerde, Mia haklı, diyor. "Sen bizim misafirimizsin." Killian,

Nikolai'nin omzunu tutuyor. "Glyn ve Cecily'yi kabul edebiliyorsan Bran'ı da kabul etmek zorunda kalacaksın.

Tüyler ürpertici fiziksel benzerliğine rağmen Lan'le hiçbir ilgisi yok." "O haklı." Glyn cesaret verici bir

gülümsemeyle bana bakıyor. "Bran, Lan'den tamamen farklı. Söz veriyorum." İsa. Sanki beni bir pozisyon için

satıyormuş gibi konuşuyor. Nikolai'nin gözleri asla yüzümden ayrılmıyor ve ben de geriye bakmaktan kendimi

alamıyorum. Öfkesinden pek hoşlanmasam da, gözlerini benden kaçıramaması hoşuma gidiyor. Sanki ben bir

hiçmişim gibi ortadan kaybolduktan sonra yapabileceği en az şey bu. Mia onun önüne atlıyor ve "Lütfen

doğum günümü mahvetmeyin" diye işaret veriyor. Nikolai gırtlaktan bir ses çıkarıp masadan sigara paketini

kapmadan önce bana son bir bakış attı. Kaşlarım çatıldı. Sigara içiyorsa işler iyi değildir. Bana ruh halinde

sigara içen biri olduğunu ve yalnızca kafasındaki kaos kontrol altına alınamayacak kadar büyük olduğunda bu

yöntemlere başvurduğunu söyledi. Onu gerçekten yalnız yakalayıp onunla konuşmam ve her şeyin yolunda

olduğundan emin olmam gerekiyor. Tam bunu yapmanın en iyi yolunu düşünürken, ihtiyacım olan son kişi

sahnenin tam ortasında sanki mekanın sahibiymiş gibi vals yapıyor. Lan çevresini inceliyor ve bize şeytani bir

gülümsemeyle bakıyor. "Gergin atmosfer nedir? Bunun bir doğum günü olduğunu sanıyordum. Ayrıca birisi

'yıkım' kelimesinden mi bahsetti?"

28 NIKOLAI

Hayatımda ilk defa kendimi kontrol edemiyorum. Ve bu bir şey ifade ediyor çünkü herkes her zaman benim vidamın gevşek olduğunu ve hayal gücünün hiçbir zorlamasıyla akli başında olarak etiketlenemeyeceğimi düşünüyor. Bu sefer farklı. Babamla konuşmak istemediğimde durumun çok farklı olduğunu biliyordum. Eğer yapsaydım o bile hap almakta ısrar ederdi. Bir parçam lanet haplar konusunda ısrar ediyor. Bu olasılığı düşünmekten bile nefret ediyorum. Ancak bu kaos durumunu ortadan kaldırmanın başka yolu yok. Uyumuyorum, yemek yemiyorum, nefes almıyorum ve şiddet, sigara ve alkolle hayatta kalıyorum. Hapların alternatifi, yakın gelecekte kara bir öfkenin ortasında sıkışıp kalmaktır.

Hiçbir kavgayla, at binmeyle ya da uzun süreli kan görmeyele söndürülemeyen öfke. Aksine, her gün ciğerlerime çaktığım tek oksijen türü olana kadar artıyor, yoğunlaşıyor. Düzgün nefes alabildiğim tek zaman Bran'in mesajlarına bakıp sosyal medyasını beşinci aşamadaki bir sürüngen gibi takip ettiğim zamandır. Uyumak için ona sarılamamaktan ya da onu öpememekten nefret ediyorum. Ona bakıp sinir bozucu bir ahtapot gibi ona tutunamamaktan nefret ediyorum. Küvette bana kalbini döktükten sonra isteyeceğim son şey onu bırakmaktır ama mecburdum. Hala mecburum. Şu anki durumum onu görmeme izin vermiyor. Onu incitmemek için kendime güvenmiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Şu anda bile onu boğazından yakalayıp tüm dünyanın önünde dudaklarını ezme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bu sefer benden tamamen nefret edecekti

ama kimin umurunda. Planımı sekteye uğratan tek şey onun daha az hoş göze çarpan ikizinin varlığıydı.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" Jeremy herkes adına soruyor. Herkes, yani orada bulunan her bir kişi, bu

pislikten paniğe kapılıyor. Landon adına acı çeken değerli kardeşi dışında herkes. Bana hiç öyle bakmamıştı.

Kardeşine duyduğu kayıtsız şartsız ilginin zerresini bile bana göstermedi. Bu mantıksız bir düşünce ama kırık

aklımdan çıkaramıyorum. Kaslarım geriliyor ve bir öfke seli beni tek seferde söndürüyor. Bunun bir doğum

günü olduğunu sanıyordum ve herkes davetliydi." Landon, kararsız kararlılığımı kara tahtaya çiviler gibi çizen

bir kayıtsızlıkla konuşuyor. Kill, "Değilsin," diye yanıtlıyor. "Görünüşe göre artık öyleyim." Orospu çocuğu kız

kardeşimin yanına gidecek kadar cesaretli. Lanet kız kardeşim. "Doğum günün kutlu olsun. Katılım hediye edin

yanı sıra, senin için başka bir şeyim daha var, ama bunu sana özel olarak vermeyi tercih ederim..." Amcığın

suratına yumruğumu indirirken bedenim otomatik pilotta hareket ediyor. Geriye doğru sendeledi ve dudağında

kan patladı. "Lan." Glyn, Kill'den ayrılır ve ona doğru koşar. "Sadece git." Kendisini öldürtecek o sıradan ses

tonuyla, "Beceriksiz güvenlik görevlilerine rüşvet vererek gitme zahmetine katlanmadım" diye konuşmaya

devam ediyor. Tercihen bu gece. İşi bitirmek ve ağabeyini tamamen kaybetmek için öne doğru bir adım attım

çünkü intihara meyilli biriyim ama Mia kolumu tutuyor ve ardından "O buna değmez, Niko" diye işaret yapıyor.

Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim. Öldür - "Mola aşımı." Bir elini kaldırıyor. "Özelliklerimi yeniden düzenleme

girişimlerinize devam etmeden önce, önemli bir unsuru açıklamama izin verin.
Kız kardeşine kur yapma

srecindeyim ve yüzümü mahvetmeye yönelik herhangi bir girişim söz konusu
görevin lehine olmayacaktır." Bu

pislik az önce ne dedi? Az önce flört etmekten mi bahsetti? Ve kim? Kız
kardeşim? Benim Mia'm mı? "Ona elini

sürmeden seni öldüreceğim." Ona doğru hücum ediyorum. "Ah, bu zaten
yapıldı." Bran gözlerini kapatıyor ve

yavaşça nefes alırken burnunun kemiğini sıkıyor. Ne oluyor...? Hiç şaşırmadı.
Neden şaşırmıyor? "Sen az önce

ne dedin?" Yavaşça sordum, berbat beynim duyduğum sözlere inanmayı
reddediyordu. Hayır. Bran'in bu

saçmalığı başından beri bildiğine inanmayı reddediyorum. O yapmazdı... Neden
olmasın? Belli ki kardeşinin

güvenliğini ve fikirlerini seninkinden daha çok önemsiyor. "Söyledim." Lan
benimle burun buruna duruyor.

"Dokunaklı kısım zaten yaşandı. Aslında randevumuz dokunmaktan fazlasını
içeriyordu ama sen onun kardeşi

olduğun için seni ayrıntılardan uzak tutacağım. "Seni kahrolası..." Yumruğumu
kaldırıyorum ama tam yüzüne

doğru fırlatacağım sırada Bran onun önüne kaydı. Çok geç. Yumruğum Bran'ın
yüzüne iniyor. Siktir, siktir, siktir!

Darbe o kadar güçlü ki Bran kardeşinin üzerine düştü ve Landon onu yakalayıp
dudağındaki kanı sildi. Eller

beni geri çektiğinde direnmiyorum. Bran'in burnundan fışkıran kana bakarken
kimin olduklarını bile bilmiyorum.

Yüzü ağrıyor ama etkilenmemek için çok çabalıyor. Kahretsin! Ne yaptım ben?
Bran'e mi vuruyorum? Bunu

nasıl yapabilirim? İstemedenden de olsa? enem tikleniyor ve içimdeki her bir lif,
onun iyi olduğundan emin

olmam için beni dürtüklüyor. Ama kahrolası kardeşi her yerindeyken bunu yapamam. Bu yüzden öfkemi kız

kardeşime yöneltiyorum. "Bu doğru mu?" Yapmaması gereken bir şey yaptığında gözleri iki katına çıkıyor.

Ancak bu, gece gizlice dışarı çıkmaktan veya Maya'yla sorun çıkarmaktan çok farklıdır. "O herifin söylediği

doğru mu, Mia?" Tekrar soruyorum, boynumda neredeyse bir damar patlayacak. "Onunla yattın mı?" Landon'a

bir bakış atıyor ve ardından "Düşündüğünüz gibi değil" diye imzalıyor. "Peki o ne düşünüyor?" Landon, Bran'i

serbest bırakıyor ve benim ona bakmamak ve onun yerine kardeşine odaklanmak için tanrısız bir kararlılık

göstermem gerekiyor. "Sen çeneni kapat," diye işaret ediyor. "Sesimi kesmekten mutluyum ama yalnızca

doğruyu söylersen ve yalnızca gerçekleri söylersen." "Bu adam ne hakkında konuşuyor?" Kill, gergin bir tavrıyla

sordu. Mia, Landon'a kendine özgü düşmanca bakışını fırlattı ve işaret etti: "Bu sadece hiçbir anlamı olmayan

bir hileydi. Artık her şey bitti." Sadist bir edayla sırtıyor. "Saygısızca katılmıyorum. Bu bir hileden daha

fazlasıydı ve bitmekten çok uzaktı. Mia ve ben öncelikler ve benim anarşiye olan kötü şöhretli eğilimim

konusunda ufak bir anlaşmazlığa düştük. Dramatik girişime rağmen, herhangi bir pisliliği karıştırmak için

burada değilim. Tam tersine, kulüplerimiz arasında uzun süredir devam eden bir ateşkes teklif etmeye geldim."

"Bir buçuk metre aşağıya gömüldüğünde bile," diye çıktım ve bu sefer elimde değil. Bran'e bir göz attım ve

onun bana baktığını gördüğümde duraksadım. Gözleri yalvarıyor, yalvarıyor. Lanet kardeşi için. Bunca zaman

boyunca Landon sinir bozucu bir pislikti ve Jeremy'nin beni ona karşı kışkırtma girişimlerine rağmen Kill'in

tarafını tuttum ve yaptığı her şeyin kaymasına izin verdim. Çünkü Kill gibi ben de Landon'un kardeşiyle çok iç

içeyim ve eğer onun kardeşiyle birlikte olmak istersem ona zarar veremem. Ancak Mia sınırların dışındadır.

Kardeşıme dokunduğu için Landon'ı öldüreceğim. Kimse beni durduramaz, Bran bile. Landon hâlâ Mia'ya

bakarken, "Bunu göz ardı etmek için bu kadar çabuk olmazdım," dedi. "Eğer bir şans verirsen bu nadir şans

ikimiz için de çok iyi sonuç verecektir." "Kız kardeşim satılık değil," diye homurdanıyorum, sesim titrek ve içimi

kaplayan gerilimden damlıyor. "Ben bunu asla önermedim. Mia, söylediğinin aksine her gece benimle

buluşmaya gelirdi. Gece randevumuzda herhangi bir zorlama söz konusu değildi." Ne oluyor? Mia'ya sanki bir

uzaylı gerçek kız kardeşimi kaçırmış ve onun yerine bir sahtekar koymuş gibi bakıyorum. Landon'ın sahte

cazibesine kapılacak tipte biri değil. O...Mia. Kız kardeşim bundan daha iyi. Bu yüzden "Ateşkes olsa da

olmasa da, sana asla geri dönmeyeceğim" diye imza attığında gurur duyuyorum. Bir gülümseme dudaklarını

büküyor. "Asla asla Deme." "Sen delisin," diye işaret ediyor. "Suçlandığı gibi suçlu." "Bana sahip olmayacaksın."

"Seni bir kez yaşadım." "Bir daha olmayacak." "Denemeden bilemeyiz." "Hayal kurmayı bırak." "Kaçınılmaz

olanla mücadele etmeyi bırakın." İşte bu. Pek de nazik olmayan bir şekilde aralarına giriyorum ve ben o orospu

çocuğuna dik dik bakarken Jeremy de bana eşlik ediyor. "Yüzünü berbat etmeden önce git." "En son kontrol

ettiğimde bu ateşkes için iyi bir başlangıç noktası değil, değil mi?" Bran kardeşinin kolunu tutuyor ve bana

bakmıyor ve "Hadi gidelim" diyor. "Bana ateşkes konusunda söz vermediğin sürece dışarı adım atmayacağım."

Landon Jeremy'ye bakıyor. "Bunun herkesin yararına olduğunu biliyorsun. Cecily ve Glyn de dahil." "Olmuyor."

Bran'i yakalayıp yanıma itmemeye çalışarak zorlukla konuşuyorum. Landon bana "Bu sizin de yararınıza

olabilir" dedi. "Karşılığında ben de kardeşime verdiğin zarardan dolayı yüzünü kırmayacağım." "Unut gitsin,

Lan." Bran kolunu daha da çekiştiriyor, sesi boğuluyormuş gibi çıkıyor. "Ben iyiyim." "Hayır değilsin." Landon

başını kaldırıp bana bakıyor. "Başkalarının aileme zarar vermesinden hoşlanmıyorum." "Senden gelen komik.

Seninle işim bittiğinde kimsenin tanıyacağı hiçbir şey kalmayacak." Bran sonunda bana baktı ve ben de ona

baktım. Kardeşini öldüreceğim. Benden zaten nefret ettiğine göre sonuna kadar gidebilirim. Glyn, "Lütfen

durun," diye kardeşinin tarafını tutuyor ve Kill'e yalvarıyor. "Lan ateşkes öneren bir tip değil, o yüzden bunu

kabul edebilir misin?" "Ateşkesi kabul etsek bile" diyor kuzenim, "Mia masadan kalkıyor." "Buna senin karar

vermen gerek değil, değil mi?" Landon gülümsüyor ve yemin ederim ki o bu gezegendeki en kışkırtıcı pislik. Ve

burada Kill'in korkunç olduğunu düşündüm. Jeremy omzumu güçlü bir şekilde tutuyor ve bu bile beni yerimde

tutamıyor. "Sana zaten hayır dedi." "Hayır ile çalışabilirim." Landon kız kardeşimin yanına gidiyor, ona kadife bir

kutu uzatıyor ve kulağına fısıldama cüretini gösteriyor. Jeremy'yi itiyorum ve Landon'u öyle sert bir şekilde

itıyorum ki kardeşlerinin üzerine düşüyor. Bran kardeşini dik tutmak için sendeliyor ve ben içimden

küfrediyorum. Bu gece tam bir boktan sikişme vakası! Neden burada olmak zorundaydı? Bu yüzden onu

görmek istemedim. Kahretsin!! "Bunu teklifime evet demen olarak kabul edeceğim. Mia meselesine gelince,

bunu ona bırakıyorum. Sadece hiçbir sansürü veya beni ondan uzak tutmaya yönelik girişimleri hafife

almayacağımı bil. İstersen bana işkence edebilirsin. Ayrıca beni kaçırmak ve geçmişteki saçmalıkların

intikamını almak istersen kapımı açık bırakacağım, o yüzden planını bana bildir. Ya da yapma. Sürprizlere

açığım." Landon dikkatini Kill'e kaydırıyor. "Glyn'in durumu göz önüne alındığında sen ve ben eşit durumdayız."

Kuzenimin yüzü sertleşiyor ve öne çıkıyor ama Glyn ve Bran kardeşlerini geri çekiyorlar. "Saçlarından

çıkacağım" diye sesleniyor. "Bazı nedenlerden dolayı burada hoş karşılanmadığımı hissediyorum. Nedenini

merak ediyorum." "Seni kahrolası..." Ona doğru hamle yapıyorum ama Bran, "Lütfen," deyince duruyorum. Lanet

cehennem.

Üçünün merdivenlerden inişini izlerken Jeremy ve diğerlerinin beni geri çekmesine izin verdim.

Bran bana son bir kez baktı, omuzları gergindi, gözleri ıstırapla doluydu.

Küçük kız kardeşimin kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatağa girdiğini öğrendim ama aklımı kaçırmama

neden olan kısım Bran'in gözlerindeki kahrolası acıydı.

Konuşabilir miyiz?

Çatı katında kısaca buluşabiliriz. Eğer istemiyorsan geceyi burada geçirmek zorunda değilsin.

Gerçekten gergin görünüyordun. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Seni görebilir miyim?

Yani bana yumruk attığın için özür dilemeyecek misin? Sana kızdığımından falan değil.

Tamam öyleyim ama yumrukla ilgili değilim. Bunu bilerek yapmadığımı biliyorum ama kesinlikle beni bilerek görmezden geliyorsun.

Lan ve Mia konusunu sır olarak saklamak istemedim ama öğrenirsen çılgına döneceğini biliyordum ve yani...

Haklıydım, değil mi?

Eğer bu bir teselli olacaksa, Lan'in onun konusunda gerçekten ciddi olduğunu düşünüyorum.

Hayatı boyunca hiç kimse hakkında ciddi olmadı. Hiçbir zaman bir ilişkisi olmadı ya da bir kızın sevgisi için

kavga etmedi. Sırf onu kazanmak için benden ona empati kurmayı öğretmemi istediğine inanabiliyor musun?

İlk defa bana bir şey sordu ve buna bayıldım. Bu hafta yakınlaştık ve birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten

keyif alıyorum.

Hatta ona sır olarak sakladığım birkaç tabloyu gösterdim ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Buna

inanabiliyor musun? Lan benimle GURUR mu duyuyor? Bunu en son gençken söylemişti... Peki, ayrılmamızda

bir rol oynamış olabilirim ama yine de benim için doğru menajeri tanıdığını ve onun onun menajeri olduğunu

söyledi. Geçen gün bizi tanıştırdı ve onu gerçekten annemin bana imza attırmaya çalıştığı kişiden daha çok

seviyorum. Vizyonumu o kadar iyi anlıyor ki, belki yakında bu tabloları sır olarak saklamayı bırakırım.

Umutlanmaya başlıyorum ve bunun sebebi Lan'den başkası değil. Bu çılgınca değil mi?

Gerçi pek iyi bir ruh halinde değilim.

İpucu. Senin yüzünden.

Seni biraz özlüyorum.

Tamam, bu bir yalandı. Seni gerçekten özledim.

Nikolay lütfen. Bunu yapma.

Mesajlarımı açıkça okuyorsun ama bana birkaç kelime ayıramıyor musun?

Biliyor musun? Unut gitsin.

Bunlar Bran'ın geçen hafta bana gönderdiği metinlerdi ve evet, hepsini okudum ama cevap veremedim.

Eğer bunu yapsaydım feci şiddete maruz kalırdım. Hızla koşan düşüncelerim ve berbat kafam henüz

sakinleşmedi. Hayatımda ilk kez iki haftayı zirvede geçirdim. Tam iki kahrolası hafta.

Onunla konuşmak istediğim durum bu değil.

Ama daha iyi bir kanaate sahip olmama rağmen (ki bu son zamanlarda MIA'ydı) Elitlerin malikanesinin

dışındayım ve her sabah onu beklediğim yerdeyim.

Eğilmiş bir ağacın kamufle ettiği bisikletime yaslanıyorum ve bu kadar yolu neden geldiğime bakıyorum.

Mesajlarına cevap vermememe rağmen aslında kendisinin ya da arkadaşlarının sosyal medyası aracılığıyla her

hareketini takip ediyorum.

Bir saat önce, Remington'ın kendisini boğazına bastırırken ikisi de gülerken çekilmiş bir fotoğrafını yayınladı.

Kahrolasınca gülüyorlardı.

Daha da kötüsü, başlıktı. Remi ile gece geç saatlerde yapılan sohbetler en iyisidir. Sana sahip olduğum için

çok minnettarım @ lord-remington-astor.

Ve ardından Remington'ın cevabı. Şerefe arkadaşlar. Sen benim favorimsin biliyorsun.

Yumurtlamalarıma söyleme.

Buraya geldiğimde düşünmüyordum. Yeterince yapmadığım bir şey.

Bazen tüm bu saçmalık için en iyi çözümün Elitlerin malikanesine gidip Landon'u öldürmek ve ardından

kardeşini kaçırmak olduğuna inanıyorum ama içimden bir ses bunun pek iyi gitmeyeceğini söylüyor.

Sanki bu ikilem yetmezmiş gibi, Remington'la olan fotoğrafını da paylaşmak zorunda kaldı. Lanet yatak

odasında.

Tanrım, kahrolası Tanrım.

'Unut gitsin'in anlamı bu mu? Zaten yerine birini bulup beni bir kenara mı attı?

Onun kahrolası rüyalarında değil.

Yazarken parmaklarım sertleşiyor.

BEN

Dışarı çık.

BRAN

Bakın sonunda varlığımı kabul etmeye kim karar verdi.

Dışarı çık, Brandon.

Nerede? Lütfen bana burada olduğunu söyleme.

Dıştan. Şimdi.

İyi. Bugün çok neşelisin.

Telefona gözlerimi kısarak bakıyorum. Tabii ki o palyaço Remington'la kıyaslandığında pek neşeli değilim.

Bran bir keresinde şöyle demişti: "O çok komik." O kesinlikle değil.

Kaslarım gergin ve gergin hissettikleri için kopmak üzere.

İki haftalık yüksek seviye çok uzun bir süre ve yakın zamanda düşüşe dair herhangi bir işaret hissetmiyorum.

Bran'e yumruk attığım gece hapları aldım çünkü artık kendime güvenemiyordum. Kontrolümü kaybettiğimi

kabul etmem gerekiyordu.

Yardım etmediler. Tabii havuzda neredeyse boğulmak yardım sayılmıyorsa.

Yine de pişman olacağım bir şey yapmayayım diye üçünü daha önceden almıştım.

Ona zarar verme düşüncesi beni korkutuyor. Ama çalıştıklarını sanmıyorum. Birine yumruk atma dürtüsü,

kontrol edebileceğimden daha büyük.

Uzak durmalıydım.

Gerçekten burada olmamam gerekirdi...

Bran'in aceleyle bana doğru geldiğini görünce kalp atışlarım hızlandı. Tam olarak nerede bekleyeceğimi biliyor.

Lanet olsun. Onu ve onun sofistike varlığını özledim.

Sade siyah şort ve gri tişört, fit fiziğini gizlemiyor.

Saçları biraz dağınık, gelişigüzel alnına düşüyor, gergin tarafı yerine daha insani görünmesini sağlıyor.

Önümde duruyor ve ifadesi yavaş yavaş öfkeden... yumuşaklığa mı dönüşüyor? Ne zamandan beri yumuşadı?

"Çatı katında tanışabilirdik. Buraya gelmene gerek yoktu. Burada olmanı istemediğimden değil...

Ona baktım ve çenemi kapalı tuttum. Şu anda kopmamak için kendime güvenmiyorum.

"Nikolai, dinle." Bisikletin etrafında dönüyor ve önümde duruyor. "Seninle konuşmak istediğim birçok şey var.

Aslında arkadaşlarımla ve Glyn'le konuştum ve..."

"Kapa çeneni." Onu boğazından yakalayıp ağacın gövdesine doğru itiyorum.

"Konuşmak için burada değilim."

Dudaklarımı onunkine bastırıyorum ve o da irkilmiş bir ses çıkarıyor ama ben onu yutuyorum. Limon, zencefil ve bal tadındadır.

Tadı benim yaklaşan çöküşüm gibi.

Dilimi onunkine doğru ittim, höpürdettim, çekiştirdim ve o inleyene kadar ısırdım.

Sanki bunu bekliyormuş gibi benim için inliyor. Sanki beni başkasıyla değiştirmemiş gibi.

"Niko...bekle." Dudaklarını ayırıyor.

"Beklemeyi bıraktım." Ağzını takip ediyorum, sonra tekrar iddia ediyorum. Saçımı çekiyor ama hiçbir şey

hissetmiyorum. Acı yok. Düşünce yok.

Sadece körü körüne sahiplenme.

Bükülmüş arzu.

Ona sahip olma ihtiyacı bir canavar gibi içimde pençe atıyor.

Dudaklarımı ondan çekip onu döndürdüm, sonra yüzünü ağaca doğru ittim, parmaklarım ensesine dolandı.

Şortunu indirip kıcını açığa çıkardım.

"Nikolai...?"

Dudaklarım kulağıyla aynı hizada ve o kadar sert nefes alıyorum ki neredeyse hırıltıya dönüşüyor.

"Bana durmamı söyle. Bunu yapmak için tek şansınız bu. Artık beni istemediğini söyle. Söyle, gideyim."

"Öyle değil..." Dalgalı nefes verişleri havada sanki benim afrodizyağım gibi yankılanıyor.

"Eğer öyle değilse, kapa çeneni."

"Sorun nedir...?"

"Kes şunu." Onu gördüğümde beri sertleşen aletimi çıkardım ve elime tükürdüm. "Kayganlaştırıcı yok. Bunun

yapılması gerekecek.

Onaylayan bir ses çıkardı ama sıkı kas halkasını ittiğimde bu ses bir homurtuyla son buldu.

Son iki haftadır alışılmadık şekilde ölü olan bedenim, onun içine büründüğümde yeniden hayata dönüyor.

"Siktir," diye homurdandım, dişlerim boğazının boşluğunu ısıırıyordu.

Bran bana bakmak için yüzünü çevirdi ve bu hoşuma gitmedi.

O yumuşak gözleriyle sanki beni özlüyormuş gibi bana bakması hoşuma gitmiyor.

Sanki benim yerimi almamış gibi.

Bu yüzden daha sert itiyorum, daha derine ulaşıyorum, daha hızlı gidiyorum.

"Niko..." diye inledi o noktaya piercinglerimle vurduğumda. "Kahretsin... halkın içindeyiz."

"Ama yine de o kadar sertsin ki ağaca çarpıyorsun. Yakalanma ihtimali sizi heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor.

"Tanrım... kahretsin...beni becerme şeklini özledim."

"Kapa çeneneni." Bu sefer parmaklarımı ağzına doladım. Onun sesini duymak istemiyorum. Ne söyleyeceğini

duymak istemiyorum ve onun içinde tekrar kaybolmak istemiyorum.

Sadece bir şeyi kanıtlıyorum. Onun bana ve sadece bana ait olduğu gerçeği.

Onun hala sadece beni istediği ve asla yerime geçmeyeceği gerçeği.

"Sen benimsin, Brandon. Benimki. Eğer sizin için benden başka bir seçenek olduğunu düşünüyorsanız, size bir

flaş haberim var. Kulağının kabuğunu ısıırıyorum ve inliyor, sesi elimle bastırılıyor. "Yapmıyorsun. Sadece şunu

bil, yanına yaklaştırdığın herkesi katledeceğim ve seni onların kanıyla sikeceğim.

Onun aletini sıkıyorum ve onu hızlı ve sert bir şekilde sarsıyorum, benim aletimin kışındaki ritmine uyum

sağlıyorum. Kalçalarını ileri geri sallıyor, deliliği benimkinin aynısını yapana kadar kışını kasıklarına defalarca

vuruyor. Onu sert ve dengesiz bir şekilde dövdüğümde, etin ete çarptığı tokatlar havada yankılanıyor.

Lanet olsun.

Elimin üzerine geliyor, inliyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ağzını tutmam buna izin vermiyor.

O geldikten sonra bile, sikimi sürmeye devam ediyor, ileri geri hareket ediyor, beni sağlıyor, orgazmı bedenim

yerine berbat ruhumun derinliklerinde bir yerden sürüklemeye devam ediyor.

İçine iyice girdiğimde inliyor, dişleri parmaklarıma batıyor ve vücudu benimkilerin altında titriyor.

Daha önce bilmiyor olsam da artık eminim. O olmazsa bir daha sevişmekten asla keyif alamayacağım.

Beni kırdı.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

Ondan kurtulduğumda bile aklım hâlâ karmakarışık. Boşalmam onun taşaklarından ve uyluklarından aşağı

süzülüyor ve ben de her zaman yaptığım gibi onu doğrudan onun içine sikmek istiyorum, ama bunun

dokunmakla alakası yok.

Bu lanet bir şeyi kanıtlamakla ilgili.

Elimi çektiğimde Bran'ın dudakları benimkine uzandı ama ben geri adım atıp ulaşamayacağım bir yere gittim.

Onu hiç bu kadar incinmiş, bu kadar perişan halde görmemiştim. Tüm zevkim uçup gitti ve sanki gözlerimi ilk

kez görüyormuş gibi yavaşça ve ihtiyatla beni izliyor.

Yüzü bana dönükken kendimizi içeri soktuk.

Elini tuttum ve ben saati çıkarıp altını kontrol ederken o da kasıldı. Eski bir yara izi var ama yenisini

göremiyorum. Gerçi bunu 'tırış'tan kaynaklanan çizikler gibi gizli bir yerde yapıyor olabilir.

“Yapmadım...” Yavaşça elini serbest bırakıyor. “Son seferden beri yapmadım.”

"İyi."

Başını yana eğiyor, yüzü okunamıyor. “Şimdi bana neyin yanlış olduğunu söyleyebilir misin?”

"Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermesen iyi olur, yoksa yemin ederim ki cinayet tehditlerim gerçek olacak."

Başını salladı, ifadesi ciddi. "Biz ayrıcalıklıyız, hatırladın mı?"

“Bunu hatırlayan kişi sen olmalısın.”

"Bu da ne demek oluyor?"

Arkamı dönüp bisikletime atlıyorum.

"Beklemek. Gidiyorsun? Aynen böyle?"

"Aynen böyle."

“Nikolai. Benden uzaklaşmaya cesaret etme.

"Bunu sayısız kez yaptın. Neden yapamıyorum?"

İfadesinden acı damlıyor ve ağzını açıyor. Yola çıkmam gerekiyor ama yapamıyorum. Söyleyecek bir şeyi olduğunda değil.

"Üzgünüm."

"Ben özür dileme konusunda ne demiştin?"

“Ne söylememi ya da yapmamı istiyorsun? Sana yaklaşmaya çalışıyorum ama ne kadar çabalarsam sen o

kadar uzaklaşıyorsun.

"Sana sormama izin ver." Onunla yüzleşmek için yan tarafa dönüyorum. "Eğer benimle kardeşin arasında

seçim yapmak zorunda kalsaydın. Kimi seçerdin?"

"Hiç biri. Bunun bir seçim olmaması gerekiyor. Ayrıca eğer onu Mia ile kabul edersen, onun da seni benimle

kabul etmekten başka seçeneği kalmayacak."

"Kız kardeşim müzakereye hazır değil."

Yüzü düşüyor ve zorlukla yutkunuyor. "O halde sanırım seçimini yaptın."

"Sen de öyle yaptın." Motoru çalıştırıyorum.

Onu kaçıрма konusundaki mantıksız fikrime geçmeden önce buradan çıkmam gerekiyor.

İçimden bir ses bunu istiyor, sırf onu yakınımda tutmak için varlığımın kahrolası temelini tırmalıyor ve

tırmalıyordu.

Ama bunu yaparsam, onu alırsam ona zarar veririm. Sadece onu kaybedeceğimi biliyorum.

Bu yüzden, eli saçında orada durup dikiz aynasından ona bakmaya devam etsem de geri dönmüyorum.

Landon King adlı haşereyi yok etmem gerekiyor.

O zaman bir şişe lanet hapa ihtiyacım var.

29

BRANDON

NIKOLAI

Landon konusunda seçimi sizin adınıza ben yapacağım. Onunla ilgilenildiğini düşünün.

Nikolai'nin bir hafta daha radyo sessizliğinden sonra aldığı mesaj bu.

Beni ağaca yaslayıp siktikten sonra gitti. Onu öpmeme izin vermeden. Onunla konuşmak. Hiç bir şey.

Hatta kendi kız kardeşi konusunda tartışmaya kapalıyken bana ültimat bile verdi.

Lan ve benim sorunlarımız olabilir ama o benim ikiz kardeşim. En iyi tanıdığım kişi. Ne zaman kendimden

nefret etsem, baktığım kişi. Onun utanmaz ve kendinden emin halini izlemek bana iyi olabileceğime dair umut

veriyor. Eğer tek yumurta ikizim öyleyse ben de öyle olabilirim.

Lan ve benden başka kimse ilişkimizin karmaşıklığını anlayamıyor. Annem ve babamın bile bundan haberi yok.

Peki Nikolai bana nasıl bu ültimatomu verebilirdi? Kardeşimle 'anlaşacağını' nasıl önerebilir ve benim ona izin

vereceğimi düşünebilir?

Nasıl olur da bana seçim yaptırabilirdi?

Mia'nın doğum günü partisinde onun kendinde olmadığını fark ettim. Yüzünde boş, dipsiz bir ifade vardı ve

bazen bana baktığında beni gördüğünü sanmıyordum.

Onun yanında olmak istedim ve bunu defalarca denedim. Kapıyı yüzüme kapatan oydu.

Onu kol mesafesinde tuttuğum onca zamanın intikamı olduğunu düşünmeden edemiyorum. İtme ve çekme

oyunu tersine döndü ve ben artık karşı taraftayım.

Ama ailesini hiçbir zaman tehdit etmedim. Lan ve Mia'nın kaçışını gizlemiş olabilirdim ama gerçekten bunun

sona ereceğini ve ona bunu söylemenin yarardan çok zarar getireceğini düşünmüştüm.

Ve evet, bazen mesafeli olabilirdim ama o istediği zaman oradaydım.

Öte yandan o artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti.

İletişim kurmuyor. Çatı katına gelmiyor. Ve kardeşime zarar vererek beni kaybetme ihtimalinden tamamen

memnun.

Kalbinin kırılmasını unut. Şu anda çok öfkeliyim.

Mia'ya kardeşinin planları hakkında mesaj attım ve o da bana Kafirlerin malikanesine erişim için bir kod verdi.

Deli gibi araba kullandıktan sonra şu anda buradayım.

Ancak Mia'nın bana onunla buluşmamı söylediği ek binaya vardığımda üç iri yapılı muhafız tarafından

durduruldum. İkiyi kaya gibi inşa edilmiş ve bana hamamböceğıymişim gibi bakıyorlar.

Metal kapının her iki yanında kollarını önlerinde kavuşturmuş halde duruyorlar ama bellerinde kılıflarında

silahlarını görüyorum.

Öne çıkan kişi benden daha yaşlı görünmeyen genç, sarışın bir adamdı ama Rus aksanıyla

"Geri çekilin" emrini verirken ifadesi ciddi idi.

Sert sesimle, "Mia'yı görmeye geldim," dedim.

"Bu mümkün olmayacak. Mülkü terk edin yoksa size dışarı kadar eşlik ederiz. İkinci seçenek hoş olmayacak."

"Mia ve kardeşimi görene kadar hareket etmeyeceğim."

O öne doğru bir adım attı ama ben olduğum yerde sabit kaldım. Beni yere vuracağından hiç şüphem yok ama

umurumda değil. Bu noktada tek istediğim kardeşimi eve tek parça halinde götürmek.

Bana uzandığında, "Nikolai'ye burada olduğumu söyle," diyorum.

"Ne?"

"Ona onu görmek istediğimi ve beni sınamak istemediğini söyle."

"Nikolai seni neden görmek istesin ki?" diyor tenimin altına işleyen bir küçümseme tonuyla.

Onun gözünde ben Lan'in tek yumurta ikiziyim ve bu nedenle Nikolai de bana karşı aynı düzeyde küçümseme

besliyordu. Ama bu doğru değil. Jeremy ve Killian bile benden gerçekten hoşlanıyorlar ve beni her zaman

Lan'in maskaralıklarından ayırdılar.

Nikolai de başından beri öyle. Onun için bana lotus çiçeği diyor. Ama şimdi kocaman bir pislik gibi davranıyor.

Gardiyan beni itmeye başladı ve ben de ona karşı savaştım. Ama yüzüme yumruk atmasına fırsat kalmadan

kapı gıcırdayarak açılıyor.

Lan dengesiz bacaklar üzerinde sallanarak dışarı çıktığında nefesim kesiliyor. Dudağının kenarından kan

fışkırıyor ve yanaklarını ve boynunu mor morluklar süslüyor.

Ama beni felç eden kısım, ön kolunu tutarken sol elinin gevşek bir şekilde yan tarafında durmasıydı.

Hayır, hayır, hayır...

Muhafızın elinden kurtuldum ve ona doğru koştum. "Lan...sen iyi misin?"

"Senin burada ne işin var Bran?" beni yakalayıp ensemden yakalıyor. "Neden meşgul biri olmayı bırakıp

hareketsiz kalmıyorsun?"

"Senin incinmeni ve hiçbir şey yapmamamı izleyemem." Kolunu inceliyorum, bileğine dokunduğumda kalbim

hızla çarpıyor ve o inliyor. "Bileğin...

bileğin iyi mi?"

Beni el sallayarak uzaklaştırıyor. "Nikolai kiskandı ve onu kırmaya çalıştı ama sanırım burkulmayla kurtuldum."

"Nikolai mi yaptı?"

"Ya Mia'yı terk edeceğimi ya da sanatçı bileğimi kıracağını söyledi."

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum ama bu, içimden akan acıyı dağıtmaya hiçbir şey yapmıyor. "Mia'yı

seçtin."

Bu bir soru değil çünkü artık onun için kendini ne kadar yok edeceğini biliyorum. Onu hiç kimseye ona olduğu

kadar adadığını görmemiştim.

Acı dolu, kanlı bir sırtış dudaklarını kıvrıyor. Kesinlikle. Bunu bir kalp atışıyla tekrar yapardım.

Öksürüyor ve ardından bir ağız dolusu kanı beton zemine tükürüyor. Onu belinden yakalayıp girişin yakınında

arabayı bırakmak zorunda kalacağım yere doğru sürüklemeye başladım.

"Hadi seni doktora götürelim."

Gırtlığından bir ses homurdanıyor ama bana yaslanıp onu yarı taşımama izin veriyor.

"Şunu söylemeliyim ki benim için endişelendiğini görmek çok güzel." Saçlarımı karıştırıyor.

"Dalga geçmeyi bırak, Lan. Bileğini berbat ettin ve tek düşündüğün senin için endişelenmem mi oldu?"

"Bu çok önemli bir unsur."

"Cidden?"

"Hi-hı. Bu umursadığın anlamına geliyor."

"Her zaman önemişiyorum. Bunu yapmayan sensin."

"Siktir et şunu. Eğer burada olmasaydın, o Kafirler grubunu kendi özel markam olan boktan şeyle tanıştıırırdım.

"Peki kendini öldürtecek misin?"

"Cenazemde ağlayacak mısın?"

"Lan! Böyle saçmalıklarla şaka yapmayın."

"Ama bilmek istiyorum. Mısın?"

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken iç çekiyorum. "Sen benim ikiz kardeşimsin."

"Ve?" Avına saldırmayı bekleyen lanet bir sırtlan gibi beklentiyle bana bakıyor. Ya da belki bu sadece bir

beklentidir ve ben buna çok fazla anlam katıyorum.

"Bu da sensiz aynı olamayacağım anlamına geliyor. Bu duyguyu paylaştığınızdan değil. Kapıyı kapatmaya

yelteniyorum ama o ayağını kapiya doğru iterek kapıyı açık tutuyor.

"Biliyorsun bu senin sorunun Bran. Benimle konuşmak yerine hep hakkımda bir şeyler varsayıyorsun. Bu,

gitmesi gereken kötü bir alışkanlık." Bakışlarını aynı bakışıyla tutuyor. "Sen olmasaydın ben de aynı olmazdım,

salak. Sen benim bir parçamsın."

"Yine mi sahiplik? Klasik."

"Bu kahrolası bir mülkiyet değil. Eğer sana sahip olsaydım, seni umursamazdım çünkü seni zaten avucumun

içinde tutuyordum." Elimi tuttu ve bunun ne kadar zor olduğunu görünce irkildim. "Beni dinlemeni ve dikkatle

dinlemeni istiyorum. Sen benim bir parçamsın. Bu, kendimi eleştirdiğim gibi seni de eleştirdiğim anlamına

geliyor. Senin güvenliğini kendi güvenliğim gibi görüyorum, hatta bazen daha da fazla, çünkü sen başkalarının

rahatını kendi rahatından daha fazla düşünmeye meyillisin. Kendini bir kalenin arkasına kapatıp beni dışarıda

tutmandan nefret ediyordum. Bunu anlamanı istiyorum."

Güçlkle yutkundum, sözleri içimdeki bir duvarı tuğla tuğla yıkıyordu.

"On üç yaşımızdayken beni telefonuna Yedek Parça olarak kaydetmiştin."

"Çünkü kendi odanı istedin. Siz dediniz ve alıntı yapıyorum, 'Bu haşaratla alanı paylaşmak istemiyorum.' Küçük

olmasam da hiçbir şey değilim.

ürktüm. O sıralarda her şey dağılmaya başladı.

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak ve elimi onun elinden çekmek.

Bileğini uyluğuna koyduğunda inledi ve az önceki öfkesi yeniden üzerime çöktü.

"Bana bir saniye ver."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ama takip etmeye çalışmasın diye onu arabaya kilitledim.

Daha sonra ek eve geri dönüyorum. Killian ve Mia'nın ana eve doğru yürürken öfkeyle imza attığını ve Mia'nın

da gergin bir ifadeyle dinlediğini görüyorum.

Jeremy, muhafızların hâlâ yakınlarda hazır beklediği ek binanın önünde Nikolai ile konuşuyor.

Onlara doğru yürüdüm ama bir kez daha sarışın adam tarafından durduruldum.

Nikolai başını kaldırıyor ve kaşlarının arasında kaşlarını çatıyor. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve

aslında bir tişört ve pantolon giyiyor. Ama yine de kardeşimin kanının kendisine bulaşmasını istemezdi.

“Bırak gitsin İlya,” diyor sarışına ve gönülsüzce beni bırakıyor.

İleriye doğru yürüdüm ve yumruğumu yüzüne vurdum. Kararmış gözleri benimkilere takılırken geri çekildi ve

yanağını tuttu.

Jeremy bir anlığına şaşkına döndü. Ben de elimi sıkma dürtüsüne direnirken öyleyim. Bu çok acıtıyor.

Yine de buna değer.

“Tebrikler Nikolay. Lanet dileğine kavuştun.” Parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Bitmişti."

Jeremy sanki kalıpları birbirine bağlıyormuş gibi hesaplayıcı bir ifadeyle aramıza bakıyor ama açıkçası artık

umurumda bile değildi.

Gitmek için dönüyorum ama Nikolai beni kolumdan yakalıyor ve sert göğsünü sırtıma bastırırken kulağıma

"Lanet rüyalarında bebeğim" diye homurdanıyor.

Siktir et onu.

Onu dirseğiyle dürttüm ve kendimi onun elinden kurtardım. Arkama bakmadan Lan'i bıraktığım yere doğru

koşuyorum.

Belki de tüm bunları arkamda bırakmanın zamanı gelmiştir.

Temelli olarak.

30

BRANDON

"Odağını kaybediyorsun oğlum."

Yanlışlıkla güveç kabına dokunduğumda başımı kaldırdım ve sarsıldım.

"Kepek!" Babam elimi ellerinin arasına alıp parmaklarımı inceliyor.

Dokunuşu lanetli bileğimi yakıyor. Sanki lazer gözleri saatin altına ulaşacak ve ne kadar berbat olduğumun

kanıtını görecekmış gibi hissediyorum.

Glyn haklıydı. Ailem beni seviyor; her zaman sevmişlerdir. Ama bir yanımda bunun çok iyi uyguladığım dış

görünüş yüzünden olduğunu düşünmeden edemiyor. İtaatkar bir genç olan saygılı oğulları asla şikayet etmez

ve asla kriz geçirmez.

Asla onların yoluna çıkmaz. Onlara asla Lan gibi baş ağrısı yaşatmaz.

Bir parçam, beni gerçekte kim olduğumu görürlerse Yılın Oğlu Ödülünü yıldırımından daha hızlı kaybedeceğime

inanıyor.

Bu ihtimal beni çok korkutuyor.

Elimi ustaca babamdan çekip gülümsedim. "Mühim değil.

Sadece biraz yanık."

"Mutfakta dikkatli olmalısın. Yemek pişirmenin ilk kuralı bu."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Babam sevgiyle omzumu okşuyor ve havuç doğramaya geri dönüyor ama önce bana altın gülümsemesini

sunuyor. Lan ve bana miras kalan.

Gerçi o bizim çok daha sarışın, daha kaslı versiyonumuz.

Annem onun okuldaki en popüler erkek olduğunu ve olması gerekenden daha fazla ilgi topladığını söyledi. Ve

bunu görebiliyorum. Sadece Büyükbaba Jonathan'ın deyimiyle 'üstün' Kral genlerini taşımakla kalmıyor, aynı

zamanda akli başında ve fazlasıyla karizmatik.

Seçilmiş birkaç kişi Aiden Amca yerine onunla iş yapmayı tercih ediyor çünkü o çok daha cana yakın. Amca...

peki, diyelim ki sloganı kendi yolu ya da otoyol. Eli ve Lan bu bölümde kesinlikle onu örnek alıyorlar.

Birçoğu Aiden Amca'ya akın ederken, babam yoğun ama şefkatli kişiliğiyle gerçek mücevherdir. Dışa dönük

acımasızlığı ama içsel sıcaklığı. Onun kesin talepleri ve kucaklaşmaları var.

Babam her zaman en iyi rol modeli

ve olmaya çalıştığım türden bir adamdı.

Sorumlu. Güvenilir. Kontrol altında.

Bunu başaramayacak kadar kafamın karışık olması çok kötü.

Zamanla her şeyin daha iyi olacağını düşündüm ama içimdeki mürekkep iltihaplandı ve her güzel rengi ve anıyı

siyaha boyadı.

Ve bu sürecin sonunda herkesin beni göreceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Birinin beni bu şekilde görmesindense kan kaybından ölmeyi tercih ederim.

"Kepek?"

Babama göz kırpıyorum, gülümserken o son düşünce hâlâ midemi bulandırıyor.

"Evet?"

"Baharatları şimdi eklemen gerekmez mi?"

"Ah, doğru." Buna odaklanıyorum ve metodik olarak her birinin belirli miktarlarını tencereye serpiyorum.

Ama eskiden büyük keyif aldığım bu aktivite bile artık bana sadece acı veriyor.

Çatı katında yemek pişirdiğim ve Nikolai'nin yapışkan davrandığı zamanları düşünmeden duramıyorum ve ona

sinir bozucu desem de aslında onun etrafımda olmasından hoşlanıyordum.

Benden bir dakika bile uzak kalamaması hoşuma gidiyordu. Sanki çeliğinin mıknaşıymışım gibi bana her

zaman dokunmayı kendine görev edinmişti.

Sonra her şey sona erdi.

"Bunca zaman okuldan uzak kalmanın sorun olmayacağından emin misin?"

Babam doğrama sesleri arasında

soruyor. "Eve geldiğinizden beri bir hafta oldu."

"Evet. Denetleyici profesörüme buradan mezuniyet eserim üzerinde çalışacağımı söyledim. Gülümseyip şaka

yapıyorum: "Şimdiden sıkıldın mı?"

"Anlamsız. Tekrar taşınmanı tercih ederim. Bunu biliyorsun." İç çekiyor.

"Çocuk sahibi olun" dediler. Sana arkadaşlık edecekler, dediler. Ve burada üçünüzü evinize geri götürmemeye

çalışıyorum."

"Sen ve Aiden Amcan da büyükbabamı terk ettiniz."

"Bu farklı. Büyükbaban kahrolası bir diktatör ve acımasız bir otokrat. Dünyayı fethetme planına devam

edebilmek için bizim defolup gitmemizi bekleyemedi."

"Nan'ın ayaklarının dibinde ibadet eden ve Glyn'e şımarık bir prenses gibi davranan aynı büyükbaba mı?"

"O, evet. Naniniz onu evcilleştirdi. Ondan önce dayanılmaz bir pislikti ve bize sık sık kızardı. Her zaman

çatıştık." Nostaljik bir duyguyla başını sallıyor ve elini uzatıyor.

Daha istemeden patates kasesini ona uzattım. Babam ve ben bu şekilde senkronizeyiz.

"Gerçekten mi? Ama artık iyi bir ilişkiniz var."

“İlişkilerin olayı budur. Emek ve zaman alıyorlar. Ayrıca, itiraf etmek gerekirse, gençliğimde biraz mastürbasyon

yapıyordum. Malikanesini yakmış ve okulda onun kalıcı bir ziyaretçi olmasına yetecek kadar soruna neden

olmuş olabilirim.”

Elim et suyunu karıştırırken duraklıyor. "Mümkün değil."

"Diyelim ki vahşiydim."

“Buna inanamıyorum. Sen vahşi misin? Yoğun, evet. Ama vahşi mi?”

“Evcilleştirilmemiş siyah bir attan daha vahşi. Kimse beni kısıtlayamazdı. Büyükbaban bile.”

"Vay. Bütün bunları yaptığını hayal etmek zor.”

"Kardeşinizin davranış sorunlarını kimden aldığını düşünüyorsunuz?"

"Ah." Aromatik fesleğen ve kekik kokusunu içime çekerek karıştırmaya devam ediyorum. "Ah! Bir ara ona karşı

bu yüzden mi katı davrandın?”

“Kendimi izlemek ve görüntüyü Amcamın bakış açısından görmek gibiydi. Hoş bir duygu değil.” Omuzlarımdan

tutuyor. “Ama sana sahibim, bu yüzden şikayet edemem.”

Beni geçip dolaba doğru itiyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, daha önceki düşüncelerim aç bir

köpekbalığı gibi yüzeye çıkıyor.

"Yirmi dakika içinde hizmete hazır olacak mısınız?" Salata kasesini getirirken soruyor.

"Evet, sanırım başarabilirim."

"Ne yapacaksın?" Annem bana arkadan sarılma saldırısına uğramadan önce aradı.

Benden çok daha kısa ve yanağımdan öpebilmesi için eğilmem gerekiyor.

Annemin saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve gömleğinin kollarına biraz boya bulaşmış. Ne yazık ki,

son teslim tarihiyle mücadele ettiği bir zamanda geldim, bu yüzden onu pek göremedim ve bunun için sürekli

özür diliyor ama anlıyorum. Benim de bir şeyler üzerinde çalışmam gerekiyor. Olması gereken anahtar kelime.

O anlamsız doğa manzaralarını resmetme düşüncesi beni ölesiye sıkıyor.

"İlahi bir şey kokuyor." Babasının yanından gizlice geçmeye çalışıyor ama babası kollarını onun beline doluyor,

onu öpüyor ve sonra onu yemek odasına doğru itiyor.

"Git rahatla. Biraz sonra hizmet edeceğiz."

"Oğullarımın beni şımartmasını seviyorum." Saçlarını okşuyor ve yakasını düzeltiyor.

Karıştırmaya devam ederken onları izlemeden duramıyorum.

Onların tutkulu, koşulsuz sevgisiyle çevrelenmiş olarak büyüdüm ve umudun içimde canlı tutulmasının

nedenlerinden biri de bu, ne kadar beyhude olsa da.

"Baba, fırın," diyorum ve sonunda onu bırakıyor.

Bu arada Grace akşam yemeğinde bize katılacak. Onu da hesaba katabilir misin?"

Yanımda duruyor ve bulaşıcı bir şekilde sırtıyor. "Bu senin için iyi bir fırsat bebeğim. Gerçekten seninle

sözleşme imzalamayı düşünüyor. Bu harika değil mi?"

"Zaten bir temsilci buldum anne."

"Ah. DSÖ?"

"Maxine Saul."

Landon'ın menajeri mi? Heykeltraşlık konusunda çok yetenekli ve seni anlamıyor.

Üstelik Grace herkesin tanıdığı bir isim ve çok daha iyi tanınıyor ve saygı duyuluyor. Kısa sürede işinizi

halledecektir. Beni yanına aldığında çok şanslıydım."

"Tarzımı takdir ettiğini sanmıyorum."

"Öyle olduğunu söyledi. Haydi Bran. Sadece onun söyleyeceklerini dinle. Eğer bundan hoşlanmadıysan ve yine

de Maxine'le gitmeyi tercih ediyorsan, seçimine saygı duyacağım.

Başımı salladım ve yemek odasına doğru kaybolmadan önce bana tekrar sarıldı.

Babam, "Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin" diyor. "Annen ünlü bir menajerle sözleşme imzalamanı

istiyor çünkü geleceğin hakkında endişeleniyor, özellikle de Lan'in aksine sergilere katılmayı reddettiğin için.

Ama bize bir şey söylemek istersen hepimiz dinliyoruz. Belki sanata devam etmek istemiyorsun. Belki farklı bir

yola gitmeyi tercih edersiniz. Ne olursa olsun buradayız."

Gülümseyerek başımı salladığımda omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor. Neden her zaman beni rahatlatacak

doğru kelimeleri söylüyor?

Ancak dördümüz akşam yemeğine oturduğumuzda gerilim dalgalar halinde geri dönüyor.

Annemin yaklaşmakta olan sergisinden ve harika sonuçlar beklediklerinden bahsederken boğazımdaki

düğümü yutmaya çalışıyorum.

Herkes bunu bekleyemez.

"Orada olacaksın, değil mi Bran?" Grace bana o gösterişli, hafif züppe üst sınıf aksanıyla soruyor.

Grace Bruckner gerçekten de herkesin tanıdığı bir isim. Kanatlarının altında hepsi dünyaca ünlü ve birçok ödül

almış üç sanatçı var. Yaklaşık annemin yaşında ama bundan daha farklı olamazdı.

Çoğu zaman kırmızı giyinir. Şu anda bile üzerinde kırmızı bir kaşkorse, topuklu ayakkabılar, küpeler ve ruj var.

Farklı olan tek rengi siyah kalem eteğidir.

Platin sarısı saçları mükemmel bir şekilde omuzlarına düşüyor ve muhtemelen Botoks yüzünden sık sık sahte

bir gülümseme takıyor.

"Elbette. Annem için her şey." Gülümsüyorum ve annem bana kalp dolu bakışlar atıyor.

"Lan da mı?" Grace itiyor.

"Ona sormanız gerekecek. Son zamanlarda... oldukça meşguldü."

"Görünüşe göre onu hizada tutan bir kız arkadaşı var." Annemin sözlerinden, ona Mia'dan ve muhtemelen

'vahşi çocuğunu' nasıl evcilleştirdiğinden bahsettiğimde olduğu gibi neşe dolu sözler damlıyor.

"Çizgide?" Babam alay ediyor. "Gördüğümde inanacağım."

"Sana söz veriyorum baba. Onu hiç kimseye ona olduğu kadar adadığını görmemiştim. Hatta benden empati

dersi bile istedi."

"Bu ciddi görünüyor."

"Çok ciddi."

"Ne kadar büyüleyici." Grace şarabından bir yudum alıyor. "Peki ya sen Bran? Kız arkadaşın var mı?"

Bunun üzerine içim acımaya başladı ve yüzümü yemekle doldururken sessiz kalmayı seçtim.

"Hiç kimse?" ısrar ediyor.

"Unut gitsin Grace. Bran ilişkilerini kendine saklamayı seviyor." Annem gülüyor.

"Belki bir gün senin için özel

olan biriyle tanışırız tatlım."

Hiç şansın yok.

"Peki Bran." Grace koltuğunda öne doğru eğildi. "Astrid'in sana söylediğine eminim ama resmi olarak seninle

sözleşme imzalamayı düşünüyorum. Bu konuyu daha detaylı tartışmamız için bize zaman ayırabilir misiniz?

Tercihen son çalışmalarınızı görebileceğim stüdyoda."

"Glyn'e ne dersin?" Soruyorum.

Roze şarabını yudumlamaya devam ediyor. "Glyn hâlâ çok genç ve tarzını geliştirme sürecinde. Ona geçmeden

önce birkaç yıl bekleyeceğim. Şimdi sana odaklanalım."

"Bu heyecan verici değil mi?" Annem bana sırtıyor. "İleride birlikte sergiler yapabiliriz."

Grace, "Bu mükemmel bir fikir," diye aynı fikirde. "Aslında, gördüklerime bağlı olarak, yaklaşan serginize bir veya

iki tabloyu dahil edebileceğimizi düşünüyorum."

"Aman Tanrım. Bunu yapabilirsin?"

"Kolay bir başarı değil ama bunu ikiniz için de gerçekleştirebilirim."

"Kepek? Ne düşünüyorsun?" O kadar kocaman gülümsüyor ki midem bulanıyor.

"Lev tatlım, bir şişe şampanya

açmamız lazım."

İfademî ölçüyor. "Bu adımı atmaya hazır mısın oğlum?"

"Benim... bunu düşünmem gerekiyor." Peçeteyi dudaklarıma silip hafif sallanan ayaklarım üzerinde ayağa

kalktım. "Bir ödev üzerinde çalışmam gerekiyor. Lütfen yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın.

Hissetmediğim bir sakinlikle yemek odasından çıkıyorum. Stüdyoya gitmek yerine merdivenleri çıkıp odama

gidiyorum.

İçeri girer girmez yatağa kafa üstü düşünüyorum ve lanet yastıkla kendimi boğabilmeyi diliyorum.

Siyah mürekkep üzerime sürünerek nefes nefese kalana kadar ağırlığı sırtıma bastırıyor.

Yastığın altına uzanıp İsviçre Çakısını kapıyorum, sonra saatimi çıkarıp bileğime tutuyorum.

Bir kesim. Küçük bir tane.

Sadece nefes almaya ihtiyacım var.

Nefes almak istiyorum.

Telefonum titriyor ve irkiliyorum. Ekranda ismin aydınlandığını görünce bıçağı yatağa düşürdüm.

Nikolai.

Telefon titredikçe daha da zor nefes alıyorum, tırmalıyorum, var olmayan hava için savaşıyorum. Her

aradığında titreyen parmağım ekranın üzerinde geziniyor

ama her zamanki gibi cevap vermiyorum.

Ekranda bir cevapsız çağrı beliriyor.

Daha sonra her zamanki gibi bir metin geliyor.

NIKOLAI

Lanet telefona cevap ver.

Mesajlarını açtım ve okumak için sırtıma döndüm, derin bir nefes aldım, çalkantılı midemde tuttum, sonra

uzun, titrek bir nefesle havayı üfledim.

Görünmez elleri hâlâ lanetli bileğimi boğuyor olsa da mürekkebin yavaş yavaş gölgelere doğru çekildiğini

hissedebiliyorum.

Lan'in bileğinin güvende olduğundan emin olduktan sonra adadan ayrıldığımdan beri gönderdiği tüm mesajları

okudum.

O zamanlar her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve ailemle birlikte olmanın mükemmel çözüm olduğunu

düşündüm.

Artık pek emin değilim.

Adada da burada da olsam her yerim acıyor.

Yine de metinlerini tekrar okumadan duramıyorum. Öfkeden yalvarmaya, sonra tekrar öfkelenmeye geçtiler.

Lanet bir sapık gibi beni günde yirmi kez arıyor.

Birkaç gün önce mesaj atmayı ve aramaları tamamen durdurdu, ben de vazgeçtiğini düşündüm ama az önce

beni aradı. Bu ne anlama gelir?

Bundan dolayı umutlu mu olmam gerekiyor?

Mesajlardan çıkıp Instagram'ı açıyorum ve bir keş gibi profiline giriyorum.

Uzun zamandır bir şey paylaşmadı ama eski resimlere göz atıyorum. Sanki her biri telefonumda özel bir

klasöre kayıtlı değilmiş gibi.

Annemin sesi duyulmadan önce bir vuruş beni ürkütüyor. "Bran, tatlım, uyanık mısın?"

Bıçağı yastığımın altına atıyorum, saatimi takmak için yatakta doğruluyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"Evet. Girin."

Parmaklarım telefonun etrafını sıkılaştırıyor ve kapı açılırken onu derme çatma bir zırh gibi göğsümde tutuyor.

Annem ve babam avuç dolusu atıştırmalık, patlamış mısır ve birayla içeri giriyorlar.

Babam "Film gecesi" diyor. "Kaçtığını sanma."

Gülümseyip telefonumu cebime koyuyorum. "Bunun için ev sinemasına gitmemiz gerekmez mi?"

Kollarının içindekileri masamın üzerine bırakıp iki yanıma oturuyorlar.

"Bunu yapmadan önce..." Annem sözünü kesti. "Önce biraz sohbet etmek istedim."

"Tamam," diyorum ihtiyatlı bir şekilde.

"Özür dilemek istedim tatlım. Sözlerim üzerinde düşünüyordum ve fark ettim ki, sana mümkün olan en iyi

anlaşmayı sağlamaya çalışırken seni zorluyordum ve sanırım bu seni rahatsız ediyordu. Eğer Maxine'i Grace'e

tercih ediyorsan, bunu yap. Yolun her adımında arkanda olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette Bran. Bunları bana doğrudan anlatabilirsin. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Başımla onayladım.

"Beni affeder misin?"

"Affedilecek bir şey yok anne. Senin konumunda olan herkes Grace tarafından temsil edilmenin bir onur

olduğunu düşünür. Ama henüz senin seviyesinde değilim. Ben bu baskıyı istemiyorum."

"Anladım. Her seferinde bir adım, değil mi?"

Gülümsemem bu sefer çok daha gerçektir.

"Kendini ifade etmek o kadar da zor olmadı değil mi oğlum?" Babam rahatlatıcı bir kolunu omzuma atarak

soruyor.

"Biz sizin ebeveyniniz, velileriniz ya da dikkatli olmanız gereken insanlar değil." Annem elimi küçük ellerinin

arasına alıyor. "Bizimle konuşurken bunu düşünmenize gerek yok. Aklınızdan geçenleri bize özgürce

anlatabilirsiniz."

Her nefes alışımında ve nefes verişimde nefesim daha da kolaylaşıyor, tüm cesaretimi toplayıp "Anne, baba.

Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Ne olursa olsun" diyor ve babası cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"Yani... mesele Şu ki. Ben... yani, bunu yüksek sesle konuşmak dŐndŐmden çok daha zor."

"Acele etmeyin." Babam sırtımı okşuyor. "Ne olursa olsun yalnız deŐilsin Bran."

"SaŐol baba." BoŐazımı temizliyorum. "Uzun zaman önce sana neden normal olmadıŐımı sorduŐumu hatırlıyor musun?"

"On dört yaşındayken mi?"

"Evet. Bana hangi alanda kendimi normal hissetmediŐimi sordun, ben de sadece omuz silktim ve bu duruma

izin vermeni umdum.

Lan ve diŐer herkesin okulda dzŐtŐn grdŐmdede bu düşünce aklıma geldi . Lan ilk kez on üç yaşında

seks yaptı. O an bunu düşünmedim bile."

"Ah benim kelime." Annem nefesini tutuyor.

"Bunu bilmemen gerekiyordu." Yüzümü buruŐturdum. "Her neyse, bana her Şeyi anlattı, bu konuyu benim

hallededeŐimi söyledi ve bana birçok ipucu verdi. İlgiilenmekten ziyade Şaşkına dönmüŐtüm. Seks kavramını

sevmedim. Hiçbir Şekilde ve biçimde çekici bulmadım. Geç olgunlaŐıŐımı sanıyordum ve Lan de aynı

fikirdeydi ki bu da mantıklıydı. Ama on beş, on altı, on yedi ya da sonrasında bile bu fikirden hoşlanmadım. Ona

sahip olmak istemedim ve kimseyi çekici bulmadım."

"Ama..." Babam duraklıyor, sözlerini lyormuŐ gibi görünüyor. "Kız arkadaşların vardı."

"Evet. Seks yaptım. Bundan hoşlanmadım ama yine de ortama uyum saŐlamak için yaptım.

"Oh Balım." Annem perişan bir ifadeyle beni izliyor. "Neden bizimle konuŐmadın? Biz..."

"Hayır. Farklı olma fikri beni fena halde rahatsız ediyordu. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. Size bile. Bir ucube olarak görölmek istemedim."

"Seks yapmak istememek seni ucube yapmaz Bran," dedi babam kesin bir dille. "Herkes farklıdır ve işin güzelliği de budur. Sırf cinsel dürtüye sahip olmamanız sizi olduğunuzdan daha az yapmaz."

"Bunu artık öğrenmeye başlıyorum. Keşke birinin farklı cinselliğini yargılamadan ifade etmesi kolay olsaydı."

"Seni asla yargılamayacağız tatlım."

"Sen yapmazsın ama toplum yapar anne. Toplum beni seks tanrısı ikiz kardeşimle karşılaştıracak ve beni kusurlu biri olarak etiketleyecekti. Zaten sanat camiasında da bunu düşünüyorlar. Buna cinselliğimi de eklemek istemedim."

Babam "Toplum kendi kendini becerebilir" diyor. "Önemli olan sensin. Sen kendi halinde rahat olduğun sürece

herkes siktirip gidebilir. Eğer bir şey söylerlerse, onları yolunuza hiç çıkmamış olmayı dileyecek kadar mahkemeye çıkaracağım.

Biraz gülümsüyorum. "Sağol baba."

"...bir şeyler değişti mi?" Annem umutlu bir ses tonuyla soruyor.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Sık sık telefonunuza bakıyorsunuz ve yüzünüzde özlem dolu bir ifade var."

"Evet?"

İkisi de başlarını salladılar ve ben irkildim. Bu kadar açık olduğumun farkında değildim.

"Seni anlayan birini buldun mu?" Babam soruyor.

"Onun bir erkek olduğunu söylersem çok mu şaşıracaksın?"

Annemin dudakları bir sırtışıla kırılıyor. "Biliyordum."

"Ben de" diyor babam.

"Ne?" Sanki uzaylılarmış gibi aralarına bakıyorum. "Nasıl...? Neden...?"

Ne zaman? Bunu kendim bile bilmiyordum.

"Peki tatlım. İlk kez bir erkeğe aşık oldun."

"Ne?"

"Üvey ağabeyim Jayden."

"Jay?"

"Onunla ilk tanıştığınızda ona prens dediniz ve 'Anne, o çok güzel' dediniz.

Neydin? Aynı anda beş mi? Lan,

kızların onun için kavga etmesini izlemekten keyif alıyordu ama sen Jay'in her yerindeydin. Bu uzun sürmedi ve

sonunda arkadaş oldunuz ama küçük gözlerindeki çekiciliği kesinlikle gördüm.

Sağ. Onun gerçekten güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra ergenlik geldi ve onu hiç bu

anlamda düşünmedim. Hiç kimseyi bu anlamda düşünmedim.

Lanet bir istisna dışında.

"Sonra," diye devam ediyor annem. "Kızlardan daha çok hoşlanıyordun, bu yüzden biseksüel olabileceğini

düşündüm, ama sen bana kendin söyleyene kadar konuyu açmak istemedim.

Bize söyleyecek kadar rahat

hissetmene sevindim.

Ona gülümsedim, bu konuda bu kadar aptalca endişelendiğim için kendimi biraz aptal gibi hissettim.

Sonra başımı son derece sessiz olan babama doğru eğdim.

Şeytanlarıyla savaşıyor gibi görüldüğü için yüzü okunamıyor.

"Baba? Sen... senin için sorun yok mu?"

"Cinselliğin mi? Doğal olarak. Ancak bu adamdan henüz emin değilim. Onun adı ne? Yaş? Ebeveynlerin isimleri?"

"Hı... yani... Killian'ı hatırladın mı?"

Dudakları aralanıyor. "Lütfen bana kız kardeşinin erkek arkadaşıyla birlikte olduğunu söyleme.

Eski erkek arkadaş?"

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır baba."

"Ah, Levi." Annem elini şapırdatıyor.

"Tamam, tamam." Bir nefes bırakıyor. "Bundan daha kötü olamaz."

"O onun kuzeni."

"Ah, Allah aşkına." Babamın yüzü kelimenin tam anlamıyla solgunlaşıyor ve onun adına biraz üzülüyorum. Tüm

hayatı boyunca Lan'le uğraştı, sonra Kill'i de aldı, kendisi

de psikopat teşhisi konuldu ve onun bunu işlediğini bile sanmıyorum.

"Lütfen bana onun onu kontrol altında tutan akli başında kuzeni olduğunu söyle."

"Dürüst olmak gerekirse bunu söylediğime inanamıyorum ama Nikolai'yi kontrol altında tutan kişi kesinlikle

Killian."

"Hayatımı sikeyim." Nefes veriyor. "Astrid, Prenses. Ben bir kalp krizi düşünüyorum."

"Baba... sen iyi misin?" Onu yakından inceliyorum. "Aslında şu anda onun yanında değilim, bu yüzden

endişelenmene gerek yok."

"Ah, boşver şunu." Annem onu tekrar sarsıyor. "Babanın artık bebek olmayı bırakması gerekiyor."

Tesadüfen babamın ifadesi normale döndü. "Birlikte olmadığınızı mı söylediniz?"

"Levi!" Annem azarlıyor.

"Ne? Bu psikopatların çocuklarımı yozlaştırmasına izin veremem. Daha iyi birini bulacağına eminim oğlum."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Sanmıyorum baba."

"Ne oldu?" Annem yumuşak bir ses tonuyla soruyor.

"Mia'yla ilgili bir şey."

"Lan'ın kız arkadaşı mı?"

"Evet. O aynı zamanda Nikolai'nin küçük kız kardeşi ve o gerçekten, yani gerçekten Lan'den nefret ediyor.

Çoğunlukla da sevgili kardeşimin kendisine ve arkadaşlarına büyük dertler açması yüzünden."

Annem teslimiyetle iç çekiyor. "Lan, ah, Lan."

"Peki Lan onu dövdü mü?" Babam bir beklenti notuyla soruyor.

"Levi!" Annem yine azarlıyor.

"Lan'ın kardeşlerini korumasını onaylıyorum."

"Çocuklarınıza örnek olmanın yolu, tatlım."

"Öyle mi yaptı?" bana soruyor.

"Tam tersi oldu ve bunun için Nikolai'ye kızgıyım."

"Peki Lan, Kill'i bir kez dövmemiş miydi?" Annem soruyor.

"İşte benim oğlum." Babam onaylayarak başını salladı ve annem gözlerini devirdi.

"Yine de bunu yapmamalıydı. Yapmaması için ona yalvardım ama umursamıyor gibi görünüyordu. Uzun bir iç

çekiş bırakıyorum. "Her neyse, iyi olacağım."

"Eğer değilsen sorun değil." Babam sevgiyle sırtıma vuruyor.

Annem bana sarılıyor ve başımın üstünü öpüyor. Fısıldadığında kokusu ve sıcaklığı beni sarıyor, "Seninle gurur

duyuyorum tatlım. Seni olduğun gibi seviyorum."

Düşünürken bile kolumu ona doladım.

Keşke yapmasaydın.

Artık bu itiraf açığa çıktı. Geri kalanların zayıflamış savunmamı aşmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Ve bu gerçekleştiğinde ona tekrar sarılabileceğimden şüpheliyim.

ERTESİ SABAH KOŞUMDAN DÖNDÜKTEN SONRA DUŞ YAPIYORUM

ve aileme kahvaltı hazırlamak için mutfığa gidiyorum.

Dün gece bana gösterdikleri sevgi ve anlayıştan sonra en azından bunu yapabilirim. Yıllardır o umut ipine

tutunmamın sebebi onlar. Eğer onlar hayatımda olmasaydı... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Annemin son teslim tarihi olmasına rağmen ev sinemasına gittik ve en sevdiğim Poirot bölümü olan "Roger

Ackroyd Cinayeti"ni izledik.

Babam yarı yolda uyuyakaldı ve annem yüzünü boyamam konusunda beni ikna etti; o etrafımızda

uyuyakaldığında hep yaptığımız bir şeydi bu.

Dördümüz. Ailedeki dört kaotik sanatçı varken babamın kazanma şansı yoktu.

Gerçi kaotik bir yaratıcı olma konusunda yalnızca Glyn annemi örnek alıyor. Lan ve ben mükemmelliğe

kendimizi fazlasıyla kaptırmış durumdayız. Fazla metodik. Çok... odaklanmış.

Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Lan bir heykeltıraş, ben de bir ressamım ama aynı yaratıcı enerjiyi

paylaşıyoruz.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da sanırım her zaman benzer özelliklere sahiptik.

Neyse kahvaltı.

Babam birazdan kalkacak ve annem bütün geceyi stüdyoda geçirdi. Bu serginin onun için ne kadar önemli

olduğunu biliyorum. İki yıldır bir sonraki büyük işi üzerinde çalışıyor ve ben de bu yolun her adımında onun

yanında olmak istiyorum.

Hiçbir koşulda onun dikkatini dağıtmayacağım.

Bu da muhtemelen yakında üniversiteye dönmem gerektiği anlamına geliyor.

Adada beni neyin beklediğini düşününce derin bir nefes alıyorum, korku ve başka bir mide bulandırıcı duygu

beni sarıyor.

Uşağımız Nolan, kusursuz takım elbisesini ve hafif eğri papyonunu giymiş halde içeri giriyor.

"Bu bende var Nolan. Teşekkür ederim," diyorum ona buzdolabından yumurta alırken.

"Efendim, bu değil."

"O zaman ne?"

"Tuhaf bir ziyaretçin var."

"Bu kadar erken mi?"

Başımı kaldırıyorum ve gözlerim o koyu mavi gözlerle buluştuğunda parçalanan kalbimin sesini duyabiliyorum.

Nikolai ailemin evinde.

31

NIKOLAI

Geçen hafta kırmızı bir sisle geçti.

Hayır. Siyah daha doğru bir tanım olurdu.

Eve döndüğümde her şey patlak verdikten sonra Amerika'ya gitmem ve bu saçmalıkları kendim

değerlendirmem gerekiyordu. Sanki her şey zaten berbat değilmiş gibi, Landon'dan başkasıyla da çatışmak

zorunda kalmamıştım - aynı zamanda son birkaç haftadır yaşadığım her berbat duygunun nedeni olarak da

biliniyordu.

Bran'ın beni tamamen görmezden gelmesinin nedeni.

Diyelim ki Landon aileme yaptığı hazırlıksız ziyaretten bahsetmemem gerektiğini söyledi. O lanet adamdan

hâlâ nefret ediyorum ve kız kardeşimle birlikte olmaktansa onun tehlikede yanmasını görmeyi tercih ederim

ama onu kesin bir ölümden kurtardıktan sonra başka seçeneğim yok.

Orospu çocuğu, babamın tüylerini diken diken etmeyi bile başardı. Benim.

Baba. Beni ikizlerin kendisinden sonra ikinci bekçi köpeği olarak yetiştiren adam gibi.

Aile içi konuşmalar ve rahatsız edici açıklamalar da dahil olmak üzere pek çok saçmalık yaşandı. Bütün

bunlara rağmen, kahrolası kalbimi adada bıraktığımda tam anlamıyla orada olamadım. Mümkün olan en kısa

sürede geri döndüm ama Bran'ın başından beri orada olmadığı ortaya çıktı.

Onun nerede olduğu hakkında Kill ve Jer aracılığıyla bilgi almam gerekiyordu çünkü Glyn ve Cecily bana

kızgındı. Muhtemelen Landon'un dövülmesinde oynadığım rol yüzünden.

Kayıtlara geçsin, bunu bir kalp atışıyla tekrar yapacağımı göstereyim. Ama belki de onun o kıymetli bileğini

tehdit etmezdim. Yüzüne zarar ver ki

artık dünyadaki en güzel adama benzemesin.

Bahsedilen adam bana sanki ilkel silahlarla imparatorluğuna giren ve kalelerini yakma niyetinde olan bir

barbarmışım gibi bakıyor.

Yanılmıyor.

Kendimi kontrol etmem gerekiyor, aslında onun üzerine atlayıp o aralık dudakları morartmama, dişlerimin

arasına çekmeme ve dilimle yutmama gerek yok.

Misafirimiz var. Sakin ol Kolya. Sakin ol. Bu davranışınız sizin lehinize sonuçlanmayacaktır.

Bran tam boyuna doğru doğruluyor, kontrolünü bir zırh gibi kuşanırken şaşkın ifadesi yavaş yavaş siliniyor.

Bakışlarım açgözlülükle yüzünün soğuk çizgilerini, gözlerinin donuk mavisini, keskin çene hattındaki hafif

tikleri ve kusursuz boynunda benim işaretimin ne yazık ki yokluğunu tarıyor.

Alnına birkaç kaotik kahverengi tel düşüyor, sanki duştan yeni çıkmış gibi yarı nemli. Yeterince derin nefes

alırsam, narenciye ve yoncayı aç ciğerlerime soluyabilirim.

Dikkatim beyaz polo tişörtüne ve onun kaslarının üzerinde nasıl uzandığına odaklanıyor. Buzdolabını yavaşça

kapatırken yukarı çıkıyor, pürüzsüz karın kaslarını ve ne yazık ki lacivert pantolonunun altında kaybolan o

lezzetli V hattını ortaya çıkarıyor.

Yanımda duran ve bana sahibini ısirmaya çalışan vahşi bir sokak köpeğiymişim gibi bakan adama

gülümsüyor. Eğer Bran'dan brownie puanı almaya çalışmasaydım onun soğuk suratına yumruk atardım.

Şiddet Bran'da işe yaramıyor. Şiddet. Yapmak. Olumsuz. İş.

Eğer bunu tekrarlamaya devam edersem, belki kavga başlatmayacak kadar yumruklarımı unutabilirim.

"Teşekkür ederim Nolan. Onu buradan alacağım." Medeni kalma yönündeki tüm zayıf girişimlerimi yok edecek

kadar toplu bir sesle konuşuyor.

Ben gittiğinden beri zar zor nefes alabiliyorken nasıl bu kadar etkilenmez?

Kendimi yükseklerden aşağıya indirmek için hayatım boyunca içtiğimden daha fazla hap yedim. Böylece ona

zarar verebileceğim gerçeğinden korkmadan onu görebildim.

Team Pills'den annem bile benim o pisliklere aşırı doz verip onları kendimden saklamam ihtimalinden çok endişeleniyordu.

"Emin misin?" Pislik Nolan, tamamen giyinmiş olmama, hatta dövmelerimi gizlemek için tişörtümün üzerine

lanet bir deri ceket giymiş olmama rağmen beni bir kez daha yargıladı.

'Yüzünü şimdi ve burada mahvedeceğim' diyen bakışım karşısında rengi soldu ve tekrar Bran'e odaklandı.

"Evet. Devam etmek."

Nolan ona kararsız bir bakış daha attıktan sonra başını sallayıp tüyler ürpertici bir ses çıkarmadan uzaklaştı.

"Senin burada ne işin var?" Bran çıkıştı ve sesi sert ve alçak olmasına rağmen kontrolündeki çatlakları izlemek

hoşuma gitti.

Bu kadar. Benim için mola ver bebeğim.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Yer çekimine karşı koyamayarak ona doğru yürüyorum. "Mesajlarıma veya

aramalarıma cevap verme zahmetine girmediğin için seni görmeye geldim."

"Bu yeterli bir cevaptı. Seninle iletişime geçmek gibi bir arzum ya da niyetim yoktu. Daha önce de size

söylediğim gibi. İşimiz bitti."

"Daha önce de söyledikim gibi. Lanet rüyalarında." Onunla burun buruna durup onu tezgaha yaslarken sesim

alçalıyor.

Sıcaklığı tenime işliyor ve görüş alanımdan çıktığından beri beni saran buzları eritiyor.

Lanet olası.

Onun rahatlatıcı sıcaklığını ve gözlerindeki o bakışı özledim. Belki de normalden daha uzun süre bu kadar

yüksekte kalmamın nedeni onun yanımda olmamasıydı. Beni topraklamanın, yukarı çıktığımda beni aşağıya

çekmenin bir yolu var. O hayatıma girdiğinden beri, son birkaç hafta dışında kendime zarar veren davranışlara başvurmadım . Geçmişte şiddetten ve kargaşadan sağ çıkıp

çıkamayacağımı umursamıyordum. Şimdi durum farklı. Artık onsuz olma düşüncesi beni korkutuyor. Ölüm

beni korkutuyor çünkü beni ondan uzaklaştıracak. Onu bir daha asla bırakmayacağım. Hapları solumak

zorunda kalsam ve bu yüzden nefret ettiğim zombiye dönüşsem bile. Bran kollarını göğsünün üzerinde

kavuşturdu, yüz hatları soğuk bir kayıtsızlığa bürünürken bir santim bile geri adım atmadı ama çenesindeki

sıkışıklığı gözden kaçırmıyorum. "Hayır'ı cevap olarak kabul edemiyor musun? Acınası." "O zaman zavallı

biriyim. Kimin umrunda? Bekle. Siz yapıyorsunuz." Kendisine hiç yakışmayan acımasız bir kahkaha atıyor. O bir

pisliktir ama asla alay etmez. Küçümseyici ama kötü değil. "Seni önemseydiğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.

Sadece fizikseldi, unuttun mu? Beni ağaca dayayıp arkana bile bakmadan çekip gitmen, sonra da saçma

sapan gururun yüzünden kardeşimin tüm geleceğini tehdit etmen gibi." Azı dişlerim birbirine gıcırıyor ve onun

benim olduğunu ve bununla başa çıkması gerektiğini bağırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Ama

buna nasıl cesaret edebilir? Bunun sadece fiziksel olduğunu söylemeye nasıl cesaret edebilirdi? O ve ben

hiçbir zaman sadece fiziksel olmadık, ne onu ilk öptüğümde, ne de onu son kez becerdiğimde ya da bu ikisi

arasında bir zamanda. Ve o bunu biliyor. Bunu bilse iyi olur ve içindeki pislik enerjisini toplamaya çalışsa iyi

olur. "Kardeşinin bileği gayet iyi," diye dişimi sıktım. Bu onu sinirlendiriyor. Ve demek istediğim salak salak

sinirlendim. Soluk tenini kırmızı lekeler kaplıyor ve gözleri bir ton daha koyulaşıyor, neredeyse yüzüme lazer

ışınları gönderiyor. İşte bu bebeğim. Bana kimsenin görmediği tarafını göster. Kollarını çözüyor ve işaret

parmağını göğsüme bastırıyor; o neredeyse öfkeden köpürecekken onun dokunuşunu sevmem yanlış mı?

"Konu bu değil!" "Peki nedir?" "En başta onu kaçırıp dövmüş olman." "Kahrolası kız kardeşime bulaştığında

bunu başarmıştı." "Onun kahrolası kardeşiyle dalga geçiyordun!" "Seni hiçbir zaman zorlamadım." "Peki onu

zorladığını mı düşünüyorsun? Eğer bu kadar dikkatli olmasaydın ona nasıl baktığını görürdün. Onu seviyor

Nikolai. Ona aşık. Buna inanmak istemeyebilirsin ama o da onu kendi boktan tarzıyla seviyor." Bu sefer

Amerika'dan getirdiğim görüntüler yüzünden dilimi tekrar ısırıyorum. Bir parçam bu fikrin temeline katılmayı

reddediyor ama o haklı. Sinir bozucu derecede öyle. "Tamam aşkım." Öfke uçlarından eriyip yerini şaşkınlığa

bırakırken parmağı göğsümden düşüyor. "Tamam aşkım?" "Evet tamam. Ben evdeydim ve Landon da oradaydı,

ailemi etkilemeye çalışıyordu." Az önce anlattığım senaryonun felaket reçetesi olduğunu yüzündeki ifadeden

çok iyi biliyor. Landon ve Bran arasındaki fark bu. Psikopat her şeyi göze alır ve en iyisini umar. Benim lotus

çiçeğim çok daha hesaplıdır ve kontrolü ele alır. Düşünmeden asla bir karar vermez. Bunu düşündüğüme

inanamıyorum ama bazen biraz kardeşi gibi olmasını gerçekten diliyorum. Karakteri değil - iğrenç - ama

kendini serbest bırakma şekli. "Ne yaptı?" dikkatle soruyor. "Yine kavga mı ettin?" "HAYIR." "Yani bana Lan'le

aynı odada olduğunu ve ona yumruk atmadığını mı söylüyorsun?" "Çok isterdim." "O halde neden yapmadın?

Kendini dizginlemenin nedeninin önce yumruk sonra düşün zihniyetin olmadığından eminim." "Hayır değildi.

Ama onu bir daha incitirsem seni kaybedeceğimi biliyordum ve bu kahrolası bir seçenek değil." Dudakları

aralanıyor ve ben dişlerimin altındaki alttakini ısırıp onunla ziyafet çekmek, onu bütünüyle yutmak ve ikimizin

üzerindeki bu hastalıklı gerilimi atmak istiyorum. Ama sonra o aptal ağzını açıyor. "Çok kötü. Beni zaten

kaybettin." Avuçlarımı iki yanındaki tezgaha dayadım ve geri çekilmekten ya da onu öpmeme izin vermekten

başka çaresi kalmayana kadar yüzüne yaslandım. İlkinin tercih ediyor ama bu onu benimle tezgâhın arasında

sıkışıp bırakıyor. "Bunu denemek ister misin bebeğim?" Dudaklarım onunkinden sadece birkaç santim uzakta

olana kadar onun alanını işgal ettim. Sikimi seğiren o otoriter ses tonuyla, "Geri çekil," diye emrediyor. "Bu

hayatta değil." Kolunu boğazıma dayadı, gözleri tehlikeli bir öfke ve kontrol edilemez bir şehvetle parlarken

neredeyse nefes borumu eziyordu. "Bana dokunmayı aklından bile geçirme." "Bunu yapan sensin. Ellerini

benden çekemiyor musun bebeğim?" "Seni uzaklaştırıyorum." "Hala sayılır. Mmm. Teninin benimki üzerindeki

hissini özledim." "Sen delisin." "Senin hakkında. Her zaman." "Nikolai..." "Evet bebeğim?" Uzun bir nefes verdi,

ben de onu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Bitki çayı ve bal. Elbette sabah ilk iş çay içecek, benim

Yakışıklı Prensım. "Dinle, seni kahrolası salak." Sesi derin ve kararlı, emir veriyordu. "Beni görmezden gelip,

yokmuşum gibi davranıp, ben sana yapmaman için yalvardığım halde kardeşimi incitmeye devam edemezsin

ve sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönemezsin." "Öyle olmamış gibi davranmıyorum. Olan biten

her şeye rağmen hayatında olduğumu söylüyorum. Ve seni istediğim için görmezden gelmedim. Keyfim

yerindeydi ve eğer yaklaşıyordım işler çirkinleşebilirdi, özellikle de Landon'la olan olayda. Sana yumruk attım

Bran." "Bunu yapmak istemedin." "Hala hoşuma gitmedi. İstemedenden bile olsa seni incitme fikrinden nefret

ediyorum. Burnundan fışkıran kanın görüntüsü haftalarca aklımdan çıkmıyordu. Ben çok üzgünüm. Bir daha

asla bunu yapmama izin vermeyeceğim. Elitlerin malikanesinin önündeki o gece, kontrolümün olmadığı ve

sana zarar verebileceğimin yeterli kanıtıydı. Ayrıca asla sen yokmuşsun gibi davranamam, orospu çocuğu.

Lanet hava gibi her yerdesin." Tutuşunu biraz gevşeterek bana nefes almam için daha fazla alan sağladı.

"Bana söyleyebilirdin." "Senin bana kesintilerden hemen bahsettiğin gibi mi?" Kaşlarının arasında bir çizgi

beliriyor ve daha sert nefes alıyor, göğsü zorlukla inip kalkıyor ama hiçbir cevabı yok çünkü ikiyüzlü

benzetmesinin bile bir anlamı yok.

"Şimdi beni dinle, orospu çocuğu." Elimi boğazına doladım.

"Benden saklanıp beni tanımayı talep edemezsin. Kendini 1,8 metre derinliğe gömüp beni hâlâ bir kitap gibi

okuyabileceğini düşünemezsin. Eğer kendimi sana açıyorsam ve kimsenin bilmediği yönlerimi görmene izin

veriyorsam, sen de aynısını yapmalısın. Bana bu kadarını borçlusun.

Dudakları bir çizgi halindeydi ve reddetmesini ya da şaşırtıcı derecede yıkıcı öfkesini bana göstermesini

bekliyordum ama iç geçirdi. "Gerçekten Landon olayını bırakacak mısın?"

"Seni dinlemeli ve seni Mia ile değiştirmeliydim. Sana söylemiştim diyebilirsin."

"Hayır Nikolai. Seni incinmiş ya da çatışmış görmekten zevk almıyorum ve kız kardeşini ne kadar sevdiğini

biliyorum. Ama bana sahip olmakta ısrar ederken Lan'i ondan uzak tutmak ikiyüzlülük. Lan benim ikiz

kardeşim ve her zaman hayatımın büyük bir parçası olacak. Hiçbir durumda beni seçim yapmaya

zorlayamazsın. Bunu anlamanı istiyorum."

"Anladım. Üzgünüm."

İfadesi yumuşadı. "Özrün kabul edildi. Onu bir dahaki görüşünde yumruklamamaya çalışacak mısın?"

"Evet. Ama onun da aynı şeyi yapacağından emin değilim."

"Şimdi ne yaptın?"

"Ben? Beni kendi kahrolası evimde tehdit eden oydu. Dedi ki ve alıntı yapıyorum, 'Kardeşime nasıl baktığını

gördüm, seni kültürsüz domuz ve sana hemen söylüyorum ki eğer onun yanına yaklaşırsan lanet bacaklarını

kırarım.'"

Bran's yüzü soluk. "O bilir?"

Hiçbir şey söylemedim. Söz veriyorum."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirirken başını salladı. "Zorunlu değildin."

"Bundan nefret mi ediyorsun?"

"Bundan nefret ettiğimi söyleyemem... Sadece bana neden hiçbir şey söylemediğini anlamaya çalışıyorum. O

da mı bekliyor?"

"Neyi bekliyorsun?"

"Mühim değil."

"Brandon," dedim sertçe ve o da bana... hayal kırıklığıyla mı bakıyor? Ağrı?

"Ne?" incinmiş bir ses tonuyla soruyor.

"Hiçbir şey kelimesinden nefret ediyorum. Bu, iyi ve üzgün ifadeleriyle bok listemin en başında yer alıyor."

"Eh, bana tam ismimle hitap etmenden de nefret ediyorum."

Siktir et beni.

Alt dudağı hafif bir şekilde öne doğru uzanıyor ve içimi kaplayan tam bir hayranlık hissine engel olamıyorum.

Bir pislik için çok tatlı.

"Bir daha olmayacak bebeğim." Ensesini kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bran nefesini tuttu ve ben sesi yutkundum. Dilim dişlerinin arasından geçiyor ve onun istekli diliyle

karşılaşıyorum. Parmaklarını saçlarımın arasına sıkıştırıp bizi döndürdüğünden bir hırıltı dökülüyor, sırtım

tezgâha çarpıyor ve içime yoğun, öfkeli tutkuyu soluyan kişi o oluyor.

Onu tekrar çevirdiğimde ağızlarımız çatışıyor ve onu yalnızca onun evcilleştirebileceği saldırganlığımın tadını

yutmaya zorluyorum.

Lanet olsun. Özledim onu.

Çılgınlığı, baskıyı, savaşı istiyorum. Onun tamamını içimde istiyorum.

İçimde kanıyor. Benim için parçalanmak.

"Bunu bir daha asla yapma." Dudaklarıma doğru yaklaştı, parmakları acı verene kadar saçlarımı çekti. "Benden

uzaklaşmaya ya da beni hayal kırıklığına uğratmaya cesaret etme. Kafanın iyi olması ya da cinayet işliyor

olman umurumda değil. Beni incitirsen umurumda olmaz. Sadece iyiysen bana gelmiyorsun, her zaman bana

geliyorsun. Anlaşıldım mı?"

Alt dudağını yaladım, sonra ısırdım. "Sen de benden saklanmıyorsun. Seni çiğ istiyorum. Açık mıyım?"

Sıcak nefesi sert pantolonun içinden ağzıma doğru fışkırıyor. "Ya gördüklerin hoşuna gitmezse?"

"Farkında olup olmadığından emin değilim ama seninle ilgili her şeyi seviyorum; kontrol manyağı eğilimlerin ve

dırdırların da dahil."

Bunu başka bir öpücükle mühürlemek üzereyken arkamda bir kargaşa fark ettim.

Genelde seyirci olduğunda durmasam da bu sadece herhangi biri değil. Bu benim Bran'ım.

Onu serbest bırakıp geri adım atmak benim için büyük bir çaba gerektiriyor.

Bran beni bırakmak zorunda kalırken bana gizli bir hayal kırıklığıyla baktı. Ceketimin koluyla ağzını hızla sildim

ama korkarım ki hiçbir şey şişmiş dudaklarını gizleyemez.

Ya da benim.

Tanrım.

Bununla baş etmenin en iyi yolunu düşünüyorum ama artık çok geç.

Yaşlı bir erkek sesi havada yankılanırken Bran'in gözleri büyüyor.

"Günaydın Prenses."

Bir kadın sesi, "Daha çok geceye benziyor" diyor ve ardından bir esneme geliyor.

Bran'in yanında durmak için arkamı dönüyorum ve onun sarı saçlı, kolunu tüyler ürpertici bir şekilde Glyn'e

benzeyen daha ufak tefek bir kadının beline dolamış eski versiyonunu izliyorum.

Mutfağa doğru yürürken ona gülümsedi. "Oğlum, uyandın mı?"

Başını kaldırıp oğlunun yanında durduğumu fark ettiğinde sesi kesiliyor.

Amerika'dan ilk uçağa bindiğimde pek uyuyamamıştım. Tek düşüncem Bran'i geri almaktı, o yüzden ailesini

gerçekten göreceğimi anlayacak öngörüye sahip olmamı beklemeyin.

Ve babasının sertleştirici özelliklerine bakılırsa işlerin pek de iyi gitmediğini söyleyebilirim.

Aklıma bir fikir geldi ve aslında ne kadar kıvrak zekalı olduğumla gurur duyuyorum.

Sadece anne ve babama gösterdiğim en içten gülümsememle, "Merhaba, günaydın" diyorum. "Ben Bran'ın okuldan arkadaşım."

Annesi gülümsüyor. "Sen misin Nikolai?"

Bran'e bir bakış attım. Benden bahsetti mi?

İsa aşkına. Adımı ailesinin önünde söylediği için bu kadar mutlu olmam mı gerekiyor?

Peki neden aynı halka açık yerde olduğumuz zamanki gibi korkmuyor?

Aksine ifadesi huzurluydu.

Bu beni iyice korkutmaya başlıyor.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip ailesine gülümsediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. "Evet

anne. Bu Nikolai ve o bir arkadaştan daha fazlası."

32

LEVI

Killian'dan daha kötü olamaz.

Herkes Killian'dan daha iyidir.

Beni duygusal olarak hazırlamak Bran'ın yaptığı bir abartıydı.

Yine söylüyorum kimse Killian'dan daha kötü olamaz.

Dün gece yatmadan önce aklımdan geçen düşünceler bunlardı ve bugün tam anlamıyla harika bir ruh hali

içinde uyandım.

Şimdiye kadar.

Daha doğrusu mutfağa girdiğimde duvar gibi örölmüş lanet gangsterin oğlumun yanında durduğunu
gördüğümden beri.

Bran onu tanıtmadan önce onun küçük sikik Nikolai olduğunu biliyordum.

Bran'in dudakları şişmiş ve piçin uzun saçları parmaklarıyla taranmışken bunu anlamak için dahi olmaya gerek
yok.

Sevgili Allah'ım, dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum ve sana yalvarıyorum,
bu pisliği al ve oğluma normal

bir sevgili ver. Sadece bir kez olsun normal bir şey istiyorum.

Önce psikopat bir oğlum olsun. Tamam iyi. Bunu sevdim. Hayatımın en iyi mücadelesi ve bunu geçtiğime

eminim. Kızımın psikopat bir erkek arkadaşıla olmasına ihtiyacım yoktu.

Ve şimdi bu psikopatın psikopat kuzeni.

Ben bunu hak edecek ne yaptım? Geçmiş yaşamımda toplu katil falan mıydım?

"Levi!" Eşim yanımdaki masada oturduğu yerden gömleğimin kolunu
çekiştiriyor. "Bakıyorsun."

"Üzgünüm. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, dik dik bakmam
gerekiyordu, dedim.

Kahvaltı için yemek masasının etrafında oturuyoruz. Yerel fırından paket yemek
sipariş etmek zorunda kaldık

çünkü herhangi bir şey pişirecek kafam uygun değil.

Ve bunların hepsi sol tarafımdaki, oğlumun hemen yanındaki kahrolası
masturbasyon yüzünden. Her iki kolunu

da süsleyen dövmelele dolu kolları görünce gözlerimi kıstım.

Lanet gangster. Benim iyi huylu, tamamen özverili oğlumla birlikte olmaya hiçbir
şekilde uygun olmayan suçlu

bir piç.

Bizi rahatsız etmemek için kendini gizleyen oğlum; kendi ebeveynleri.

Onun en yakın eti ve kanı.

Neden Killian'ın daha asi kuzeniyle son bulsun ki? En azından bu alan israfı gösterilebilir. Bu sanki bir dövme

tabancasıyla çiğnenmiş, o lanet şeyi kırmış ve hemen dışarı tükürmüş gibi görünüyor.

Beni yanlış anlamayın. Benim de dövmelerim var, Lan'in de öyle ama kahrolası mafyacılar gibi dövmelerle kaplı

değiliz.

Astrid boğazını temizliyor ve ben konuştuğumda çatalını ve bıçağını bırakma nezaketini gösteren Nikolai'ye

gülümsüyor.

Saçları arkadan bağlı olsa bile hala büyük bir sarmaşık havası veriyor.

Bran onda ne buluyor? Şu şiddetli mastürbasyon yapanlardan birine benziyor. Yani ben gençliğim. Bir

adrenalin bağımlısını gördüğümde tanırım.

“Peki kaç yaşındasın Nikolai?” Eşim yumuşak bir ses tonuyla soruyor. “Bran'in yaşına benziyorsun.”

Bran ağız dolusu kızarmış ekmeği yutuyor ve yüzünü buruşturuyor. “Aslında kendisinden dört yaş daha genç.”

"Buzdolabı kapat." Nefesi kesildi. “Bir gün daha genç görünmüyor.”

“Teşekkür ederim hanımefendi. Ben de bunu söylüyordum.” Çatalını ve bıçağını tekrar tabağın iki yanına

kaydırdı. “Ayrıca sadece üç buçuk yıl.

Birkaç hafta içinde yirmi yaşına gireceğim.

“Bana hanımefendi deme. Bana Astrid deyin. İçiniz rahat olsun ve burayı eviniz gibi değerlendirin.”

“Bunu tavsiye etmem.” Tostumu çırpılmış yumurtayla kestim ve ona dik dik baktım.

Ona hak vermek için, o sikik kuzeni gibi bakışlarımı kaçırmıyor ya da bana dik dik bakmıyor.

Başını indiriyor ve şöyle diyor: “Bir kez daha, önceden haber vermeden geldiğim için özür dilerim. Bran’i görüp

gideceğimi düşündüm.”

“Ah, ne kadar iyi bir davranış.” Eşim gülümsüyor. “Ve merak etme, istediğin zaman buraya gelebilirsin.”

“Hoşgeldin kelimesini kullanmam.”

"Baba," Bran yalvarırcasına konuştu ve gözlerimi devirme dürtüsüne direndim.

İşte o küçük pisliği korumaya gidiyor. Çocuklarımı birer birer bir avuç serseri yüzünden kaybediyorum.

“Peki siz nerede tanıştınız?” diye soruyor karım, onu korkutup kaçırmaya yönelik her girişime direnerek.

Umarım harekete geçer ve Bran, Nikolai'nin ona göre olmadığını anlar.

Bu mutlu son için tüm parmaklarımızı çaprazlayalım.

"Şu bir..." Bran sözünü kesti. "Parti."

Nikolai gülümsüyor. "Evet. Bir parti. Kısa sürede onun her yerindeydim.

"Neydin?" Anladım.

"Demek istediğim." Gülümsemesi kayboluyor. "Onu ilk fark eden bendim."

“Ve dikkatini kendine toplayamadın mı?”

"Levi." Astrid masanın altında kalçamı çimdikliyor.

"Korkarım hayır efendim," diye yanıtladı düz bir yüzle. "Oğlunuzla tanışmak benim kaderimdi ve bunu başka

türlü yapamazdım."

İşte burada. Killian'ın damarlarında kan yerine dolaşan aynı kibir.

Bran başını eğiyor ve kızarmış ekmeğin üzerine sağlıklı miktarda kayısı reçeli sürerken gülümsüyor.

Kalbim fena halde patlayacak gibi.

Oğlumun ergenlik öncesi yıllarından beri bu kadar içten gülümsediğini görmemiştim. Ergenlik onu aşırı

sorumluluk sahibi, biraz depresif bir adama dönüştürdü. Lan, iğrenç ve fazla dışa dönük kişiliğine dönüşürken

Bran içe döndü.

Dün gece bize bunun anormal görünmek istemediği için olduğunu söylediğinde kendimi berbat bir baba gibi

hissettim. Sık sık onun kardeşi kadar özel hissetmesini sağlamaya çalışıyordum ama kendisi bu gerçeğe

inanmıyorsa bunun bir önemi yoktu.

"O kadar tatlı." Küçük boktan Nikolai'ye çoktan kapılmış gibi görünen karım gülümsüyor ve ona bir tabak

Benedict yumurtası uzatıyor.

"Tatlı bir kahvaltıyı tercih ediyor anne." Bran, kendisi için yaptığını sandığım reçelli sandviçi Nikolai'nin önüne

kaydırıyor ve hatta ona

bir tabak dolusu makaron bile veriyor.

"O rolüne uygun görünmüyor" diyor.

"Kaslara aldanmayın. Tanık olma talihsizliğine uğradığım en trajik tatlı düşkünlüğüne sahip."

Nikolai, tostunu bir barbar gibi iki lokmada bitirdikten sonra, "Suçluyum" dedi.

"Dürüst olmak gerekirse

mümkün olduğu kadar çok hamur işi tüketebilmek için spor yapıyorum."

Bran sanki bundan daha önce defalarca bahsetmiş gibi iç geçirerek "Bir gün şeker komasına gireceksin" dedi.

"Buna değer."

"İşte ruh budur." Astrid portakal suyu bardağını ona doğru kaldırdı ve o da kendi bardağını tokuşturdu.

"Peki üniversitede ne okuyorsun Nikolai?" Astrid soruyor.

"Şirket yönetimi. Annemle babamın onlarca yıldır yönettiği aile işini devralmam gerekiyor."

“Ah, ne kadar heyecan verici. Sen ve Bran ortak bir noktayı paylaşıyorsunuz.”

"Gerçekten mi?" diye soruyor, çok hevesli. "Ne?"

“Bir aile şirketinin varisleri. Ancak Bran, yönetim tarafıyla hiçbir ilgisinin olmayacağını açıkça ifade etti.”

“Eli, Lan ve Creigh bunu gayet iyi yapacaklar. Sanatı tercih ederim.”

"İşte benim oğlum." Masanın üzerinden uzanıp elini okşuyor.

"Okulda başarılı olduğuna inanmakta zorlanıyorum," diye kuru bir yorumda bulundum.

“Aslında genel not ortalamam 4.15'tir efendim. Öyle görünmeyebilirim ama harika bir hafızam var. Gerçi diğer

oğlunuz bana aptal demeyi seviyor.”

Lan'le gurur duyarak kendi kendime gülümsedim ama sonra Bran, Nikolai'nin kolunu okşadı.

“Sen aptal değilsin. Ayrıca Lan, insan nüfusunun yüzde doksan dokuzunun zihinsel engelli olduğunu

düşünüyor, yani sorun o.”

Şu anda onu teselli mi ediyor?

Sevgili Tanrım, lütfen gözlerimi kör et.

"Sen böyle düşünmediğin sürece Landon'un benim hakkımdaki düşünceleri umurumda bile değil."

"Siz çocuklar çok tatlısınız." Astrid'in yüzünde ancak baygınlık olarak tanımlanabilecek rüya gibi bir ifade vardı.

"Biz haklıyız?" Nikolai aptal gibi sırtıyor ve oğlumun omzunu dürtüyor.

"Duymak? Annen bile bizim tatlı

olduğumuzu düşünüyor."

"Kes şunu," diye tısladı alçak sesle, sıkıntıdan çok utançtan.

Gerçekten bunun bir rahatsızlık olmasını dilerdim.

“Peki oğlumun neyini beğeniyorsun?” Bunu ciddi bir ses tonuyla sordum ve bu, neşeli ruh halimi anında

gölgeledi.

İğneyi veya ses tonunu anlamayan tek kişi Nikolai'dir, anlarsa da tamamen görmezden gelir. "Doğru soru onun

hakkında hoşlanmadığım şey olacaktır. Bu belki de üç şey... aslında bunu geri alıyorum. Ben de bazen böyle

şeyleri severim, o yüzden sayılmazlar."

"Bu, bana sevdiğin tek bir şeyi bile vermeme yöntemin mi?"

"Buna sevindim. Ne kadar zamanınız var efendim?"

"İhtiyacın olduğu kadar."

"Tamam o zaman." Derin bir nefes alıyor ve tek bir sürekli nefesle konuşuyor.

"Sorumlu olmasını, dakik

olmasını, tüm taahhütlerini ciddiye almasını, adalet için adım atmasını ve mümkün olan her şekilde yardımcı

olmasını seviyorum. Yemek pişirmesini, nadir gülümsemesini, koşmaya ve sağlıklı kalmaya olan bağlılığını

seviyorum. Onu güldürmeyi ve uyurken izlemeyi seviyorum. Sanat stüdyosundayken tamamen konsantre

olmasını seviyorum ama en önemlisi beni hayatına sokmasını ve orada bana yer açmasını seviyorum. Artık

sıkıcı Agatha Christie film uyarlamalarını bile seviyorum, iyi oldukları için değil ama o bu shi'ye, yani bu tür

şeylere gerçekten takıntılı olduğu için. Hatta çoğu zaman onun dırdırcı ve kontrol manyağı eğilimleri hoşuma

gidiyor, yani evet, sevmediğim hiçbir şey yok... aslında bir şeyler var.

Başkalarının rahatını kendi rahatının

önüne koymak gibi bir alışkanlığı var ya da iyi olmadığı açıkça ortadayken iyiymiş gibi davranıyor. Sadece

bundan hoşlanmıyorum. Nefret ettim."

Eşim sandalyesinde onarılamaz bir su birikintisine düştü ama kanımı donduran o değil. Bu, tüm vücudu

Nikolai'ye doğru aç yaparken Bran'ın gözlerindeki bakıştı.

Bu huşu ve şefkattir ama aynı zamanda korkudur. O kadar derin bir korku ki bunu ben bile görebiliyorum.

Neyden korkuyor?

Nikolai'den korkmuş gibi görünmüyor, daha çok onun için korkuyormuş gibi.

Ama neden ve neyden?

Ayrıca rahatsız edici bir duygu daha var. Bu bakışı tanıyorum. Annesine karşı hissettiğim duyguların derinliğini

ilk fark ettiğimde böyle görünüyordum.

Ona aşık. Bu bir aşık olma, sadece hayranlık ya da kaçma değil. Oğlum gangstere tamamen, gerçekten ve geri

dönülmez bir şekilde aşık.

Tanrım ruhumu lanet parçalar halinde dinlendir.

"Bu arada." Nikolai Bran'a sırtıyor. "Babamla tanıştığınızda kesinlikle aynı soruyu size sormasını söyleyeceğim.

Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Bran tekrar gülümsedi ve ona bir canavar gibi kemirdiği reçel dolu birkaç çörek uzattı.

Kahvaltıdan sonra Astrid onları oturma odasına götürüyor.

"Anne, dinlenmen gerekmiyor mu? Bütün geceyi stüdyoda geçirdin."

"Anlamsız. Dünya çapında Nikolai'yle tanışma fırsatını kaçırmazdım. İngiliz kahvaltısı çayımı içtim. İyi

olacağım."

"Hanımefendi..." ona dik dik baktığında sustu. "Astrid...dinlenme vaktini böldüğüm için özür dilerim."

"En azından bunun farkındasın," diye mırıldandım, onları yakından takip ederek.

Eşim, değerli Bran'imi bu herife teslim etmek dışında bana her şeyi - kesinlikle her şeyi - yaptırabilecek o parlak

yeşil gözleriyle beni azarlıyor.

"Eğer daha iyiye gidebilirim..." Bran bileğini tutup başını salladığında sözleri yarıda kaldı.

Eşim "Kesinlikle hayır" diyor. "Sen bizim misafirimizsin."

"Onayladığım biri değil."

"Levi, cidden. Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" Bir elini kalçasına koydu ve bana sert bir bakış attı.

"Hasta olduğumu bildirmek için arıyorum."

Çocuklarımdan birinin daha yuvadan ayrılacağı düşüncesiyle midem bulanıyor.

Evet, birkaç yıldır üniversiteye gidiyorlar ve benim bu duyguya alışmam gerekir ama kesinlikle değilim. Üstelik

bir yanım Bran'ın eve dönüp ömür boyu bizimle kalmayı seçeceğini düşünüyordu.

Şu anda hayallerime veda mı ediyorum?

Eşim bana başını salladıktan sonra, "Her neyse, Nikolai," diyor. "Bran'ın bebeklik fotoğraflarını görmek ister misin?"

"Evet, evet," diye hemen hevesli bir çocuk gibi kabul ediyor, sonra ağzından kaçırıyor, "evet demek istiyorum, lütfen."

"Anne." Bran ona inanamaz bir bakış attı.

"Bunu yapmak için ne kadar beklediğimi bilemezsin."

Astrid, Nikolai'yi bahçeye bakan en sevdiği kanepeye götürüyor, ardından hazine gibi gördüğü tüm albümleri

almak için dolaba gidiyor.

Bran yanımda, onlardan güvenli bir mesafe uzakta duracak şekilde geri çekildi.

Annesinin Nikolai'nin yanında oturduğunu ve ikizlere hamile olduğunu öğrendiği günden kalma fotoğraflarla

başladığını izliyoruz. O zamanlar ikiz olduklarını bilmiyorduk.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Kendi ailemize sahip olmanın verdiği mutluluk o kadar elle tutulur bir duyguydu ki, tadı hâlâ dilimde hissedebiliyordum.

Dün gibi geliyor ama değil, çünkü ilk bebeklerimden birinin artık kendi hayatı var ve muhtemelen beni almaya ihtiyacı olduğunda beni aramayacak veya mesaj atmayacak.

Astrid, Nikolai'ye her fotoğrafın arkasındaki hikayeyi anlatırken, Nikolai kucağındaki albüme büyük bir ilgiyle bakarken dikkatle dinliyor.

Lanet sürüngen.

Bran bana yaklaşıyor, utangaç bir ifadeyle ensesini ovuşturuyor ve sonra onu duyan tek kişi ben olayım diye

alçak sesle konuşuyor. "Ondan bu kadar mı nefret ediyorsun baba?"

"Aman tanrım, sana bu izlenimi veren ne?"

"Bunu açıkça belli ettin ve hâlâ ona dik dik bakıyorsun."

Nikolai'nin kafatasıyla olan bakışma yarışmamı bozuyorum. Yeterince sert bakarsam kırılacağını ve bu

sıkıntıdan kurtulacağımızı düşündüm.

"Artık birlikte olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." İçini çekip başını sallıyor. "Ondan uzak durmak imkansız. İnan bana, denedim. Bir

kaç sefer. Her seferinde daha da zorlaştı, kolaylaşmadı ve artık onun içinde olmadan hayatımı hayal

edemiyorum. Cinselliğimi ve onu inkar ederek onu yeterince incittim. Sabırlıydı ve açıkça biseksüel olmasına

rağmen benimle gizlice görüşmeyi bile kabul etti. Artık ona zarar veremem, bu kendime acı vermekten daha

kötü olur. Onu kaybetme fikri beni çok korkutuyor baba.

Lanet olsun.

Tekrar görüyorum. Bu bakış daha önce vardı. Bu sefer ona bakışları daha da yoğundu.

Onun adına korkmuyor, onu kaybetmekten korkuyor.

Suçlu gangster orospu çocuğu.

O piç Killian'ın bela olduğunu biliyordum. İstenmeyen varlığını hayatımıza sokmakla kalmadı, artık kuzeni de

var.

Gerçi Nikolai'nin o psikopattan çok daha terbiyeli olduğunu kabul ediyorum.

Bran dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hayatım boyunca yalnız kalması gereken insanlardan biri olduğumu

düşündüm ama o bunu değiştirdi. Tek başına. Beni kovaladı ve onu görmezden gelmemi imkansız hale getirdi.

Daha iyi bir adam olmama yardım etti; daha dengeli, daha az tedirgin ve yalnız. O benim için tek kişi. Yani...

eğer ondan çok fazla nefret etmiyorsan, onu kabul etmeyi deneyebilir misin? Seni çok seviyorum ve sana saygı

duyuyorum baba. Onayının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Buraya gel oğlum." Ona yarım sarılıyorum. "Aslında ondan nefret etmiyorum. Onun benim yerime geçmesi

fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bu imkansız. Hiç kimse benim hayatımda senin rolünü üstlenemez. Geri adım attı. "Aynı zamanda sen benim

tek değerli mutfak arkadaşısın. Nikolai hayatını kurtarmak için yemek pişiremez."

"Hayatını kurtarmak için fazla bir şey yapamayacağından eminim."

"Bana bundan bahset. O kadar düzensiz ki bu beni çıldırtıyor. Her şeyi etrafa fırlatacak, sütü buzdolabının

dışında bırakacak ve su altında meditasyon yapacak. Fesleğen, kekik ve kişniş arasındaki farkı bile

anlayamıyor. 'Hepsi ot' diyor. Ayrıca yakın zamana kadar Agatha Christie'nin kim olduğunu da bilmiyordu.

Zeus'un veya çoğu tarihi şahsiyetin kim olduğunu zar zor biliyor. Tek üstün olanın Hannibal olduğunu çünkü

onun neredeyse bir imparatorluğu yıkacak belalı bir general olduğunu ve geri kalanların onun kafasında bir yeri

hak etmediğini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

İç çekişim derin ve mağlup oldu. "Onu bu kadar çok seviyorsun, öyle mi?"

"Evet..." Sözünü kesti ve yutkundukça gözleri genişledi. "Yani... ben...ben..."

"Sorun değil." Omzunu tutuyorum. "Bununla uzlaşmak için zaman ayırın. Korkunç olduğunu biliyorum ama

daha iyi olacak."

"Sağol baba."

Gülüyorum. "Annen seni daha fazla utandırmadan onlara katılalım."

O da karşılık olarak sırtıyor ve Astrid'in "Bu Jayden ya da kısaca Jay" demesiyle içeri giriyoruz.

"Bir akraba?" Nikolai soruyor.

"Öyle diyebilirsiniz. O benim üvey kız kardeşimin üvey kardeşi ve Bran'ın ilk hoşlandığı kişiydi." Oğlumuza göz

kırpıyor ve o da başını sallıyor.

"İlk aşk mı dedin?" Bran ve Jay'in Minion tulumları giydiği, birbirlerini omuzlarından kavradıkları ve neşeye

sırıttıkları fotoğrafa bakan Nikolai'nin ses tonu gizemli bir hal alıyor.

Eşim, "Evet," diyor, Nikolai'nin bakışlarında alevlenen kıskançlık ateşinden tamamen habersiz. "Bran, Minion ve

Jay'in onun suç ortağı olduğu her şeye takıntılı olduğu bir dönemden geçti."

"Hmm. Peki o şimdi nerede?"

"Devletler. O, NASA'nın en genç yetenekli bilim insanı. Onunla gurur duyuyorum."

"Genel merkezde mi yoksa diğer saha merkezlerinden birinde mi?"

"Karargâh sanırım."

"Bunu bildiğim iyi oldu. O Jayden Clifford mu?"

"Hayır, Adler."

"Jayden Adler. DC. Serin."

Tanrım, kahrolası Tanrım.

Potansiyel bir hedef hakkında bilgi toplayan kahrolası bir mafyaya benziyor.

Astrid ona başka fotoğraflar göstermeye devam ediyor ama Bran kesinlikle bu enerjiyi yakaladı çünkü şöyle

diyor: “Jay ve ben yıllardır birbirimizi pek görmedik. O dahi bir öğrenci ve ders çalışmaktan başka hiçbir şeye

vakti yok.”

Nikolai bugün ilk kez poker yüzünü gösteriyor. "Bir şey söyledim mi?"

Bran alçak sesle, "Bunu aklından bile geçirme," diyor ama onu duyuyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Nikolai," diye uyardı.

"Evet?" Gülümsüyor ve ben ona yumruk atmak istiyorum ama yapamıyorum
çünkü oğlum bu salağı çok

seviyor.

Nikolai esnemesini gizliyor. "Affedersin. Doğrudan Amerika'dan geldim ve uçakta uyuyamadım."

"Ah benim kelime." Astrid albümü kapatır. "Bran, onu dinlenmeye götürmelisin."

"HAYIR." Nikolai albüme devam ediyor. "Çocukluk resimlerini tercih ederim."

"Anlamsız. Uyandığında seni bekliyor olacaklar, anladın mı?"

"Anlaşmak."

"Benim de birkaç saat uyumam lazım." Yüzündeki yorgunluğu atmaya çalışırken perişan görünüyor.

Nikolai ayağa kalkıp başını salladı. "Evinizde kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim efendim."

'Hayır, sana izin vermiyorum' demek üzereydim ama Bran'in yüzündeki beklenti beni fikrimi değiştirmeye

zorladı ve onun yerine kin dolu, olumlu bir ses çıkardım.

Oğlum o ve herifle birlikte merdivenlerden yukarı çıkmadan önce gülümsüyor ve "Teşekkür ederim" diyor.

Onu misafir odasına götürse iyi olur.

Tam ona bunu hatırlatmak üzereyken Astrid başını salladı. "Sık olmayı aklından bile geçirme. Bütün sabah

yeterince zarar verdin."

"Onun oğlumuzun odasında olması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Yirmi üç yaşında bir adam, Levi. Ona çocukmuş gibi davranmayı bırak.

Üstelik Nikolai çok iyi huylu."

"Dövmelerini gördün mü?"

"Ne kadar güzel olduklarını mı söylüyorsun?"

"Kaç tane var prenses."

"Ne olmuş? Bunlar onun kişiliğini değiştirmez. Ne zamandan beri bir kitabı kapağına göre yargılıyorsun?"

"Evime girip oğlumu çaldığından beri."

Gülerek kolunu benimkine doladı ve ardından başını omzuma yasladı. "Sen tam bir ayı babasıydın. Bran'ın

kendisini Nikolai gibi önemseyen birini bulduğu için mutlu olun. Nefret ettiği kısmı duydun değil mi?

Bizim uğraştığımız şey de tam olarak bu ve o bunu sadece kavramakla kalmadı, aynı zamanda hoşlanmadığı

tek şey olarak da bunu seçti. Bran'in ne kadar içine kapanık ve içine kapanık olabileceğini biliyorsun, bu yüzden

onun birisinin yakınlaşmasına izin vermesi gerçeğini kutlamalıyız, bebek gibi davranmak yerine."

Bir homurdanma bırakıyorum.

"Levi, hadi. Bran'in hiç bu kadar gülümsediğini gördün mü?"

İnliyorum. Yani o da bunu fark etti. Tabii ki yaptı. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama kesinlikle haklı.

Onu hiç bu sabahki kadar mutlu görmemiştim.

Lanet cehennem.

"Senin de içten içe memnun olduğunu biliyorum." Yanağımı öpüyor. "Nikolai'nin başına bela açmasan iyi olur."

"Yani artık Nikolai Takımı mısın?"

"Ben Bran Takımıyım ve o bu adamı seviyor. Üstelik o gerçek bir delikanlı."

"Gerçek bir delikanlı mı? Cidden mi Prenses?"

"Onay damgamı aldı." Beni tekrar öpüyor. "Hasta olduğunu bildirdiğinden beri biraz daha uyumak ister misin?"

"Buna hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

Yatak odasına gittikten ve Astrid hızlı bir duş almak için içeri girdikten sonra kuzenim ve arkadaşlarımla grup

sohbetimi başlatıyorum.

LEVI

Sanırım depresyondayım.

AIDEN

Orta yaş krizi mi? Bu yüzden mi hasta olduğunu bildirdin?

Daha çok çocuklarımla çalınması krizine benziyor. Kimse bana onların birer birer kayıp gideceklerini

söylemedi.

XANDER

Bana anlatın Kaptan. Yavru arımın kertenkeleden bir erkek arkadaşı olduğuna hâlâ inanamıyorum.

RONAN

Gerçek bir kertenkele mi? Lanet olsun, Xan. Bebek Cecy'ye ne oldu?

XANDER

O bir insan ama ben onu bir kertenkele olarak düşünmeyi tercih ederim ki bana bulaşmasın.

Bu fikri sevdim. İnsanlıktan çıkarma onların bana karşı büyümelerine izin vermeyecek. Gerçi bu konuda

gerçekten şüpheliyim. Neden onların sonsuza kadar genç kalmalarını sağlayacak bir zaman makinesi icat

etmiyoruz?

COLE

Bana bunu hatırlatmayın bile Kaptan. Bebeklerimin beni bazı pisliklerle tanıştıracığı günle ilgili kabuslar görüyorum.

AIDEN

İki olmasa da en az birini bildiğinizden eminim.

COLE

Neyi ima ediyorsun?

AIDEN

Bunun için oturmak isteyebilirsiniz.

COLE

Ne için oturacaksınız?

AIDEN

Bir gün Eli'm senin Ava'nla evlenecek ve biz de kayınvalide olacağız.

XANDER

Tanrım. Bu bir korku filmi senaryosu mu?

AIDEN

Bir realite şovu.

COLE

Önce onu öldüreceğim, Aiden. Bunu biliyorsun.

AIDEN

Oğlumu durdurmada iyi şanslar. Biz Kral adamları her zaman istediğimizi alırız.

O haklı. Bu sadece onunla, benimle ya da amcamla ilgili değil. Genç nesil de aynı durumda. Kepek dahil.

Bunu daha önce gözlerinde görmüştüm. Nikolai ile birlikte olmak istiyor ve ne pahasına olursa olsun bunu

yapacak.

Bütün dünya ona karşı olsa bile onun yanında olacaktır.

Sanırım Astrid haklı. Nikolai'nin varlığını sabote etmeye çalışmaktansa onun adına mutlu olmak daha iyidir.

Ve Killian'dan çok daha iyi huylu, yani bu da bir umut ışığı.

"Hala değerli bebeğini mi düşünüyorsun?" Astrid havluya sarılı olarak banyodan çıkıyor ve bacaklarımın

arasına giriyor. Kaç yaşında olursak olalım, o her zaman kafamı dağıtan kadın olacak. Kelimenin her heyecan

verici anlamıyla.

"Artık değil." Kollarımı onun beline doladım. "Daha iyi uyumana yardım edeyim, Prenses."

"Seni çok seviyorum." Beni öptü ve ben bittim.

Diğer her şeyi sonra düşüneceğim. Artık hayatımın aşkı için orada olmam gerekiyor.

Karım.

Sonsuza dek.

BRANDON

“Belki de bu iyi bir fikir değildir.” Odamın eşiğini geçer geçmez Nikolai duraklıyor.

Elindeki deri ceketini ensesini ovuşturarak beyaz tişörtün mürekkepli karın kaslarından yukarı çıkmasına neden

oluyor.

Kot pantolonu kalçalarının altından sarkıyor, kaslı uyluklarının üzerine uzanıyor ve ona ölümcül derecede çekici

bir görünüm kazandırıyor. Bütün görünüşü öyle. Deri ceketinden, ne yazık ki artık havada kalan saçına kadar.

Pazıları esniyor ve dikkatimi kollarındaki, ellerinin arkasına kadar uzanan dövmelere çekiyor. Nikolai'ye kadar

bu kadar çok dövmenin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama yine de bunun nedeni dövmelerin onun üzerinde olması olabilir.

Onunla ilgili her şeye geri dönülmez bir şekilde çekilmiş gibiyim.

Eğer bugün gelmeseydi, bir şekilde yeniden ona yöneleceğime hiç şüphem yok. Uzak durmaya çalışırdım ve

başarısız olurdum.

Gururum varmış gibi davranırdım, sonra onu paramparça eder ve ona doğru koşardım.

Üzerimde yadsınamaz bir etki yaratmaya başlıyor ve bu beni korkutuyor. Onun yüzünden değil, benim

yüzümden.

Her ne kadar başlangıç kocaman bir yalan olsa da. Uzun zamandır böyleydi ama ben bunu kabul etmeyi

reddettim.

Nikolai, benim utanmaz bakışmama son vererek kolunu yanına bıraktı.

Dikkatli bir ses tonuyla, "Misafir odasında kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum" dedi. "Babana benden

nefret etmesi için daha fazla neden vermek istemiyorum."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. O kadar tatlı ki.

Ailemin önünde saygılı bir beyefendi gibi davranıyordu ve her şeyi çok ciddiye aldığını söyleyebilirim.

"Böyle gülme bebeğim. Lanet kemiklerinin üzerinden atlamaktan kendimi zar zor alıkoyuyorum. Konu sana

gelince kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun."

Önünde duruyorum ve eğilip baştan çıkarıcı dudaklarına karşı konuşuyorum. "O halde neden şimdi

başlıyoruz?"

Sıcak nefesler ağzından çıkıyor ve çenem boyunca dans ederek tüylerimi diken diken ediyor.

Yemin ederim beni öpmek üzereydi ama sonra gözle görülür bir zorlukla geri adım attı. "Baban, hatırladın mı?

Zaten olduğumdan daha fazla onun bok listesinde olmak istemiyorum.

Hayal kırıklığı içimi acıtıyor ama yatak odamın kapısını kapatırken başımı sallıyorum. "O aslında senden nefret

etmiyor. Aşırı korumacı. Eğer bunun nefret olduğunu düşünüyorsanız Killian'ın ziyareti sırasında gönderdiği

Kral elçisini görmeliydiniz."

Yüzünde bir umut ışığı yeşeriyor. "Öldürmek daha mı kötüydü?"

"Kesinlikle. Sen ondan çok daha az düşmansın, bu yüzden babam prensip olarak sana gerçekten zor zamanlar

yaşatıyordu. Eninde sonunda sana ısınacaktır."

"O öyle olmasa bile onun benim gibi olmasını sağlamak benim görevim."

"Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü o senin baban ve belli ki onu önemsiyorsun," dedi sanki bu kesinmiş gibi ve ben tekrar gülümsedim.

Bugün çene kaslarımı kontrol edemiyorum gibi görünüyor.

"Fazla sert davranma. O oldukça İngiliz olduğundan, yüz yüze gelen duygular son derece hoş karşılanmaz. Bu

arada aynı şey her iki büyükbabam için de geçerli."

"Beni büyükbabanı görmeye mi götürüyorsun? Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın, ha?"

Ah, kahretsin. "Bir gün diyorum. Eğer istersen. Biraz yakınız, o yüzden düşündüm ki... unut gitsin. Ve bana öyle

bakmayı bırak."

"Ne gibi?" Beni yakından izlerken aptal gibi sırtıyor.

"Zevk alan bir salak gibi."

"Beğenmeye hakkım var bebeğim." Bir kolunu belime doladı ve beni sert göğsüne bastırdı. "Benden bu kadar

ilgilendiğini ve ailenen benden bahsedeceğini düşünmemiştim. Artık ailenin diğer üyelerine söylemeyi bile

düşünüyorsunuz."

"Seninle pek ilgilenmiyorum."

"Bebeğim, annenle babanın yanına geldin ve beni onlarla tanıştırdın. Eğer bu beni ilgilendirmiyorsa, ne

olduğunu bilmiyorum.

"Evet, buraya kadar gelen sensin."

"Onlara arkadaş olduğumu söyledim, sen de bunu kabul edebilirdin."

"HAYIR." Yanaklarını okşadım ve o da bana doğru eğildi, hevesli bir köpek yavrusu gibi derisini avucuma sürttü.

İsa. Bir adam aynı anda nasıl bu kadar acımasız ve sevimli olabilir? "Seni saklamak istemiyorum Nikolai.

Ayrıca Glyn ve arkadaşlarıma da bizden bahsettim."

"Yaptın?"

"Birkaç hafta önce, evet. Sen benim kirli sırrım değilsin ve bil diye söylüyorum, senden asla utanmadım."

Kendimden utanıyordum ve hâlâ da utaniyorum.

"Bebğim, böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın çünkü artık gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Yapman gerektiğini kim söyledi?"

"Bu... bir ilişki içinde olabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Zaten öyle olduğumuzu sanıyordum?"

"Öyle miydik?"

"Bu bir sırdı ama sadece fiziksel de değildi, değil mi?"

"Kesinlikle. Bunu daha önce söylediğinde beni gerçekten kızdırmıştın. Sevişsek de sevişmesek de seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben de."

"Yani şimdi halka mı açıyoruz? Aslında soru işareti yok, kesinlikle halka açılacağız. Herkesin senin benim olduğunu bilmesine ihtiyacım var."

Solumun yolum daralsa da başımı salladım. Bunu yutkundum ve mide bulantısının artık duygularımı yönetmesine izin vermeyi reddettim.

"Sen benimsin, Niko." Saçını çekiştiriyorum. "Bunu anladığımızı sanıyordum, değil mi?"

"Tanrım, kahrolası Tanrım. Bana sahip çıkmanı seviyorum. Seni fena yemek istiyorum."

"Git uyu, ben de sana izin verebilirim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bacaklarını benimkilerin arasına sıkıştırdı ve ereksiyonunu kalçalarımın doğru

bastırdı. "Seni yutmadan önce uyuyabilmemin hiçbir yolu yok, nilüfer çiçeğim."

"Babam için endişelendiğini sanıyordum?" Dudaklarına karşı gülümsedim ve uyluğu sertleşen aletime

sürtündüğünde tısladım.

"Kapıyı kilitleyebiliriz. Gerçekten ellerimi senden uzak tutamıyorum bebeğim. Beni delirtiyorsun. Üstelik Kolya

benden nefret ediyor ve onu senden mahrum bıraktığımdan beri tam bir pislik gibi davranıyor."

Gülmeye başladım ve gözlerinde yoğun bir bakış vardı, ardından içeri daldı ve alt dudağımı ağzına ısırıldı.

Dişlerini hassas ete batırıp dilini bıraktığı iz üzerinde gezdirdiğinde inledim.

Ben ona ziyafet çekemedem ağzı çekildi ve ona sorgulayıcı bir bakış atarken hayal kırıklığına uğramamaya

çalıştım.

"Düşunuzu kullanmamın sakıncası var mı? Uçağın pisliğini üzerimden çıkarmam gerekiyor."

"Ah, evet, elbette." En sağdakini işaret ediyorum. "Orada. Sana bol kıyafetlerimden bulmaya çalışacağım."

"Hemen dönecek." Sanırım beni tekrar öpecek ama yüzümü yakalayıp dudaklarını yumuşak, samimi bir

öpücükle alnıma dokunduruyor. "Seni o kadar çok özledim ki bebeğim."

O banyoda kaybolduktan sonra bile uzun süre olduğum yerde kaldım. Yüzüm o kadar sıcak ki alevler içinde

kalmadığıma şaşırıyorum.

Kahretsin.

Ayakta duramadığım için duvara düşüyorum ve avucumu kalbimin göğsümden fırlayacak noktaya

bastırıyorum.

Lanet olsun.

Geri dönülemez bir şekilde mahkum oldum.

Boş ver şunu.

Banyoya doğru giderken tişörtümü ve eşofmanımı ve boxerımı çıkardım. Onları Nikolai tarzında yere atmış

olmam umurumda bile değil.

Ayaklarım ahşap döşeme üzerinde yürüyor ve aralık kapıdan içeri giriyorum çünkü Nikolai banyo kapısını hiç

kapatmamıştı. Bir kez değil.

Benden farklı olarak onun saklayacak hiçbir şeyi yok.

Benden farklı olarak, hataları ve zihinsel sorunları da dahil olmak üzere kendisiyle ilgili her şeyin sahibi o.

Ve bir kez olsun onun kitabından bir sayfa koparıp onun kadar açık olmak istiyorum.

Onun kadar ileri. Sadece bu sefer olsa bile.

Banyoda buhar dönüyor ve duşa doğru döndüğümde aynayı kaplayan sise şükrediyorum.

Nikolai'nin kıyafetleri her zamanki gibi yerdeydi ama bu umurumda değildi.

Onu duş başlığının altında dururken, sırtındaki karmaşık mürekkepten dereler halinde akan suları, kışındaki

çukurlara ve kaslı dövmeli uyluklarına doğru kayarken duvara dönük durduğunu gördüğümde nefesim

kesiliyor.

Şampuanını durulamak için başını geriye eğiyor ve siyah saçları boynuna yapışıp dalgalanan omuzlarının

bıçaklarına kadar ulaşıyor.

Derenin altındaki kapalı gözlerini, çenesinin keskin çizgisini ve sakalının koyu gölgesini izlerken dudaklarım

aralanıyor.

O, kesinlikle, yeryüzünde yürüyen en ateşli adam. Ne gözlerimi ne de ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Cam kapiya ulaşıp kapiyı çekerken havada yürüyorum.

Duş jeli şişesini eline alırken bunu fark etmemiş gibi görünüyor ve kokladığında hafifçe gülümsedi.

Arkasında duruyorum, bir anda sıırıslıklam oluyorum, kollarımı iki yanına kaydırıyorum ve şişeyi alıyorum ya da almaya başlıyorum.

Hızla döndü ve kolunu boğazıma dayayarak beni kapiya çarptı. Sikim seğiriyor ve anında ayakta alkışlanıyor.

Tanrım. Onun sertleşmesini neden bu kadar seviyorum?

Gözleri benimkilerle buluştuğunda Nikolai'nin tutuşu gevşedi. "Bebek? Burada ne yapıyorsun...ah, siktir et beni.

Sakin bana duşta bana katılacağını söyleme?"

"Bu çok açık değil mi?" Kolunu ikna ettim ve beni serbest bıraktı ama bunun tek nedeni duş jelini ondan

almamdı.

"Uzak kalamadın değil mi?"

"Hayır, yapamadım. Sana dokunmam lazım."

Dudakları aralandı ve penisinin kalınlaştığını gördüm. "Kahretsin. Her zamanki susmanı bekliyordum."

"Bugün değil." Vücut duşunu avucuma sıktım ve kürek kemiklerinin üzerine kprttm, ellerimin altındaki

kaslarının dalgalanmasının tadını çıkardım.

Onu yıkamayı gerçekten sevdiğimi hemen fark ettim. Bunu neden daha önce yapmadım?

Ah, doğru. Çünkü kırılmışsın ve öyle görünmemek için çok abalıyorsun.

"Tanrım, kahrolası Tanrım. Bana dokunman hoşuma gidiyor." Avuç ilerini kalçalarıma koyarak inliyor, beni

okşuyor ve yokluyor.

Bu en tatlı dikkat dağıtıcı şey.

"Siz yapıyorsunuz?"

"Dokunuşuna karşı ne kadar obur olduğumu biliyor olmalısın, bebeğim. O kadar sertim ki, senin içinde olmak

için patlıyorum."

Gülümsedim ama göğüs kasına ulaştığımda ve bilerek boş bıraktığı yerde yeni bir dövme bulduğumda

duraksadım.

Nilüfer çiçeğinin sanatsal desenlerini incelerken ve altında B. King'in Mülkiyeti yazan zarif yazı tipini seçerken

ellerim donuyor. Özel bir şey için olduğunu söylediği yere mürekkeple yazdırmıştı.

"Siktir..." Nefes alıyorum, ona baktığımda gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. "Bunu... ne zaman aldın?"

"Köşkün dışında seni görmeye geldiğim o gecedan sonra."

"Ne zaman zirvedeydin?"

"Eğer sorduğun buysa, bu bir dürtü değildi. Bir süredir bunu yapmak istiyordum."

Kalbim ağrıyor ve o kadar çok şey söylemek istiyorum ki ama yapabildiğim tek şey boğularak "Teşekkür

ederim." demek oluyor.

Gözlerini kısıyor ve yüzünden aşağı akan su çok erotik görünüyor. "Panik yapmıyor musun?"

"Neden yapayım?"

"Çünkü bu senin delicesine sevdiğim anlamına geliyor bebeğim. Sensiz yaşayamam ve senin beni bırakmana

izin yok."

Dudaklarım aralanıyor ve boğazımda bir düğümle onu izliyorum ve kalbim o kadar yüksek sesle gümbürdüyor

ki bunu kulaklarımdaki uğultudan bile duyabiliyorum.

"Merhaba?" Yüzüme elini sallıyor. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Seni bırakmak istemiyorum," diye fısıldıyorum bu sözcükleri, sanki hırpalanmış ruhumun derinliklerinden çekip

çıkarılıyormuş gibi hissettiriyor.

"O zaman yapma."

Sanki çok basitmiş gibi söylüyor. Ve onun için bu çok basit. Keşke benim için de aynısı olsaydı.

Keşke onun hak ettiği adam olabilseydim.

Keşke bu sözlerime karşılık verebilseydim ve kara mürekkep ve mide bulantısına boğulmasaydım.

Yapamadığım için parmak uçlarıma yükselip dudaklarımı onunkilere mühürledim. İlk defa öpücüğüm nazikti,

yalvarıyordu, onu keşfetmek istiyordu, yüksek sesle söyleyemediğim yakıcı duyguları ifade ediyordu.

Parmaklarım saçlarının arasında kaydı ve göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime doğru çektim ve

suyun altında öpüştük.

Nikolai'nin kolları bizi daha da yakınlaştırmak için sırtıma dolanıyor ama bunu aceleyle getirmiyor, alıştığımız

gibi şehvetli bir çılgınlığa dönüştürmüyor.

Belki o da bunun artık şehvetle ilgili olmadığını bildiğindendir. Uzun zaman önce şehvetle ilgili olmayı bıraktı.

Benim için konu hiçbir zaman şehvetle ilgili olmadı. Ondan etkilendim, bu yüzden onu istedim. Tam tersi

değildi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüşüyoruz. Birbirimizin havasından başka bir şeyi solumak imkansız hale

gelinceye kadar öpüşürüz.

Elim saçlarını okşarken diğer elim omzunun, sırtının ve belinin üzerinden kayıyor, sonra kışından bir avuç tutup onu kendime doğru eziyorum.

Dudaklarından göğsüne kadar uzanan alçak bir uğultu çıkarıyor. Her titreşimi ısınmış cildimde hissediyorum.

Tüm kan zaten ağrıyan aletime hücum ediyor ve ihtiyaçla nabız gibi atıyor.

Nikolai bir bacağımı kendisinininkinin arasına koyup diğerini uyluğuna doladığımda tısladı. Aleti benimkine

sürtünüyor, delinmiş taç içimin derinliklerinden ilkel bir zevk uyandırıyor. Yeni açığı onun sikinin uzunluğunu

benimkine sürtmesine, kaymasına, birbirimizin ağzında nefes nefese kalana kadar kızışmasına olanak tanıyor.

Dudaklarımızın emme sesi daha yüksek, daha muhtaç bir şekilde yankılanıyor, şimdi akan suyun

ortasındayken öyle muazzam bir arzuyla ona vuruyorum ki, ona dokunmazsam hayatta kalamayacaktım

gibi hissediyorum.

Aramıza uzandım ve ilk olarak siklerimizi sıktım, bizi sıkı bir kavramayla sarstı, onun sevdiği şekilde sıktım.

Bunca zaman onun neye ve nereye dokunulmasından hoşlandığına o kadar alıştım ki taşaklarını emme

konusunda uzman oldum. Gerçekten.

Onun deneyimi ve doğal yeteneğiyle karşılaştırıldığında bu benim zamanımı aldı ama hızlı öğrenen biri

olmasam bile hiçbir şey değilim.

Keskin hava girişi, kalçalarını hareket ettirip elimi sikene kadar beni daha da sert davranmaya teşvik ediyor.

"Tanrım, siktir et bebeğim. Bir adamın aklını nasıl kaçıracığını biliyorsun." Şişmiş dudaklarıma doğru keskin bir

nefes verdi.

Saçlarına daha sıkı yumruk atıyorum. "Herhangi bir adam değil. Sen."

"Herhangi bir adam değil," diye tekrarlıyor kör edici bir sahiplenicilikle. "Ben.

Sadece beni beceriyorsun.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emrediyorum ve o şehvet bulutunun içinde sıkışıp kaldığında bu çok hafif

bir darbe ama duymak istiyorum.

"Seninle tanıştığımдан beri seninim bebeğim." Göğsünü benimkine sürtüyor.

"Gerçekten bunu kanıtlayacak mürekkebim var."

"Hımm. Kahretsin. Dövmeyi seviyorum.

"Evet?"

"Hı-hı. Bu benim en sevdiğim seninki. Onunla ve seninle ziyafet çekmek istiyorum."

"Lanet olsun. Kirli konuşmayı bırakmalısın yoksa hemen buraya geleceğim.

"Gel o zaman."

"Hayır." Alt dudağıımı ısıyor. "İhtiyaç." Öpücük. "İçeri." Yalamak. "Sen."

Kafam darmadağın ama onu bileğinden yakalayıp arkama çekebilecek kadar netliğe sahibim. Bizi kurulama

zahmetine bile girmedim ama o pantolonunu alıp cüzdanını alıp tekrar yere attı.

"Ee bebeğim? Seni korkutmak istemiyorum ama her yere su damlıyor."

"Siktir et."

"Vay canına. Sen kimsin ve benim OKB lotus çiçeğıme ne yaptın?"

"Daha az konuş, daha çok seviş, Niko." Onu yatağıma itiyorum ve üstüne biniyorum, kıcıımı ereksiyonuna

sürtüyorum.

"Lanet olsun, bugün çok iyi durumdasın. Söylediğın gibi beni delirtiyorsun."

Kalbimi perişan edecek kadar seksi

bir şekilde sırtıyordu.

Onu öpüyorum çünkü onu öpmeden duramıyorum. Onun zevkine, parmaklarımın altındaki çenesinin

kasılmasına, bana doyamıyormuş gibi hırlamasına bağımlıyım.

Ona bağımlıyım ve hayatım boyunca yeterince yoksunluk yaşadım.

Şu andan itibaren gözümün önünden ayrılmasına izin verilmiyor.

Nikolai sadece cüzdanından bir paket çıkarmak için geri çekildi ve onu bir kenara fırlattı.

Kaşlarım çatılmış bir halde derin bir nefes alıyorum. “Ne zamandan beri prezervatif kullanıyoruz?”

“Prezervatif değil. Madeni yağ. Burada hiç olmadığını düşündüm.

"Buraya geleceğini düşünmemiştim... madeni yağ paketleri taşıyarak mı dolaşıyorsun?"

"Sadece seni göreceğim zaman."

“Aslında bir kez olsun ileriye düşünüyorsun.”

"Seni etkilemeliyim bebeğim."

“Beni etkiledin.”

“Hımm. Boğuk sesin çok ateşli.” Kayganlaştırıcı paketini dişleriyle yırtıyor ve bu görüntü benim karın

kaslarımın üzerinden bu kadar umutsuzca sıvı sızmasına neden olmamalı.

Sıvıyı avucuna sıkarken ve etrafımda daireler çizerken koyu mavi gözlerinde oyunculuk ve yoğunluk dans

ediyor. Daha iyi erişebilmesi için kendimi daha yükseğe kaldırıyorum. Parmağı içime giriyor ve ikinci parmağını

eklemeden önce elinin sığ hareketleriyle beni açarken eğiliyorum.

İçimdeki o zevk butonunu şaklattığında içimden bir haz dalgası geçiyor ama bütün bunlara rağmen ona

bakmaktan, onu izlemekten, o büyüleyici bakışın içinde boğulmaktan vazgeçmiyorum.

Tanrım, onu özledim.

Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım.

O benim.

Bana ait.

Benimki.

"Salyaların akıyor bebeğim. O kadar ateşli miyim?"

"Bana sorarsan en ateşlisi."

"Tanrım, kahrolası Tanrım. Bugün benim ölümüm olacaksın."

"Ölme." Kayganlaştırıcının bir kısmını boyuna sürdüm. "Senin aletinin içimde olmasına ihtiyacım var."

"Lanet olsun. Seni doğru şekilde hazırlamak istemiştim ama buna daha fazla dayanamayacağım. Parmaklarını

çekip kalçalarımı kavradı ve beni üstüne konumlandırıdı. "Sikimin üstüne otur. Beni sürerken seksi yüzünü

izlememe izin ver.

İçimde arzunun ateşi patlıyor ve bir elimle kendimi tutarken diğer elimle onun kaya gibi sert aletine yumruk

atıyorum ve sonra onu içimde yönlendiriyorum. Taç içeri girdiğinde aletim seğiriyor ve sonuna kadar inerken

dudağımın kenarını ısııyorum.

Benim iniltim Nikolai'ninkiyle karışıyor ve onun devasa aleti beni açarak esnerken sert bir şekilde nefes

alıyorum. Onun içimdeki o uhrevi hissine ve hissine kapılmak için gözlerimi kapatıyorum.

"O güzel gözlerini aç. Bana bak."

Gözlerimi kırptırıyorum ve yoğun bakışlarının beni bütünüyle yuttuğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

Ah kahretsin.

Bana bakışını, benimle, benim kendimle asla uyum içinde olamayacağım kadar uyum içinde görünmesini her

zaman sevdim.

Ama en önemlisi, kendi varlığımı daha az umursamazken onun beni sevmesini seviyorum.

"Kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim. Sonsuza kadar senin içine gömülebilirim, bunu biliyorsun değil mi?"

"Hımm siktir. Çok dolu hissettiriyor." Kendimi yukarı kaldırıyorum ve sonra sığ hamlelerle aşağı iniyorum.

"İçimdeki aletini özledim."

"Lanet olsun. Şu andan itibaren, bugün hangi ilacı kullanıyorsan onu kullanıyor olmana ihtiyacım olacak."

"Bu kolay." Hızımı arttırıyorum, uzun, telaşsız bir ritimle onu sürüyorum, sonra avucumu göğsüne koyuyorum

ve parmaklarımı lotus çiçeği dövmesine dokunduruyorum. "İçimdeki ilaç sensin."

O küfrederken aletinin içimde kalınlaştığını hissedebiliyorum. Düşüşümü karşılamak için kalçalarını yukarı

kaldırıyor, ama acele etmiyor ve kendimi yavaş yavaş sikinde sikmeme izin veriyor, her arzu yalamasından ve

kalçalarımın onu tamamen içine almak için her yuvarlanmasından keyif alıyor.

Her piercingi ve her zevk iniltisi beni yavaş yavaş parçalara ayırıyor.

Yeterince derine inemiyor ya da beni yeterince sert sikemiyor. O yanılıyor. Uyuşturucuya ihtiyacım yok. Onun

kokusuna, dokunuşuna ama en çok da gözlerine bakışına bayılıyorum.

Bu şehvet değil. Bu aşk. Bana sanki beni seviyormuş gibi bakıyor ve bu neredeyse hem zevke hem de

gözyaşlarına boğulmama neden oluyor.

Aletime yumruk atmadan önce elini kalçalarımın ve kalçalarımın vuruyor ve benim onu siktiğim aynı ritimle beni

sarsıyor, gözlerimiz çarpışırken ve kalbim neredeyse yerinden çıkacakken, yavaş ve ölçülü bir şekilde onu

sikiyorum. Eğer parmaklarımın altındaki atış herhangi bir belirtiyse onun kalbi de patlamanın eşiğinde demektir.

Şaşırtıcı bir netlikle onu becermediğimi fark ediyorum. Onunla sevişiyorum. Sadece vücuduma dokunmuyor. Yeni doğmuş kalbimi ve yaralı ruhumu kırıyor. Sünnet derisini geri çekiyor ve bahşişimle dalga geçiyor, precum'u kullanarak özensiz sesler havada

yankılanana kadar beni kayganlaştırıyor.

Ben çılgına dönene kadar taşaklarımı doğru yerlerden sıkıyor ve sataşiyor .

"Sikimi sürmeni seviyorum bebeğim ama neyi daha çok seviyorum biliyor musun?" Bana en muhteşem

gülümsemesini gösterdi. "Sen."

Dalga beni batırana kadar hissetmiyorum bile. Toplarım kasılıyor ve serbest kalma güçlü dalgalar halinde

içimden geçiyor. O içime daha derin bir şekilde girerken boşalmam elinin ve karın kaslarının her yerine

fıskırıyor, orgazmım boyunca beni unutana kadar sikiyor.

"Lanet olsun, gelişini izlemeyi seviyorum." Beni spermiyle doldurmadan önce homurdanıyor.

Kalçalarımı yuvarladım, siki içimde sönene kadar ona bindim, sonra kendimi kaldırdım ve sperminin benden

damladığını hissettiğimde inledim.

Ben sert göğsünün her yerine yığılıp yüzümü boynunun kıvrımına gömmeden önce ikimiz de onun sikini ve

taşaklarını ıslatmasını izliyoruz.

Burnumu onun ıslak saçlarına sokarken derin bir nefes alıyoruz ve o da bacaklarımı bacaklarının arasına

sıkıştırıyor.

"Özür dilerim... siktir." Kalkmaya çalışıyorum. "Seni eziyor muyum?"

Nikolai kollarını belime doladı ve beni tekrar yere itti.

"Şu anda hareket etmene imkan yok."

Boynuna doğru kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse yapabileceğimi sanmıyorum."

"Doğru. Bu tüm hayatımın en iyi beş sikişiydi.

Zevk bulanıklığı yavaş yavaş silinirken boğazım bir yutkunmayla çalışıyor. "İlk dörtünüz hangileri?"

"Belirli bir sırada değil. İlk kez gelmeni sağladım. İlk defa seni emdim. Seni ilk defa siktim. Hepiniz

kıskandıktan sonra sizi ikinci kez becerdim. İlk kez benim için dizlerinin üstüne çöktün. O sefer çatı katına

adım atar atmaz üzerime atladın ve seni becermemi istedin. Kalmayı kabul ettiğin zaman. Beni dudakların

sikimin etrafındayken uyandırdığın zaman."

"Bu dörtten fazla ve hepsi benimle ilgili."

"Sen hayatımın en iyi sikişisin bebeğim."

Kendimi kaldırdım ve kollarımı göğsünde kavuşturdum, böylece onun yakışıklı yüzüne ve yastığa yayılan

muhteşem nemli saçlarına baktım. "Başına becerdiğin bütün erkek ve kadınlardan daha iyi olduğuma

inanmamı mı istiyorsun?"

"Onlar sadece fizikseldi. Hiçbir şey ifade etmiyorlardı."

"Peki öyle mi?"

"Bebeğim, her şeyi siktir etmeyi mi kastediyorsun?"

Kalbim yine o şiddetli vuruşu yapıyor ve yemin ederim bunu göğsünde hissedebiliyor ama ondan uzaklaşacak

kadar umurumda değil.

Parmaklarımı yeni dövmesinin üzerinde gezdiriyorum, öfkeli bir sahiplenme duygusu beni sarıyor. "İyi. Çünkü

sen benim malımsın, Niko. Bunu kanıtlayacak mürekkebin var.”

Aynı yoğun sahiplenme duygusuyla "Ve sen benimsin" diye nefes veriyor.

Dudaklarımı dudaklarına götürdü ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca öpüştük.

Sonra kendimi onun göğsüne dayamadan önce bizi temizlemek için biraz ıslak mendil alacak kadar kaldırdım.

Nikolai elini başının altına soktu ve sadece benim bildiğim o kalıcı sırıtışıyla beni izledi.

Yavaş yavaş kaybolur ve onun adına kaşlarını çatır.

"Sorun nedir?" Soruyorum.

Bileğimi tutuyor ve saatimi çıkardığında nefesim kesiliyor. Varlığımın her bir parçası bunu talep etse de onu durdurmuyorum.

Kendime zarar veren alışkanlıklarıma kapılmadığımı görünce rahat bir nefes bıraktığında kalbim ağrıyor.

Beni bırakmasını bekliyordum ama başparmağını yaralı derimin üzerinde gezdirdi ve bana ne kadar çok

dokunursa nefes almam o kadar zorlaşıyor.

Boktan kafam buğulanmaya başlıyor ve kafamı zihinsel durumumun mürekkepli gölüne atıyorum.

Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama yüz ifademi ölçerken Nikolai'nin sıkı tutuşu onu yerinde tutuyor.

"Artık benden saklanamayacağın kısmı hatırlıyor musun?"

"Şu an iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum..."

Başını salladı ve kelimeler boğazımda düğümlendi.

Nikolai'nin dokunuşu daha yumuşak oluyor ve sesi daha yumuşak oluyor. "Söyle bana bebeğim. Sadece seni

anlamak ve yardım etmek istiyorum. Eğer benimle konuşmazsan nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

"Ben iyiyim..."

"Ben o lanet kelime hakkında ne dedim?"

"Artık gerçekten iyiyim. Aştım."

"Bu noktada bana mı yoksa kendine mi yalan söylediğinden emin değilim."

"Bırakamaz mısın?"

"Hayır, bu senin kim olduğunun büyük bir parçası olduğunda, öylece gitmesine izin veremem. Neden bana

söylemiyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır, hayır, elbette istiyorum." Ona o kadar güvendiğim için tepkisinden ölesiye korkuyorum.

Ne yaptığını öğrendiğinde seni bırakacaktır. Herkes seni olduğun zayıf kişi olarak görecektir.

O ses kafamın içinde yankılanırken boğazımdaki düğümü yutarak yutkundum.

"O halde neden benden saklanıyorsun?" Sesi hüsrarla damlıyor ve ben bunu silmek istiyorum, onu korumak

istiyorum, özellikle de kendimden.

Çünkü beni sevmemesi gerekiyor. İstemedenden de olsa onu inciteceğim, bunu biliyorum.

Ama ona bir şey teklif ediyorum, sadece küçük bir gerçek. "Sana kendimden nefret ettiğimi söylediyimi

hatırlıyor musun?"

İfadesi gevşeyerek başını salladı ve sözlerim sanki bozmaya cesaret edemeyeceği bir törenmiş gibi tamamen

hareketsiz kaldı.

"Uzun zaman önce öyle berbat bir şey yaptım ki... bunun için kendimi asla affetmedim. Aynaya her baktığımda

kendimin o versiyonunu görüyorum ve buna dayanamıyorum. Onu parçalama ve yakma ihtiyacı her lanet

günün her saniyesinde içimden akıyor. İnsanları, hayvanları ya da gözleri olan herhangi bir şeyi çizmeyi de bu

yüzden bıraktım. Sanki her yerde beni takip eden aynadaki yansımamış gibi hissediyorum." Zorlukla

gülümsüyorum. "Seninle hiç duş almamamın tek nedeni, banyo aynasına her baktığımda benim o versiyonuma

tanık olmanı istemememdi. Üzgünüm."

"Özür dileme." Sesi yumuşadı. "Bana böyle hissetmene neden olacak ne yaptığını anlatır mısın?"

"Bir gün. Bunun hakkında konuşabilmek için kendimi toparlamam gerekiyor.

Bekleyebilir misin?"

"Kesinlikle ve bebeğim?" Başımın üstünü öptü ve sonraki sözleri neredeyse kalp krizine neden olacaktı.

"Kendinden nefret etsen bile, seni ikimiz adına seveceğim."

34

NIKOLAI

Birkaç hafta önce birisi bana nilüfer çiçeğimin beni bırakın üç randevuyu, tek randevuya götüreceğini,

ambulans çağıracağımı söylemişti.

Ama işte üçüncü randevumuzdayız. Bu doğru. Üçüncü. Dıştan. Çevremizdeki insanlarla. Ve paniğe kapılmıyor.

Parmaklarımız iç içe geçmiş haldeki elime bakıyorum ve gizlice ensemimi çimdikliyorum. Bu acıttı. Bu lanet

bir rüya değil.

Londra'da yaşadığı yere yakın olan en sevdiği park olan Hampstead Heath'te toprak bir yolda yürüyoruz.

Ona benimle yaptırdığım onca turistik şeyden sonra basit bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. London Eye,

London Bridge - ya da son derece züppe bir ifadeyle beni düzeltmekten hoşlandığı şekliyle Tower Bridge -

Camden Lock ve yiyecek pazarında geçen bütün bir gün. Dn, Coal Drops Yard'dan Doğu Londra'ya kadar her

yere gittik ve oradan Londra'nın merkezine ve Kraliyet Opera Binası'nda bir opera gösterisi izlediğimiz Covent

Garden'a geri döndük.

Kesinlikle bana göre değil ve resmi kıyafetlerde bile kesinlikle göze arpıyordum.

Ama ben Bran'in iyiliği için gittim çünkü o ilkel ve uygun şeyleri seviyordu.

Üstelik takım elbiseyle ağız sulandıran bir görünüme sahipti, bu yüzden şikayetçi değildim. Kalmaya gerek yok,

ilk on dakikadan sonra uykuya daldım ve omzunu yastık olarak kullanmama izin verdi. Bu yüzden gereğinden

fazla uyuyormu gibi davranmış olabilirim.

Bugün şaşırtıcı bir şekilde o kadar da bulutlu değil ve güneş parkın devasa orman benzeri ağaçlarının

arasından parlıyor. Birkaç asfalt yol ve diğerleri toprak olarak bırakılmış, yarı dağınık ve yarı dağınık görünüyor.

Kesinlikle dne göre daha iyi bir hava var. Ani sağanak yağıtan sonra sığınmak zorunda kaldık ve Bran beni

bir köşeye çekip boksuz öptü. İnsanlar geçerken.

O sırada neredeyse pantolonumu giyiyordum.

O bu kadar açık davrandığı için büyük ikramiyeyi kazanmıım gibi hissetmem normal mi?

Dört gün önce çok yavaş ve sevgiyle seviştiğimizden beri olağanüstü derecede şefkatli oldu. Kıyafetleri bana

küçük geldiği için beni de alışverişe götürdü.

Ve evet, onları babasıyla birlikte hazırladığı akşam yemeğine davet ettikten sonra beni bykbabalarıyla,

bykannesıyla, amcasıyla ve karısıyla tanıştırdı. Amca Aiden, Levi 2.0'da ve hatta bana şöyle dedi: "Dinle

evlat, yeğenimi incittin ve kimse nereye kaybolduğunu bilmeyecek, anladın mı?"

Levi buna gülümsedi ve başını salladı, ben de onlara şöyle dedim: "Tehditlerden etkilenmedim ama buna saygı

duyuyorum efendim. Bran'le aramıza karışmadığın sürece onayını almak için elimden geleni yapacağım."

Aiden bunun üzerine kaşını kaldırdı ve Levi homurdanıp uzaklaştı ama nilüfer çiçeğimin gülümsediğini gördüm.

Şimdi bir gölün yanında yürürken ve beni suya bakan ahşap bir terasa çekerken yine gülümsüyor. Güneş yüzeyden yansıyor ve onu ısıltılı hale getiriyor.

Etrafta birkaç kuş birbirine karışıyor ve bu kocaman martı bana ciyaklıyor ve yemin ederim ki, ben yaklaştığım

zaman uçup gitmeden önce dik dik bakıyor, kanatlarını çırpıyor ve öfke nöbeti geçiriyor.

İsa.

Bran kollarını ahşap korkuluklara dayadı ve geniş gölü işaret etmek için elimi bıraktı. "Kuğular bugün buradalar, gördün mü?"

Sırtımı eski tahtaya park edip dirseklerimi korkuluklara dayadığımda artık bana dokunmuyor diye on iki

yaşıdaymışım gibi somurtmamaya çalışıyorum. Yan tarafa, bazı ördeklerin arasında suyun üzerinde süzülen

birkaç kuğuya bakıyorum.

"Genelde burada değiller mi?" Soruyorum.

"Öyleler ama bazen diğer gölete gidiyorlar." Gülümsüyor ve ben onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Kot pantolon, polo tişört ve gündelik bir ceketle çok çekici görünüyor.

Yakışıklı Prens'in saçları tam bir şıklık modunda ama farklı bir şey var.

Bu onun ifadesi.

Artık çok daha hafif.

Son birkaç gündür benim sormama gerek kalmadan kendisinden ve ailesinden bahsediyor. Beni lisesine ve

genellikle erkek kardeşi veya arkadaşlarıyla birlikte sık sık gittiği yerlere götürdü.

Bu onların sonuncusu. Daha önce, nihayet ulaşmamız bir buçuk saat süren gizli bir köşeye doğru yürüdük.

Buranın gizli yeri olduğunu ve zihnini boşaltmak için gittiği yer olduğunu söyledi.

Kimsenin haberi yokken bana nasıl açıkladığını kaçırmadım.

Benim yanımda çok daha rahat görünüyor ve geçmiştekinin aksine söylediği her şey hakkında iki kez

düşünmüyor.

Bileğine gelince hariç.

Çok fazla burnumu sokmamaya çalışıyorum, özellikle de ona bekleyeceğime dair söz verdikten sonra, ama

duştan her çıktığımızda gözlerindeki bakış ve sanki onu yok etmek istiyormuş gibi yansımasına bakması

hoşuma gitmiyor. .

Ama en azından artık beni uzaklaştırmıyor.

En azından uyumam için bana sarılıyor ve hatta gece ayrılırsak sinirleniyor.

Ona kadar yatakta uyumayı hiç sevmezdim. Ve birlikte uykuya dalmaya başladıktan sonra bunu test ettim. O

olmadan işe yaramaz. O olmasa hala uyuyamıyorum. Şeytanlarımı gizemli yollarla sakinleştiriyor ve sanki bir

deli olabileceğimi ve yine de beni kucaklayacağını hissediyorum.

Bunca zaman, kendimi tek bir kişiye adamaktansa, bir şiddet çukuruna özgürce düşüp bir kazada ölmeyi tercih

edeceğimi düşündüm. Gerçekten kendimi hiçbir zaman tek eşli olarak görmedim. Ama Bran'la her şey çok

kolay oldu.

Aslına bakılırsa, Clara'nın pençelerini üzerinde gördüğümde beri ona çok erken sahip oldum ve ona tamamen

sahip olmam gerekiyordu.

Eğer onun içinse bağlılığa karşı olmadığımı fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

Bazıları başından beri onu bu amaçla kovalayanın ben olduğumu iddia edebilir. Eğer bir on yıl daha dolapta

kalsaydı, onunla birlikte olmak anlamına gelse muhtemelen kendimi tekrar içeri tıkdım.

Ben bu pisliğe o kadar aşığım ki. Son birkaç gündür pek de pislik davranmayan biri.

Kollarını korkuluklara dayamış, beni izleyecek şekilde başını yana eğiyor. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Sen."

Dudakları geniş bir sırıtişla kıvrılıyor. "Vay. Bu kadar mı takıntılısın?"

"Evet. Artık komik bile değil."

Omzunu benimkine çarpıyor. "Ben buradayken beni düşünmene gerek yok."

"Bunu Kolya'ya söyle. Artık beni dinlemiyor gibi görünüyor."

Gülüyor, sesi uzun ve o kadar mutlu ki, bunun arkasındaki nedenin ben olduğum için büyük bir gurur

duyuyorum.

Nilüfer çiçeği gülüşümü izlemek, beni de anında mutlu eden göz kamaştırıcı beş yıldızlı bir deneyim.

"Mücadelemden keyif alıyor musun bebeğim?"

"Sikinize ayrı bir varlıkmış gibi davranmanız çok komik."

"Seni benden daha çok dinlediğini düşünürsek gerçekten öyle."

Kasıklarına bakıyor ve fısıldıyor: "Dikkatli ol Kolya. Bunu daha sonra telafi edeceğim."

"Eh, bebeğim. Kolya'nın çok önemli bir sorusu var. Daha sonra şu anda olabilir mi?"

Kıkırdadı ve alaycı bir şekilde tekrar omzuma vurdu. "İkiniz de kendinize iyi bakın. Halka açık bir yerdeyiz."

"Evet."

"Somurtmayı bırak. Kaç yaşındasın? Beş?"

"Düşünüyordum da, baban işten dönmeden önce odana gidebiliriz, böylece seni yerim."

"Nikolai Sokolov." Rahatsız olmuş gibi davranarak nefes nefese alay ediyor. "Beni sadece seks için mi

kullanıyorsun?"

"Sabahın beşinde dudakları benim aletimin etrafındayken beni uyandıran adam böyle söylüyor."

Gülümsemesi baştan çıkarıcılıkla damlıyor. "Eh, seni benimle koşturmak ikna etmem gerekiyordu."

"Bana rüşvet vermene gerek yok. Ne olursa olsun seninle birlikte koşturdum."

"Bu seni bu şekilde uyandırmayı bırakmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Deli gibi duracaksın. Aslında o para birimini biraz daha kullanmalısınız." Rüzgar saçlarını yüzüne savururken

durakladım. Bran buna takıntılı olduğu için bilerek serbest bıraktım. Sık sık saç telleriyle oynuyor ya da şu anda

olduğu gibi onları kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Koşturmayı neden bu kadar seviyorsun?"

"Bu bir alışkanlık." Gözleri gölde kaybolur. "Bu bir başa çıkma mekanizması olarak başladı. Beşte uyanın, beş

buçukta koşun, yedide duş alın, yedi on beşte kahvaltı yapın, yedi otuzda stüdyo, dokuzda okul, okuldan sonra

arkadaşlar veya aktiviteler, sekizde duş, sekiz otuzda stüdyo, on otuzda uyuyun. Hayatımı programıma göre

sürdürmek

beni yalnız vakit geçirmekten ve dolayısıyla kendi kafamın içinde sıkışıp kalmaktan alıkoyuyor.”

“Bu yüzden mi kontrol için bu kadar savaşıyorsun?”

"Evet. Kalıpları, metodik kararları ve bir plana göre yaşamayı seviyorum. Anlamlılar ve beni kontrol altında

tutuyorlar.” Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme dolaşüyor. “İşte bu yüzden matraste büyük bir

kusursun. Sen dayanamadığım ve üç metrelik bir direk dokunmayacağım her şeysin.”

"Bebğim, biz çok farklı olduğumuz için uzak durmadın."

"Bunun senin aklına gelmesine izin verme."

"Çok geç. Damlayan çekiciliğime karşı koyamamanı seviyorum.

"Daha çok utanmazca flört etmek ve sürekli itmek gibi."

"Bu da çekiciliğiyle birlikte geliyor."

"İmkansızsın."

"Onu sevdiğini biliyorsun." Göz kırıyorum. "Ayrıca sen beni rahat bırakıyorsun ve bununla o kadar gurur

duyuyorum ki. Kontrolden vazgeçebileceğini ve senin zayıf noktalarını sana karşı asla kullanmayacağıma

güvenebileceğini bilmeni istiyorum.”

"Biliyorum," diye fısıldıyor ama sesindeki hüzünlü ton beni şaşırtıyor ama yüzü normale dönene kadar sadece

bir saniyelğine.

Daha o konuşmadan konunun kapandığını fark ettim. "Ne yapmak istiyorsun?

Başka turistik şeyler var mı? Belki bir hamur işleri turu? Kuzey Batı ve Londra'nın merkezinde birkaç gizli

İtalyan ve Fransız fırını biliyorum."

“Turistik şeylerden nefret ettiğinizi ve hatta birçok kişiden özür dileyip 'O Amerikalı, özür dilerim' diye

fısıldadığınızı sanıyordum. Anlayarak başlarını salladıklarına ve sana acıyormuş gibi görünme cüretinde

bulunduklarına inanamıyorum.

"Eh, çok yüksek sesle konuşuyorsun ve neredeyse büzüşüp ölene kadar yabancılarla göz teması kurmaya devam ediyorsun."

"Yakışıklılığım karşısında şaşkına döndüklerini sanıyordum."

"Daha çok senin istenmeyen ilgin karşısında dehşete düşmüş gibiyim. Bunu Londra'da yapmıyoruz.

"Tamam Londralı çocuk. Görünüşe göre herkes senin gibi bir grup züppe.

"Biz züppe değiliz. Biz başkalarının kişisel alanına ve mahremiyetine saygı gösterme konusunda büyük şampiyonlarız

."

"Bunu seninle yapmam."

"Bilmiyor muyum?" Koluma dokunuyor. "Söyle bana. Ne yapma modundasın?"

"Sen zaten benim istediğimi sağladın. Bugün istediğini yapabiliriz.

Bütün gün parkta dolaşın veya ördekleri izleyin. Önemli değil."

"Londra'ya ilk gelişiniz. Kırmızı telefon kulübelerinin önündeki klişe fotoğraflar da dahil olmak üzere tüm

deneyimi yaşamamanızı istiyorum."

"Bu benim ilk seferim değil. Daha önce ailem ve kız kardeşlerimle, birkaç kez de babamla birlikte burada

yaşayan vaftiz babasıyla tanışmaya gelmiştim."

"Ah. O halde neden sanki bu ilk defa oluyormuş gibi konuştun?"

Bir omuz kaldırıyorum. "Bunu seninle deneyimlemek istedim. Sanki ilk kezmiş gibi hissediyorum. Beni

randevuya çıkaracağını söylediğinde bu şansı kaçıramazdım.

"Seninle yapamam."

"En sevdiğin kişi olduğumu biliyorum. Şimdi bana söyle. Ne yapmak istiyorsun?"

"Zaten seni o fırınlara götüreceğim. Midenizde kira ödemededen yaşayan şeker canavarını doyurmamız lazım."

Bundan sonra..." Elini geriye doğru uzatınca saçını çekmesini bekleyerek gerildim ama o sadece ensesini

ovuşturdu.

"Benim için tekrar modellik yapar mısın?"

"Bir parça bile değil." Kocaman gülümsüyorum ve yanağını öpüyorum. "Senin için soyunmayı seviyorum."

"Her yerde çıplak olmayı seviyorsun."

"Her yerde değil. Senin için bebeğim." Sesim alçalıyor. "Sikimi kıcına gömmek ve altımda yalvarıp kıvrınmanı

sağlamak için sabırsızlanıyorum."

"Konuşmayı kes," diye tısladı alçak sesle ama hem gülümsemeyle hem de ereksiyonla mücadele ettiğini

söyleyebilirim.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, o resimleri üzerinde çalışırken sadece şort giyerek stüdyosunda takıldım.

O zamanlar Landon'un heykellerini, Bran tarafından doksanlardaki bir gösteriden daha hızlı bir şekilde iptal

edilmeden parçalara ayırmanın en iyi yolunu düşünüyordum.

Elinde bir fırçayla yanıma gelip göğsümün her yerini boyamaya başladığında, sonra şortumu aşağı kaydırıp

devam ettiğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Şimdiye kadarki en iyi ön sevişme.

Söylemeye gerek yok, hemen ardından onu yerde becerdim. O zamandan beri bana modellik yapıp

yapamayacağımı sordu ve ben de bu fırsatı değerlendirdim.

Göz ucuyla gördüğüm eskizlere bakılırsa, benim dövmelerimin aynısını yaptığını düşünüyorum ve bu iyi bir

işaret diye düşünüyorum. İnsanların resmini yapamamayı aşmasına yardımcı olmak için elimden gelen her

şeyi yapardım.

Astrid bana küçüklüğünden kalma pek çok tablosunu gösterdi ve onun tanrısal bir yeteneğe sahip olduğu açık.

İnsanları o kadar çok ayrıntıyla ve ruhla resmediyordu ki, herkesi, hatta benim gibi sanat konusunda cahil olanı

bile büyüleyecekti.

Bu ruh, şu anda yaptığı manzaralarda trajik bir şekilde eksik.

Bran bir şey söylemek üzereyken koyu tenli ve saçları rengarenk kurdelelerle tutturulmuş küçük bir kız onun

önünde durup ona bir papatya veriyor.

"Bu sizin için."

Gülümseyerek kadının önünde diz çöktü ve çiçeği kabul etme cüretini gösterdi.

"Teşekkür ederim. Kayıp mı

oldun?"

"Hayır, anneciğim sadece yavaş."

Gülüyor, sesi pürüzsüz bal gibi.

Ve bunun arkasındaki sebep ben değilim.

Küçük bir kızı suya atıp kahrolası ördeklere katılmayı mı düşünüyorum?

Evet, evet öyleyim.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü başını kaldırıp bana dik dik bakıyor. Çoğu insanın öyle olmasına rağmen bu

küçük pislik benden korkmuyor. Diyelim ki yürüyüşlerimiz sırasında köpekler beni seviyor ama sahipleri

kesinlikle sevmiyor. Ancak hem köpekler hem de insanlar Bran'i seviyor.

Umurumda olduğundan falan değil.

Ona kirpiklerini kırpıştırır herkese dik dik bakmak dışında. Bran onların ilgisinden o kadar habersiz ki ama aynı

zamanda benim hoşuma gitmeyecek kadar kibar ve insanların başlattığı her konuşmaya katılıyor.

Neden benim kötü şöhretli olduğum 'siktir git' havasını vermiyor ?

Çünkü o tam bir Yakışıklı Prens, nedeni bu. Onu başkalarıyla hoş sohbet ederken gördüğümde öldürücü veya

eğlenceli adam kaçırma düşüncelerine kapılmamak için çalışmam gerekiyor.

Ancak bu küçük kız yeni bir durum. Özellikle de benim üstün bakışlarıma karşı bağışıklığı olduğu için.

Bran'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor ve Bran da bir şey fısıldamadan önce dikkatle dinliyor.

Kız bıkkın bir şekilde iç çeker. "Ama neden? Peri masallarındaki prensler gibisin."

"Ben?"

"Tamamen."

Tamam, bu kadar yeter.

"Merhaba evlat." Bran'i yukarı çekip kolumu beline doladım. "O benim prensim. Geri bas."

"Nikolai!" Bana dirsek attı. "Onu korkutacaksın. Yapma."

"Şşş." Onu el sallayarak uzaklaştırıyorum.

"Nikolai!"

"Hmph." Bir elini kalçasına koyuyor. "Büyüdüğümde onunla evleneceğim."

"Hayal et."

Bran şimdiye kadar yanımda bir delik açmıştı.

"Nor!" Yaşlı bir kadın nefes nefese bize doğru koşarken sesleniyor. "Kaçmak konusunda ne demiştin...?"

Bran'in değerli Londralılarının aksine önümüzde duruyor ve bakıyor. Benden uzaklaşıyor ve her ne kadar

incelikli olsa da bundan hoşlanmıyorum.

Ama yine de pek çok insan homofobik pislikler, gerçi burada bununla karşılaşmadım ve kendi iyiliğim için

değil, Bran'ın iyiliği için minnettarım. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil, o umurumda.

Gerçi dün ya da ondan önceki gün herkesin önünde beni öpmesini umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Aramıza mesafe koymasını bekliyordum ama parmaklarını benimkine kenetledi.

Siktir et beni.

Belki artık gerçekten umursamıyordur. Bir gram bile utanç hissetmeden (ki hissetmemesi gerekirdi) elimi

tutuyor olması bende onu öpme isteği uyandırıyor.

"Bak anneciğim. Bir masal prensi ve hizmetkarını buldum."

"Bu onun hizmetkarı değil Nour." Özür dilercesine gülümsüyor. "Ben çok üzgünüm.

Etrafta koşmayı seviyor."

"Endişelenme." Bran gülümsüyor. "O çok güzel."

"Ah, teşekkür ederim." Kadın, kızının elinden tutup onu sürüklemeye başlıyor.

Çocuk Bran'a "Beni bekle" deme cüretini gösteriyor. Büyüyünce senin için geri döneceğim."

Annesi gülerek tekrar özür diliyor ve ben onu seri katil gibi göle atmadan önce kızı başından savıyor.

"Bakmayı bırak, Nikolai."

"O küçük pislğin siniri." Ona verdiği çiçeği kapıp yere fırlatıyorum.

"Cidden bir çocuğa küfür mü ediyorsun?"

"Sana ne fısıldadı?"

"Yardıma ihtiyacın var mı masal prensi?"

"O kahrolası..."

"Yani, gerçekten korkutucu bir hava yayıyorsun."

"Peki ona ne söyledin?"

"Bu bir sır."

"Gizli derken neyi kastediyorsun? Sakın bana benimki yerine çocuk tarafını tuttuğunu söyleme?"

"Bana gerçekten bir çocuğu kıskandığını söyleme?"

"Ya öyleyse?"

"Sen ciddisin? Senden önce hiç gerçek bir ilişki yaşamadım, sana kadar kimseyle yakınlaşmadım, benim sana

yaptığım gibi yaptığı çoğu şeyden hoşlanmamasına rağmen kimseyi sevmedim. Hala nasıl kıskanç

hissedebiliyorsun?

Gülümsememeye çalışıyorum, sonra burnumu kırıştırıyorum. "Bilmiyorum. Açıkça aşık oldun. Sen de ona

prens dedin. Jayden Adler. NASA Genel Merkezi. DC'de."

"Bu ayrıntıları o monoton ses tonuyla söylemeyi bırak. Gerçekten onun sırtına hedef koyuyormuşsun gibi

konuşuyorsun."

"Belki ben."

"Nikolai!"

"Evet bebek?"

Aileden öğrendiğime göre karanlık bakışlarıyla beni deli ediyor.

Büyükbabasından babasına, amcasına ve hatta psikopat kardeşine kadar. "Jay'e zarar vermeyeceksin. Onun

bu olayla hiçbir ilgisi yok."

"Senin onun savunmasına gelmen onun davasına yardımcı olmuyor. Annemin DC'de güçlü birini tanıdığına

eminim. Hmm..."

"Annem tekrar söyleyene kadar her şeyi unutmuştum. Jay ve ben sadece arkadaşız ve onun artık Birleşik

Krallık'a geri dönecek vakti yok."

"Yani zamanı olsaydı her şey farklı mı olurdu?"

"HAYIR. Neden biliyormusun?"

"Çünkü buna izin vermeyeceğim?"

"Çünkü hiçbir zaman bir prens istemedim. Ben dengesiz bir orospu çocuğunu tercih ederim.

"Hey! O benim!" O kadar geniş sırtıyorum ki parlak gözlerinde yansımamı görebiliyorum.

"Gülümseme. Bana büyüyeceksin.

"Huşu. Zaten öyle olduğumu sanıyordum."

"Cidden, sırtımayı bırak. Bunu başkalarıyla paylaşmayı sevmiyorum."

"Şimdi kıskanan kim?"

"Ben paylaşmıyorum Niko. Açık mıyım?"

"Ortak bir noktamız var."

"Yüzündeki o ifadeyi hâlâ silmedin."

"Tanrım, sakın ol. Sen aslında bir kontrol manyağıyken herkesin senin bu kadar altın bir çocuk olduğunu

düşünmesine inanamıyorum."

"Şikayetlerin mi var bebeğim? Bunları dile getirebilirsiniz ama dikkate alacağımın garantisi yok."

Dudaklarım aralanıyor ve kalbimin ağzıma doğru sürünerek ayaklarının dibindeki yere döküldüğünü

hissedebiliyorum.

Gülümsemesi soluyor. "Sorun nedir?"

"Az önce bana bebeğim dedin."

"Ah. Bu..."

"Bunun bir hata olduğunu söyleme."

"Öyle değildi. Bazen sana böyle seslenmek istiyorum."

Onu ceketinden bir avuç dolusu yakalayıp kendime doğru çekiyorum. "Seni öpmem lazım..."

Dudaklarını benimkilere yapıştırdığında ve en tutkulu öpücükle kendini kahrolası kalbime kazıdığında kelimeler

daha ağızımdan tam olarak çıkmıyordu. Beni özlemle, özlemle ve hâlâ itiraf etmekte tereddüt ettiği duygularla

öpüyor.

Beni hiç bırakmayacakmış gibi öpüyor.

Sanki benim onun için yandığım kadar o da benim için yanacakmış gibi.

Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum, lütfen ve teşekkür ederim.

35

NIKOLAI

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama sanırım gerçekten yoğun bir şeker komasından geçiyorum.

Geçtiğimiz iki gün boyunca Bran beni, arkasından tükettiğim bir kucak dolusu şekerle çıktığım tüm İtalyan,

Fransız ve Çin Mahallesi fırınlarına götürdü. Benim hamur işleri almamdan memnun olsa da, porsiyonlama adı

verilen sinir bozucu bir kavrama inanıyor.

Şekerin gelmiş geçmiş en büyük düşmanı.

Neyse, yine de bu iğrenç tatlı kremalı çörekleri bitirmem gerekiyor, sonra huzur içinde komaya girebilirim.

Ne yazık ki benim için yarın ayrılmak zorundayız. Bran daha uzun süre kalabilir ve projesi üzerinde buradan

çalışabilirken ben iki testi kaçırdım ve notumun ciddi şekilde düşme riskiyle karşı karşıyayım. Her ne kadar bu

umurumda olmasa da ailesinin önünde sorumsuz görünmek istemiyorum.

Neden okula gitmediğimi sorup duran kendi ailemden bahsetmiyorum bile. Babama ondan bahsetmiştim ama

yine de onun Landon'ın ikizi olduğundan bahsetmedim. Onun psikopat kardeşi gibi olduğu fikrine

kapılmaktansa onunla doğrudan tanışmayı tercih ederim.

Bu sabah bana söylediği gibi Astrid beni kesinlikle özleyecek. Bir bağ kurduk ve size söylüyorum, o muhteşem

kadın bir gün benim kayınvalidem olacak. Ancak müstakbel kayınpederim elde edilmesi zor olanı oynamayı

seviyor. Artık oğlunun bu özelliği nereden aldığını biliyorum. Ama onun huysuz halinin bile beni özleyeceğini

düşünüyorum.

Bran'ın benimle hiç şansı yoktu ve olmayacak.

Astrid ve ben artık çok iyi arkadaş olduğumuz için Bran'ın kesintilerinden haberi olup olmadığını öğrenmeye

çalıştım ama sanmıyorum. Tekrar ediyorum, onlar gerçekten harika ebeveynler, bu yüzden onun kötü

alışkanlıklarını keşfedselerdi onu kendi haline bırakacaklarından şüpheliyim.

Yapmamış olmaları mantıklı. Her zaman bir saat takıyor ve en sinir bozucu kısmı, hangi duyguları göstereceği

konusunda çelik gibi bir kontrole sahip olması. Onu ilk tanıdığımda çoğu zaman onun buz gibi olduğunu

düşünmüştüm, halbuki aslında her şeyi içine mühürleme konusunda olağanüstü derecede iyiydi.

Anne ve babasının bile onu açmaya ikna etmekte zorlandığını söyleyebilirim. Kesintileri öğrenmemin tek

sebebi bir tesadüftü ve sonrasında onu panik atağa sürüklemiştim.

Annesi ve babası onu zorlamaktan kesinlikle hoşlanmazlar. Bu benim lotus çiçeğim kadar içine kapanık ve içe

dönük biriyle başa çıkmanın en iyi stratejisi olmayabilir.

Ama sorun değil. Ben kötü adam olabilirim ve onu zorlayabilirim. Bunu yapmak zorundayım, çünkü kendilerini

kesen insanlar ve bunların zihinsel sonuçları hakkında bir şeyler okudum ve onları yalnız bırakmak asla iyi bir fikir değil.

Söylemeyi sevdiği gibi daha iyi olamaz. Bu, ilk etapta bunu yapma nedenini ele almadan bırakabileceği bir bağımlılık değil.

Kendini kesen insanlarla dolu forumlarda genel fikir, acıyı gidermeleri gerektiği yönünde. Adamlardan biri,

kanın aktığını görünce nihayet rahat bir nefes alabildiğini söyledi.

Bu görüntü karşısında midem bulandı çünkü Bran'ın da aynısını yaptığını hayal edebiliyordum. O lanet kapalı

banyoda. Şeytanlarıyla savaşıyor ve kan kaybediyor.

Tek başıma.

Bu artık gerçekleşmeyecek.

Adaya döner dönmez kafasını kemiren akıl kanserini ele almalıyız.

Onun varlığı beni intihara yönelik görevlere gitmekten alıkoydu, bu yüzden onun kendini yok etmesine izin

vermeyi reddediyorum.

Belki de ona sağlıklı olması gerekenden daha fazla uyum sağladığım içindir ama o bugün kendinde değil. Bu

sabah başladı ama biz dışarı çıktıktan sonra biraz rahatladı. Ancak akşam yemeği sırasında gerginleşti.

Asgari kelimeler. Tek heceli cevaplar. Babasıyla her zamanki şakalaşmanın gözle görülür bir şekilde yokluğu.

En kötüsü de benden uzak durmasıydı

; çocukluğunun geçtiği evde geçirdiğim süre boyunca yapmadığı bir şeydi bu.

Önceki akşam yemeklerine göre değişen tek değişken Astrid'in menajeri Grace'ti. Sahte bir kahkaha atan ve

saçma sapan şarap tüketimi olan orta yaşlı sarışın bir kadın.

Astrid, Bran'ın kendisiyle sözleşme imzalamasını istediği için bir miktar yanlış anlaşılma yaşadıklarını ancak

Bran'ın Landon'un kendisini tanıştırdığı menajeri seçtiğini söyledi.

Mesaj yoluyla bundan bahsettiğinde sesinin ne kadar mutlu çıktığını hatırlıyorum.

Aslında kardeşinin onun yeteneğini nasıl fark ettiğini ve onu menajeriyle tanıştırdığını anlatıyordu.

Astrid'e göre bu menajer Grace'in yeteneğinin yanından bile geçemez ama kendisi anlamasa da Bran'ın

kararına saygı duyuyor.

Akşam yemeğinden sonra Bran'ın bulaşıkları mutfığa taşımasına yardım ediyorum. Gitmek üzere döndü ama

bileğinden tutup onu tezgâhın yanında durdurdum.

Muhtemelen geç saatlere kadar ayakta kalıp erken kalkmaya çalıştığı için bitkin bir halde bana bakıyor. Bu

sabah yatakta kalmamız ve uygunsuz bir saatte koşuya çıkmamız konusunda ısrar ettim. Bunu çatı katında

birkaç kez yaptı ve ben bunun onun bugün daha rahat hissetmesine yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu

onu daha da tedirgin etmekten başka bir işe yaramadı.

Hareketlerinde ya da ifadesinde bu görünmüyor ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyor.

İçlerindeki boşluğu görmek, karnıma bir bıçağın saplanmasıyla farklı değil.

Elinin arkasını okşuyorum. "İyi misin?"

"Evet. Neden olmayayım?"

"Orada rahatsız oldun bebeğim. Eğer kadından baskı falan yüzünden hoşlanmıyorsan, artık onunla akşam

yemeği yemeyi reddet. Eminim annemle baban anlayacaktır."

"O şu anda annemin menajeri ve neredeyse ailesi."

“Aile her şey için bedava geçiş hakkına sahip değil. Beni sinirlendiren aile üyelerimin yanına gitmiyorum. Yani,

bir kadınla evlenip ona Rus yeğenleri verdiğim sürece erkeklerle yatmanın sorun olmayacağını söyleyen

homofobik amcam.”

İfadesi yumuşadı ve derin nefeslerinin her birinde o boşluğun bir kısmı çatlayıp yok oldu. "Üzgünüm."

"Sebepsiz yere özür dilemek konusunda ne demiştım?"

“Bir nedeni var. Yargılandığını hissetmenden nefret ediyorum.

“Onu ve onun işe yaramaz, tamamen anlamsız fikirlerini daha az umursamıyordum. Babamın dediği gibi gidip

kendini becerebilir.”

"Tanrı. Hiçbir şeyi veya hiç kimseyi umursamadan dünyaya orta parmağını vermeni seviyorum.

"Eğer hak ettikleri buysa, alacakları da tam olarak budur."

"Yaptın mı..." diye sözünü kesti. "Unut gitsin."

"Bana sormak istediğin bir şey varsa sor."

Elleri kalçalarımına iniyor, yüzü biraz kırılğan, hatta savunmasız görünüyor. “Mafya içindeki geleceğini düşündün

mü? Amcanın söyledikleri mantıklı ve sen kadınlardan hoşlanmıyorsun, o yüzden bunu imajın için

yapabilirsin..." “Bunu bitirme,

yoksa sana kızarım. Sırf mafya uğruna ya da imaj uğruna evleneceğimi ya da bir şeyler yapacağımı mı

sanıyorsun? Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?

Boğazı bir yudumla yukarı aşağı hareket ediyor. “Hayır ama çocuk sahibi olmanız gerekmiyor mu?”

"İstemezsem yapmam. Bu benim kararım ve başkasını ilgilendirmez."

“Ama bir erkekle birlikte olmak konumunuza zarar vermez mi? O hayatın heyecanını ne kadar sevdiğini

biliyorum, bu yüzden onu kaybettiğini görmekten nefret ederim.

“Yapmayacağım. Jeremy, Vaughn ve ben o imparatorluğu yöneteceğiz. İkisi Bratva'nın en önemli mirasçıları ve

benim cinselliğimi umursamıyorlar, dolayısıyla kafasını yerinde tutmak isteyen kimsenin umurunda değil.

"Vaughn?"

“Pakhan'ın oğlu. Onu başlangıçta görmüş olabilirsiniz. Beyaz maskeyi takıyordu.”

“Ah, doğru. Ama onu hiç buralarda görmedim.”

“Ve asla bunu yapamayacaksın; en azından adada. Amerika'da yaşıyor ve inisiyasyonlar için buraya geliyor.”

Çenesini avuçladım. Önemli olan şu ki, güzel kafanı benim durumum konusunda endişelendirme. İstedğim

şey için dişim ve tırnağımle savaşıcağım. Anlaşıldı mı?”

Başını sallıyor.

Başımı yemek odasına doğru eğdim. "İstedğini yapıp cadıyı görmezden mi geleceksin?"

“Annemin sergisinden sonra. Peki Nikolai?”

"Hmm?"

"Grace'le konuşmayacağına bana söz ver."

"Neden?"

Avuçları yanaklarıma dolarken titriyor. Sesindeki heyecan bir saniyeden kısa sürede tüylerimi diken diken etti.

"Bana söz ver.

Lütfen."

"Tamam, söz veriyorum."

Uzun bir nefes verdi ve dudaklarını benimkilere sürttü.

"Teşekkürler."

Beni bıraktığında hareketleri akıcıydı ve hatta gülümsüyordu.

"Bana modellik yapmak ister misin?"

"Her zaman."

"Beni stüdyoda bekle. Sadece babamla konuşmam gerekiyor, orada olacağım."

Gitmeye başladı ama arkasını

döndü ve beni tekrar sert ve hızlı bir şekilde öptü, sonra dudaklarıma doğru

fısıldıyor: "Sana doyamıyorum

bebeğim."

Ve sonra sanki kalbimi söküp yanında götürmemiş gibi gidiyor.

Siktir et beni.

Onu kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım ıssız bir adaya kaçırmadan önce biraz sakinleşmem gerekiyor.

Banyoda ellerimi yıkamaya gittiğimde, koridorda bana doğru yürüyen Grace'i gördüm.

Bran'e onunla konuşmayacağıma dair söz verdiğimi biliyorum ama önümde duran o oldu. Teknik olarak

sözünü bozan ben değilim.

Sanki topuğunun altına sıkışmış bir hamamböceğiymişim gibi bana bir kez daha bakıyor, sonra kaynayan bir

kibir havasıyla çenesini kaldırıyor.

Kollarını kavuşturmuş, cadı gibi uzun kırmızı tırnakları siyah ceketinin koluna sabırsızca vuruyordu. "Yeniden,

isminiz nedir?"

"Eğer hatırlamıyorsanız, bu demansın erken bir belirtisi olabilir. Doktorunuzu aramanızı öneririm."

"Komik olduğuna mı inanıyorsun?"

"Kasten değil."

"Sadece göremiyorum."

"Demansın mı? Hiç kimse erken aşamalarda bunu yapmaz.

"Senin gibi birinin" -bunu bir kez daha küçümseyerek yapıyor- "Bran gibi nazik bir adamla nasıl birlikte

olabileceğini anlamıyorum. Hiç de mantıklı değil."

"Peki bu seni ilgilendirir çünkü?"

"Yeteneklerini ve zamanını senin gibi suçlulara harcadığını görmek hoşuma gitmiyor. Onu bir şeyle tehdit etmiş

olmalısın."

Sırtımı duvara yaslıyorum. "Yine söylüyorum, bunun seni neden ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum. Bunu

söylemekten nefret ediyorum ama sinir bozucu bir Karen gibi konuşmaya ve görünmeye başladın. Bran ve

benim ilişkimizde ne yaptığımızın seninle hiçbir ilgisi yok. Geriye kalan saygınlığınızı toplayın ve uzaklaşın."

"İlişki?" Gülüyor, sesi gırtlaktan ve şeytani. "İlişki diyorsun. Sen hayal görüyorsun oğlum. Bran bunları yapmaz."

"Benimle öyle."

"Onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?" Sesi ve yüzü buz gibi oluyor.

"Sen büyük planda bir hiçsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Kollarını çözüp parmağını bana doğrultuyor. "Bu, geri çekilip onu yalnız bırakman gerektiği anlamına geliyor."

"Ya da ne?"

"Bunun cevabını istemiyorsun."

"Hayır, istiyorum."

Boncuk gözlerinden kötü bir bakış geçiyor, sonra saçlarını savuruyor.

"Bana numaranı ver. Sana bir veda hediyesi göndereceğim."

Ben onunla dalga geçmek için bunu yaptıktan sonra kalçalarını sallayarak ve saçını savurarak uzaklaşıyor.

Bran'in onun yanında rahatsız olduğunu unutun. O kaltağı hiç sevmiyorum.

Toplum içinde çok iyi sakladığı,

özel hayatında da kolaylıkla gösterdiği uğursuz bir yanı var ve bu başlı başına bir tehlike işareti.

Acaba sadece menajer olayı yüzünden strese girmemiş olabilir mi?

Bunu ona daha sonra sormak üzere not aldım.

Ayaklarım beni stüdyoya götürüyor ve Bran'in haberi olmadan etrafı gözetleyebileceğimi fark ettiğimde muzip

bir şekilde gülümsüyorum.

Üzerinde çalıştığı şey hakkında çok gizli davrandı ve bana sabırlı olmamı söyledi ama ikimiz de buna sahip

olmadığımı biliyoruz.

Eskiz defterini kaptım ve düzinelerce eskizimi gözden geçirirken dudaklarımı araladım. Düşündüğüm gibi

dövmelerim değil, gerçek yüzüm.

Yüzümün sayfalar boyunca farklı açılardan çekilmiş, saçlarımın çoğunlukla açık olduğu sayfalar var, ancak

saçlarımın at kuyruğu veya topuz şeklinde bağlandığı yerler de var.

Ve gözlerime pek çok ayrıntı yerleştirdi. Bazıları dik dik bakıyor, diğerleri gülümserken ona baktığımda, ama

favorilerim

seks sırasında gözlerimdeki yoğun bakış.

Siktir et beni. Yıllardır ilk kez gözlerini çizdi ve onlar benim.

Aşağıdaki sayfalar tam vücut çizimleridir ve siktirin beni. Kaşımı kaldırmamdan, gülümsediğimde ağzımın

kenarında beliren minik gamzeye kadar ayrıntılar konusunda o kadar titiz ki.

Sanki bir aynaya bakıyormuşum

gibi.

Yarım saat gibi görünen bir süreyi eskizleri inceleyerek geçiriyorum. İşim bittiğinde, çoğu çıplak olan, benimle dolu iki not defteri daha buldum.

Nilüfer çiçeğim iffetli biriymiş gibi davranabilirdi ama beni çıplak görmekten hoşlandığını biliyordum.

Kendime not: Bundan sonra çatı katında çıplak dolaş.

Onları gözden geçirirken ve her ayrıntıyı açgözlülükle hafızama kaydederken sırtıtışım kalıcı oluyor.

Ama sonra değişir.

Farklı bir şey gördüğümde gülümsemem düşüyor.

Beni yarı çıplak çizdi ve sanırım onun silueti yanımda ama yüzü yok. Bir sonraki sayfada yüzünün bir hatları var

ama yüz hatları kaotik siyah çizgilerle dolu. Bir sonraki sayfada o kadar derin siyah çizgiler çizdi ki, bunlar

kağıdı deldi.

Kahretsin.

Lütfen bana onun kendisini böyle gördüğünü söyleme.

Telefonum titriyor ve o olduğunu düşünüyorum, bu yüzden eskiz defterlerini tam olarak bulduğum yere

koydum.

Telefonumu çıkardıktan sonra aniden susuz kaldığımı hissettim ve masanın üzerinde tuttuğu sürahidan bir

bardağa su döktüm.

Tanımadığım bir numaradan aldığım mesajı açtığımda cam havada asılı kalıyor.

Veda hediyen.

Ekteki videoya tıklıyorum ve tüm vücudum geriliyor.

Güvenlik kameralarında peluş halılı ve beyaz kanepeli gösterişli bir oturma odası görülüyor. Bran'ın on beş ya

da on altı yaşından büyük olmayan daha genç bir versiyonu köşede oturuyor ve bir not defterine karalamalar

yapıyor. Grace'in hemen yanında oturduğunu ve ince kolunu omzunun üzerinden attığını gördüğümde

parmaklarım camı sıktı. Kırmızı saten bir kaşkorse ve kesinlikle uygun olmayan bir şort giyiyor.

"Anlamıyorum." İç çekiyor. "Lan'da bende olmayan ne var?"

"Hiçbir şey tatlım," diye mırıldandı ve onun saçını okşadı.

"Ama bütün kızları tavlıyor."

"Onların hiçbir önemi yok. Büyüklük için yaratılmış olan sensin."

"Gerçekten mi?" Utangaç ve umutlu bir tavırla ona bakıyor ve kalbim göğüs kafesimin altında hızla çarpmaya

başlıyor.

"Gerçekten mi." Onun sinir bozucu sahte yumuşak sesi havada yankılanıyor.

"Kızlara gelince, onlar bir hiç.

Daha olgun ve güzelim. Ve tahmin et ne oldu? Seni ondan çok daha karizmatik buluyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

Kadın onu öpüyor ve o da onu öpmek için elini boynuna doluyor ama bu en iyi ihtimalle tuhaf ve güvensiz bir

durum.

O lanet pislik gömleğinin düğmelerini açarken bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

"Ondan daha iyi olduğunu

hissetmeni sağlayacağım ve bir gün seni onun tanrısı yapacağım."

Bir kez başını salladı ama kadın boynunu ve göğsünü öpüp pantolonunu indirirken ona dokunmadı. Elini

penisinin etrafına doladığında kıvranıyor. Şortunu bacaklarından aşağı kaydırırken kaçmaya çalışıyor ve

kendini onun üstüne konumlandırıyor.

"Ben...bundan hoşlanmadım," diye fısıldıyor ve sesi o kadar alçak ki, ses yüksek olmasaydı duyamazdım.

"Şşt, tatlım. Bundan keyif alacağınıza söz veriyorum." Onu birkaç kez daha sarsıyor.

"Gördün mü, zaten sertsin."

"Grace..." Yutkunuyor, tüm vücudu kırmızıya boyanıyor. "Seksi sevdiğimi sanmıyorum... lütfen dur..."

"Saçma tatlım. Herkes seksten hoşlanır. Saçını okşuyor ve sonra fısıldıyor:
"Kardeşinle karşılaştırıldığında

ucube olarak görülmek istemezsin, değil mi Bran? Annen ve baban çok hayal kırıklığına uğradı."

Başını bir kez salladı ve kadın tek seferde üzerine çöktü. Çığlık atıyor. Ve bu zevkten değil.

Çığlık atıyor ve sesi "Hayır..." gibi çıkıyor

ama artık onun söyleyeceklerini dinleyemiyorum çünkü kadın inlerken eliyle ağzına vuruyor. Kıpırdamaya

çalışırken çıkardığı boğuk sesler, hayatımın geri kalanı boyunca peşimi bırakmayacak.

"Mmmmno... Mmmm... Mmmm..."

Havada bir kırılma sesi yankılanıyor ve koluma bir yanık yayılıyor.

Camı kırdığımı, suyun ve kanın bileğimden aşağı süzülüp yere damladığını hissedebildiğimi söyleyebilirim ama

bakışlarımı yüzünden ayıramıyorum.

Karışıklık.

Acı.

Öfke.

Çevremde hayvani hırıltılar yankılanıyor ve bunların bana ait olduğunu anlıyorum.

Vücudum o kadar aşırı bir öfkeyle titriyor ki görüşümü siyahla dolduruyor.

Var olduğunu bilmediğim Şeytanlar kan dolaşımına hücüm ediyor ve gözlerimin arkasında basınç oluyor.

İzledikçe ve dinledikçe biliyorum, biliyorum ki bundan bir daha asla geri dönmeyeceğim.

36

BRANDON

Bazı günler iyi olduğumu hissediyorum. Biraz nefes alabiliyorum, hareket edebiliyorum, koşabiliyorum, konuşabiliyorum ve gülümseyebiliyorum.

Var olabilirim ve berbat kafamdaki mecazi kanamadan acı çekmem.

Diğer günlerde, güzel zamanlar için cezalandırıldığımı hissediyorum. Hiç hakkım yokken mutlu hissettiğim için cezalandırılıyorum.

Bileğimin kaşındığı ve zihnimin yakıcı duyguların ve nabız atışlarının hicivine dönüştüğu günler.

Boktan gururum yüzünden kontrolü bıraktığım günden beri beynime akan yapışkan mürekkeple boğulmadan nefes almanın zor olduğu günler.

Bugün o günlerden biri.

Bugün şimdiye kadar tanıştığım en güzel, en şefkatli ruhun kucağında uyanmakla ve lanet mürekkebimin onun

her yerine bulaştığını hissederek başladım.

Onu lekelediğimi, o da oraya gömülene kadar onu varoluşumun berbat kara deliğine daha da derine kazdığımı

hissettim.

Ta ki benim gibi çıkış yolu kalmayana kadar.

Bu yüzden beni görmesini istemiyordum. Kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Çünkü içeriye bakmak için mükemmel görüntüyü aştıkları anda, en büyük düşmanı kendi zihni olan kirli,
omurgasız bir pislik bulacaklar.

Nikolai göğsündeki lekeleri silerek ve onu okşadığımı düşünerek uyandı.

Gülümsedi ve ruhumdaki o çamurlu deliğin derinliklerine düşmeden onun gözlerine bakamadım .

Gülümsedi ve bir süreliğine sorun olmadı.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Ta ki Grace akşam yemeğine gelmeye karar verene ve ben yine onun karşısına oturup şeytanlarım tarafından

parçalanmıyormuşum gibi davranmak zorunda kalana kadar. Midem yemeği tekrar yukarı atmamı istediğinde

yemeği yutmak ve zorla aşağı atmak zorunda kaldım.

Nikolai etraftayken daha da kötüydü. Beni dış katmanımı soyup tüm çirkin kısımları görebilirmiş gibi izledikçe

mide bulantım daha da kötüleşti.

Bölünen bir migren başımın arkasına vuruyor ve stüdyoya yürümeye çalışırken görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ofisinden dışarı fırlamadan önce babama yarın yola çıkma düzenlemelerimizi zar zor anlatabildim.

Eğer kalsaydım patlayacaktım. Son zamanlarda kendimi saatli bir bomba gibi hissediyorum; nankör bir velet

gibi içimdekileri döküp annem için her şeyi mahvetmenin eşiğindeyim.

Grace onu imzaladığında çok mutluydu. Lan yerine bana özel ders vermeye karar verdiğinde çok sevinmiştim.

İlk kez sanat dünyasından biri, senden daha kutsal olan ikizim yerine bana dahi dedi.

İlk defa kendimi ondan daha önemli hissettim.

Lan, Grace'i hiçbir zaman sevmeyi ya da onunla anlaşılamadı ve bu da benim onun tuzağına daha da düşmeme

neden oldu.

Bana onun derslerine girmememi ve bize birlikte ders verebilmek için resim öğretmeniyle konuşacağını

söyledi. Ama ben "Bu seni ilgilendirmez pislik" ve "Bu kadar kıskanmayı bırak" gibi şeylerle karşılık verdim ve

sırf inadına ona gittim.

Ancak büyüdükten sonra iki şeyin farkına vardım. Bunlardan biri, genç yaşlardan beri Lan'ın narsisizmi

onunla çatıştı ve muhtemelen istemedi de olsa onu olduğu gibi görüyordu. Onu seçmemesinin

nedeni onu kontrol edememesiydi. Her zaman o kadar keskin ve manipülatifti ki onun taktikleri onda işe

yaramazdı.

İkincisi, o sırada beni tımarlıyordu. Doğru şeyleri söyledi, doğru düğmelere bastı ve sanata olan sevgimi ve

ailemi beni istediği yere itmek için kullandı.

Ve bir cazibe gibi çalıştı.

Onun için. Ben değilim.

Grace'ten önce bile fiziksel dokunuşlardan hoşlanmazdım. Birkaç kızla seviştim ve bazıları bana ara sıra oral

seks yaptı ama bana her dokunduklarında onları uzaklaştırmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Oyunu

oynamalı ve sorun yokmuş gibi davranmalıydım.

Lan, Eli ve Remi sevişmenin çok fantastik olduğunu söyleyip duruyordu ve onların erkek konuşmalarında

kendimi son derece yabancılaşmış hissettim. Bu yüzden kısa bir süreliğine eşcinsel olabileceğimden

şüphelendim. Belki de fiziksel temasın iğrenç olmasının nedeni farklı bir takımda oynamamdı.

Bu düşünce beni sonuna kadar korkuttu. Lan neden eşcinsel ikizi olamıyor diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Neden ben olmak zorundayım? Zaten herkesin dikkatini çekme konusunda çok başarılı, öyleyse neden en

azından farklı olamıyor?

Ancak bu düşüncenin hiçbir inandırıcılığı yoktu. Soyunma odasında soyunan takım arkadaşlarıma hiç ilgi

duymadım ve oldukça fit vücutları vardı. Onlara asla bilinçaltımda bile bakmadım ve onları hiçbir zaman takım

arkadaşlarından başka bir şey olarak görmedim. Ancak teoriyi test etmem gerekiyordu.

Bir gece bunun için gittim. Okulda eşcinsel olduğunu açıkça belirten bir çocuk vardı ve sık sık yakışıklı

heteroseksüel erkeklerle flört ediyordu; Lan ve ben de buna dahildik. Bir parti sırasında flört ederek ve

dokunarak beni takip ettiğinde, beğenip beğenmediğimi görmek için onu öptüm.

Neredeyse ağzına kusacaktım.

Belki de onun çok gösterişli olmasından ve benim bundan hoşlanmadığımdan kaynaklandığını düşündüm.

Birkaç çocukla daha denedim ama sonuç aynıydı. Tiksindiğimi hissettim ve bir öpücüğün üstesinden

gelemedim.

Heteroseksüel, biseksüel ya da eşcinsel olmadığım ortaya çıktı. Arızalı bir makine gibi kırılmıştım. Lan ve ben

annemin rahmindeyken her şeyi aldı ve bana hiçbir şey bırakmadı. O zamanlar bu bende çok fazla stres yarattı

ve bu konuyu babamla konuşmak istedim ama kendime gelemedim.

Hayal kırıklığına uğrayacağını falan düşündüm.

Lan yüzünden başı ağrıyordu ama kardeşim ona bitmek bilmeyen sevişme maceralarını anlattığında sırtarak

dinliyordu. Babam onun birçok hareketini kabul etmiyordu ama kardeşimin dış dünyada kendini nasıl idare

ettiğinden her zaman geri dönülmez bir şekilde gurur duyuyordu.

Lan'i o kadar kıskanıyordum ki, o kadar kıskançlıkla doluydum ki ondan uzaklaşmaya başladım. Kırıldığım için

onu suçladım. Onun gibi olmadığım için ondan nefret ediyordum. Benim hiçbir şeyim yokken her şeye sahip

olduğu için onu küçümsüyordum.

Bu son derece mantıksızdı ama on beş yaşındaki o aptal, öfkeli bende hiçbir mantık yoktu.

En büyük hatam Lan hakkındaki hoşnutsuzluğumu Grace'e dile getirmektir.

Sırtlan gibi ona tutundu ve beni tam istediği yere götürdü.

Güçsüz. Umutsuz. Kullanılmış.

O zamandan beri, üzerime becerdiği süre boyunca baktığım elimdeki mürekkep noktasına battım. Ben çılgın

atıp ona durması için yalvarırken. Lanet bir zayıf gibi.

Onunla dövüşebilirdim ya da onu itebilirdim. Ergenliğe oldukça sert giriyordum ve fiziksel olarak kesinlikle

ondan daha güçlüydüm. Ama kafam fazlasıyla karışmıştı, bana gösterdiği ilgiye fazlasıyla kapılmıştım,

herkesle seks yapma fikrinden nefret etme fikrinden fazlasıyla korkmuştum ve dehşete düşmüştüm.

Sol elimi kesmemin sebebi o gün onu öptüğümde ensesine doladığım el olmasıydı. Ona beni tamamen ihlal

etme fırsatını verdiğimde.

Sık sık o eli kesme fantezileri kurdum. Parçalara ayırmak. Zihinsel ölüm belgemi imzalayan kanserli organın

çıkarılması.

Her gün #YeniGün ile hikayeler yayınlamamın nedeni, bir gün daha hayatta kaldığım için, kafamın bana galip

gelmesine ve beni akıl sağlığımın uçurumundan aşağı itmesine izin vermediğim için gurur duymamdı.

Sekiz yıldan fazla zaman geçti ama tüm deneyim boyunca içimi kaplayan mürekkepten ve mide bulantısından

hâlâ kurtulamıyorum.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Onun dairesinden çıktıktan sonra, sokaklarda dolaşarak, yağmurda sersemlemiş

bir ifadeyle yürüyerek geçirdim. Sırılsıklam olmama rağmen hissettiğim şey fiziksel bir rahatsızlık değildi.

Hayır.

Aklıma kadar donmuştum, soğuk ve donmuştum.

Eve geldiğimde iki saat boyunca duşta durdum. Ama beni durulayan su değildi.

Üzerime siyah mürekkep aktı, gözlerimi, burnumu ve kulaklarımı kapladı ve tekrar tekrar düşün zeminine

öğürene kadar boğazıma sıkıştı. Bir noktada kuru bir şekilde kabarıyordum. Tüm bu süre boyunca güçlü bir

çiçek parfümü burun deliklerimi ve boğazımı tıkadı ve onun kırmızı lanet tırnakları beni boğdu.

Yatağıma gitmedim. Yapamadım.

Ne zaman hareket etsem hayaletinin tam arkamda kıkırdadığını ve cıvıladığını, tırnaklarının koluma battığını

hissediyordum.

Bunu tekrar yapmasından çok korkuyordum.

Ben de Lan'in odasına koştum. Gerçekten ironik, çünkü iki yıl önce ayrı odalarımızın olmasını talep eden

bendim. Lan bunu asla istemedi ve daha sonra çok önemsizleşti.

Ancak kapısının önünde durduğumda bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Yatağından fırladı ve bana ne

olduğunu sordu.

"Hiçbir şey" diye fısıldadım. Bana sarılabilir misin?"

Kolları bana dolandığı anda yıkıldım. O kadar uzun süre onun göğsünde ağladım ki, sanırım bayıldım.

Kardeşim tüm bu süreçte bana destek oldu ve insanları nasıl sakinleştireceğini bilmesede sürekli sırtımı

okşuyordu. Beni yatağına taşıdı ve kollarında uyumama izin verdi.

"Bana bunu sana kimin yaptığını söyle ki, onları sonlandırabileyim" diye fısıldadı.

Daha sonra hayatında ilk kez bana yalvardı.

Ona gerçek sebebi söylemedim. Bunun yerine sanatla, okulla ve ilgiyle nasıl mücadele ettiğimi anlattım. Ayrıca

onun kadar güçlü fikirli olmadığımından nefret ettiğimi yüksek sesle itiraf ettim.

Bu bir süre işe yaradı ama bana inandığını sanmıyorum.

Daha sonra yaşadığım deney aşaması beni kışkırmadan ısırdı ve bazı homofoblar benimle alay etmeye ve bana

hakaret etmeye başladı.

Lan, çöküşün bundan kaynaklandığını düşünüyordu ve onları nasıl hedef aldığını ve hayatlarını nasıl bir kabusla

çevirdiğini ilk elden gördüm. Bugüne kadar hiçbiri toplumun işleyen bir üyesi değil.

Lan uzun bir süre beni izlemeye devam etti ama ben zaten cepheler inşa etmekte ve imajımı

mükemmelleştirmekte iyiydim.

Erkeklerle deney yapmayı bıraktım ve kızlara yöneldim çünkü beni Lan gibi hissettiriyorlardı. Dümdüz. Yüksek

seks dürtüsü. Normal.

Grace'e gelince, kısa süre sonra onunla ilgilendim.

Olanların görüntülerini bana şu başlıkla birlikte göndermekle hata yaptı: Bunu inceleyin ve ham yeteneğinizi

serbest bırakın.

Anneme iş nedeniyle ya da aklına gelen her türlü bahane nedeniyle derslerime ara vereceğini söyleyen kişinin

kendisi olması gerektiğini söyledim. Eğer yapmasaydı, görüntüleri anneme gösterecektim.

Bu bir yalandı. Bunu kimseye göstermektense ölmeyi tercih ederim.

Grace dehşete düşmüştü. Bu işte birlikte olduğumuzu ve ondan hoşlandığımı düşünüyordu. Hatta onu

kullandığımı hissettiğini bile söyledi.

Onu kullandım.

Ben.

Bana saldırdığını düşündüğü için değil, itaat etti. Hayır. Reşit olmayan biriyle seks skandalı korkusuydu.

Bugüne kadar bunun rızaya dayalı olduğuna inanıyor ve bana sık sık 'eski güzel günleri' tekrar ziyaret edebileceğimizi söylüyor.

O benim yakın hayatımdan çıkmıştı ama annemin kariyeri Yüce Grace Bruckner'a bağlıyken asla tamamen

ayrılmamıştı. Onun tarafından dikkate alınmak için çok çalıştı ve bunu mahveden ben olamazdım.

Ben de bıçağı kanıyla birlikte yuttum ve her şey yoluna girecekmiş gibi davrandım. Onu cesaretlendirdim. Ben

de onu öptüm. Bana sunduğu güç duygusuyla kendimi sarhoş hissettim.

Bir erkeğe bir kadın tecavüz edemez.

O zamandan kalma mide bulantısı hayatımın geri kalanında beni takip etse de kafamda kalan damga bu.

Daha da kötüleşti, iyileşmedi ama kontrol altına aldım. Kendimin iyi olduğuna inanıyordum.

Ta ki Nikolai hayatımı işgal edene ve beni ne kadar temelden kırılmış olduğumu görmeye zorlayana kadar. Ne

kadar saklanırsam saklanayım hâlâ çıplak ve yalnızım.

Yıllarca saklandığım gerçek küllerden doğdu. On beş yaşındaki versiyonuma ihanet ettim ve o çürümeden

ayağa kalktı ve aynadaki yansımasına dönüştü. O, mürekkep havuzuna ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için

beni asla affetmeyecek gözlere dönüştü.

Nikolai beni temelden değiştirdi çünkü yıllardır kendime söylediğim yalanları yerle bir etti. Kendimi normal,

heteroseksüel olduğuma ve geçmişten tamamen etkilenmediğime inandırırsam eninde sonunda buna

inanacağımı düşündüm.

Ama bu boş bir hayaldi.

Nikolai'yla birlikte olmak acı veriyor çünkü kendimden nefret etmeme rağmen onu arzuluyorum. İskelet

dolabımın arkasına ittiğim kırık parçaları onarabilmek için ona ihtiyacım var.

Ve bu yanlış.

Onu kullanıyorum ve bana ne kadar aşık olursa olsun, eninde sonunda geri tepecek ve bizi paramparça

edecek.

Onu elimde tutmak istiyorsam kendimi düzeltmem gerekiyor.

Onu bu kadar uzun süre yabancılaştırdıktan, bir kenara ittikten ve susturduktan sonra on beş yaşındaki

kendimle konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Koridorun sonunda beni bekleyen kadını gördüğümde kaslarım geriliyor ve migren ağrılarım daha da artıyor.

İçimdeki nabızları o kadar güçlü bir şekilde koşma ve saklama ihtiyacı, görüşüm bulanıklaşıyor.

Yine de bu kadına duyduğum derin nefreti bastırarak sabit adımlarımla yürüyorum.

Birkaç hafta daha bastırın.

Bu sergi anneme paha biçilmez bir yıldızlık kazandıracak ve artık Grace'e ihtiyacı kalmayacak. İşte o zaman

aileme ve Nikolai'ye söyleyebilirim.

İşte o zaman nihayet ona ve on beş yaşındaki halime doğru şeyi yapabilirim.

"Ne istiyorsun?" İç geçirerek sordum, sakın sesim tanınmayacak haldeydi.

Gülümsüyor ve parfümünün kokusu yüzünden neredeyse öğürüyorum. "Ah, Bran. Geçmişteki küçük bir yanlış

anlaşılma yüzünden hayatında bir kez karşına çıkacak bu fırsatı cidden geri mi çevireceksin?"

"Yanlış anlama?" Dişlerimi sıkıyorum, tüm şeytanlarım bir anda dışarı fırlıyor ve kontrolümün paramparça

olduğunu hissediyorum. "Sen az önce buna bir yanlış anlaşılma mı dedin? Bana saldırdın, Grace."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Açıkça kabul ettin. Sen de beni öptün ve beni yönlendirdin. O yüzden orada durup

saldırı iddiasında bulunmayın."

"Sana hayır dedim!"

"Şşşt." Çevresini tarıyor. "Bu ses tonu da ne? Neden yanında getirdiğin suçlu çocuk oyuncağı gibi tıslıyor ve

davranıyorsun?

Çok daha zarif ve sofistikesiniz ve şirketinizi düşünmelisiniz. O Nikolai senin için iyi değil..."

Bir an orada duruyor, sonra avucumu yüzüne bastırıyorum, kafasını duvara vuruyorum. Parmaklarımın

arasından iri gözlerle bana bakıyor ve ilk defa korkuyu görüyorum.

Benden korkuyor. İyi.

"O çürük ağzınla onun adını söylemeye cüret etme. Ondan bahsetmiyorsun. Onunla konuşmazsın ve onu

görürsen diğer tarafa gidersin, yoksa Tanrım yardım et, seni öldürürüm. Açık mıyım?"

Bir kez başını salladı, yüzü kırmızıya döndü.

Kafatasını parmaklarım arasında ezme isteği, zonklayan kafamda parıldadı ama onu serbest bıraktım. Çünkü

cinayetten tutuklanırsam nasıl Nikolai'nin yanında olabilirim?

Doğruluyor ve sanki birkaç kafam büyümüş gibi bana bakıyor, sonra benden uzaklaşıyor, muhtemelen benden

sızan öldürücü enerjiyi hissediyor.

O gittikten sonra duvara yaslandım ama yine de içimde nabız gibi atan migreni atamıyorum. Belki de eve

gelmemeliydim.

Hayır.

Nefes alıyorum.

Nikolai ile geçirdiğim son haftayı dünyalara değişmem. El ele tutuşmak, toplum içinde olmak, onu ailemle

tanıştırmak ve onların kabulüyle karşılaşmak. Hayatımın en mutlu haftasıydı.

Şu ana kadar öyle.

İyi olacak.

Yıllarca hayatta kaldım. Birkaç hafta daha idare edebilirim.

Stüdyomun kapısını iterek açarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim

bebeğim. Asıldım..."

Bir gece, bir yıl ya da sekiz geceden sonra asla unutamayacağım sesi duyduğumda sözlerim takılıp kalıyor.

"Mmmmno... Mmmm... Mmmm..."

Mürekkep boğazımın gerisinden patlıyor ve o gece duşun altında yaptığım gibi boğuluyorum. Gözlerimi,

burnumu ve kulaklarımı su basıyor. Tüm vücudumu yutuyor, ta ki Nikolai'yi siyah bir sisin ardından görene

kadar.

Ses sürekli yankılanıp kulaklarımı bir balyoz gibi açarken gözleri telefonunun ekranına yapışmıştı.

Bacaklarımı hissedemezken ona nasıl yürüyeceğimi bilmiyorum.

Hırıltılı solunum yaparken nasıl nefes aldığımı bilmiyorum.

Kırık bir bardağın dibini tutarken elinden kan damlıyor. Tekrar tekrar onun kanı beni bütünüyle yutan kara göle

sızıyor.

Beni duyduğunu sanmıyorum. Beni kesinlikle görmüyor çünkü güzel gözleri artık benimkiler kadar boş.

Devam ettim ve tıpkı on beş yaşındaki beni mahvettiğim gibi onu da mahvettim.

Hepsi benim yüzümden.

Sorun benim.

Nikolai nihayet başını kaldırıyor ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez bana baktığında gözlerinde kendi

yansımamı göremiyorum.

Beni görünce böyle oluyor. Herkes beni gördüğünde böyle olacak.

Bu yüzden saklandım. Bu yüzden dışarı çıkmak bile istemedim.

Diğer tüm berbat itirafların ardından bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Zamanım olduğunu düşünecek kadar saftım.

Ama yapmıyorum.

Asla yapmadım.

"Sen...gördün...gördün..." Görüşüm nemden bulanıklaşırken sesim su altından geliyormuş gibi çıkıyor.

"Gördün..."

Ve artık bana bakamıyorsun.

“Bran—” Cam parçasını elinden alıp boynuma sıkıştırdığımda sözleri yarıda kesildi.

Her şey bir anda oluyor ama birdenbire.

Kendi kanım ve siyah mürekkebin içinde nasıl boğulduğumu bilmiyorum.

Beni boğan, dipsiz derinliklerine çeken o kadar çok mürekkep var ki artık.

Boğulan nefeslerim kısa, kesik

patlamalarla geliyor.

Sonra ortasında güçlü eller beni sarıyor ve yüzüme nem damlarken kafam sert bir yüzey üzerinde

dengeleniyor.

Boynumda baskı var. Her yer kan. Ağzımda. Giysilerimin üzerinde.

Ellerinde.

Onu puslu kırmızının içinden görüyorum, göz kapaklarım neredeyse kapanıyor.

"Bebeğim, lütfen...lütfen..." diye kırık bir sesle yalvarıyor ve onun güzel gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

Boş çevirdiğim gözler.

Yok ettiğim gözler.

“Lütfen gitme bebeğim, lütfen... beni bırakma... lütfen... benimle kal... benimle kal... benimle kalmalısın...”

Dudakları alnımın, burnumun, yanaklarımın, yanaklarımın her yerinde. ağız.

Kapıya doğru bir şeyler bağılıyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamıyorum.

Son bir kez saçına dokunmak isteyerek elimi ona uzattım.

Üzgünüm.

Kelimeler dilimin ucunda ama ses çıkmıyor.

Mürekkep beni bütünüyle yutarken elim düşüyor.

Nihayet bitti.

NIKOLAI

Gençken, dünyaya dair algımın yaşıtım diğerlerinden farklı olduğunu fark ettim.

Şiddet damarlarımda fokurdadı ve beni gerçeğe karşı kör etti. Hayata kırmızı pencereden baktım ve hoşuma

gitti. Hayır. Ben buna bayıldım.

Farklı olmaktan, birçok insanın yaklaşımaya cesaret edemeyeceği çemberlerin üzerinden atlamaktan gurur

duydum. Hiçbir zaman cinselliğimin, tercihlerimin ya da eğilimlerimin baskı altında olduğunu hissetmedim.

Aslında onları bir rozet gibi taktım ve herkesin görmesi için sergiledim.

Annemin bana uzun zaman önce söylediği gibi biseksüel olmak utanılacak bir şey değil.

"Bu seni çoğunluktan farklı kılıyor ama sen her zaman özeldin oğlum. Her zaman," dedi babam.

Ben de kendimi her zaman özel hissettim; sanki daha derinlere, daha yükseğe, daha yükseğe gidebileceğim ve

hiçbir şey beni durduramayacakmış gibi.

İlk defa kendimi özel hissetmiyorum.

İlk kez etrafım parlak kanla çevrili, yıkıntıların arasında dururken hayatımın etrafımda paramparça olduğunu

gördüm.

Her yerdeydi; boynunda, gömleğinde, ellerinde, yerde, bende.

Her yerde.

Hastanenin bekleme alanının ortasında'yım ama Bran'i kollarımda taşıırken hâlâ yere damlayan damlaları

görebiliyorum. Hâlâ onun soluk beyaz tenini görebiliyor ve gözlerini kapatmadan önce boğazından çıkan

unutulmaz sesi duyabiliyorum.

Yedi saattir ameliyatta. Yedi saat boyunca hemşire kan almak için iki kez geldi. İki kere.

Yedi saattir ameliyathane kapısının önündeki konumumdan bir santim bile kıpırdamadım. Bir hemşire elimi

sarmak için buraya gelmek zorunda kaldı çünkü hareket etmemin hiçbir yolu yoktu.

Yedi saat boyunca Astrid'in ağladığını duydum. Glyn ve Lan, haberi duyar duymaz adadan uçup birkaç saat

önce geldiler.

Glyn annesine sarılıyor ve ağlıyor. Lan ve Levi koridorda milyonuncu kez adım atmayı bitirdikten sonra şimdi

yanımda duruyorlar. Ben Bran'i arka koltukta kucağımda tutarak boynuna baskı yaparken Levi bizi deli gibi

hastaneye götürdü.

Kanama hiç durmadı. Geçici olarak bile değil. Zaman geçtikçe onu kaybetmeye daha da yaklaşıyordum.

Nabızının parmaklarımın altında nasıl zayıfladığını, mavi dudaklarını nasıl yalvardığımı, öptüğümü ve hiçbir

zaman inanmadığım bir Tanrı'nın onu bana geri vermesi için yalvardığımı, yalvardığımı, dua ettiğimi asla

unutmayacağım.

Onu geri verirsen her şeyi yaparım.

Karşılığında hayatımı isteseydi, bağırsaklarımı bir tabağa dökerdim.

Onsuz bir hayat istemiyorum.

O olmadan bir hayatım olamaz.

“Ne dedim baba?” Landon'un ürkütücü derecede sakın sesi boğucu sessizliği delip geçiyor. Sakın görünüyor

ama onu hayatımda hiç tedirgin görmemiştim. Yüce Landon King'in ona o videoyu gösterdiğim zamanki kadar

öfkeyle titrediğini hiç görmemiştim.

Bran acil ameliyata alınır alınmaz bunu Astrid ve Levi'ye gösterdim. Sinir onarımında uzmanlaşmış yetenekli

bir cerrah çağırarak zorunda kaldılar.

Bran'ım onları, kahrolası ebeveynlerini, kardeşlerini ve tüm dünyayı korumak için sekiz kahrolası yıl boyunca bu

acıyı kendine sakladı. Ben hayırsever değilim. Acının o kadar büyüdüğünü ve sona erdirmek için kendini

bıçaklamak zorunda kaldığını görebilsinler diye o videoyu yüzlerine doğru tuttum.

Orada durup o cam parçasını boynuna sıkıştırmasını izledim ve ayaklarımın altında dünyanın kendi eksenini

üzerinde döndüğünü hissettim.

Yere çarpan tek şey bedeni değildi. Akıl sağlığım da aynıydı ve hala oradaydı, kanının ortasında debeleniyordu,

boğuluyordu ve hava almak için çıkamıyordu.

Astrid videoyu görünce bayıldı. Levi hasta olacakmış gibi görünüyordu ama o da benim gibi sonuna kadar

izledi.

Landon öfkeyle titredi. Yüzü kırmızıydı, yumruğunu sıkıyor ve açıyordu ve üst dudağı şu anda olduğu gibi

hırslayarak kalkmıştı.

"Ben ne dedim baba?" kesik bir tonda tekrarlıyor. "Onunla ilgilenmemen gerektiğini söyledim. Onun

gösterdiğinden fazlasını saklayan bir buzdağı olduğunu söyledim. Ona itilmesi gerektiğini söyledim ama hayır.

Uzaya inanıyordun. Ona çocukça davranmanın, barışın, sevginin ve kahrolası anlayışın gerektiğine inanıyordun.

Bakın bu bizi nereye getirdi!"

"Lanet sesini alçalt." Astrid ve Glyn arka planda bir yerde hep birlikte ağlarken Levi ona dik dik bakıyor.

Onlara bakmıyorum. Yapamam.

Bu yüzden Landon'ın öfkesine odaklanıyorum. Landon'ın öfkesi benimkiyle konuşuyor.

"Lanet sesimi alçaltmıyorum." Kaslarını çalıştırırken titriyordu, boynundaki damar neredeyse patlayacaktı. "Bu

benim ikiz kardeşim. Benim öbür yarım. Anlamıyorsun baba. O... o benim. Diğer. Yarım.

Ve ben de onun kendi canına kıymaya çalışmasını engellemek için orada olamadım.

Çok fazla olduğu zaman orada olamadım. Beni itti ve benden nefret ettiğini düşündüm. Bunca zaman

kendisinden nefret ettiğini fark edemedim."

Yaralarımın yandığını hissedene ve parmaklarımı orada tutana kadar yaralı yumruğum kasıldı.

Levi, Landon'ı omuzlarından tutuyor. "Suçlanacak biri varsa o da benim. Bir baba olarak onu hayal kırıklığına

uğrattım. Bu senin hatan değil Lan. Bilmeyecektin."

"Tabi ki isterim. Ben onun ikiz kardeşiyim. Eğer önemli olan tek kişiyi kurtaramayacaksam dahi olarak

etiketlenmenin ne anlamı var?"

"Hiçbiriniz bilemezsiniz." Kulağıma bile çok uzaklardan gelen bir sesle konuşuyorum. "Görüntünün arkasına

saklanmayı ve iyiymiş gibi davranmayı kendine misyon edindi. Eğer uyanırsa, onun önünde bu suçlama

oyununu oynamayacaksın. Bu sadece kendisini suçlu ve rahatsız hissetmesine neden olur. Zaten bir ömür

boyu bunu yaşadı, bu yüzden onu gördüğünde aklını başına alsan iyi olur.

Levi ellerinin gevşek bir şekilde iki yanına düşmesine izin veriyor, perişan yüz hatlarında acı dolu bir ifade

beliriyor.

Landon psikotik bakışlarıyla bana baktı, sonra parmağını göğsüme bastırdı.
"Neden onu durdurmadın?"

Oradaydın. Neden onu durduramadın, seni işe yaramaz kahrolası yer israfı!"

"Landon!" Levi onu benden uzaklaştırdı. "Nikolai onun hala nefes almasının sebebi. Kardeşin bunu kimsenin

bakmadığı bir yerde yapabilirdi ve

biri onu bulduğunda çok geç olurdu..."

"Haklısın, yapamadım. Geldiğini görmedim." Sesim boğuluyor. "Fakat sen ya da düşüncelerin umurumda değil

Landon. Bana kızabilecek tek kişi o. Ne sen ne de bir başkası."

Bana hırlıyor ama babası onu geri itmeyi başarıyor.

O pislikten ne kadar nefret etsem de o haklı. Eğer o cam parçasını kapmasına izin vermeseydim, o camı

kırmasaydım, o lanet videoda Play tuşuna basmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Ama oldu.

Ve ben burada Ölüm'ün kapısında duruyorum, Bran'ımı almaması için ona yalvarıyorum.

Kendisinin her şeyin berbat olduğuna inanıyor ama beni şimdiki zamana bağlı tutmayı başaran tek kişi o,

düşüncelerimin doğal olmayan kalıplarla farklı yönlere kaymasını engellemeyi başaran kişi.

Geri döndüğü sürece, aynaya tekrar bakmaya hazır olana kadar onun şeytanlarını birer birer öldüreceğim.

Ta ki kendi hatası olmayan bir şey için kendini affedene kadar.

Güneydoğu Asyalı özelliklere sahip orta yaşlı bir doktor dışarı çıkıyor ve şapkasını çıkarıyor, yüzü gergin ve

hareketleri yavaş.

Kalbim neredeyse yere düşecek. Lütfen bana bunun sadece bitkin olduğu için olduğunu söyleyin...

"Doktor..." Levi'nin sesi gergin geliyor. "Nasıl... oğlum?"

"Sinirleri ve damarları onarmayı başardık. Şah damarına çentik attı ama çok şükür ilk yardım yeterince hızlı

oldu ve zamanında buraya geldi. Ayrıca ses tellerine herhangi bir zarar gelmediği için de şanslıydı." Biraz

gülümsüyor. "Şu anda durumu stabil ama bu gece yoğun bakımda ona göz kulak olacağız."

"Ohh, teşekkürler. Teşekkür ederim..." Astrid gözyaşları arasında soluk soluğa kaldı ve onun ve Glyn'in yanımıza

geldiklerini fark ettim.

Psikiyatri bölümünün temasa geçmesiyle ilgili bir şeyler söylüyor ama ben dinlemiyorum.

Kalbim gürleyerek hayata geri dönüyor, tek bir süpürme hareketiyle küllerimden yeniden doğuyor. Uzun bir

nefes sesi kaçarken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Yaşıyor.

Ona beni bırakmamasını rica ettim, yalvardım ve o da dinledi.

Beni bırakmadı.

Lanet olsun.

Kahretsin!

Yakıcı duyguların içimde patlamasına, onun için atan organa doğru hızla dönmesine izin verdim. Çevremdeki

herkes ilk kez nefes alıyor, şükran duaları mırıldanırken titrek nefesler veriyor ama biliyorum ki onlar da bunun

son olmadığını anlıyorlar.

Bu daha başlangıç.

Ve ilk adımı atacağım.

Her yanım kalıp onu görmem, elini tutmam ve beni uzaklaştırsa bile asla ayrılmayacağımı söylemem için beni

teşvik ediyordu.

Ama bunu yapmadan önce onun ilk iblisini katletmem gerekiyor.

Tek kelime etmeden olay yerinden uzaklaşıyorum ve buraya geldikten sonra aradığım numarayı çeviriyorum.

İki çalıştan sonra açıyor. "O iyimi?"

Başımı salladığımda kırık bir nefes verdim. "Evet baba. Şimdilik durumu iyi."

"Teşekkür ederim."

Telefona titreyerek nefes veriyorum, onu ne kadar sıkı kavırıyorsam o lanet şeyi kırmamaya çalışıyorum.

Bran ameliyata girdikten kısa bir süre sonra babamı aradım, dağıldım, nefes nefese kaldım. Bana nefes

almamı söyledi ve ben de hayatımın aşkı bir cerrah masasında ölümle savaşıırken bunu nasıl yapacağımı

sordum.

İşte o zaman ona her şeyi tek kelimeyle anlattım. Bran ve benimle ilgili her şey. O kahrolası sübyancının onu

benden nasıl aldığına ve onun gitmesine ihtiyacım olduğuna dair her şey. Silindi. Yok edildi.

Babam basitçe "O zaman hallederiz" dedi.

Ben onunla konuşurken özel uçağına atladı ve vaftiz babasıyla haşaratı bulmak için anlaşmalar yapacağını

söyledi.

"Yeni indim oğlum. Kuzey Batı Londra'ya ulaşmam yaklaşık bir saat sürer."

"Bana bir adres ver baba. Lanet adrese ihtiyacım var."

"Beni dinle Nikolai. Tedirgin olduğumu biliyorum. Bunu sesinden duyabiliyorum ve böyle hissetmende sorun

yok ama seni tutuklatacak pervasızca bir hata yapmayacaksın. Size eğer bunu yapıyorsak, benim yöntemimle

yapacağımızı söyledim."

Sinirli bir şekilde elimi yüzümde gezdiriyorum. "Artık bekleyemiyorum. Onun kahrolası kanına ihtiyacım var."

"Nikolai. Brandon'ı düşün, tamam mı? Uyandığında ve senin cinayetten tutuklandığını öğrendiğinde nasıl

hissedeceğini bir düşün."

"Kahretsin!" Yumruğumu duvara vuruyorum ve eklemlerimde patlayan acıyı görmezden geliyorum.

Sakin bir ses tonuyla şöyle devam ediyor: "Birleşik Krallık, Amerika Birleşik Devletleri'nden farklıdır."

"Daha küçük ve daha kapsayıcı olduğundan hataya yer yok. Bana bunu anladığını söyle."

"Sadece buraya gel baba. Lütfen çabuk ol."

"Elli üç dakika sonra orada olacağım. Size koordinatları ileteceğim.

Orada buluşalım."

Telefonu kapattıktan sonra hastane kapısından girerken bana gönderdiği haritayı kontrol ediyorum.

Bir el omzuma dokundu ve hızla döndüğümde Landon'ın sert gözlerle bana baktığını gördüm. "Ne yaparsan

yap, ben de dahil olmak istiyorum."

GRACE, ST.

Kahrolası kameralar ve özel güvenlik önlemleriyle dolu JOHN'S WOOD . Bu yüzden babam, bağlantıları her şeyi

kontrol altına alana kadar beklememiz konusunda ısrar etti.

Onay aldığımızda baba, Landon ve benim gizlice ortalıkta dolaşmamıza bile gerek kalmayacak. Onun binasına

girip asansöre binip dairesine çıkıyoruz.

Kodu girip içeri giriyoruz.

Videonun çekildiği oturma odasına girdiğimizde boğazım tiksintiyle doluyor. Kanepe ve dekor değişti ama

orası hala nilüfer çiçeğimin bir parçasını çaldığı iğrenç yer.

Artık onu geri verme zamanı geldi.

Landon da aynısını hissediyor olmalı çünkü yumruklarını sıkarak buna hırlıyor.

Yatak odasından bir kargaşa geliyor, eşyalar devriliyor, küfürler havada uçuşuyor.

Babam kapı eşiğinde duruyor ve bize başıyla selam veriyor. "Git işini yap. Burada olacağım."

Onu babam olarak gördüğüm için kelimelerle anlatılamayacak kadar minnettarım. Pek çoğu çocuklarının

öldürücü fikirlerini ya da intikam ihtiyaçlarını teşvik etmiyor.

Karşılaşabileceğiniz en seçkin keskin nişancı olan babam Kyle Hunter, eğilimlerimi mümkün olan en sağlıklı

yollarla besliyor.

Landon ve ben sessizce seslerin geldiği yere doğru ilerliyoruz. Grace bizi ya da kendisi için kazdığı derin

çukuru fark etmiyor gibi görünüyor.

Bir bavul hazırlıyor, kıyafetleri askılarıyla itiyor ve sığmadıklarında küfrediyor. Kırmızı saten bir elbise vücudunu

kaplıyor ve makyajsız yüzü, altında gizlenen canavarı ortaya çıkarıyor.

Landon, iki eli cebinde, ısıklık çalarak içeri giren kişidir. "Bir yere mi gidiyorsun Grace?"

Aniden irkilerek dev çantayı yatağın üzerinden düşürüyor.

Bizi izlerken boncuklu kahverengi gözleri genişliyor, bakışları aramızda ping-pong oynuyor. "Ne... içeri nasıl

girdin...?"

"Bu önemli değil." Landon onu saçlarından bir avuç dolusu yakalıyor ve kadın çığlık atıyor. İyi ki zengin ve ses

geçirmez bir daire alacak parası var.

"Ama önemli olan kardeşime ne yaptığın. Benim. Lanet olsun.

Erkek kardeş!"

"Ben...neden bahsettiğini bilmiyorum. Lan, bırak gideyim. Beni incitiyorsun."

"İyi. Birazdan çok daha kötü acıyacak, seni değersiz kahrolası kaltak!"

"Lan...lütfen..." Sesi çatlıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Dilenmek için çok erken. Henüz bir şey yapmadık."

"Özür dilerim, çok üzgünüm."

"Özür dilemek ondan aldığı yılları geri getirmez." İlk kez konuşuyorum.

"Üzgünüm ona bu gece kaybettiği kanı

geri vermiyor!"

"Benden gerçekten hoşlandığını sanıyordum. O beni öptü." Dudakları titriyor.

"Beni hep öperdi."

"Senden durmanı istedi. Sayısız kez," diye hırladım yüzüne. "Onu susturdun ve istediğini aldın."

"Şimdi bunu yüksek sesle söylemene ihtiyacım olacak, Grace." Lan, kafa derisindeki kılları yırtıyor. "Ben senin

tanrınım ve ne yaptığını itiraf etmeni istiyorum."

"Lan lütfen."

"Lanet olsun, şunu söyle," diye kükredim ve kemerimden bir silah çıkarıp alnına dayadım.

"Yaptım! On beş yaşındayken ona saldırdım. Özür dilerim, çok özür dilerim, bundan nefret ettiğini gerçekten

düşünmemiştim. Lütfen beni öldürmeyin. Ben çok üzgünüm!"

Şu anda tamamen hıçkırıyor, titriyor ve sümük ve gözyaşlarıyla dolu bir halde. Landon onu tutmasaydı yere

yığılırdı.

"Enerjiyi kanalize edin ve yazın." Onu makyaj koltuğuna oturttu ve ben de başucu masasından not defterini ve

kalemi alıp önüne fırlattım.

"N-ne demek istiyorsun?" Kaybolmuş bir ifadeyle bize bakıyor.

"Ona yaptığın her şeyi yaz" diyorum. "Detayda. Lanet günahlarını itiraf et.

"Tımar dahil." Landon onun elini tutuyor, kalemi parmaklarının arasına sokuyor ve parmaklarını kağıda vuruyor.

Başını sallamaya çalıştı ama arkasındaki silahım onu durdurdu.

"Çabuk ol. Bütün gecemiz yok."

Grace yazdığı süre boyunca ağlıyor, elleri titriyor ve gözyaşları kelimelere bulaşıyor.

Benim emrim üzerine imzalamayı bitirdikten sonra sanki bir maraton koşmuş gibi kesik kesik nefes alıyor.

Landon mektubunu okudu ve tekrar önüne koydu. "Ondan af dileyin. Güvenini kırdığı için annemden af dileyin.

Söyleyeceğiniz hiçbir şeyin yaptığınız şeyi affedemeyeceğini bildiğinizi, ancak yıllarca işkence gördüğünüzü ve

bunun için kendinizi asla affetmediğinizi yazın."

Kelimeleri burnunu çekerek yazıyor. Landon sözlerini bitirdikten sonra tekrar okudu ve onaylayarak başını

salladı. Daha sonra çığlık atarken onu saçından yakalayıp banyoya sürükler.

Onları takip ediyorum ve onu devasa küvetine ittiğini ve musluğu sonuna kadar açtığını görüyorum.

Çırpınıyor, her yere su gönderiyor. "Ne yapıyorsun? Hemen gitmeme izin ver! Ben zaten istediğini yaptım!"

"Bunun bir ceza olduğunu mu düşündün?" Landon sağ bileğini alırken ben onun sol bileğini tutuyorum ve sanki

çarmıha gerilmek üzereymiş gibi kollarını ayırıyoruz.

Kaçmaya çalışırken ayakları küvette kayıyor ama bizden kaçış yok.

Önce bıçağımı çıkardım ve bileğini o kadar derin kestim ki yüzüme kan patladı.

"Bu, yıllar boyunca döktüğü her

damla kan için, aynaya her baktığında ve senin yüzünden yansımasından nefret ettiği için."

Landon diğer bileğini de kesti. “Bu, ona el atıp onu uçurumun kenarına sürüklediğin için. Beni cehennemde

beklesen iyi olur, kaltak.

Seni tekrar öldüreceğim .

Yüzüne kan sıçradı ve küveti doldurarak suyu kırmızıya çevirdi.

Grace, hayatta kalma içgüdüğü tüm gücüyle harekete geçerek saldırmaya çalışıyor ve çığlık atıyor.

O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, babası kapıda beliriyor ama hareket etmiyor. Hayır, sadece oğlunun ve

müstakbel damadının bir kadının canını almasını izliyor ve gülümsüyor.

Ben de, tıpkı Bran'in ona durması için yalvardığında yaptığı gibi, avucumu ağzına vururken acımasızca

gülümsüyorum.

Sonra boğuk çığlıkları inlemeye dönüşürken ona baktım.

Sonunda sessizleşene ve cansız gözleri hiçbir şeye bakana kadar ona baktım.

Adaletle inanmıyorum. Ben intikama inanıyorum. Ve bu kadın Bran'ıma dokunduğu anda ölüm fermanını

imzaladı.

Babam ve adamları bunu bir intihar gibi gösterecekler ve onun yazdığı not da onun nedeni. Ona ölene kadar

işkence yapabilir ya da ortadan kaybolmasını sağlayabilirdim ama hayır, bu onunla ilgili değil. Bran'la ilgili.

Umarım eylemlerinden pişman olduğunu ve yıllarca kendi acınası hayatına son verecek kadar onlar tarafından

işkence gördüğünü görürse kendini kapanmış hisseder.

Bir iblis düştü. Bir düzine daha gidecek.

38

BRANDON

Gözlerimi açıp kapadığımda içimde oluşan ilk duygu, ezici bir rahatlama oldu.

Ne boynumdaki yanma ne de boğazımın arkasındaki kum hissi.

Tavana ve ışığın üzerime düştüğü dört deliğe bakıp makinelerin bip seslerini duyduğumda, gözlerim içimi

kaplayan rahatlama duygusuyla parlıyor.

Kanlar içinde yatıp Nikolai'nin adımı haykırmasını ve onu bırakmamam için bana yalvarmasını izlediğimde her

şeyden pişman oldum. Sonuçta bir geleceğim olabileceğini düşünerek kalmak istedim.

Ama çok geçti.

Mürekkep beni içine çekti ve onun tarafından böyle görülmeye dayanamadım. Bunu yaşayamazdım.

Bu yüzden her şeyi sona erdirebilecek tek şeyi yaptım.

Ama bitmedi.

İkinci duygu annemin sesiyle birlikte geliyor. "Kepek...?"

Suç. Her zamanki gibi parlak yüzüne kazınmış olan şey bu, gözleri kanlanmış, dudakları şişmiş.

Dalgalar halinde yansıttığı suçluluk duygusu, nefes alamayana kadar benimkine çarpıyor.

"Oğul?" Babam diğer yanımda. "Geri döndün, ah, çok şükür."

Bir şeyi itmek için başımın üstüne uzanıyor.

Arıza. Babam böyle görünüyor. Başarısızlık duygusu hissediyor. Neredeyse on yıldır yaptığım gibi.

"Kepek?" Kırık ses Glyn'e ait. Ağlıyor, pembe yanaklarından gözyaşları süzülüyor.

Onun keder duyguları, boğulana kadar içimde dalgalanan sayısız duyguyla karışıyor.

Ben ne yaptım?

"Tatlım, bizi duyabiliyor musun?" Annem soruyor.

"Evet..." Oturmaya çalışırken sesim sersem ve boğuk çıkıyor.

Üçü de sanki bana yanlış bir şekilde dokunurlarsa kırılacakmışım gibi dikkatli bir şekilde bana yardım ediyor.

Ve onlara bu durumu yaşattığım için nefret ediyorum. Benim için önemli olan insanların mücadele etmesinin

sebebinin ben olmamdan nefret ediyorum.

Yeterince güçlü olamadığım için onları tek başıma ezdim.

Doktorlar gelip beni kontrol ediyorlar ve bana birkaç soru soruyorlar. Bu süre boyunca annem sağ elimi, Glyn

ise sol elimi tutuyor. Babam, gerçek yaşından on yaş daha yaşlı görünerek, yandan izliyordu.

Ne yaptım ben?

Doktorlar odadan çıkar çıkmaz arkalarına bakıyorum ve şu anda yanımda en çok ihtiyaç duyduğum varlığı

arıyorum.

Ama büyük dövmeli bir adam göremiyorum.

Ona ne kadar berbat bir adam olduğunu gösterdikten sonra kalmasını mı bekliyorsun?

Annem elimi sıkıyor. "Çok üzgünüm tatlım. Çok çok üzgünüm."

Onunla babamın arasına bakıyorum. "Ne... Ne için üzgünsün? Özür dilemesi gereken kişi benim."

"Bran, hayır." Babam bitkin yüz hatlarından acı fışkırırken başını salladı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok.

Kesinlikle hiçbir şey, beni duydun mu? Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için özür dilemesi gereken biziz.

"Hayır baba..."

"Klibi gördük." Sözcükler kadim, yıkıcı bir lanet gibi dudaklarından dökülüyor. Ve kendimi başka bir çöküşün

eşiğinde hissediyorum.

Ancak şimdi şaşırtıcı bir şekilde siyah mürekkep yok.

Annem ağlıyor ve bu Glyn'in daha çok ağlamasına neden oluyor.

Babam omzunu okşuyor. "Astrid, toparlan lütfen."

"Üzgünüm." Ağır bir nefes alıyor ve uzun bir nefes vererek yüzünü bana çeviriyor.

"Onu hayatımıza soktuğum için kendimi asla affetmeyeceğim. İşaretleri görmediğin, hatta onu menajerin

yapman için seni zorladığım, yanında olamadığım için..."

"Hayır anne, hayır," diye sözünü kestim. "Sen her zaman yanımdaydın. Her zaman.

Kararlarım ve seçimlerime saygı duydun ve beni asla yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmaya zorlamadın.

Kendimi gizleyen benim. Hiçbir şey söylememeye karar veren kişi benim. Seni asla... asla suçlamadım, o

yüzden lütfen, bunu yapma. Lütfen."

"Yapamam." Ondan taze gözyaşları akıyor. "Eğer benim için olmasaydı şunu düşünmeden duramıyorum..."

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Öyle söyleme lütfen. Her gün kendime bunu söyledim. Ben olmasaydım bu

ailenin mükemmel olacağını düşünürdüm. Senin de bu düşüncelere sahip olduğunu duymak istemiyorum."

"Brandon, oğlum." Babam annemin yanına oturuyor ve ikisi de elimi sımsıkı tutuyorlar.

"Bu aile sensiz var olamaz, anlıyor musun?"

Annem hıçkırarak, "Sensiz istemiyorum" diyor.

"Evet Bran." Glyn yanağını okşuyor, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor.

"Sadece ilginiz ve anlayışınız sayesinde burada olabiliyorum. Bana sayısız kez yardım ettin. Sen olmasaydın

buraya gelemezdim. Bu yüzden lütfen, lütfen bu sefer size yardım etmemize izin verin."

Babam, "Ailen olalım," diyor ve yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını kontrol edemiyorum.

Bunca zaman, mükemmel bir ailenin çürümüş hali olduğumu sanıyordum. Lan'e karşı hissettiğim gülünç

kıskançlık ve aşağılık kompleksi beni canlı canlı yedi ve bunun beni tüketmesine izin verdim, bu da beni

Grace'e götürdü. Bundan sonra işler felakete sürüklendi.

Zihinsel durumum kötüleştikçe, suyun üstünde kalmak için daha çok mücadele ettim. İblislerim ne kadar kötü

niyetli olursa, kaçınma ve numara yapma mantram konusunda o kadar ısrarcı oldum.

Bir noktada aklım bana döndü ve kendimin en büyük düşmanı oldum. Tüm bunlara rağmen, içine doğduğum

için şanslı olduğum bu aileye ait olmayı sürdürmek için mücadele ederek ve çabalayarak, zor durumda kaldım.

Beni zayıf biri olarak görürlerse, evet diyen, sonra bunu inkar eden ve haksızlığa uğradığını iddia eden adam

olarak hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşündüm. Beni hayal gücünün ötesinde mükemmel olmayan biri

olarak görürlerse bana sırtlarını döneceklerini düşündüm.

Ama yüzlerine, rahatlamayla karışık acıya baktığımda, durumun asla böyle olmadığını hiçbir şüpheye yer

birakmayacak şekilde biliyorum.

Karanlık düşüncelerin kafamı istila etmesine ve beni kendimden nefret etmenin kara deliğine sürüklemesine

izin verdim. Ve bunu yaparken, bu insanlar için ne kadar önemli olduğumu anlayamadım. Beni kaybetme

düşüncesi onları nasıl da şaşkına çevirmiş ve tanınmaz hale getirmişti.

Müthiş babamın benim yüzümden çökmenin eşiğinde görüneceğini hiç düşünmezdim. Ve ona sarılmak

istiyorum. Ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum.

Ama önce...

"Ne..." Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve anneme bakmadan önce yutkunuyorum. "Serginiz ne durumda?

Onu mahvettim, değil mi?"

"Siktir et şunu. Sen yanımda olduğun sürece buna ya da tüm kariyerim boyunca ihtiyacım yok Bran. Bunu

bilmene ihtiyacım var."

Sonra ona sarılıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum, kucağında titriyorum.

"Teşekkürler Anne."

"Hayır, bana geri döndüğün için teşekkür ederim tatlım. Teşekkür ederim...teşekkür ederim..."

Babam sırtımı okşuyor ve Glyn omzuma yaslanarak usulca ağlıyor, vücudu titriyor.

Ve biliyorum, onlara sahip olduğum sürece iyi olacağımı biliyorum.

Acıtacak.

Ama kendimi onlardan saklamak kadar acı verici olmayacak.

Sekiz yıl önce bağırمام gereken sözleri doğru düzgün söylemenin zamanı geldi.

Annemin kollarından uzaklaşıp derin bir nefes alıyorum. "Anne baba. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne olursa olsun oğlum."

"Sanırım yardıma ihtiyacım var. Lütfen iyileşmeme yardım et."

BAĞIRSAKLARIMI AİLEM VE

Glyn'E DÖKMEK İÇİN SAATLER GİBİ GEÇİRDİM. Daha önce söyleyemediğim her şey, göğsüme gömdüğüm ve

havayla yuttuğum her şey.

Çok fazla ağlama ve sarılma oldu ama sonrasında üzülmedim, hayır.

Daha çok umutlu ve hafif. Sanki sekiz yıldır içinde boğulduğum mürekkep rengi gölün yüzeyini nihayet aşmış

gibiyim. Babam, Grace'e reşit olmayan bir çocuğa cinsel saldırı suçlamasında bulunduğunu söyledi ve annem,

Grace'in şu anda başkanlığını yaptığı

sanat konseyinden men edileceğini söyledi .

Lordlar Kamarası'ndaki emsal unvanını elinden alacak ve onu çamura sürükleyecek.

Mahkemeler ve hukuki süreç düşüncesi başımı ağrıtıyor ama adalet istiyorum.

Sonunda on beş yaşındaki bana her zaman istediği şeyi, adaleti vermek istiyorum

ve bir gün beni affedeceğini umuyorum.

Bir gün aynaya bakıp gülümseyecek. Bir kez de olsa.

Bunun zaman alacağını ve tonlarca terapi alacağını biliyorum ama bekleyebilirim. Sekiz yıl bana yetişmemi

bekledi, o kadar uzun süre onu ittiğim mağaradan çıkarken en azından sabırlı olabilirim.

Daha önce NHS'nin bana gönderdiği terapistle konuştum ve bu çok zordu ama kelimeleri ağızımdan kaçırdım.

Sadece kendim için değil, sevdiğim adam için de iyileşmek istiyorum.

Hiçbir yerde bulunamayan adam. Babam hayatta kalmamın sebebinin Nikolai olduğunu söyledi. Sanki hayatı

buna bağlıymış gibi boynuma baskı uygulayan ve onlar beni buraya getirmeden önce beni arabaya taşıyan

oydu.

Ameliyatın yedi saati boyunca orada kaldı ama görünen o ki, stabil olduğumu söyler söylemez oradan ayrılmış.

Benimle hiçbir şey yapmak istememesi ihtimalini düşünmek beni tedirgin ediyor.

Bu yüzden ilk başta yaptığım şeyi yaptım. Beni farklı görmesi ve benden nefret etmesi düşüncesi beni

uçurumun kenarına itti.

Glyn'e bakıyorum ve bana avokado keserken gülümsüyor. Babam polisle konuşuyor. Annem doktorlarla birlikte.

Ama kız kardeşim yanımdan ayrılmayı reddediyor.

"Telefonumun nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum?" Soruyorum.

"Hayır. Ama sen benimkini kullanabilirsin." Kilidini açar ve üzerinden geçirir.

"Teşekkürler."

Nikolai'nin adını yazıp onu aradım. Telefon kulağımda çınladıkça kalbim daha da hızlı atıyor.

Sesli mesaja gittiğimde göğsüm düşüyor. Bunları hiç kontrol etmiyor.

Neden servise sahip olduğunu bile bilmiyorum.

"Yani onu kaldırabileceğimi mi söylüyorsun?" Bir keresinde ona bunu sorduğumda tam anlamıyla böyle cevap vermişti.

"Geleceğine eminim." Glyn bana cesaret verici bir bakış attı. "Gitmezse kışını tekmeleyeceğim... ya da belki

Kill'i göndermeyi tercih ederim çünkü o gerçekten korkutucu."

Gülümseyip telefonunu ona geri veriyorum.

Kapı açılıyor ve yukarı bakıyorum, göğsümde acı veren bir güçle umut yeşeriyor.

Ama umut böyledir, yok edilmek için vardır.

İçeri giren Nikolai değil.

Ancak gözlerim birbirinin aynısı olanlarla çatışınca hayal kırıklığım kısa sürdü. Yutkundum, kalbim kısa süre

önce aileme itiraf ettiğim kendi aşağılayıcı duygularımın birikintisinde hızla dönüyordu.

Lan hakkında soru sormak istedim ama cesaret edemedim. Bir yanımda onun burada olmasından dolayı

rahatladı. Herkes umursamadığını söylese bile onun umursadığı gerçeğine tutunan kısım.

Yüzü şimdiye kadar gördüğüm en perişan görünüyor. Lan duygularla ilgilenmez. Kesinlikle. Tek istisnanın Mia

olduğunu düşünmüştüm ama onun yıpranmış bakışlarına ve gözlerinin etrafındaki rahatlama çizgilerine

baktığımda yanılmış olabileceğimi düşündüm.

"İyi misin?" Yanımda dururken soruyor. Sesi doğru değil. Çok dikkatli. Fazla ölçülü. Hayatım boyunca tanıdığım

Lan'e kesinlikle uymuyor.

Başımınla onayladım.

"Glyn, dışarı çık" diyor.

"HAYIR." Bana baktığında bakışları endişeliydi.

"Sorun değil" diyorum gülümseyerek. "Gitmek."

Bana sarılmadan ve kardeşimize gözlerini kısmadan önce bana emin olmayan bir bakış attı. "Komik bir şey

söylemesen iyi olur, Lan."

Cevap vermiyor, hatta ona bakmıyor. Kapı onun arkasından kapanıncaya ve eli bir yumruk haline gelinceye

kadar yoğun ilgisi benim üzerimde kalıyor.

"Tek yumurta ikizine zarar vermeye cesaret ettiğim için bana yumruk mu atacaksın?" Gerginliği kırmak için

şaka yapmaya çalışıyorum.

Bu sadece boynundaki damarın neredeyse derisinden fırlayacak şekilde zonklamasına neden oluyor. "Senin

için adam öldürürdüm, eğer bu benim seni takip etmeden daha iyi nefes almanı sağlayacaksa kendimi

vururdum, ama seni asla... asla incitmedim Bran.”

Dudaklarım aralandı ve onun gergin ifadesine baktım ve her kelimesinde ciddi olduğunu anladım.

"Şaka yapıyordum," diye nefes verdim.

"Böyle saçmalıklar hakkında şaka yapmayın. Hayatınız bir şaka değil. Kahretsin!"

Göğsü art arda ağır bir şekilde yükselip alçalıyor ve damarı patlayacak ya da felç geçirecek diye ciddi anlamda

korkuyorum.

Yatakta kıpırdanıyorum, boynumdaki yara nedense yanıyor ve kaşınıyor. “Lan...”

“Özür dilerim.”

Sözcükler neredeyse beni yarıp geçiyordu. Bunu annemden, babamdan, hatta Glyn'den duymak farklı ama bu

Lan. Asla ama asla özür dilemez. Mia'yı neredeyse tamamen uzaklaştırırken bile.

Duygusal yükselişten aşağı ineceğimi sanıyordum ama onlar benim göğsüm kabarınca kadar hızla yüzeye

çıkyorlar.

Sert nefeslerimiz en kötü hallerime tanık olan lanet hastane odasında yankılanıyor.

"Ne için üzgünsün?"

"O gece seni takip etmediğim için. Söylentiler yüzünden olduğunu düşünüp buna izin verdiğin için. Bu konuda

hiçbir şey yapmadan benden nefret etmene izin verdiğim için üzgünüm.”

“Senden hiçbir zaman nefret etmedim, Lan. Kendimden nefret ettim evet ama senden asla. Sahte bir kahkaha

attım. “Umuda ihtiyaç duyduğumda baktığım yarım sendin. Senin pişmanlık duymayan, kendine güvenen

anarşist benliğini görmek beni eninde sonunda iyi olacağıma inandırdı.

Bilmeden bile bana güç verdin, bu

yüzden özür dilememelisin. Bu senin suçun değil, benim suçum. Seni içeri almadığım zaman bilemezdin. Ve

ben de kimsenin içeri girmesine izin vermedim.”

"Ne yapabilirim?" perişan bir ifadeyle soruyor. "Bunu bir daha yapmanı engellemek için ne yapabilirim? Ben

duyguları anlamıyorum ama sen anlıyorsun Bran. Olağanüstü iyi iş çıkarıyorsun ve ben soruyorum, hayır, sana

daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söylemen için yalvarıyorum. Hayatından defolup gitmeli miyim?

İletişimi kesmek mi? Oradayken anneni ve babanı ziyaret etmeyecek misin? Ortadan kaybolmam seni o saçma

aşâğılık kompleksine kapılmaktan alıkoyacak mı?"

"Bu yapabileceğın en kötü şey, Lan. Yanımda olmana ihtiyacım var. Her zaman öyleydım. Beni o karanlık deliğē

iten şey, yapmamış gibi davranmaktı." Gülüyorum. "Sana empatiyi öğretmemi istediğinde hiç bu kadar mutlu

olmamıştım. Bir kez olsun bana ihtiyacın olduğı için gurur duydum.”

"Sana her zaman ihtiyacım vardı aptal. Bunu seninle zaman geçirmek için bir bahane olarak kullandım çünkü

son sekiz yıldır benden uzak durmayı kendine görev edinmiştin. Bundan nefret ediyordum. Beni en iyi

anlayanın sen olman gerekiyordu ama sen bana sırtını döndün.”

"Üzgünüm."

"Özür dileme. Sadece... şunu yapmayı bırak. Bunun yerine orta parmağını ver.

Çok daha iyi çalışıyor.”

"Bunu yaparsam bu kadar tedirgin olmayı bırakır mısın? Beni ürkütmeye başlıyorsun."

Uzun bir nefes verdi ve bir kez başını salladı.

"Buraya gel." Kollarımı açıyorum ve şefkat göstermeye alerjisi olduğı için beni iteçeğinden şüpheleniyorum.

Ancak ağabeyim sekiz yıl önceki o gecedan bu yana ilk kez kollarımın arasına girip bana sarılıyor.

Omzuma doğru titrek bir şekilde nefes alıyor, elleri beni o kadar sıkı sıkıyor ki gerçekten canımı acıtıyor. Ama

ona da zarar veriyor olmalıyım.

"Seni seviyorum küçük kardeşim" diye fısıldıyor. "Bunu bilmene ihtiyacım var. Koşulsuz sevdiğim ilk kişi

olduğunu ve her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum.

Seni rahatsız edebilirim, dikkatini çekmek için bir pislik gibi davranabilirim ama bunun tek sebebi seni

kaybetme düşüncesinin beni çok korkutması.

"Ben de seni seviyorum Lan." Boynuna doğru nefes veriyorum, göğsüm neredeyse duygularla patlayacak.

O gönülsüzce geri çekilene kadar sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca böyle kaldık. "Az

önce söylediklerimi birine anlattırsan, ölene kadar bunu inkar edeceğim."

Güldüm. "Seni yakaladım kardeşim."

"Çok doğru." Büyüleyici gülümsemesi etrafa yayılıyor ve ağabeyim nihayet o ebedi kendini beğenmişliğini

sergilemeye geri dönüyor.

Dürüst olmak gerekirse, ona başka türlü sahip olamazdım.

"Merhaba Lan?"

"Bu ses tonundan hoşlanmıyorum. Ne?"

"Duygularımızı paylaştığımıza göre—"

"Tanrım, hayır. Lütfen hayır. Şimdi ne var?"

"Sanırım sen Amerika'ya gittiğinden beri biliyorsun ve Nikolai de oradaydı... Mesele şu ki, onu seviyorum ve

onunla birlikte olmak istiyorum. Eğer bana izin verirse." Son kısmı o kadar hızlı söyledim ki, duyup

duymadığından, duyuyorsa da söylediğim tek kelimeyi anlayıp anlamadığından emin değilim.

"Neden sana izin vermedi?" Kibirli bir tavırla burnunu kaldırıyor. "Köylü onurlandırılmalı ve onun yönüne

baktığınızda bile ayaklarınızın dibinde tapınmalıdır."

"Sen... senin için sorun yok mu?"

"Bırak o iğrenç canavarı, birinin seni alıp götürmesi fikrinden bile hoşlanmıyorum ama sanırım senin ve Mia'nın

iyiliği için ona tahammül etmeye çalışabilirim."

"Teşekkürler." Kalbim daha hızlı atıyor. "Dış görünüşündeki şiddete rağmen aslında o aslında bir oyuncak ayı.

Baştan sona bir Golden Retriever. Kendisi son derece sevecen ve saygılı ve benim rahat ve mutlu olmamı

sağlıyor."

"Kontrol manyağı kardeşim üzerinde ne tür bir voodoo kullandı? Daha da önemlisi neden o olmak zorundaydı?

Şiddete alerjin var ve onun okuma yazma bilmediğinden oldukça eminim."

"Lan! 4.15 not ortalamasına sahip olduğunu bilmenizi isterim. Onun zekasıyla bir daha dalga geçme, yoksa

sana gerçekten kızacağım."

"İsa aşkına. Onu mu savunuyorsun?"

"Alışmak. Ne senin ne de bir başkasının ona hakaret etmesine izin vermeyeceğim."

"Vay. Tamam aşkım. Korumayı bir kademe azaltın. Bu iğrenç."

"HAYIR. Başa çıkmak." Boğazımı temizlerken iyi ruh halim yavaş yavaş kayboluyor.

"Onu aramak için telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Gerek yok. O benimleydi ve şu anda üzgün bir mastürbasyoncu gibi odanızın önünde bekliyor." Ayağa kalkıyor.

"Onu senin için getireceğim."

Ateş göğsüme yayılıyor ve bir nedenden ötürü yutmak zor ama yine de başımı salladım.

O dırdırcı duygu kalsa bile.

Ya beni görmek istemezse? Ya Lan onu zorlarsa?

Kardeşim kapıda duruyor. "Bir şey daha."

"Evet?"

"Lütfen bana orospu çocuğunun üstünde olduğunu söyle."

Başımı sallarken dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim. Lan'ın yüzü düşüyor ve sanki kalp

krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Lanet olası cehennem!" Kapıyı hızla açıyor ve ardından

"Nikolai, seni lanet masturbasyon, buraya gel" diye bağırıyor.

Biraz kargaşa var ve kavga etmelerinden korkuyorum. Yataktan kalkıp serumu alıyorum ama hareket

edemeden, hayattan daha büyük bir varlık odama itiliyor.

Lan kapıyı kapatmadan önce bana göz kırpıp beni Nikolai'nin yanında tuzağa düşürdü.

Onu incelerken elim yavaş yavaş yanıma düşüyor. Dün gece giydiğinden farklı bir kot pantolon ve tişört giyiyor,

saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü... siktir.

Acı ve hoşnutsuzluk savaşı sıkı bir düğüme dönüşüyor. Dudakları büzülmüş, gözleri karanlık ve öfkeli.

Ama en azından boş değiller. Öfkeyle başa çıkabilirim.

Bir problem.

Bana bakmıyor.

İçeri girdiğinden beri bana bir kez bile bakmadı. Bakışları yere sabitlenmişti ve iki eli de cebindeydi.

"Nikolai...?"

Genişleyen göğsünden sert bir nefes çıkıyor, çenesi kasılıyor ve pazıları kasılıyor, dövmelemler dalgalanmasına

neden oluyor.

"Yakın zamanda bana bakacak mısın yoksa dışarıda kalmayı mı tercih edersin?"

Başını kaldırdı ve kelimeler boğazımda kesildi. Gözlerinde kalan korku ve öfke beni suskun bırakıyor, tamamen

ona kapılmışım.

"Nasıl yapabildin?" Bana doğru yürüyor, sesi öfke yerine korkuyla titriyordu.

"Beni nasıl bırakmayı

deneyebilirsin? Artık sensiz yaşayamayacağımı bilmiyor musun?"

Ulaşabileceğim bir noktaya geldiği anda elini avucumun içine alıyorum. Teninin hissi damarlarıma dolan bir

dopamin iğnesi gibiydi.

"Üzgünüm. Düşündüm ki... Beni zayıf ve iğrenç bulacağını düşündüm.

Beni farklı gördüğün düşüncesi beni rahatsız ediyor Nikolai. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ama seni kaybetmem senin için sorun değil mi? Sensiz bir kabuğum ben Bran."

Elimi kendine doğru çekip göğsüne vurdu. "Bu şey yalnızca senin için ve senin yüzünden atıyor. Adrenalinin

tanrım olduğu amaçsız bir hayat yaşıyordum ama sen geldin ve şeytanlarımı evcilleştirdin. Beni dengeledin.

Beni tamamlıyorsun. Sen içimdesin. Yani seni yerde kanlar içinde görmek benim ölümümü izlemekten farklı

değildi. Hayır, daha kötüydü. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamışım ama sen...sen benim her şeyimsin.

Bunu bana nasıl yapabildin? Bize?"

"Ben çok üzgünüm. İstedığım son şey seni incitmek."

"Özür dileme. Bir daha yapmayacağını söyle bana. Bana söz ver."

"Söz veriyorum Niko. Bir daha asla. Daha iyi olabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Terapiye

gideceğim ve seni hak edecek kadar güçlü olmak için kendimi ayıracağım. Sadece beni bırakma, lütfen."

"Bunun için yalvarsan bile. Seni seviyorum lotus çiçeği ve bu, şeytanlarıyla olan tüm savaşlarında yanında

olacağım anlamına geliyor. İzin verirsen onları senin için öldürürüm. Eğer istersen onları dinlerim. Ama seni

asla bırakmayacağım, o yüzden bana bağlısın."

Yanağının sakalını okşuyorum ve kalbimin alevler içinde kalmasını engellemeye çalışıyorum. "Bana yapışan

sensin. Beni bu dünyada senin kadar anlayıp sevebilecek kimse yok. Bu yüzden farkına bile varmadan sana

yöneldim. Sana aşık olmak zahmetsiz ve nihaiydi. Sana layık olmadığımı düşündüm, seninle olabilmek için

kendimle savaştım ama bunun bir anlamı yoktu. Kendimi asla seni sevdiğim gibi sevmedim bebeğim.

O güzel gülümseme acıyı delip geçiyor ve kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum. "Bu artık benim olduğun

anlamına mı geliyor?"

"Sanırım her zaman öyleydim."

"Bana geri döndüğün için teşekkür ederim bebeğim."

Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim Niko.

Sonra dudaklarımı onunkilere bastırarak ne kadar minnettar olduğumu hissetmesine izin verdim.

Birlikte geçireceğimiz yeni hayatımızın ilk öpücüğü.

SON SÖZ 1 - BRANDON

ALTI AY SONRA

"Kıpırdama," diye cezalandırıyorum ve Nikolai'nin elini belimden çekiyorum.

İnliyor ve avucu bir lastik bant gibi tekrar kalçama iniyor. "Bu tam bir işkence."

Nilüfer çiçeğinin üzerine kırmızı boya bulaşmamasına dikkat ederek fırçamı göğüs kasının tepesi üzerinde

gezdiriyorum.

İnce vuruşlarım yavaş yavaş kolyesinin görüntüsüne dönüşüyor, kurşunu derisine çiziyor, sonra zinciri çizerek

etrafına bir lotus çiçeği şeklinde sarıyor.

Ve sırf onunla uğraşmak için meme ucuna sığ vuruşlar yapıyorum.

Parmaklarımın altındaki seksi uğultu, kendi

zevk seslerimi bastırmak için alt dudağımı ısırmama neden oluyor.

O, zahmetsizce yeryüzünde dolaşan en çekici örnektir; kendine güveni güzeldir, iddialılığı yüksektir ve sadakati

kesinlikle asabidir.

Her gün onun muhteşem yüzüyle uyanıyorum ve onu yoluma çıkardıkları için tüm tanrılara ve dinlere

şükrediyorum. Bu dağ gibi adam dünyamı alt üst edip bana her anını sevdinceye kadar kadere asla

inanmazdım.

Yolculuğumuz kolay olmadı. Ne münasebet. Ama her adımda yanımda oldu.

Babam Grace'in banyoda intihar ettiği haberini verdiğinde ve yaptığını itiraf edip annemden ve benden af

dilediği bir not bıraktığında o da oradaydı.

Annem buna, onu sanat camiasında rezil ederek ve sanat konseyinin Onur Listesi'nden kalıcı olarak

uzaklaştırarak karşılık verdi. Ayrıca akran unvanı da elinden alındı.

Bir yanımda bu sonuçtan memnundu. En azından bu, kendimi mahkemeye sürüklemek zorunda kalmadan

adaletin gerçekleştiği anlamına geliyordu.

Onun ölmesini hiçbir zaman gerçekten istememiş olsam da, onun yasını da tutmuyorum. Kendi kendime yas

tuttum. Bu yüzden bir sonraki zor kısım nihayet yardım almaktı.

Terapi iyidir ama zordur. En önemli kısmı çalışıyor olması ama bunu kendi başıma yapabileceğimi düşünecek

kadar yanılgıya düşmedim.

Çok sevgi dolu ve anlayışlı ebeveynlere, beni yükselten arkadaşlara, hayranlık uyandıran destekleyici bir kız

kardeşe ve hatta Lan'e sahip olduğum için şanslıyım. İkiz kardeşim, sekiz yıl boyunca birbirleriyle saklambaç

oynadıktan sonra nihayet yeniden ikizim oldu.

Asla duygusal ya da duygusal olmayacak ama her zaman benim kardeşim olarak kalacak. Bana sık sık

hatırlattığı gibi, onun bir parçası. Nihayet bağlantılarımızda birbirimizi 'Diğer Yarı' olarak görüyoruz.

Ancak karşımda duran adam olmasaydı bu süreç mümkün olmazdı. Kendi sorunlarıyla uğraşırken beni her

şeyin üstesinden gelme şekli, her şeye değdi.

Nikolai kötü günlerinde onu görmeme izin veriyor. Hareketsiz kalamadığı, adım attığı, art arda sigara içtiği ve

uyuyamadığı günler, ama bu onun şiddetli bir çılgınlık yaşadığı günlerden pek de farklı değil. Ve en iyi yanı, o

günlerde beni gerçekten çok yıpratıyor. Fiziksel olarak, duygusal olarak değil.

Ellerini üzerimden çekemiyor ve birbirimize pis şeyler yapabilelim diye beni karanlık köşelere çekiyor.

Şikayetçi olduğumdan değil. Onun sertleşmesini seviyorum.

Onun şeytanlarını sakınleştirdiğimi söylüyor ve bu bana yapabileceği en iyi iltifat, özellikle de kendi

şeytanlarımla savaşabilmemin ana sebebi olduğu için.

Bazen de aklının fazla kontrolden çıktığını düşündüğünde hapları alıyor ve onlar... yani, onlardan

hoşlanmıyorum. Gözlerindeki ışığı öldürüyorlar ve onu robot gibi hareket eden, tonlama olmadan konuşan,

evden çıkmayı reddeden uyuşuk bir zombiye dönüştürüyorlar. Bana bile gülmüyor ve depresif görünüyor.

Bu konuda hemen babasının tarafını tuttum ve ona onları terk etmesini söyledim. Ama Nikolai bana zarar

verme ihtimalinden ciddi şekilde korkuyordu ki bu hiçbir zaman gerçekleşmedi.

O sefil ifadeyle, “Bir kere yeter bebeğim” dedi. “Kazara seni incitsem, sana çok sert dokunsam ya da seni çok

fazla itsem bile asla kendimle yaşayamam. Sana bunu yapacağıma kendi ruhumu ikiye bölmeyi tercih ederim.”

Bakışlarındaki korku kalbimi kırdı. Muhtemelen bu, babasına göre hap fikrini erkenden reddeden Nikolai'den

geliyordu.

Ama onları benim için kucakladı.

Doktoruyla konuştuk ve manik atakları, ruhunu öldürmeden kontrol altına alabilecek yeni bir ilacın bulunma

ihtimalinin olduğunu söyledi. Test aşamasındayız ve bunları yalnızca bir kez kullandı ama ben bunları çok

daha çok seviyorum.

En azından benim içime bakmadan bana bakmasını sağlıyorlar. O sadece daha az şakacı, bu da arada bir

yaşayabileceğim bir şey. Ve gerçekten de son altı ayda tam dört kez epizod yaşadı. Biri sikişme şöleniydi,

ikincisi ve üçüncüsü gülünç haplardan dolayı zombiye benziyordu, ama dördüncüsü her ikisinin bir karışımıydı

ve bunda iyiyim. O da bundan memnundu ve iki gün içinde zirveden indi.

Başlangıçta kendini sarmal gibi hissettiğinde bana bir mesaj gönderirdi.

Zihnimin hacmi artıyor. Kötüye gidiyorum. Belki bir hafta kadar aileni ziyaret etmelisin. Benden uzak dur

bebeğim.

Bunu yapmamın imkânı yoktu ama yine de beni ikinci seferde uzak durmaya ikna etmeye çalıştı. Yine olmadı.

Aksine, onun her zaman bana yapışık olduğu gibi onun yanında olabilmek için her şeyden vazgeçtim. Ben de

ona bunu söyledim. Ona bir ilişkinin iyisiyle kötüsüyle birbirinin yanında olmak olduğunu söyledim. O verirken

ben almayacağım; bu iş böyle yürümüyor.

Üçüncü ve dördüncü seferde dersini aldı ve metinlerinin tonu değişti.

Kötüleşiyorum. Sana ihtiyacım var bebeğim.

Bunlar şimdiye kadar gönderdiği en sevimli mesajlardı ve bana güvenmeye ve

bana karşı açıkça savunmasız olmaya başladığında hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Beni en kötü halimde

görüp ayağa kaldırdıktan sonra bu adil olur.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

Elini gizlice gömleğimin altındaki belime kaydırды. Parmaklarının ritmik bir hızla deriyi okşadığı yerde tüyleri

diken diken eden bir harita ortaya çıkıyor.

Ne kadar süredir birlikte olduğumuz ya da bana ne sıklıkta dokunduğu önemli değil - ki bu çok fazla - ne

zaman onunla birlikte olsam bedenim, kalbim ve ruhum kontrol edilemez bir enerjiyle uğultu yapıyor.

Ona dokunma ihtiyacı sürekli, canlıdır ve zamanla daha da yoğunlaşır.

Ancak şu an bunun için en kötü durum söz konusu.

"Nikolai," diye uyarıyorum.

"Evet bebek?"

"Sabırsız bir yürümeye başlayan çocuk gibi davranmayı bırakın ve elinizi çekin."

“Ama senin bana dokunman ve benim sana dokunmamam adil değil.”

"Dikkatli davranın, yoksa ödölünüzü alamazsınız."

“Lanet olsun hayır. Kolya ve ben ödüle susadık.” Kalçalarını döndürüp iplerimi çekerek beni kendisine doğru çekiyor.

Benim horozum canlanıyor, onunkine sürtündüğünde hazır durumda duruyor. Son bir saattir üzerinde

çalıştığım şeyi mahvetmemek için fırçayı havaya kaldırmam gerekiyor.

Paletimi masasının üzerine kaydardım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Artık daha uzun,

muhteşem bir şekilde omuzlarına dokunuyor. Kesinlikle ve geri dönülemez bir şekilde buna takıntılıyım, bu

yüzden onu kesmesini yasaklayabilirdim.

İlgiden biraz fazla hoşlanıyor ve şehvetli bir ritimle siklerimizi ovalarken avucuma doğru eğiliyor. Eşofmanıma

ve onun şortuna rağmen bir anda sertleştim.

Saçını çekiştiriyorum. "Boşlukları doldurmak için ona yeni dövmeleer çizmemi isteyen kim?"

“Ödölümü bana verdikten sonra bunu yapabilirsin.”

"Akışımı kaybedeceğim."

“Ben senin içindeyken beni çizebilirsin bebeğim. Seni daha sert sikmem için bana yalvarırken kıcının sikimi

sıktığını hissetmekten ölüyorum.

"İsa. O ağzınıza acil müdahale gerekiyor.”

"Bunun için can attığını biliyorsun. Bran Jr. Kolya ile görüşme talep ediyor.”

Güldüm. "Cidden siklere isim vermeyi bırakmalısın."

“Tüm sikler değil. Sadece senin ve benim." Parmaklarını V hattımda gezdirerek boğazımın derinliklerinden

keskin bir hava girişi sağladı. “Önce sana bir ödöl verebilirim ve sikinde boğulabilirim. Saçımı çekerken ağzımı

sikmeni seviyorsun. Bana o sikik gözlerinle baktığında ve boğazımı sperminle doldurduğunda, yüzünün her

yerinde bu sahiplenici bakış var.

"İsa aşkına."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Babasıyla daha önce içtiği içkinin bal ve viski karışımı nefesi dudaklarımı

yalıyordu.

Bahsi geçmişken...

ölçülemez bir kontrolle onu geri çekiyorum. "Kes şunu. Annenlerle akşam yemeğine gidiyoruz."

"Biraz daha bekleyebilirler."

"Hiç şansım yok. Kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum."

"Eh, bebeğim. Dalga mı geçiyorsun? Onlar sana deli gibi aşıklar. Kesinlikle o araçtan daha fazlası Lan."

"Yine de riske girmek istemiyorum."

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Annem ve kız kardeşlerim tarafından vahşı Niko'yu evcilleştiren

kişi olarak etiketlenmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Ne söyleyebilirim? Bu ifadeyi memnuniyetle karşılıyorum."

"Çok saçmasın."

"Kyle, Jeremy, Gareth, teyzen Reina ve hatta Kill bile bu ifadeyi kullanan kişiler listesine eklenmeli."

"Bununla gurur duyuyor gibi görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Saçını okşadım ve dudaklarının bir santim uzağında konuştum.

"Hayatında özel bir yere sahip

olmayı seviyorum. Bu beni tahrik ediyor.

"Seni fena sikeceğim," diye homurdanıyor ve aramızda zar zor var olan mesafeyi kapatmak üzereyken yatak

odasının kapısı çalınıyor.

"Niko mu?" Babasının sesi süzülerek geçiyor. "İyi misin yoksa saçmalıklarına maruz mı kalacağım?"

"Git baba. Ben Şeytan'ın kucağındaki bir fahişeden daha ahlaksızım!" Ben kaşlarını çatarak onu ittiğimde ve

ereksiyonumu ayarlarken kapıyı açmaya gittiğimde bağılıyor.

Birkaç nefesle kendimi biraz normal hissetmeyi başardım. Başını sallamak üzere olan Kyle'a gülümsedim.

Üniversiteden mezun olduğumdan beri bir yandan Nikolai ile çatı katında yaşamaya devam ederken bir yandan

da resimlerim üzerinde çalışıyorum. Zaten neredeyse birlikte yaşıyorduk

. Kısa bir süre sonra beni ilk kez ailesiyle tanıştırmaya getirdi ve çok şaşırtıcı bir gerçeğin farkına vardım.

Nikolai'nin annesi ve babasıyla çok güzel bir ilişkisi var. Rai ona küçük mucizesi diyor. Kyle babasından çok

daha fazlası. Kendisi onun yakın arkadaşı ve sırdaşı ve ne zaman boş bir dönemde olsa ya da bu dönemin

dışında olsa Nikolai'nin onunla telefonda konuştuğuna sıklıkla kulak misafiri oluyorum.

Görünüş açısından Kyle daha zayıf ama mavi gözlerinde daha keskin bir bakış var.

İyi yapılı biri ve çoğu zaman ona sofistike bir üstünlük sağlayan tasarımcı kıyafetleri giyiyor.

Birleşik Krallık'ta büyümüş olması ve dolayısıyla tam bir İngiliz mizah anlayışına sahip olması dışında onun

hakkında sevdiğim şey, tüm çocuklarından yüzde yüz geride kalması. Bu açıdan bana biraz babamı hatırlatıyor,

o da artık kesinlikle Nikolai Takımı'ndan.

Ondan hiçbir zaman gerçekten nefret etmedi ama o kara günde beni kurtardıktan sonra babam, erkeğime

karşı büyük bir saygı duymaya başladı.

Bu noktada King ailesindeki popülerlik oylamasında yalnızca Killian geride kalıyor.

"Ah." Kyle bize bakıyor ve nefesini bırakıyor. "Rahatsız ettiğimi sanıyordum."

"Sen." Nikolai bir çocuk gibi somurtarak yanımda beliriyor.

"Yılın Cockblocker Ödülü yüce Kyle Hunter'a gidiyor."

"Nikolai." Ona dirsek atıyorum.

Ancak Kyle şaşırmış gibi görünmüyor ve hatta kaşını bile kaldırıyor. "Yeterli görünüyor. Nihayet yürümeye

başlayan çocukluğunuzda yaptığınız tüm horoz engellemelerin intikamını alacaksınız.

"Ben tam anlamıyla bir yürümeye başlayan cocuktum. AŞ bunu."

Bir yandan "Ve gençlik yıllarınız ve gençlik yıllarınız" diye sayıyor.

"Ergenlik yılları ve üniversite yılları...saymaya devam etmeli miyim?"

"Buna inanamıyorum!" Nikolai ellerini havaya fırlatıyor. "Alo, Astsubay? Babama haber veriyorum."

"Beni kilitle."

"Eğer gidersen suçlamaları geri çekebilirim. Şimdi siktir git lütfen.

Onların çekişmelerine gülümsüyorum. Şimdiye kadar tanık olduğum en komik ilişkiye sahipler ve onların

yanında olmak çok eğlenceli.

"Annen ve kız kardeşlerin akşam yemeğine seni bekliyorlar. Planlarınızı sonraya ertelemeğiniz gerekecek."

Yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

" Onun kaba davranışından dolayı özür dilerim ."

"Baba!"

"Ne? Onu saatlerce burada kilitli tuttun."

Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi, "Daha çok beni kilit altına almış ve ödülümü bile almamışım gibi" diye

mırıldanıyor.

Kyle'a, "Gerçekten iyiyim," diyorum.

"Selam baba." Onu dürttü. "Yap."

"Ne yap?"

"Konuştuğumuz şey."

Kyle gözlerini devirirken ben de aralarına baktım. "Zorunda mıyım?"

"Haydi, aylardır sana soruyorum!"

"İyi." Nefes verirken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu gülünç."

Kulaklarım karıncalanıyor ve sıcaklığın onlara doğru yükseldiğini hissediyorum.

"Neler oluyor?"

"Bran, sana çok ciddi bir soru sormam gerekiyor."

Doğruluyorum, tüm mizah kayboluyor. "Herhangi bir şey."

"Oğlumun amının nesini beğendin?"

"Dalama kısmının orada olmasına gerek yoktu!" Nikolai alaycı bir şekilde babasını itiyor.

"Ayrıca siz zaten birlikteyken o aptal soruyu sormama gerek yoktu."

"Babası yaptı. Ben de senin yapmanı istedim."

Kıkırdamam şakalaşmalarını bölüyor ve boğazımı temizliyorum. "Bazen kendine güven yaiması hoşuma

gidiyor, hatta bazen çok fazla. Onun son derece sadık olması, son derece koruyucu olması ve varlığının her

zerresiyle sevmesi hoşuma gidiyor. Onun hiçbir zaman sahte hareketler ya da duygular sergilememesi

hoşuma gidiyor; ne görüyorsan tam anlamıyla onu alıyorsun. Ama en önemlisi, hayır, onun beni sevmesini

seviyorum.

Nikolai'nin yüzünde bok yiyen bir sırtış beliriyor ve ben de tüm bunları yüksek sesle söylemekten utanmadan

karşılık olarak gülümsüyorum.

Kyle, "Bu aslında çok dokunaklıydı" diyor ve ardından oğlunu ayağıyla dürtüyor. "Şimdi mutlu?"

"Çok. Şimdi git buradan baba. Cidden. Yoksa daha sonra lanet olası yatak odanızın zemininde uyuyacağım.

Omzunun üzerinden, "Beş dakika Niko," dedi. "Ve üstüne bir gömlek giy!"

"Asla ve asla!" diye bağırdı ve bir öpücük için eğildi ama geri çekildim ve dudakları boğazıma dokundu,

öpücükler bıraktı ve adem elmayı kemirdi.

"Lütfen bebeğim? Böyle şeyler söyleyip seni becermemi bekleyemezsin."

"Olmuyor. Aşağıdaki herkes seks yaptığımızı bilecek.

Muhtemelen ellerini yıkamak için banyoya gitmeden önce hafifçe somurtarak, "İyi," diye mırıldanarak geri

çekildi.

İlk önce aşağı inmem gerektiğini biliyorum ama onun tapılası somurtkanlıkları karşısında zayıf olduğum

herkesin bildiği gibi.

Ben de onu takip ediyorum ve ellerini kurularken arkasında olduğumda duruyorum. Aynadaki yansımamla

karşılaştım ve boğazıma tırmanan duyguyu yutkunarak geçtim.

Bu mide bulantısı değil. Bu farkındalıktır.

Sonunda aynayı parçalama ihtiyacı duymadan kendime bakabiliyorum.

Terapistin beni teşvik ettiği gibi hala

kendime gülümseyemedim. Sadece tuhaf hissettiriyor.

Nikolai'nin çenesi omzuma yaslanmadan önce dövmeli kollar arkadan belime dolanıyor. Pozisyon değiştirip

arkama kaydığını fark etmedim bile.

Boynuma doğru, "Sen dünyadaki en güzel şeysin," diye fısıldıyor, aynadaki bakışlarımla buluştuğunda oralara

öpücükler konduruyor. "Hayatına girmeme izin verdiğin için şanslıyım." Öpücük. "Beni sevdiğin için şanslıyım."

Öpücük. "Şeytanlarıyla seninle birlikte savaşmama izin verdiğin için şanslıyım."

Kalbim boğazıma doğru ilerliyor ve ayakta kalabilmek için duygu patlamalarını yutmak zorunda kalıyorum. Ben

bu adamı hak edecek ne yaptım?

"Sana sahip olduğun için şanslı olan benim bebeğim." Kollarını etrafımdan çeviriyorum, dönüyorum ve onunla

yüzleşiyorum. "Sana bu hediyeyi bu gecenin ilerleyen saatlerinde vermem gerekiyordu ama sen bunu

saklamayı imkansız hale getiriyorsun."

Gömleğimi kurtarıyorum ve sırtışı geri dönüyor. "Zaten bana ödülümü verecek misin...?"

Tiştörtümü çıkarmamın gerçek sebebini anlayınca sözleri tükendi ve dudakları aralandı.

"Ne düşünüyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

Parmakları kalbime dövme yaptırdığım zarif sans serif yazı tipinin üzerinde hayalet gibi geziniyordu. Mesela

benim için dövmeyi yaptırdığı yer gibi.

Bu, yaptıracağım ilk ve son dövme, çünkü artık kesinlikle cildime iğne batması taraftarı değilim, ama var

olduğu için atan kalbin üzerine mürekkep yazmak zorunda kaldım.

"Göğsüne Niko'nun lotus çiçeği dövmesini mi yaptırdın?"

"Göğsümde değil." Elini avucuma alıp tenine bastırıyorum. "Kalbim."

"Sık beni."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Seni çok seviyorum bebeğim." Dudaklarımı uzun ve sert bir şekilde öpüyor.

"Dövme yaptırdığına

inanamıyorum."

"Senin için."

"Benim için," diye tekrarlıyor öfkeli bir sahiplenicilikle.

"Merhaba, Niko?"

"Hmm?"

"Parkta o küçük kızla karşılaştığımızda bana ona ne fısıldadığımı sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Bunun bir sır olduğunu söylemiştin," diye homurdandı.

"Ona yardıma ihtiyacım olmadığını çünkü sana aşık olduğumu söyledim."

Dudakları en bulaşıcı gülümsemeyi kaplıyor. Onun mutluluğunun sebebi olmayı seviyorum. Dünyada onun

üzerinde bu etkiye sahip olan tek kişinin ben olmamı seviyorum.

"Bana sana Rusça bir şey söylememi söylediğini hatırlıyor musun?"

"Tatlı olduğumu söylemiştin."

"HAYIR. 'Sensiz yaşayamam' dedim ve bunu Rusya'da tam anlamıyla kabul ediyoruz.

"Ah, Nikolay."

"Mesele şu ki, senin sevgi dolu sikişmeni seviyorum bebeğim."

"Ben de senin sevgi dolu sikişini seviyorum."

Kollarını etrafıma doladı ve ayaklarım yerden kalkana kadar büyük bir güçle beni kaldırdı.

O beni döndürüp göğsümü, köprücük kemiğimi ve boğazımı öperken ben gülüyor ve onu uzaklaştırmaya

çalışıyorum. Her yer.

Aynaya baktığımda bile gülmeye devam ediyorum.

Çünkü ilk defa orada yalnız bir çocuk görmüyorum. Kendimin şifa veren yirmi dört yaşındaki versiyonunu bile

göremiyorum.

İlk defa ne geçmişi, ne de bugünü göremiyorum.

Geleceğimi en sinir bozucu bilmeceyle görüyorum.

Dünyanın en kaotik insanı.

Ve kahrolası hayatımın aşkı.

2. Son Söz — İKİ YIL SONRA

NİKOLAI “B ABYYYY!” Herkes, yani salondaki herkes dönüp bana bakıyor. Bazıları gülüyor, diğerleri elit, züppe

ifadeleriyle beni bıçaklıyor ve Levi ve o sikik Landon da dahil olmak üzere pek çok kişi başını sallıyor. Kesinlikle

göz kamaştırıcı kategoride. Yemin ederim, eğer Bran ve Mia aramıza girmeseydi, uzun zaman önce

birbirimizin boğazını parçalayacaktık. Neyse buradaki insanların hiçbir önemi yok. Yargılayıcı, kibirli bakışlara

bir kere bile kafayı takamazdım çünkü önemli olan tek kişi bana o kadar geniş bir sırtıyla bakıyordu ki

neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ah kahretsin. Siktir et beni. Kıvrak ve formda vücudunu sergileyen en gurur

verici, kusursuz smokini giymiş. Saçları muhteşem Prens Yakışıklı görünümüyle şekillendirilmiş ve gözleri o

kadar parlak ki, kesinlikle onların derinliklerinde boğuluyorum. Bazen ona bakıyorum ve alternatif bir

gerçeklikte yüzdüğümü düşünüyorum. Bazen kollarımda uykuya dalmadan önce beni sevdiğini fısıldıyor ve

ben de bunun doğru olduğundan emin olmak için bütün geceyi yüzünü izleyerek geçiriyorum. O gerçek. Biz

gerçeğiz. Benim gibi biri hangi dünyada onun gibi biriyle çıktı? Hiçbir fikrim yok ama alacağım. Tüm gün.

Herhangi bir gün. Onu asla bırakmam mümkün değil. Hayatlarımız o kadar iç içe olduktan sonra, o yanımda

olmadığı sürece doğru dürüst nefes alamayacağım. Geçtiğimiz hafta bu yüzden tam bir işkenceydi. Bu yaz

mezun oldum ve Bratva'daki yeni görevim için Amerika'ya geri dönmek zorunda kaldım. Her ne kadar

ertelemek istesem de Jeremy beni çok uzun zamandır bekliyordu ve kardeşimi arkamda bırakamam. Ama

nilüfer çiçeğim bana sarılmadan uyuduğum ilk gece bütün bunları yeniden düşünüyordum. İkinci gece

neredeyse zihnimde gizlenen o kara deliğin içine giriyordum ve sigara içmeye geri dönüyordum. Yani evet, bir

buçuk yıl önce sigarayı bıraktım çünkü Bran'imin herhangi bir sağlık tehlikesine, yani aptal ikinci el sigara

dumanına neden olma fikrini reddettim. Üstelik bu süreçte bana yardımcı oldu. Şaka yapıyorum. Biraz fazla

geldiğinde ve canım sigara içmek istediğinde, o da pragmatik sert tavrına büründü ve yasağı ilan etti: Ya ona

dokunurum ya da sigara. Bir hafta içinde bıraktım, çok teşekkür ederim. Amerika'ya yaptığım son seyahat, o

zamanın bir tekrarı gibi geldi. Hayır, onu göremediğim için durum çok daha kötüydü. Saat farkına rağmen

saatlerce telefonda konuştuk ve ben uykuya dalıncaya kadar telefonu kapatmadı. Boş bir yatakta uyuma

hissine asla, yani asla alışmak istemiyorum. Başımı göğsüne doğru çekip uyuyana kadar saçlarımı okşadığı

yatağı tercih ediyorum. Ona arkadan sarılabileceğim ve sürüklenirken ensesini öpebileceğim bir yatak. Geçen

haftaki deneyim artık gerçekleşmiyor. Bran, önemli bir sanat eseri kazandığı için katıldığı bu ödül töreni

nedeniyle benimle gelememi. Bana ne olduğunu sorma. Aptalca karmaşık bir başlığı var. Tek bildiğim,

adamımın viral videolarıyla interneti ve çalışmalarıyla sanatseverlerin ruhlarını fetheden kahrolası bir dahi

olduğu. Bir keresinde onu sadece şort giyerken ve beni boyarken işine bu kadar odaklanmış halde çektiğimde

her şey bir şaka olarak başladı. İnsanlar özellikle nihai sonucu gördükten sonra buna deli oldular. O zamandan

beri sürekli onun sinsi videolarını çekiyorum. Ve bu yüzden bir sürü lanet anlaşıma yaptı. Ve ödüller. Bunların

çoğu da. Artık sanat camiasında psikopat kardeşi kadar tanınıyor. En başından beri durum böyle olmalıydı ,

sadece söylüyorum. Bran'in ilgiden hoşlanmadığını biliyorum ama bu kahrolası dünyada bunu ondan daha

fazla hak eden kimse yok. O kadar adanmış, disiplinli ve gülünç bir mükemmeliyetçi ki. İki ay önce açtığı

kişisel sergiyi herkesten çok o hak etmişti. Müthiş bir başarıydı ve gördüklerimin en iyisiydi. O kadar çok

gördüğümden değil, sadece kendisinin ve annesinin katıldığı sergilerden. Bazen beni Lan'in sergilerine

sürüklüyor ve ben de sırf o psikopat hakkında saçma sapan konuşmak için gidiyorum. Her neyse, bu özeldi ve

sadece onun ilk solosu olduğu için değil. Resimlerinin çoğu benim ve dövmeleminin resmiydi ama ortadaki

resim, babama vakıf fonumdan bir milyon pounddan fazla harcaması için
yalvardığım, böylece sonsuza kadar

kendime kalabileceğim resim favorimdi. Hala kilit ekranım olarak kullanıyorum.
Yıllar önce bitiremediği tek

tablo bu. Benim ayakta durduğum ve onun omzuma yaslandığı yer. Sonunda
kendi yüzünü çizmeyi başardı ve

bu sefer gülümsüyor. O tabloda asla vazgeçme. Muhtemelen vasiyetime onu
da benimle birlikte gömmesini

talep etmem gerekecek, böylece Şeytan'la karşılaştığımda ona nilüfer çiçeğim
hakkında her şeyi anlatabilirim.

Kimden bahsetmişken, ya beni tasvir etme şeklim için seven ya da benim
kabadayı, vahşice dürüst, güzel

halime dayanamayan yetenekli sanat insanlarından oluşan arkadaşlığını terk
ediyor. Bran bana doğru yürürken

bir kez daha onun benimle olduğuna inanamama hissine kapıldım. Kalbim
onunla o kadar dolu ki patlamak

üzere. Onu o kadar çok özledim ki, onu öpmemek için kendimi durdurmam
gerekıyor çünkü bu kesinlikle

bununla bitmeyecekti. İçimden bir ses züppelerin onu duvara yaslamamdan ve
Kolya ile Bran Jr.'ın birbirlerine

merhaba demesine izin vermemden hoşlanmayacağını söylüyor. Sakin ol Kolya
dostum. Gelecekteki

kayınvalideniz burada. "Başardın," diye nefes aldı, gülümsemesi gözlerimi
kamaştırıyordu. "Dünya için bunu

kaçırmam." "Fakat doğu kıyısında bir fırtına vardı. Lütfen bana buraya gelmek
için pervasızca bir şey yaptığını

söyleme." "Pervasız benim göbek adımdır. Ancak bu durumda istesem bile
hiçbir şey yapamazdım. Uçmak için

onay almamız gerekiyordu. Mümkün olan en kısa sürede yola çıktım . Elindeki
ödülü işaret ediyorum. "Gerçek

törende burada olmadığım için üzgünüm." "Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu." "Tebrikler bebeğim!" Ona

dokunmam gerektiği için elimi ensesine doladım ve boynunun yan tarafını okşadım. "Seninle ve ne kadar

ilerlediğinle gurur duyuyorum. Sen yaptın!" Ödülü elime itti ve başını sallarken beni onu yakalamaya zorladı.

"Yaptık. Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım bebeğim." "Sen harika şeyler için doğdun ve ben burada

olsam da olmasam da bunu yapabilirdin." "Hayır, yapmazdım. O harika şeyleri istememin sebebi bile sensin,

unuttun mu? Başımı salladım ve başının üstünü öptüm, bir süre muhteşem saçlarını koklamak için oyalandım.

"Seni o kadar çok özledim ki. Artık sen yanımda olmadan uçmuyorum." Çarpık papyonumu düzeltiyor,

dudaklarında küçük bir gülümseme var. Her zaman beni, nilüfer çiçeğimi, ister fiziksel ister duygusal olarak

düzeltiyor. O da hâlâ dırdır etmeyi seviyor ama bu noktada kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dırdırlamayı bıraktığı

gün, umursamayı bıraktığı gündür. "Beni bir daha bırakmasan iyi olur," diye fısıldıyor. "Sen olmadan

uyuyamadım." "Ne oluyor? Telefonda konuştuğumuz her gece bana bebek gibi davranmayı bırakmamı

söyledin. "Evet, seni strese sokmak istemedim. Bu benim için daha kolay olduğu anlamına gelmiyor, biliyorsun.

"Kesinlikle benimle Amerika'ya geliyorsun. Ya da burada kalacağım. Jeremy ve Vaughn beni öldürecek ama bu

ödemeye hazır olduğum bir bedel." "Sana geleceğimi söylemiştim. Her yerden çalışabilirim." "Teşekkür

ederim." Parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştiriyor. "Buradan çıkmak ister misin?" "Lanet olsun evet." Onu

öpebilmek için onu uzaklaştırmak üzereyim ama göğsünü benimkine bastırdı ve dudaklarımı yakıcı, tutkulu bir

öpücükle yuttu. Tüm dünyanın önünde. Onun tüm sözü. Birkaç yıl önce biri bana bu sahneyi anlatmış olsaydı,

onlara sınırdan yalancı derdim. Ama benim ona doyamadığım gibi nilüfer çiçeğim de bana doyamıyor gibi

görünüyor. Ben öpücüğümü derinleştiremeden o geri çekilerek Kolya'nın şeytani planına son verdi. Bu yüzden

onu arkamda sürükledim, onu tek başına yakalamak için çaresizce insan cesetlerinin arasından ittim. Bran bizi

ebeveynlerinin evine götürüyor; ebeveynleri ve Glyn geri dönüp diğer psikopatlar Landon ve Kill'i de

beraberlerinde getirene kadar muhtemelen bir süre burada yalnız kalacağız. Tüm yolculuk boyunca Bran'in

boğazını öpüyorum, Adem elmasını kemiriyorum, papyonunu çözüyorum ve köprücük kemiğinde iz bırakmak

için gömleğinin düğmelerini açıyorum.

Adımı inlerken ve zevkini inlerken, çok sevdiği mükemmel görüntü dilimde ve parmaklarımda parçalanıyor.

Benim nilüfer çiçeğim bulabileceğiniz en rahat sürücüdür. Hiç sinirlenmiyor, hiç sinirlenmiyor, hiç dikkatsizce

araba kullanmıyor ama o bile arabayı yol kenarında durdurmak zorunda kalıyor, ben de Kolya'ya merhaba

diyebilsin diye onu kucağıma alıyorum.

Ancak kuru sevişme seansı durma noktasına geldi çünkü bizi ahlaksızlıktan dolayı tutuklatamaz. Arabasının

camları renkli olmasına rağmen.

Durmamın tek sebebi arabada şipşak bir iş yapmak istememem. Bir hafta boyunca ondan mahrum kaldıktan

sonra ona doğru düzgün ziyafet çekmem gerekiyor.

Beni yanlış anlamayın, telefondaki seksi, müstehcen mesajları ve ara sıra gönderdiği sik resimlerini

seviyordum -sonra onu Kolya'nın acı içinde ağladığı binlerce fotoğrafla bombaladım- ama gerçek olan

kilometrelerce daha iyi.

Eve girer girmez dudaklarımı onun dudaklarına kapattım, o beni duvara doğru iterken ikimiz de tökezledik, dili

benimkiyle talepkar ve savaş halindeydi.

O duvara yaslanacak şekilde pozisyonlarımızı tersine çevirdim, vücutlarımız sikten yukarıya doğru birbirine

bastırılmıştı.

"Seni o kadar çok özledim ki, hiçbir fikrin yok," diye nefesini dudaklarıma doğru çekti.

"Bir daha gözümün önünden çıkmıyorsun."

"Hımm. Bir daha asla bebeğim." Boğazına karşı konuşuyorum, dilimi ve dudaklarımı zonklayan nabzının ve onu

neredeyse sonsuza kadar kaybettiğim zamandan kalma hafif yara izinin üzerinde gezdiriyorum.

O zamandan bu yana çok yol kat etti. Duygularıyla baş etme konusunda çok daha iyi hale geldi.

Kendini affetmeyi ve hatta aynadaki görüntüsüne gülümsemeyi öğrendi .

Ancak bu, kontrol manyağı eğilimlerini durdurmadı. Bu bir kişilik özelliği; tıpkı onun bazen pervasız

davranışlarını gizlice sevdiği gibi ben de onu seviyorum.

Beni değiştirmeye çalışmıyor ve beni olduğum gibi kucaklıyor. Bu süreçte yaralanmadığım sürece kimi

sakatlamak zorunda kalacağım umurunda değil. İşte o zaman kaybeder.

Şaka yapmıyorum. Bir keresinde Kill bana rastgele saçmalıklarla vurmaya sevdiği için kafama çakmak fırlattı.

Bran silahı kafasına geri fırlattı ve ona açıkça bir daha bana vurmamasını yoksa buna dayanamayacağını

söyledi.

Bundan sonra ona biraz daha mı aşık oldum? Muhtemelen.

Bran ürperiyor ve elleri beni sarıyor; biri belimi kavıyor, diğeri saçlarımı çekerken gırtlaktan bir inilti ile başını

duvara doğru atıyor.

Onu ciğerlerime çekiyorum ve orada tutuyorum; narenciye ve kahrolası benim.

"Yatak. Şimdi." Tamamen işaretlenmiş boynuna doğru hırlıyorum ve en iyi kısmı?

Artık hickey'lerimi gizlemiyor. Hatta kendine ait bir şeyler bırakmayı da seviyor.

"Etrafta dolaşıp istenmeyen ilgiyi üzerine çekmene izin veremem. Dünyanın kime ait olduğunu bilmesi

gerekiyor" diyor bana her zaman.

"Önce sana bir şey göstermem lazım." Pantolonunu alıp beni koridora doğru götürüyor.

"Bekleyemez mi?" Boynunu öperken adımlarına uyum sağlayarak kollarımı arkadan ona doladım.

Bu pozisyonda yürümek garip ve kesinlikle eğlenceli değil ama Bran şikayet etmiyor ve hatta adem elmasını

kemirdiğimde inleyerek boğazına erişmeme izin veriyor.

"Bebeğim...dur..." Kapıyı iterken sesi titriyordu.

"Bana bebeğim diyemezsin ve durmamı isteyemezsin. Seni öyle bir yutacağım ki."

"Nikolai..."

"Hımm?"

"Odaklan lütfen."

"Bana bir saniye ver..."

"Nikolai!"

"Ne?" İkimiz de bunun için yanıp tutuşurken beni durdurmasına biraz sinirlenerek başımı kaldırdım.

Sanki bu yeterince küfür değilmiş gibi, geri çekildi ve bana döndü.

İşte o zaman onun aptal ev stüdyosunda olduğumuzu fark ettim.

Yalan söylemeyeceğim, neredeyse bu katta kan kaybından öldüğünden beri, bir nevi travma geçirdim ve

kesinlikle gerekli olmadıkça buraya gelmemeyi tercih ederim. İyi ki adada yaşıyoruz ve ailesini ne zaman

ziyaret etsek, o çalışma havasında değil.

Ancak şimdi beni bu uğursuz yere geri itiyor ve o günün görüntüleri kafamda canlanırken Kolya'nın efsanevi

libido'su bile daralıyor.

Uzun zaman önceydi ve biz bununla uzlaştık.

Hatta bunun için onunla terapiye bile gittim, ama hiçbir terapi , yaşam özü içinden dışarı akarken tepkisiz

bedenini yerde tutarken kafatasıma çarpan 'Onu kaybediyorum' hissini silemez. mide bulandırıcı kırmızı.

Ama şimdi o, buruşuk takım elbisesi ve ısıltılı gülümsemesiyle karşımda dururken, o görüntüler yavaş yavaş

kayboluyor.

O burada.

O her zaman burada sikişecek.

Benim için geri geldi.

Bizim için.

"Bana ne göstermek istedin?" Alaycı bir tavırla soruyorum. "Şiddeti seçecek kadar önemli olan ne ki, yani

bunun için ikimizi de bloke ediyorsun?"

Boğazını temizliyor. "Artık hayatımızın bir sonraki bölümüne başlayacağımızı ve yeni bir yere taşınacağımızı,

bunun için bir tabloya ihtiyacımız olacağını düşündüm."

"En sevdiğim tablo zaten bende." Telefonumu çıkarıp ona kilit ekranını gösterdim. "Bu oturma odasına gidiyor,

böylece herkesin gördüğü ilk şey bu oluyor."

Yüz hatlarından hayranlık dolu bir bakış geçiyor. "O halde bunu yatak odasına koyalım o zaman."

Bir tuvali kaplayan bir çarşafı çekerek çarpıcı bir eseri ortaya çıkarıyor. Ve bu, ellerinin yapabileceklerinin

keskin ayrıntıları ya da dünyayı sarsan güzelliğiyle ilgili değil.

Bu onun boyamayı seçtiği sahne. Ben sarı dikişli maskeyi takarken o kucağımda oturuyor. Ve kendi maskesini

boyamadı.

Tanıştığımız ilk geceden kalma.

Sonrasında istesem de onu aklımdan çıkaramadığım gece.

Tablodaki ifadesi o zamanlar gördüğüm gibi değil. Utandığını ya da aşağılandığını düşünmüştüm ama kendi

gözlerinden bakıldığında ilgi çekici, kafası karışmış ve en önemlisi tahrik olmuş görünüyor.

"Vay canına," diye nefes verdim, aslında birkaç dakika içinde gerçekleşecek olan sikiş festivalinden önce bunu

bana göstermesine sevindim. "Bu... vay be."

"Bundan hoşlandın mı?"

"Ben bunu çok seviyorum bebeğim. Şu ayrıntılara bakın." Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştım.

"Kesinlikle yatak odasına gidiyorum. Kimsenin yüzündeki o ifadeyi görmesini istemiyorum. Bu sadece benim

için."

Kıkırdadı, sesi hafif ve bulaşıcıydı.

Ben de gülümsedim. "Peki neden bu sahne?"

"Sana aşık olduğum gece. Sonradan geldiğini sanıyordum ama hayır, başından beri kesinlikle ilgimi çekiyordu.

Bu tabloyla bu duyguyu sonsuza kadar canlı tutmak istedim."

"O kadar harika bir iş çıkardın ki. Adam. Artık kilit ekranımda hangisini istediğimi bilmiyorum. Ne

düşünüyorsun...?"

Nilüfer çiçeğimle yüzleştüğimde, o tek dizinin üstünde durduğunda, izi kalıyorum.

Ne...?

"O sahne bizim başlangıcımızdı, ne kadar gösterişsiz olsa da. Senden ve sunduğun her şeyden ne kadar

korksam da, başka türlü olamazdım. Sen şimdiye kadar tanıştığım en saf, en tutkulu ruhsun. Ben kendimi bile

sevmezken sen beni sevdin. Ben dağılırken beni bir arada tuttun ve bugün olduğum adam olana kadar kendimi

teker teker toparlamama yardım ettin. Ceketine uzanıp lacivert kadife bir kutu çıkarıyor, sonra açtığında iki

yüzüğü gösteriyor. "Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ve eğer hayatının geri kalanını

benimle geçirmeyi seçersen, bana verdiklerinin bir kısmını geri verebilmem için onur duyacağım.

Nikolai Sokolov, benimle evlenir misin..."

Onun önünde diz çöküp dudaklarını dudaklarıma sürüklediğimde, onu deli gibi öptüğümde, sözler ağzından

tam olarak çıkmıyordu. benim havamı soluyor.

Dudaklarını geri çekti ama alnını benimkine yapıştırdı. "Bu bir evet mi?"

"Lanet olsun evet bebeğim. Eğer istersen bugün seninle evleneceğim ve seni kocam yapacağım.

Yüzüğü parmağıma takarken gülümsemesi neredeyse gözlerimi kamaştırıyordu. İçerisine kahrolası bir lotus

çiçeği ve NX B kazınmış.

"Güzel." Elimi ağzına götürdü ve yüzüğün üzerinden parmak eklemlerimi öptü.

Yüzüğünü parmağına takarken, "Teklif edenin ben olmam gerekiyor," diye homurdandım. "Beni bu konuda

geride bıraktığın için senden nefret ediyorum."

"Başlangıçta beni takip ediyordun. İlk teklif eden ben olmalıydım."

Elimi ensesinde gezdirip alnını tekrar kendime doğru çekiyorum. Birbirimizi içine çekerken parmakları

saçlarımı okşuyordu.

Bu hayatımın en mutlu anı ve mümkün olduğu kadar uzun süre bu anın içinde kalmak istiyorum.

"Hayatımızın geri kalanı, öyle mi bebeğim?"

Başını salladı, dudakları en muhteşem gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayatımızın geri kalanı bebeğim."

"Senden başka kimseyle bunu yapamam." Ağzım onunkine uzandı ve bu sefer onu daha yavaş öpüp doyudum.

Bu adamı sahip olduğum ve sahip olmadığım her şeyle seviyorum.

Onu akli başında ve deli yanlarımla seviyorum.

O benim nilüfer çiçeğim.

Benim büyüleyici prensim.

Hayatımın aşkı.

Bana ait.

SON

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)